

Charlotte Bingham

PULBERE de stele

"Este triumfătoare realizarea a unei romanciere-care se află la apogeul artei sale."

United Press International

Elizabeth Laurence este uluitor de frumoasă. Atît de frumoasă, încît nu a ştiut niciodată ce este o zi obişnuită. O stea încă din prima clipă cînd apare într-un film, cu un viitor asigurat, este distribuită într-o piesă de mare succes alături de fascinantul Jerome Didier. Este la fel de superb ca şi ea, menit să devină cel mai bun actor al generaţiei sale. Jerome s-ar părea că este făcut pentru Elizabeth.

Dar Jerome se îndrăgosteşte de Pippa Nicholls, o fată cu părul zburlit şi lipsită de griji, şi, spre disperarea lui Elizabeth, se căsătoreşte cu ea. Totul pare să fie pentru ei o fericire infinită, pînă cînd dramaturgul Oscar Greene, un prieten comun, scrie un rol pentru Elizabeth bazat pe persoana Pippei - iar Jerome este în mod tragic amăgit de duplicitatea artei sale, confundîndu-le pe cele două femei.

Ilustrînd strălucitoarea lume a teatrului, *'Pulbere de stele'* este o reprezentare extraordinară a puterii distructive pe care frumuseţea o deţine, atît pentru stelele care o posedă cît şi pentru cei care trăiesc în lumina lor.

BESTSELLER

Charlotte Bingham

Pulbere de stele

Coperta de Vasile SOCOLIUC

Stardust
by Charlotte Bingham

© copyright 1992 by Charlotte Bingham

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii **MIRON**.

© copyright grafică Editura MIRON.

Charlotte Bingham

Pulbere de stele

Traducere de Anca Nistor Rădulescu

Volumul 1

Editura MIRON

București - 1994

Pentru Duce,
care iubește stelele.

Introducere

Se pare că a fost totdeauna frumoasă. Există fotografii care să dovedească acest lucru, fotografii făcute la vremea respectivă. Chiar și la trei luni, când alți bebeluși sînt rareori drăguți, ea era frumoasă. Și aparatul de fotografiat era îndrăgostit de ea.

Se spune că bebelușii frumoși nu se transformă în copii la fel de frumoși. Dar la trei ani, înfățișarea ei era atît de uluitoare încît a cîștigat și un concurs național.

Fără îndoială că i-ați văzut fotografia atunci. Toată lumea i-a văzut-o. Orice revistă ai fi luat, chipul ei micuț și perfect, în formă de inimă, te privea cu ochi mari, serioși, umbriți de gene negre, ochi care

fascinau deja, ochii unui pui de tigru. Și nu era de mirare că erai captivat chiar și atunci, toată lumea era, mai ales de acei ochi, acei ochi ciudat de vulnerabili, cu micuțele lor pete și semne stranii.

În mod natural, fără cusur, pielea ei a rămas tot timpul așa. Avea mare grijă în acest sens, avea grijă să își păstreze albeața aproape transparentă, nelăsându-și niciodată pielea să se bronzaze, știind că adevărata atracție a ei era acea piele de un alb ca perla în puternic contrast cu părul negru, bogat și lucios.

Fotografii de început dezvăluie faptul că, fără îndoială, părul era una din cele mai mari însușiri, acesta și incredibila delicatețe a trăsăturilor. Ceva și mai neobișnuit era faptul că avea profiluri identice, ceea ce făcea ca ea să devină visul oricărui regizor și operator. Deoarece, indiferent în ce loc ar fi stat spectatorii la teatru sau, din orice unghi ar fi filmat-o aparatul, frumusețea ei era desăvârșită. Chiar și vocea, care adesea, nepotrivită fiind, știrbește frumusețea, era delicată și fermecătoare.

Imaginați-vă, așadar, dacă puteți, pe cineva atât de încântător, încît toată viața, pînă la maturitate, nu a avut o zi liniștită. Mai bine zis pînă cînd l-a cîștigat pentru ea. Iar din clipa aceea, din clipa cînd, în sfîrșit, l-a cîștigat pentru sine, frumusețea ei extraordinară a început să se șteargă în mod necruțător.

Actul întui

Anglia
Cîndva, în anii cincizeci

Unu

Nu a făcut altceva decît să traverseze încăperea. Cînd a intrat cealaltă femeie, ea s-a ridicat, pur și simplu, de la birou, și-a netezit rochia, i-a zîmbit, a condus-o spre o altă ușă pe care a ținut-o deschisă cu o mîină și cu un zîmbet care lumina cerul. Atîta a făcut. Și numai o singură dată.

Nu s-au mai tras alte duble. Fusese sfîrșitul zilei de probe, era ceva de rutină, așa încît regizorul nu înregistrase decît o secvență. Dar imaginea era ceva de vis. Deși filmul fusese prelucrat în grabă și nu avea sonor, așa cum se făcea de obicei cu lucrurile lipsite de însemnătate, bărbatul înalt și brunet care se afla lîngă ușa sălii de proiecție, văzuse destul. Felul cum arăta fata, cum se mișca, cum ochii ei găseau

obiectivul și, odată ce o făceau, felul cum îți zîmbea prin aparatul de filmat, tot ce avea nevoie să vadă văzuse pentru a ști că fata aceea era ceva excepțional.

– Lumina! strigă el și imediat se aprinseră luminile.

Charles Keyes, regizorul filmului, tresări brusc pe scaunul său din al doilea rând. Nici nu observase că Boska se afla în încăpere.

– Aș vrea să revăd această ultimă scenă, spuse Boska. Mike, vrei să o pui din nou, te rog?

– S-a întâmplat ceva, Boz? întrebă Keyes cât de indiferent putu. Eu n-am văzut nimic.

– Evident că nu, Charles, zise Boska. Din fericire, eu am văzut.

– Ce a fost?

– Cine a fost? îl corectă Boska scoțind un nou pachet de *Passing Cloud* din buzunarul de la costum și luînd cu grijă o țigară ovală pe care o bătu la ambele capete pe o unghie manichiurată. Cine era fata aceea?

Keyes încremeni. Nu fusese atent, deoarece, după părerea lui, scena era absolut lipsită de importanță.

– Bineînțeles că nu te referi la Sylvia noastră, Boz, spuse el gîndindu-se la cea din rolul principal. Am urmărit-o, bineînțeles.

– Erai pe jumătate adormit, Charles, spuse Boska. Și eu te-am urmărit pe tine. Mike? făcu Boska deschizînd ușa camerei de proiecție. Pune banda, te rog.

– Am înțeles, domnule! sosi răspunsul. Gata, domnule Boska!

De această dată, toată lumea care era de față fu

atentă, căci știau din proprie experiență că, atunci cînd Dmitri Boska spunea că era ceva de văzut, era ceva de văzut. Și acum văzură o fată brunetă, subțire, cu chip de înger, care se mișca de parcă ar fi dansat și care zîmbea de parcă soarele ar fi ieșit pentru prima dată după săptămîni întregi de ploaie. Nu o văzuseră înainte pentru că fuseseră atenți la greșeli tehnice sau de altă natură, urmărind continuitatea sau verificînd dacă totul era în regulă cu Sylvia Dean, protagonista. Nimeni nu fusese atent la secretară, fiindcă fata făcea doar figurație și aceea era singura ei scenă. Totuși, acum, toate privirile erau ațintite asupra ei și cu toții se întrebau cum de putuseră să nu o observe.

– Ei bine? Întrebă Boska după ce se aprinseră din nou luminile, care pe moment îi amețiră pe toți. Nici nu vreau să mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat dacă nu v-aș fi făcut o vizită în dimineața aceasta. Pentru că, dacă nu aș fi făcut-o, jur că lumea ar fi fost mai săracă.

– E drăguță, Boz, spuse Keyes întinzîndu-și picioarele. De fapt, aș merge mai departe și aș spune că e foarte drăguță.

– Nu fi prost, Charles, zise Boska oftînd. Fata asta nu e *drăguță* și nici măcar *foarte drăguță*. Fata asta este frumoasă. Este una din cele mai frumoase fete pe care le-am văzut vreodată. Ochii, de exemplu. Ai văzut cum le captura aparatul privirea? Aparatul de filmat o iubește și, dacă el o iubește, o iubim și noi. Ceea ce tocmai ai văzut, ceea ce tocmai am văzut cu toții, este o stea care se naște, asta este. Într-o singură scenă. O.K. Acum, ceea ce ai tu de făcut,

Charles, este să creezi un rol pentru ea în acest film. Îi dai ceva să facă, pentru că eu nu mă-nșel, crede-mă. Pune-o în două-trei scene cu dialog. Nu-mi pasă dacă trebuie să găsești altă fată pentru rolul secretarei, o altă filmare și redistribuirea acestei fete. Nu-mi pasă cît durează. O vreau aici și cu contract. Așa că, pune-te în mișcare.

Boska lăasă să îi cadă țigara fumată pe jumătate, se uită în jur pentru a se convinge că se făcuse înțeles și apoi se întoarce și părăsi încăperea. După ce plecă el, Charles Keyes scoase o forfecuță din buzunarul de la piept și începu să-și taie unghiile imaculate.

– Închipuți-vă, spuse el, în cele din urmă, neadresându-se nimănui în mod deosebit. O stea. Și eu, care aveam de gînd să tai toată secvența aceea.

În timp ce studioul făcea tot posibilul să o găsească, Elizabeth Laurence se afla la cumpărături împreună cu Lalla Henderson, cea mai bună prietenă a ei din perioada școlii de teatru. Priviră în vitrinele magazinelor de pe Bond Street și Knightsbridge, dar nu cumpărară nimic, pentru că nici una nu își putea permite, Lalla pentru că era o actriță în plină luptă, iar Elizabeth pentru că era proaspăt căsătorită și depindea de soțul ei pentru a-și putea cumpăra îmbrăcăminte.

– Ți-ar sta nemaipomenit în ăia, spuse Lalla oprindu-se pentru a-i arăta o pereche de pantaloni

galbeni de catifea, cu talie înaltă, înguști și cu fermoar la glezne. Cu silueta ta, par făcuți anume pentru tine.

– Nu pot, spuse Elizabeth. I-am promis lui Sebastian.

– Dar banii pe care i-ai câștigat după ziua de filmare? spuse Lalla. Sigur că poți face ce vrei cu ei, nu?

Elizabeth oftă și se uită cu jind la pantalonii de catifea din vitrină.

– Bănuiesc că n-ar fi nici un rău dacă i-aș proba, spuse ea.

Din păcate, Lalla avea dreptate și, Elizabeth, cu talia ei de cincizeci de centimetri, șolduri înguste și picioare perfect proporționate, arăta minunat în pantalonii galben închis, mai ales când vânzătoarea îi propuse să îi asorteze cu o bluză neagră din jersé.

– N-are rost, spuse Elizabeth oftând și privindu-se în oglindă din toate părțile. Pur și simplu, nu-mi pot permite să-i cumpăr.

– Dacă ai mai apăsarea în filme, ai putea.

Elizabeth o privi pe Lalla care zîmbea bucuroasă.

– Piei de lîngă mine, satană, spuse ea.

Ieșiră din magazin fără cumpărături și luară un autobuz de pe Oxford Street pînă în Kensington, unde intenționau să ia dejunul în grădina de pe terasa *Derry and Toms*.

– Cînd o să dau lovitura, spuse Lalla după ce se așezară pe locurile libere din față, de pe platforma superioară, întîi și întîi o să mă duc pe Bond Street și o să-mi cumpăr o rochie *Balenciaga*. Și încă una *Givenchy*. Și alta *Dior*.

– Poate că asta va fi marea lovitură, spuse

Elizabeth ținându-se de bara din fața lor în timp ce autobuzul intra în Park Lane. Poate că cineva o să te vadă și o să-ți facă un contract. Așa se întâmplă de obicei, nu?

– Așa ar trebui să se întâmple, în povești, spuse Lalla rîzînd. Nu, nu cred că *Made In Heaven*¹ o va transforma pe a ta sinceră într-un star. Cred că va fi nevoie de mai mult de o scenă și de unica mea replică – *Domnul Hargreaves vă poate primi acum, doamnă*. Totuși, a fost distractiv, nu?

Elizabeth aprobă. Fusesse, într-adevăr, distractiv. Nu îi plăcea, însă, deloc că trebuia să admită că regreta faptul că fusesse nevoită să renunțe la actorie după ce se logodise oficial. Cu toate că nu luase școala de teatru în serios și o interesase mai mult să aibă o căsnicie bună, în adîncul sufletului ei îi plăcea să joace și, în ciuda faptului că tînărul ei soț, Sebastian Ferrers, era extrem de frumos și considerat o partidă excelentă, proaspăt căsătorita doamnă Ferrers socotea că viața ei era plictisitoare, mai ales în comparație cu cea pe care o ducea prietena ei, Lalla.

De aceea o lăsase pe Lalla să o convingă să ia parte la distribuirea rolurilor într-o comedie pe care o făceau *Studiourile Richmond*, un film în care Lalla avea ceea ce numea ea o tuse-și-un-scuipat în rolul secretarei unui doctor. Sebastian era plecat cu treburi, iar Elizabeth se plictisea mai mult ca de obicei, așa încît nu văzu nici un motiv pentru care să

---

1. Fabricat în Paradis

fi spus nu.

Directorul de distribuție avu aceeași părere despre Elizabeth de cum o văzu, angajînd-o imediat, deși apariția ei în mijlocul numeroșilor figuranți îl cam deruta.

– Dar ești actriță cu studii, spuse el. N-ai fost la *Rada* cu Lalla Henderson?

– Ba da, de ce?

– Mi se pare doar ciudat, dacă pot să spun așa, ca o fată cu asemenea calități excepționale...

– Sînt... căsătorită, îl întrerupse Elizabeth zîmbind dulce. M-am măritat la cîteva luni după ce am absolvit școala de teatru.

– Aha, făcu directorul. Înțeleg.

– Asta e numai pentru a cîștiga eu însămi un ban, explică Elizabeth. Nimic mai mult.

Așa cum ar fi fost, într-adevăr, dacă Elizabeth nu ar fi cedat tentației de a o întrece pe protagonistă, un obicei format încă din școala de teatru ori de cîte ori considera că nu i se dăduse un rol demn de talentul ei. Nu trebuia să depună prea mult efort, mai ales că era atît de izbitor de frumoasă. Nu era nevoie decît de un zîmbet într-un loc neașteptat, o mărire ușoară a ochilor, un gest subtil, dar care să atragă atenția (în acest caz o simplă netezire a rochiei), sau un mers deosebit. Elizabeth avea un mers cu adevărat deosebit. Ca și cum ar fi plutit. Și, bineînțeles, învățase să privească la aparatul de filmat încă de cînd era copil, toate avînd ca urmare faptul că, orice truc ar fi folosit, Elizabeth își dădea seama foarte repede că nu îi era greu să facă publicul să creadă că la ea trebuia să se uite, nu la protagonistă. Cît despre

Sylvia Dean, actrița principală, nu a avut nici măcar o șansă din momentul în care a apărut Elizabeth.

– Ai putea foarte ușor să obții mai mult de lucru în film, insistă Lalla în timp ce își luau dejunul în grădina aflată sus, pe acoperișul celui mai modern magazin din Kensington. Săptămîna viitoare se trage scena marii petreceri și noi, toți figuranții, trebuie să apărem pentru a face să pară că e cît mai multă lume. Știu că Gerry, directorul de distribuție – îți amintești – Gerry te-ar lua înapoi cît ai clipi.

– Mi-ar face mare plăcere, recunosc Elizabeth. Dar Sebastian se va întoarce pînă atunci.

– Vorbești de parcă ți-ar fi groază, spuse Lalla încruntîndu-șe.

– Zău? făcu Elizabeth fără să lase să se vadă cît de încîntată era de faptul că Lalla surprinsese nuanța.

– Ei, da, spuse aceasta. De fapt, asta și faci. Totul e în regulă?

Elizabeth oftă, împinse la o parte salata din care mîncase jumătate și aprinse o *Balkan Sobranie*, singurul tip de țigări pe care le fuma.

– Promiți că n-o să spui nimic, draga mea? întrebă ea după ce dădu afară un nor de fum.

– N-am ce să promit, nu pot să cred că nu poate să nu meargă bine ceva între tine și Sebastian.

– Nu e vina lui, spuse Elizabeth. Nu e nimic în neregulă cu bietul Sebastian. Nimeni nu poate fi mai dulce. Și mai cumsecade. Sau mai atent.

Charlotte Bingham

– Atunci, ce este, Liz?

– E vorba de mine, draga mea. Și este ceva îngrozitor, așa că va trebui să nu mai spui nimănui. Promiți?

– Promit, spuse Lalla căutându-și prin poșetă propriile țigări fără să își ia, însă, ochii de la Elizabeth. Ei bine?

– Problema este că am descoperit că nu-mi place... nu-mi place acel lucru.

– Oh, Doamne, făcu Lalla. Cred că nu vorbești serios.

– Vorbesc chiar foarte serios, draga mea, pot să te asigur, spuse Elizabeth oftînd. Nu e vorba de Sebastian, pentru că, așa cum ți-am mai spus, el este blînd, bun și foarte atent. E vorba de mine. Pur și simplu, nu suport s-o fac.

– Deloc? întrebă Lalla încruntîndu-se. Niciodată?

– Nu. Ca să fiu sinceră pînă la capăt, consider că e ceva îngrozitor de plictisitor. Nu-mi folosește la nimic. Nu se întîmplă nimic, absolut nimic. Stau, pur și simplu, întinsă, plictisindu-mă din ce în ce mai mult. Și, în cele din urmă, sînt chiar nemulțumită.

Elizabeth o privi pe Lalla, ai cărei ochi erau larg deschiși pe deasupra țigării, provocînd-o să spună ceva, dar Lalla nu putu decît să se încrunte și să clatine ușor din capul ei blond.

– Evident că tu nu găsești că e plictisitor, continuă Elizabeth. Sau dezgustător, norocoaso.

– Eu nu sînt căsătorită.

– Nu asta contează, draga mea, spuse Elizabeth repede. Ai avut amanți.

– De fapt, unul singur, nu m-am culcat decît cu

David.

– Dar ți-a plăcut. Mi-ai spus doar.

– Cu siguranță că nu am găsit totul plictisitor sau...

– Sau dezgustător, spuse Elizabeth oftând din nou și ridicând din sprâncene, de parcă s-ar fi mirat de sine. Cred că nimeni nu mai simte așa, draga mea. Tocmai asta mă îngrijorează. Cred că sînt anormală.

– Ai vorbit cu Sebastian despre asta?

Elizabeth se uită la ea ca la o nebună și după aceea izbucni în hohote de rîs.

– Îți închipui? făcu ea. „Dragul meu Sebastian, aș vrea să-ți vorbesc. Trebuie neapărat, pentru că mă plictisești foarte tare în pat!”

– Ceea ce am vrut să spun a fost, zise Lalla apărîndu-se, ceea ce am vrut să spun a fost, nu discutați niciodată despre – știi – chestia asta?

– Sigur că nu, spuse Elizabeth strivindu-și țigara și dîndu-și pe spate părul negru. Nu-i un lucru despre care se vorbește, nu crezi? Se face. Îl facem.

– Și Sebastian? întrebă Lalla după o clipă de liniște. Adică, dacă tu ești atît de plictisită...

– Sebastian nu bănuiește absolut nimic, spuse Elizabeth ghicind la ce se gîndea prietena ei. Am eu grijă. În ceea ce mă privește, școala de teatru a fost bună pentru că m-a învățat să joc.

– Să joci?

– Lalla, draga mea, doar nu-ți închipui că stau pur și simplu întinsă căscînd și uitîndu-mă la ceas, nu? Bietul Sebastian. Nu aș vrea nici în ruptul capului să-i fac vreun rău bietului de el.

Tăcură, deoarece o chelneriță le aduse cafeaua. Elizabeth își aprinse o altă țigară și se uită la celelalte

femei care luau masa în grădină.

– Mă întreb cîte din ele au fost virgine cînd s-au măritat, spuse ea apoi cu glas tare.

– Crezi că asta e problema ta?

Elizabeth încuviință.

– Bineînțeles.

– Eu nu cred, spuse Lalla. Cred că problema ta este că nu ai absolut nimic de făcut. Datorită faptului că Sebastian e plecat atîta vreme, acum l-au făcut și asociat, tu nu ai ce să faci toată ziua și te plictisești. Și, pentru că te plictisești stînd acasă...

– Nu are sens, Lalla. Dacă asta ar fi cauza, atunci ar însemna că ar trebui să fii încîntată cînd Sebastian face dragoste cu mine întrerupînd astfel îngrozitoarea monotonie a existenței cotidiene.

– Bine, dar recunoști că te plictisești.

– Bineînțeles că mă plictisesc, draga mea. Sînt cumplit de plictisită. Deci ce propui? Să mă duc la Institutul Femeilor?

– Nu, cred că ar trebui să începi să joci. Serios.

– Sebastian nici n-ar vrea să audă de așa ceva.

– Sebastian ar înțelege foarte bine.

– Îți spun eu că nu i-ar face plăcere.

– În acest caz, singurul lucru pe care ți-l pot sugera este să rămii însărcinată.

Această ultimă remarcă a fost hotărîtoare. Nimic nu își dorea Elizabeth mai puțin decît să aibă copii. Simplul gînd că ar fi crescut ceva înăuntrul ei, făcînd-o

din ce în ce mai grasă și mai grasă o umplea de groază.

– Dacă aș fi știut, numai dacă aș fi știut, își amintea că obișnuia să spună mama ei, după care ofta și repeta mereu aceleași cuvinte, momentul nașterii tale a fost cel mai degradant, cel mai dezgustător și cel mai îngrozitor moment al vieții mele. Mai bine aș pune pe cineva să mă împuște, decît să fiu supusă la o asemenea caznă din nou.

Mama ei adoptivă a preluat subiectul. Nașterea, sardina, copiii erau o tortură îngrozitoare. Dumnezeu nu le iubea pe femei și de aceea, cînd a venit pe pămînt, a avut grijă să vină ca bărbat, pentru că nu ar fi suportat să fie femeie. Din păcate, ea și-a ignorat propriile povește teribile. La o vîrstă înaintată a născut pentru prima oară și a murit.

Nu era deci de mirare că, ori de cîte ori, Sebastian aducea vorba în treacăt, dar cu hotărîre, despre întemeierea unei familii, Elizabeth trebuia să joace teatru. Bineînțeles că putea discuta problema cu tot entuziasmul necesar, reușind totdeauna să găsească un motiv pentru care nu putea provoca și „fericitul eveniment.” Din fericire sau din păcate, o teamă confirmată față de naștere nu fusese singura moștenire pe care i-o lăsase lui Elizabeth răposata ei mamă adoptivă, ci o învățase și cum să facă imposibilă o concepție.

– Bine. O să-l întreb pe Sebastian cînd se va întoarce, acceptă Elizabeth în taxiul care o ducea acasă în Chelsea. O să-i șoptesc la ureche, după ce o să-i șoptesc o mulțime de tot felul de alte lucruri dulci, adăugă ea uitîndu-se pe fereastră. Despre cît

de puternic este. Și cât de deștept, continuă ea, după care se întoarce spre Lalla. O să-i spun că o fac numai pentru distracție. N-o să se supere dacă o să creadă că o fac numai pentru distracție.

Cînd taxiul opri în fața frumoasei case vopsite în alb, din Chelsea, Elizabeth o invită pe Lalla la un ceai pentru a mai putea sta de vorbă. Nu putea suferi să stea singură și acum, după ce se măritase, ura singurătatea și mai mult.

– Ce faci tot restul zilei? o întrebă ea pe Lalla în timp ce menajera ei deschidea ușa. Dacă nu ai nimic de făcut, ce-ar fi să mergem la cinema după ce bem ceaiul? *Regina africană* rulează la *Odeon*.

– Cred că Maggie vrea să-ți spună ceva, zise Lalla care observase că menajera lui Elizabeth încerca să-i atragă atenția stăpînei.

– Vă mulțumesc, domnișoară Henderson, spuse fata recunoscătoare. Este vorba de telefon, doamnă. A sunat toată ziua. Un anumit domn Keyes de la *Studiourile Richmond* dorește foarte mult să vă vorbească. Am scris totul lîngă telefon.

Elizabeth se uită la picătura de sudoare care se forma pe sprînceana lui Sebastian întrebîndu-se dacă va cădea pe ea. Uneori, din cînd în cînd, se întîmpla ca o picătură să alunece pe nasul lui și să îi cadă ei pe față și ura teribil de mult acea clipă, deși, cînd era cumplit de plictisită, făcea pariu cu sine dacă se putea mișca sau nu pentru a o evita fără ca Sebastian

să își dea seama. De data aceasta, totuși, atât de puternică era dorința lui Sebastian, după ce lipsise mai mult de o săptămână, încît sudoarea începu să curgă pe el liber și Elizabeth, închizînd ochii strîns, se resemnă oribilei senzații de a fi udată.

– Iubita mea, șoptea el. Iubita mea.

– Ah, da, iubitele, șoptea și ea, ah da, ah da, ah da.

Singurul lucru bun, își spuse Elizabeth, cînd Sebastian se prăbuși deodată pe pernă, era acela că se aflau în patul lui și nu într-al ei. Datorită faptului că nu îl aștepta înapoi acasă înainte de sfîrșitul săptămînii, îi spusese lui Maggie să îi pună pe pat cele mai bune și preferate așternuturi ale ei, din bumbac italian brodat de mînă. Din fericire lăsase patul lui Sebastian așa cum era.

– Oh, Doamne, draga mea, spuse Sebastian oftînd. Nici nu-ți dai seama ce dor mi-a fost de tine.

– Și mie, dragul meu, spuse Elizabeth. Dar ce surpriză plăcută. Te-ai întors cu trei zile mai devreme.

– Trebuie să plec iar săptămîina viitoare, spuse el ștergîndu-și obrazul și fruntea cu dosul mîinii. Avem o nouă comandă. O casă în North Oxford și se ține o ședință peste două zile.

– Ce interesant, șopti Elizabeth ridicîndu-și privirea de unde stătea, pe pieptul soțului ei, și punîndu-și un deget sub bărbie, așa cum repetase timp de ore întregi în fața oglinzii cînd se plictisea la școală. Nu mi-ai spus că această casă din Oxford era unul din proiectele tale.

– Ei bine, este... nu este în întregime munca mea, spuse Sebastian cu obișnuita lui modestie. James

m-a ajutat destul de mult.

– O să-mi fie dor de tine, murmură Elizabeth.

– Și mie o să-mi fie, șopti Sebastian la rîndul lui.

Elizabeth consideră că era o tactică diplomatică aceea de a-l lăsa pe Sebastian să facă din nou dragoste cu ea în seara aceea înainte de a deschide discuția.

– Dragul meu, spuse ea. Am să-ți fac o mărturisire. Mă tem că n-am fost prea cuminte.

– Prostii, draga mea, spuse Sebastian. Îngerii nu pot să nu fie cumiți.

– Acest înger mă tem că poate, zise ea apropiindu-și fața și mai mult de a lui pe pernă, în așa fel încît nasurile aproape că li se atingeau. Joc într-un film.

– Un film? Ce film? Întrebă el ridicîndu-se într-un cot și uitîndu-se în jos la tînăra lui soție.

– Ah, nimic serios. E o prostie. Dar o fac numai pentru puțină distracție. Lalla este și ea implicată și s-a gîndit că ar fi ceva dacă mi-ar da și mie un rol micuț. Ceea ce a și făcut. Atîta tot, spuse ea și aplecîndu-se îl sărută pe obraz. E numai o distracție.

Sebastian zîmbi, o înconjură cu brațul și se întinse lîngă ea așa încît capul ei să îi stea culcat pe umăr.

– Nu văd nici un rău în asta, îngerul meu, spuse el apoi. Numai să nu devină un obicei.

– Nu cred că există șanse în acest sens, dragul meu, spuse Elizabeth chicotind. E puțin mai deosebit față de școala de teatru.

– Sînt convinși. Nu, nu văd nici un rău în asta, îngerul meu. Nu dacă e vorba de o distracție.

Elizabeth închise ochii, inspiră adînc și își sărută

soțul pe pieptul gol, iar el o sărută în creștetul capului după care o înconjură cu brațele și o ținu strâns. Ea oftă mulțumită și Sebastian oftă și el mulțumit mângâindu-i părul cu o mână pe care o lăsă apoi să-i cadă ușor pe un sân. Elizabeth își mușcă buzele, privi în gol în întuneric și așteptă, și așteptă. Dar, din fericire, nu au mai urmat și alte mișcări. Dar chiar și așa, așteptă o jumătate de oră pînă fu absolut convinsă că soțul ei adormise și se desprinsese din brațele lui strecurîndu-se în propriul ei pat, unde oftă din nou de plăcere că se afla iar în așternuturile ei scrobite, răcoroase și curate, singură.

Ridicîndu-și minunatul păr pe pernă, se gîndi că, de fapt, acel lucru era un mic preț ce trebuia plătit în schimbul libertății.

La ora unsprezece, Cecil Manners, impresarul Lallei și cel propus pentru a o reprezenta pe Elizabeth, își dădu seama că nu le putea primi.

– V-am spus. că acest lucru se poate întîmpla, domnișoară Henderson, explică secretara lui, o fată slăbuță, ștearsă, îmbrăcată într-o rochie confecționată de mînă, cu multă dantelă, motiv pentru care era probabil răcită tot timpul. V-am spus că a fost ocupat toată dimineața și că s-ar putea să riscați.

– Nu-i nimic, spuse Elizabeth cu dulceață în glas așezîndu-se și făcîndu-i semn și Lallei să facă același lucru. Nu ne grăbim.

– Cred că n-ați înțeles, domnișoară, continuă fata.

Charlotte Bingham

– Domnișoara Laurence, spuse Elizabeth ajutînd-o. Domnișoara Laurence.

– N-ați înțeles, domnișoară Laurence, dar domnul Manners este cu cineva și trebuie să plece să ia masa de prînz.

– Atunci o să așteptăm pînă se va întoarce de la masă, spuse Elizabeth zîmbind din nou. Cum am mai spus, nu ne grăbim deloc.

Secretara le privi pe amîndouă și strănută deodată.

– Sănătate, spuse Elizabeth. Ce răceală oribilă.

În acest timp, în biroul său elegant, Cecil Manners, despre care mulți credeau că avea patruzeci și ceva de ani, dar el abia trecuse de treizeci, făcea tot ce putea pentru a scăpa de Oscar Greene, dramaturg și geniu în propriii lui ochi, dar nu însă și în ai lui Cecil. Era adevărat că Cecil îl reprezenta pe Oscar, dar aceasta nu însemna că trebuia să îl lase pe Oscar să îl facă să întîrzie la întîlnirea de la dejun.

Numai că Oscar nu era genul de om care putea fi grăbit. Era un individ solid, arătînd mai degrabă a boxer decît a scriitor, un anglo- american cu un păr des, negru și creț și o față prietenoasă și cu o ușoară gușă. Oscar se considera urît, cum și era, într-un fel, pînă cînd, ca majoritatea bărbaților de spirit, începea să vorbească și atunci devenea aproape irezistibil de atrăgător, cum ar fi depus mărturie majoritatea femeilor pe care le cunoștea.

Lui-Oscar nu îi păsa în mod deosebit de felul cum arăta. Ajunsese demult la concluzia că era urât și, deci, nu prea atrăgător în ochii femeilor. Și datorită acestei auto-aprecieri modeste și, poate datorită faptului că purta ochelari și, cu siguranță datorită faptului că, în ciuda excelentei croieli a hainelor, reușea să arate tot ca un pat nefăcut, femeile îl iubeau.

Era înfumurat, bineînțeles, așa cum trebuia să fie un dramaturg care nu atinsese încă vârsta de treizeci de ani și care nu avea decât un succes recunoscut – o comedie romantică, ce a umplut sălile cu excepția celor din West End. Succesul era după colț și o știa. Problema era numai după care colț.

În acel moment nu avea chef să îl lase în pace pe Cecil pînă cînd acesta nu avea să afle exact care era părerea lui în legătură cu Jimmy Locke, cel care fusese însărcinat cu succesul lui apropiat.

– Prînzul tău va trebui să mai aștepte, Cecil, spuse Oscar scoțînd ultima țigară dintr-un pachet mototolit de *Lucky Strike*. O să blochez ușa asta pînă cînd vei fi de acord că măcar am ceva de spus în privința distribuției. Hai să-i spunem consultație. N-am de gînd să stau deoparte să mă uit cum idiotul ăla de Jimmy Locke își bagă iar unul din prietenii lui lipsiți de talent într-una din piesele mele.

– Cînd o să înregistrezi primul succes în West End, Oscar..., începu Cecil uitîndu-se iar la ceas.

– Dar tu nu vezi? N-o să înregistrez nici un nenorocit de succes în West End, Cecil, amice, îl întrerupse Oscar, atîta timp cît Jimmy Locke își include favoriții în rolurile mele principale, e clar?

Charlotte Bingham

Oscar îl privi peste țigara pe care îi era imposibil să o aprindă din moment ce era la fel de îndoită ca și pachetul din care o scosese.

– Clive Willett..., spuse Cecil.

– Clive Willett, gemu Oscar rupînd țigara și încercînd din nou să o aprindă. Clive Willett.

Amintirea era prea mult pentru Oscar, care se așeză în dreptul ușii.

– Clive este foarte cunoscut în provincie, insistă Cecil, întrebîndu-se cum va putea să treacă de cele peste șaptezeci de kilograme care blocau ieșirea.

– Nu în locurile unde jucăm noi, Cecil, spuse Oscar aplecîndu-și fața pentru a evita flacăra brichetei *Zippo*. Toți rîd de el – nu cu el, ci de el – din Sheffield pînă în Brighton, Clive Willett va fi aruncat în spatele corului. Ce spui? Întrebă el privindu-și impresarul. Nu mă mișc de aici, Cecil, pînă nu-mi promiți că încerci, cel puțin.

Se auzi telefonul sunînd pe birou.

– Ți-am spus că nu pot vedea pe nimeni acum, îi spuse Cecil secretarei sale după o clipă. Și nici după masa de prînz. Spune-le să încerce să sune mîine sau poimîine.

Punînd receptorul mare și alb la loc în furcă, Cecil își trase o pereche de mănuși scumpe din piele.

– Mașina mea e aici, îi spuse el lui Oscar. Și o să-i propun lui Jimmy. Ți promit.

– Bine, spuse Oscar oftînd și ridicîndu-se.

– Dar nu-ți pot promite mai mult de atît, adăugă Cecil repede.

– Niciodată n-o faci, Cecil, băiatule, spuse Oscar zîmbind. Și nici n-ai făcut-o vreodată.

Pulbere de stele

Deschise ușa din spatele său fără să se întoarcă, așa încît Cecil să poată pleca, ceea ce acesta și dădu să facă, pînă cînd văzu ce îl aștepta în cealaltă încăpere.

– Hei, făcu Oscar încruntîndu-se. Parcă ai fi văzut o fantomă, spuse el după care se întoarse și, urmărind privirea lui Cecil, văzu și el același lucru.

– Nu, spuse el apoi. Nu-i o fantomă. E ceva ce tocmai a căzut din cer.

– Trebuie să fiți domnul Manners, spuse Elizabeth ridicîndu-se și venind spre el. Eu sînt Elizabeth Laurence. O prietenă a Lallei.

– Încîntat, spuse Cecil luînd mîna înmănușată a lui Elizabeth într-a sa și simțindu-se deodată stîngaci și neîndemînatic cînd statura lui de un metru optzeci domină făptura aceea delicată din fața lui. Ne-am mai cunoscut cumva?

– Nu cred, spuse Elizabeth zîmbindu-i, cu bărbia ridicată și cu ochii ei verzi care îi întîlniră pe ai lui de sub borul simpaticei pălării albastre. Dacă ne-am fi cunoscut, sînt sigură că nu aș fi uitat.

Spuse acest lucru fără să flirteze cîtuși de puțin, ceea ce îl tulbură pe Cecil făcîndu-l să îi țină mîna subțire într-a lui mai mult decît trebuia și fără să arunce măcar o privire spre Lalla.

– Am impresia că tocmai plecați la dejun, continuă Elizabeth. N- am vrea să vă reținem. Doar...

După care se opri și zîmbi, de parcă s-ar fi răzgîndit să mai continue.

– Vă rog, spuse Cecil amintindu-și în sfîrșit să îi dea drumul mîinii. Nu mă grăbesc prea tare. Intrați.

Se dădu într-o parte și le conduse pe cele două

femei în biroul său. Oscar se retrase în spate lângă un cuier de pălării, preferînd mai degrabă să observe decît să fie observat.

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse Elizabeth așezîndu-se pe fotoliul arătat și, în acest timp, Oscar își dădu seama la cine se uita cu atîta intensitate: la eroina noii lui piese încă nescrise.

– Știu că sînteți teribil de ocupat. Lalla mi-a spus că totdeauna sînteți teribil de ocupat. Așa că este foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse eroina lui.

Cecil se așeză la birou. Atunci, Lalla își trase și ea un scaun și se așeză hotărîtă lângă Elizabeth. Pînă atunci nu spusese nici un cuvînt și nici măcar un singur cuvînt nu îi fusese adresat. Dar Lalla nu se supăra absolut deloc, căci, la fel ca și cei doi bărbați din încăpere, știa că asista la răsăritul unei stele.

– Vorba este că am nevoie de un impresar, spuse Elizabeth oftînd și hotărînd că sosise momentul să își scoată pălăria și să îl lase pe Cecil să îi vadă podoaba de păr negru, strălucitor. Dmitri, Dmitri..., spuse ea privind neajutorată spre Lalla.

– Boska, zise aceasta imediat zîmbind. Dmitri Boska.

– Îți mulțumesc, dragă Lalla, spuse Elizabeth înainte de a se întoarce să îl privească din nou pe Cecil direct în ochi. Dmitri Boska dorește să îmi încheie un contract, continuă ea. Se pare că a văzut scena în care am jucat...

– Elizabeth are un rol micuț în filmul ăsta și Boska a văzut probele, o întrerupse Lalla susținînd-o. Ei bine, doar îl știi pe Boska.

– Nu înțeleg însă de ce atîta agitație, spuse Elizabeth.

– Aș putea să știu despre ce film este vorba? întrebă Cecil neputînd să își dezlipească privirea de la Elizabeth.

– *Made In Heaven*, îi spuse Lalla. Cunoscut și sub numele de *Made In A Hurry*¹ – bineînțeles.

– Lalla are dreptate, spuse Elizabeth zîmbind. Chiar și din puținul pe care îl știu eu, este evident că nu e prea bun. Așa că, sincer nu știu – ei bine, de ce toată această agitație.

– Dmitri Boska cheamă pompierii numai cînd e sigur că e un incendiu, spuse Cecil aplecîndu-se peste birou și oferindu-i lui Elizabeth o țigară dintr-o modernă cutie de argint gravată.

– Vă supărați dacă fumez dintr-ale mele? întrebă Elizabeth. Orice altceva mă face să tușesc.

În timp ce Cecil înconjură biroul pentru a-i aprinde țigara lui Elizabeth, Lalla continuă să povestească.

– Am fost la *Rada* împreună, Cecil, spuse ea. Și toată lumea era de părere că Elizabeth era extraordinară. Dar după aceea s-a logodit în ultimul trimestru și s-a căsătorit la puțin timp după ce am absolvit cursurile.

– Sînteți căsătorită? întrebă Cecil, chipul posomorîndu-i-se ușor, dar așeză cu grijă bricheta *Ronson* de birou exact în poziția pe care o ocupase înainte.

– Șșșșș, făcu Elizabeth rîzînd, nu trebuia să știți asta.

---

1. Fabricat în grabă

Charlotte Bingham

– M-am gândit că dacă Boska vrea să o facă să semneze un contract, continuă Lalla înainte ca Elizabeth să o poate întrerupe...

– Încă n-am fost de acord în privința contractului, Lalla, zise ea. Știi foarte bine.

– Chiar și așa, Cecil, spuse Lalla. I-am spus că are nevoie de un impresar și că tu ești cel mai bun din oraș.

Cecil zîmbi, dar tot nu se obosi să o privească pe Lalla. Și ea tot nu se supăra. Cu cît Cecil se uita mai mult la Elizabeth, cu atît avea să îi fie ei mai bine, iar Oscar, pe jumătate ascuns în spatele unui zid de haine și pălării, își dorea să plece cu toții mai repede pentru ca el să se apuce de treabă.

– Aș fi încîntat să vă reprezint, domnișoară Laurence, spuse Cecil. De azi înainte vă veți afla în mîinile mele.

– Vă mulțumesc, domnule Manners, zise ea cu un zîmbet brusc care îi tăie răsufarea lui Cecil. Știu că voi fi pe mîini bune. Lalla mi-a vorbit atît de frumos despre dumneavoastră.

Ea îi susținu privirea în timp ce își încheia cu îndemînare un năsturaș ca perla de pe mînușă, strîngînd și mai tare pielea fină în jurul încheieturilor ei subțiri și netezind materialul în sus pe brațe.

– Ce-ați zice să luăm masa de prînz? Întrebă Cecil recăpătîndu-și glasul. Am întîlnire cu Jimmy Locke la Ivy. Este un organizator foarte bun. Și știu că ar fi încîntat dacă ne-ați însoți.

– Cît de drăguț din partea dumneavoastră, spuse Elizabeth. Nici nu-mi pot închipui ceva mai drăguț, nu-i așa, draga mea Lalla?

Se întoarse pentru a o privi pe Lalla, care îi zîmbi larg.

Pulbere de stele

– Nu, nu cred să existe altceva, spuse ea.

– Excelent, zise Cecil încercînd tot posibilul să pară încîntat de includerea Lallei Henderson, care nu intrase în planurile lui, din moment ce, pur și simplu, uitase că era chiar de față.

Cecil uitase și de Oscar, care se mai afla încă în spatele cuierului.

– Eu sper că nu sînt pus la socoteală, spuse acesta din spatele unuia din paltoanele lui Cecil. Pentru că am de lucru.

Elizabeth se răsuci surprinsă tocmai la timp pentru a-l vedea pe răvășitul dramaturg ieșind din ascunzătoare.

– Bună, îi spuse el. Sînt Oscar Greene. Cunoscut și sub numele de Rușinea lui Cecil.

– Vă rog să mă iertați, domnișoară Laurence, spuse Cecil repede privindu-l dușmănos pe Oscar. Îmi pare rău, ar fi trebuit să fac prezentările.

– Niciodată nu mă prezinți fetelor frumoase, Cecil, se plînze Oscar continuînd să o privească pe Elizabeth. Nu mă prezintă fetelor frumoase pentru că sînt dramaturg. Iar Cecil face parte dintre acei oameni care consideră că dramaturgii ar trebui auziți, nu văzuți.

– Încîntată, spuse Elizabeth întinzîndu-i mîna. Sînt Elizabeth Laurence.

– Nu, nu sînteți domnișoara Laurence, îi spuse Oscar luîndu-i mîna înmănușată și ținîndu-i-o. Sînteți Emerald Glynn a noastră.

Charlotte Bingham

Oscar se gîndea de cîtva timp la acea piesă, dar mereu amîna să o scrie, pentru că nu găsea nicăieri o actriță cît de puțin potrivită pentru rol.

Pînă în ziua acêea. Acum, că o cunoscuse pe domnișoara Elizabeth Laurence, știa că putea începe. Făcînd tot posibilul să își rețină tulburarea, bătu cu grijă la mașină titlul și apoi scris: *Actul întîi, scena întîi. Puntea unui transatlantic*, înainte de a ridica receptorul și de a vorbi cu veșnic răcita domnișoară Jeans.

– Domnișoară Jeans, spuse el. Voi lucra aici în biroul domnului Manners și nu vreau să fiu deranjat, da? Pentru nimic în lume, ai înțeles? O să dorm aici pe canapea și voi avea nevoie de o pătură, o periuță de dinți, ceva pastă și patru pachete de țigări. Și de o cantitate infinită din ceea ce dumneata numești cafea.

– Există vreun motiv pentru care nu vă puteți procura singur toate aceste lucruri? Întrebă domnișoara Jeans trăgîndu-și nasul în urechea lui.

– Absolut, domnișoară Jeans, spuse Oscar hotărît. Voi fi mult prea ocupat cu scrierea unui succes răsunător.

Cînd Cecil se întoarce de la masă, Oscar se afla la jumătatea primei scene a piesei.

– Ei? Întrebă Cecil. Ce părere ai despre a noastră domnișoară Laurence?

– Vrei să închizi ușa, te rog? mormăi Oscar uitîndu-se ca un miop la ceea ce scrisese. Și, de

preferat ar fi, cu tine de partea cealaltă a ei.

– Trebuie să spun, continuă Cecil netulburat, agățându-și cu grijă paltonul în cuier, că, fără îndoială, este cea mai minunată fată pe care am văzut-o vreodată.

– Cea mai minunată fată, murmură Oscar aco-perind cu x-uri câteva cuvinte, făcînd un zgomot răsunător și monoton. Eu am avut impresia că era mai degrabă ca o nouă lumină aprinsă pe cerul afurisit. Acum, dacă nu te superi, Cecil, băiatule...

– Ba da, mă supăr, de fapt, dragă băiete, spuse Cecil privind peste umăr. De fapt, ce crezi tu că faci aici?

– Am crezut că ai învățat să recunoști această activitate deja, îi spuse Oscar. Se numește Scriere Creatoare. Și această Scriere Creatoare, îndeosebi, este pentru domnișoara Laurence. Și în ea, nu va fi numai frumoasă, ci și spirituală și inteligentă. Va spune lucruri uluitoare și memorabile, care se vor întipări în mintea spectatorilor chiar mai mult decît costumele ridicol de scumpe ale lui Gladys Arden.

– Să-i rețin un loc lui Gladys Arden? întrebă Cecil spiritual.

– De ce nu? spuse Oscar. Așa faci mereu. Acum, haide, Cecil, pleacă și lasă un geniu în pace.

Oscar trase din țigară și introduse o coală albă în mașina de scris *Remington*, în timp ce Cecil făcu un gest ca și cum ar fi vrut să ia paginile bătute pînă atunci. Dar Oscar îl împiedică punînd o mînă pe ele.

– Nu, nu, spuse el. O să te chem cînd totul va fi gata.

– Foarte bine, zise Cecil. Păi, dacă ai nevoie de

ceva...

– N-o să am, îl întrerupse Oscar. Am tot ce-mi trebuie. O am pe domnișoara Laurence.

Era ora trei fără un sfert, miercuri după-amiază. La nouă seara, duminica următoare, piesa era terminată.

Doi

Au privit-o din nou, dar de data aceasta nu au avut nevoie de nici un imbold. De fapt, pentru prima vizionare, nu mai era nici un loc liber în sala de proiecție. Deja se dusese vorba.

Se dusese vorba din prima zi a noilor filmări, când cei care se aflaseră pe *Platoul Sonor 2* urmăriseră prima scenă cu dialog a lui Elizabeth Laurence în fața aparatului de filmat. Nimeni nu se îndoise în privința frumuseții ei când o văzuseră, în ziua aceea în rochia bleumarin cu guler alb, care îi scotea în evidență perfect culoarea pielii și silueta superbă. Dar toți cei care o văzuseră refuzară să spună ceva decisiv înainte de a auzi ultima descoperire a lui Boska vorbind, știind că anumite guri când se deschideau

puteau distruge ceea ce, cu o clipă minunată și tăcută în urmă, fusese un chip frumos.

Acum aproape că se simți o răsuflare de ușurare, deoarece când Elizabeth vorbi, o făcu cu o voce plină de farmec. Și vorbea și cu ochii, ochi care reflectau nu numai ce spunea, dar parcă și ce gîndea. Chiar și când rîdea, o făcea fără nici un cusur. Rîsul putea foarte ușor să strice o frumusețe, prin sunetul lui sau, iarăși, prin modul în care putea schimonosi un chip. Dar rîsul lui Elizabeth Laurence era la fel de perfect ca și orice altceva în legătură cu ea. Era muzică, era lumină, un sunet cu o cadență sublimă și o calitate molipsitoare care îi făcea pe toți să rîdă cu ea. Părea, deci, să nu aibă nici un cusur. Arăta ca un înger, avea grația unei dansatoare și o voce care îl vrăjea pe cel care o asculta.

Dar totul ar fi fost inutil dacă nu ar fi putut să joace. Îngeri dansatori care sună ca niște instrumente muzicale pot fi încîntători, dar nu vor avea puterea de a elimina neîncrederea publicului dacă nu îl pot amăgi cu convingere. Din fericire, din prima clipă când a vorbit, a dovedit că avea putere. Boska avea dreptate. Elizabeth Laurence avea să ajungă o stea.

După ce se termină proiecția, ecranul se făcu de un alb strălucitor și se transformă într-o pată abia vizibilă când operatorul a închis aparatul. Nimeni nu a cerut să se aprindă lumina. Toată lumea stătea în liniște, așteptîndu-l pe Boska să vorbească, privind

Pulbere de stele

capătul luminos al țigării lui *Passing Cloud* sclipind și mai tare când el trase un fum, după care îl dădu afară calm. În cele din urmă, țigara fu stinsă și se auzi verdictul pe care îl așteptau cu toții.

– Bun, spuse Boska. Acum stelei noastre nu-i mai trebuie decît un partener pe măsură.

Trei

Dmitri Boska era numai unul din numeroasele personalități care se aflau printre spectatorii prezenți în număr foarte mare la teatrul *Marie Leborne* pentru a vedea ultima producție a anului cu piesa *Romeo și Julieta*. Această ultimă producție a absolvenților de teatru era un eveniment foarte semnificativ pe agenda fiecărui producător, regizor, agent de distribuție și reprezentant personal important din oraș, deși se întâmplase adesea ca acest lucru să fie mai degrabă un chin decît o plăcere. Numai că anul acela a fost cu totul altceva. Anul acela circula un zvon chiar înainte de a fi ridicată cortina. Anul acela circula zvonul că exista o Descoperire.

Dar, ca de obicei, Dmitri Boska se afla cu un pas

înaintea rivalilor săi, deoarece avea spioni care îl înformaseră cu mult înainte. Așa se făcea că înaltul, elegantul și exilatul polonez îl aștepta în culise pe Romeo înainte ca acesta să îi fi urat Julietei sale ca somnul să i se aștearnă peste ochi și pacea să îi cuprindă sufletul. Alți câțiva impresari aveau aceeași intenție ca șiretul Boska, dar, fiind englezi, au ascultat de regulile buneii cuviințe și au așteptat să se aprindă luminile pentru pauză, timp în care Boska i-a întrecut pe toți, trăgându-l repede pe tânărul actor în cabină, unde, pînă cînd s-a anunțat începerea actului trei, Boska l-a făcut pe Jerome Didier să semneze un contract exclusiv pe o perioadă de cinci ani.

– E minunat, nu? făcu el meditativ în timp ce șoferul îi ducea pe el și pe tânărul și superbul său însoțitor să ia cina la Savoy, imediat după ce cortina se lăsase după actul trei. Totdeauna e la fel, să știi; spuse el aprinzîndu-și un trabuc. Chiar și tu poți descoperi un talent, dragul meu. Și o să-ți spun și de ce. Bineînțeles că o să-ți spun. Pentru că talentul miroase. Și, cînd îl miroși, îl pui să semneze pentru tine.

Dar, pentru un timp, asta a fost tot ce a făcut Dmitri Boska pentru Jerome Didier, a semnat un contract cu el. Fără îndoială că tânărul actor a avut un noroc incredibil de a semna un contract cu cel mai puternic impresar de film din țară chiar înainte de a termina ultima reprezentație din școala de teatru, dar după șase luni de șomaj serios, Jerome Didier a început să aibă îndoieli.

Bineînțeles că Boska îl plătea. I-a dat tânărului actor o sumă fixă, suficientă pentru a-și cumpăra un

MG sport roșu la a doua mână, câteva rînduri de haine noi, printre care și un foarte necesar smocking și pentru ca, o dată sau de două ori pe săptămînă, Jerome Didier să își poată permite să fie văzut în locurile potrivite în compania unor oameni potriviți. Boska avea grijă personal de aranjamentele sociale ale tînărului actor, ca și de cele profesionale, printre care prezentarea și, prin urmare, încheierea unui contract cu cel pe care majoritatea oamenilor îl considerau cel mai energic agent din oraș, Cecil Manners, despre care Boska știa că era destul de cînstit pentru a lucra în interesul tînărului fără a-l pune în pericol pe cel al lui Boska însuși.

Pe Jerome îl deranjau restricțiile impuse în contractul semnat cu Boska, ceea ce acesta și dorea. Odată ce semna contractele, lui Dimitri Boska îi plăcea să își facă actorii să aștepte, fiind de părere că succesul se năștea dintr-o dorință prea mare. Iar Boska știa că și Jerome Didier, ca orice alt tînăr actor promițător cu care semnase contracte înainte, dorea să urce pe scenă și să joace. Așa că avu grijă să nu i se facă nici o ofertă pînă cînd tînărul nu ajungea să moară de foame artistică.

Dar Boska făcea acest lucru bine intenționat, nicidecum rău intenționat. Deși îi plăcea foarte mult să facă pe cinicul și crudul, nu era nici pe departe așa, căci își iubea atît profesia, cît și pe membrii ei și cînd era vorba să facă filme bune cu bugete scăzute era infinit mai priceput decît rivalii săi englezi. Lui Dmitri Boska îi plăcea să facă film și era hotărît să producă filme care să fie la fel de bune cu cele produse peste ocean, fiind convins că țara sa adoptivă avea o

abilitate artistică și tehnică ce puteau intra în competiție cu ale americanilor.

Acesta era unul din motivele pentru care îi plăcea atât de mult Jerome Didier. De-a lungul anilor încheiase contracte cu mulți actori tineri și promițători, dar nici unul nu își ținuse complet promisiunea. Simțea, însă, că Didier era altfel. Jerome Didier avea să devină un star, știa acest lucru. Și nu numai atât, dar Jerome Didier avea să fie primul său star de talie internațională.

Și Cecil Manners era de aceeași părere, dar îl îngrijora tactica lui Boska.

– Nu-ți face griji! spuse Boska rîzînd și ciupindu-l pe Cecil de un obraz rozaliu. Perioada de așteptare îi face să învețe umilința!

– Nu sînt chiar atât de sigur în privința lui Jerome, spuse Cecil. Nu prea pare să aibă răbdare și deunăzi mi-a spus că nu e sigur că mai poate sta o clipă fără să facă nimic.

– Foarte bine! zise Boska strîngîndu-l și de celălalt obraz pînă i-l făcu roșu. Pentru că dacă e un star – așa îl vreau. Gata să explodeze, nu? Știi cum sînt stelele alea de sus? De deasupra noastră? îl întrebă Boska trasînd un cerc mare deasupra capului. Știi cum s-au format? Să-ți spun eu. După secole de tăcere. Și apoi deodată! Toată energia aceea! Buuum! Explodează! Și se naște o altă stea strălucitoare și nouă-nouță!

Bineînțeles că Boska avea dreptate, iar Cecil Manners știa. Nimeni, oricît de strălucitor era sau ar fi putut fi, absolut nimeni nu a strălucit într-un film ori o piesă proastă. Așa că Boska avea dreptate să aștepte

Charlotte Bingham

condițiile ideale. Deoarece, cînd acea clipă avea să vină și va veni cu siguranță, toată acea frustrare adunată și energie nefolosită aveau să explodeze lansîndu-l pe Jerome Didier pe orbită.

– Și nu numai atît, adăuga Boska invariabilele sale ultime cuvinte: perioada de așteptare îi învață umilința!

Jerome nu știa că trebuia să învețe ce era aceea umilință. El nu știa decît că suferea, nu numai din cauza neputinței, dar și din cauza singurătății. De cînd absolvise școala de teatru stătea într-o locuință închiriată într-o casă stil victorian care mirosea a varză stricată și se afla într-o zonă nepotrivită a lui Bayswater Road și, datorită faptului că, majoritatea foștilor săi colegi începuseră deja să lucreze, se simțea cu atît mai rău cu cît se prelungea mai mult perioada în care nu avea de lucru. Încetase să mai iasă, preferînd să stea în casă și să citească, economisind banii necîștigați pentru eventualitatea în care tot nu avea să aibă de lucru cînd va expira contractul încheiat cu Boska.

Din fericire, Cecil Manners era mai mult decît un bun agent. Cecil Manners mai era și un om înțelegător căruia îi era milă de proaspătul său client.

– Ești cam palid, dragul meu, îi spuse el într-o zi cînd lua masa de prînz cu Jerome. Ce-ar fi să vii în Sussex weekend-ul acesta? Mama dă una din renumitele ei petreceri. Casa noastră se află în regiunea dealurilor Downs, așa că se pot face excursii foarte frumoase. Poate mai capeți și tu culoare în obraji.

Jerome era liber, bineînțeles, și imediat ce a ajuns la casa imensă în stil edwardian a doamnei Ursula Manners din West Sussex, s-a și simțit extraordinar de bine. Era ca și cum ar fi intrat în decorul unei piese din West End, teatru pur, își spuse Jerome, de la menajera îmbrăcată impecabil și servitorul cu glas răsunător, pînă la jocul de cricket care se desfășura pe pajiștea foarte bine întreținută.

Și interiorul era perfect, după cum observă el urmîndu-l pe valet printr-un hol plin de portrete de familie și reproduceri după armuri într-un salon foarte spațios stil *eau-de-Nil* cu mobilă îmbrăcată în creton și decorat cu enorme aranjamente florale *Constance Spry*. Pînă și invitații păreau perfect costumați și aleși.

Aceștia, la rîndul lor, îl studiară cu atenție, îndeosebi femeile. Erau cu toții mult prea educați pentru a tăcea și a rămîne cu gurile căscate, dar se simți o reducere a zgomotului odată cu apariția lui Jerome, care se opri puțin în prag pentru a-și aprinde o țigară înainte de a-i privi deschis dar curios, ceea ce le făcu pe cîteva femei să roșească, fiind convinse că privirea le era destinată.

Mai mulți ochi îl urmăriră pe drumul său pînă la gazdă.

– Doamnă Manners, spuse el înclinîndu-se puțin deasupra mîinii întinse și sărutînd-o, convins, din cît o văzuse deja pe mama lui Cecil, cu bijuteriile ei de dimensiuni prea mari, cu rochia ei de o culoare puțin cam stridentă și cu ochii prea mult fardați, că era exact genul de femeie căreia avea să îi facă plăcere gestul și nu să o surprindă.

– Cecil mi-a vorbit atît de mult despre dumneata,

murmură Ursula Manners retrăgându-și în sfârșit și fără plăcere mâna încărcată de inele.

– De fapt e atât de puțin de spus, zise Jerome zîmbind și adăugă aplecîndu-se puțin înainte, ca și cum ar fi dezvăluit vreun secret: Din păcate, aștept încă în culise.

– Dar nu pentru mult timp, spuse ea. Cecil mi-a spus că este vorba numai de găsirea vehiculului potrivit.

Jerome zîmbi, dar, în realitate, zîmbetul era mai mult pentru sine. Mama lui Cecil vorbise în așa fel de parcă Jerome ar fi lucrat în domeniul comerțului cu mașini.

– Ah, da, nu pentru mult timp, doamnă Manners! spuse el cu un glas scăzut, dar șoapta era destul de puternică, așa cum fusese învățat să facă. Și apoi să vedeți! Voi urca pe cele mai înalte culmi ale inventivității!

În clipa aceea Cecil își făcu apariția din grădină și se uită după Jerome. Acesta îl văzu și observă că Cecil purta exact genul de haine englezești uzate, care în termeni teatrali erau cunoscute sub denumirea de „nefericite” și care îi făceau pe cei care le purtau să arate de parcă ar fi făcut parte din același club. Văzîndu-și impresarul atât de corect îmbrăcat, Jerome cunoscuse un moment de neliniște, căci știa că hainele lui nu erau potrivite, nu numai pentru că erau genul nepotrivit, dar și pentru că erau mult prea noi.

Stînjeneala lui fu într-un fel liniștită de jena evidentă a lui Cecil în legătură cu mama lui, care deja îl copleșea pe Jerome. De cum putu să o facă politicos, le întrerupse conversația și, cu scuza că

trebuia să îl prezinte pe Jerome, îl scoase din salon conducându-l spre grădină.

– Dragă băiete, spuse Cecil conducându-l pe treptele de piatră. Cît de mult mă bucur că te văd. Ai ajuns ușor? Vino, vreau să cunoști o mulțime de oameni.

Jerome se opri puțin pe scări, în timp ce impresarul său continua să meargă înaintea lui. Era ceva ce Jerome începuse să înțeleagă, importanța și modul în care cineva își făcea prima apariție. Așa că rămase pe loc, întorcându-și cel mai bun profil spre grupul care îl aștepta jos și își aprinse o țigară. După aceea, dînd capul ușor pe spate, scoase un nor lung de fum trimițîndu-l în soare și, fiind convins că atrăsese atenția tuturor, coborî sprinten și treptele care mai rămăseseră, pentru a fi prezentat.

– Sarah Landen, spuse Cecil. Jerome Didier.

O englezoaică tipică, blondă și cu picioare lungi îi luă mîna într-a ei făcînd tot posibilul să nu se arate impresionată de trăsăturile întunecate, uluitoare și foarte ne-englezești ale lui Jerome, dar, odată ce ochii ei reci și albaștri i-au întîlnit pe ai lui de un căprui închis, a fost total și, spre amuzamentul celor din jur, foarte vizibil captivată.

– Marguerite Dundas – Jerome Didier, continuă Cecil și Jerome, în loc să dea drumul mîinii blondei, o lăsă mai degrabă să alunece dintr-a lui înainte de a se întoarce spre ceilalți.

– Georgina Branscome – Jerome Didier. Toby Walters – Jerome Didier. Neil Cameron – Jerome Didier.

Astfel continuară prezentările, Jerome întorcîndu-se

de la unul la altul, salutându-i pe bărbați cu aceeași privire de sus misterioasă pe care o arunca și femeilor. Și atât de puternică fu impresia pe care le-o făcu, încît nimeni nu îl uită niciodată și totdeauna s-au lăudat că l-au cunoscut pe Jerome Didier la o petrecere pe vremea cînd nu era decît Jerome Didier, un actor total necunoscut.

Bărbații și-l aminteau la fel de bine că femeile, deși încercau uneori să alunge acea amintire spunîndu-și că, încă de pe atunci, era un actor înfumurat. Femeile nu l-au uitat niciodată și nici nu au încercat să diminueze impactul pe care îl făcuse Jerome preferînd chiar să exagereze, lăsînd impresia că Jerome le-a acordat mai multă atenție cu una din privirile lui faimoase.

În timp ce, pe de altă parte, Jerome i-a uitat pe toți. Nu cu timpul, ci chiar din clipa cînd a privit peste umărul lui Cecil și a văzut o fată subțire cu un păr negru foarte bogat și răvășit care îi intra mereu în ochi cînd se apleca deasupra crosei de cricket pentru a lovi. Era complet absorbită de joc și nu acorda nici cea mai mică atenție grupului de lîngă scară, inclusiv lui Jerome.

Cecil observă privirea bruscă și prelungită a lui Jerome și o strigă pe fată.

– Pippa! Vino să-și fac cunoștință cu Jerome!

Nici atunci nu și-a ridicat privirea. Și-a dat părul din ochi și și-a aliniat lovitura.

– Încerc să te salvez, Cecil! strigă ea cu o voce răgușită delicioasă. Ai rămas foarte mult în urmă!

Ea e Pippa, spuse Cecil în cele din urmă neputincios. Pippa Nicholls.

Așteptară în timp ce, cu un picior încălțat în balerini, ea își rostogoli mingea roșie lângă cea neagră înainte de a o lovi aruncînd-o în niște tufe de la marginea pajiștii.

– Așa! exclamă fata și alergă spre ei. Să-i învățăm minte să nu ne mai bată altă dată!

– Pippa, spuse Cecil răbdător, de parcă s-ar fi adresat unui copil năzdrăvan. Un nou client al meu, Jerome Didier. Jerome, ea este vecina mea. Pippa Nicholls.

Jerome o privi fix. Avea ochi cenușii, un chip plin de pistrui mici și, spre deosebire de ceilalți invitați, era îmbrăcată cît se poate de neconvențional, chiar și pentru o petrecere de weekend. Pe lângă balerinii decorați, mai purta o pereche de pantaloni scurți gri și mai decorați și o bluză albă veche, costumație pe care Jerome bănuia că vreun frate mai mare o aruncase. Dar ai oricui ar fi fost sau fuseseră, pantalonii cei scurți îi arătau picioarele frumoase și cafenii perfecte.

– Ai grijă cu domnișoara Nicholls, spuse Cecil pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, observînd expresia de pe chipul lui Jerome. E complet lipsită de inimă. Numai dacă nu e de partea ta.

Pippa se încruntă și îi strînse repede mîna lui Jerome.

– Bună, spuse ea ca și cum el nici nu ar fi existat, după care se întoarse spre Cecil. Haide, Cecil, îl îndemnă ea. E încă rîndul meu și putem cîștiga acum, grație loviturilor mele și dacă ai fi și tu puțin mai atent. Haide.

Cînd jocul reîncepu, Jerome se așeză pe zidul de

Charlotte Bingham

piatră de la marginea pajiştii şi conversă politicos cu oelelalte fete cu care i se făcuse cunoştinţă, toate fiind nerăbdătoare să stea de vorbă cu el. Totdeauna fetele se îndrăgosteau de el. Chiar de la vârsta de cincisprezece ani, un an după ce se mutase cu mama lui în Carriagetown, fetele fuseseră fascinate de el. Observase acest lucru, bineînţeles, dar nu îl interesa cîtuşi de puţin. Nu voia decît să pescuiască şi să înoate. Dar, chiar dacă îi plăceau fetele destul de mult şi se ducea să înoate împreună cu ele sau juca tenis pe plajă cu ele cînd prietenii lui nu erau disponibili, fetele nu puteau lua locul băieţilor, prietenilor săi Charlie Willcox sau Sam Hoskins. Fetelor nu le plăcea să pescuiască, iar la înot le întrecea pe toate.

Dar, într-o zi, nu mult după ce împlinise şaptesprezece ani, s-a dus să înoate cu o fată care abia se mutase în Carriagetown. Se numea Trix, era drăguţă, blondă şi atletă, putea să înoate aproape la fel de repede ca Jerome, şi, uneori, chiar îl întrecea. După baie, se întinseră pe dunele de nisip arse de soare. Trix l-a sărutat şi acel sărut a fost urmat de altele mai lungi, iar Jerome a încetat să mai fie un băiat devenind un tînăr bărbat.

Şi-au petrecut restul după-amiezei sărutîndu-se, în aşa fel încît, cînd se întoarse pentru ceai la vagonul de tren acoperit care dădea spre Canalul englez şi era căminul lui, gura lui Jerome era roşie, iar gîtul îi era plin de muşcături de iubire, pe care făcea tot posibilul să le ascundă sub cămaşa încheiată pînă sus, în timp ce mama lui stătea tăcută.

Şase săptămîni mai tîrziu, pe aceleaşi dune de nisip unde gustase cel dintîi sărut al lui Trix, îi dăru

virginitatea, deși, în mod ciudat, singura imagine pe care și-o amintea cu claritate în legătură cu după-amiaza aceea nu era pierderea castității, ci un escadron de avioane, care zburau cu toată forța pentru a intercepta bombardierele germane.

– Ah, escrocule!

O voce răgușită venind de jos, de pe pajiște, îi atrase din nou atenția lui Jerome asupra fetei pistriuate și ciufulite.

– Cu ce-am greșit, Cecil? Își întrebă ea partenerul. Este cea mai ușoară mișcare!

Jerome sări de pe zid și străbătu pajiștea.

– Nu răsucești destul de bine crosa, îi spuse el ajungând lângă ea.

– Ba cum să nu! îl contrazise ea fără să îl privească.

– Serios nu, insistă Jerome. Trebuie să te răsucești mai mult în spate.

Dar înainte să apuce să îi arate, Pippa lovi mingea, care se rostogoli și intră prin inel.

– Vezi? făcu ea veselă, dînd la o parte altă șuviță de păr ondulat care îi cădea în ochi. Nu cunoști pajiștea asta. Dacă te răsucești prea mult în partea asta, nu reușești.

După aceea se duse în locul unde se afla mingea și studie evoluția jocului.

– Ah, fir-ar să fie, spuse ea oftînd și trecîndu-și șuvița rebelă pe după ureche. Cred că trebuie să-l ajut pe bietul Cecil. Sincer vorbind, e un neajutorat.

Mingea partenerului ei se afla cu două inele în urmă și Jerome o privi pe Pippa cum se pregătea pentru o lovitură imposibil de lungă uitîndu-se intens

de la crosă la minge și invers.

– Pentru asta chiar e nevoie să te răsucești mai mult, murmură el, dar Pippa îi ignoră sfatul și îi aruncă doar o privire dușmănoasă înainte de a lovi mingea care alunecă pe iarbă și se opri unde trebuia.

– Ura! strigă ea alergînd pe iarbă în timp ce Jerome o privea, înfiorat de un sentiment pe care încercase adesea să îl joace, dar pe care nu îl simțise niciodată. O să te ajut să termini, Cecil! îi strigă ea partenerului. Și pe urmă o să mă duc la Sarah!

Jerome stătea singur lîngă trepte, în vreme ce obiectul adorației lui îi trimitea mingea partenerului prin inel ca, apoi, să se întoarcă să lovească mingea albastră pînă la capătul pajiștii. După cîteva minute, jocul se termină cu victoria echipei-gazdă, datorită talentului partenerei lui cu picioare lungi și cafenii și cu păr ciufulit, trebui să recunoască Cecil.

– Ceaiul, domnule Didier! se auzi o voce de sus și, ridicîndu-și privirea, Jerome o văzu pe Ursula Manners care îi făcea semn din capul scărilor. Îl servim aici sus, pe terasă!

Jerome se ridică, scuturîndu-și pantalonii și cînd se uită din nou, fata nu mai era. Sau, mai bine zis, se îndepărta, pentru că o mai vedea încă mergînd în lumina soarelui spre crîngul de la capătul pajiștii. Își ținea mîinile în buzunarele pantalonilor și în gură avea un firicel de iarbă proaspăt rupt. Se opri o clipă, își dădu pe spate părul bogat și negru cu o mînă subțire și cafenie, se uită în sus la o pasăre care cînta deasupra ei și dispăru pe poarta dinspre pădure.

– *Et tu, Brute?* spuse Cecil care se afla pe trepte lîngă Jerome și îi urmărea privirea. Să știi că n-ar

trebui, pe cuvînt. Pentru binele tău, dragă băiete. Nu în acest punct al carierei tale.

– Mă gîndeam numai că ar fi o Julietă perfectă, minți el.

– Nu, nu, spuse Cecil rîzînd. Nu e deloc stilul Pippei. În clipa cînd Romeo ar începe să-și debiteze prostiile sub balconul ei, Pippa l-ar goni cu o privire aruncată din ochii aceia extraordinari.

Jerome se întoarse și vîzînd expresia de pe chipul lui Cecil, ridică o sprînceană întrebător.

– Înțeleg, spuse el.

– Da, zise Cecil oftînd. Mă tem că m-am îndrăgostit de ea din clipa cînd am văzut-o cîștigînd o întrecere cu poneiul ei nebun.

– Și ea ce simte față de tine? întrebă Jerome extrem de polițios. Ține fotografia ta pe pian?

– Nu fi absurd, băiete, mă consideră ca pe un unchi. E de vină, probabil, podoaba mea capilară sau mai degrabă absența ei. Asta e.

Cecil își trecu degetele prin părul care începuse să îi cadă cu mult înainte de vreme și oftă din nou.

– Ține fotografia cuiva pe pian? întrebă Jerome.

– Nimeni, spuse Cecil. Nu există absolut nimeni în viața Pippei Nicholls în afară de mama și cîinele ei. Și e teribil de greu să treci de ei.

– Bun, spuse Jerome trecîndu-și un deget peste gură, gest care avea să îi devină caracteristic. Atunci totul e perfect.

– Poftim? întrebă Cecil. Parcă ai spus ceva.

– Vorbeam singur, spuse Jerome zîbind. Nu mergem să luăm ceaiul cu mama ta?

Mai tîrziu, în cursul acelei seri, după o cină frugală,

toată lumea se duse să danseze într-o clădire mare în stil *Tudor* aflată în apropiere. Era ceva excelent pregătit, cu flori peste tot, două ringuri de dans și șampanie la discreție. Dar pentru Jerome ar fi putut să fie o petrecere obișnuită la consiliul comunal, pînă cînd o zări pe Pippa.

Aceasta stătea de vorbă cu un tînăr foarte înalt și era îmbrăcată într-o rochie lungă de seară din muselină care lui Jerome i se păru clar demodată și aproape cu siguranță de ocazie. Nu îi scotea deloc în evidență silueta zveltă și, mai rău, își strînsese părul, și Jerome consideră imediat că nu îi stătea bine. Cu puțină ciudă și cu un neobișnuit sentiment de posesiune, își făcu imediat drum spre ea.

– Bună seara, spuse el neputîndu-se abține ca salutul să nu sune a insultă.

Atît Pippa cît și însoțitorul ei se întoarseră surprinși de întrerupere.

– Îmi pare rău, spuse Pippa. Ar trebui să vă cunosc?

Jerome văzu după expresia de pe chipul ei că nu îl mai recunoștea. Era atît de uluit încît nu își mai găsea cuvintele și simți dezamăgirea citindu-i-se în privire. Îl uitase. Se cunoscuseră numai cu cîteva ore în urmă și, cu toate acestea, ea nu îl mai ținea minte. Pe el. Pe Jerome Didier. Frumosul, superbul, irezistibilul. Abia dacă îl observase. Ori asta, ori fata juca un teatru nemaipomenit.

Își trecu dosul mîinii ușor pe deasupra sprîncenei și zîmbi recăpătîndu-și stăpînirea de sine.

– Ne-am cunoscut mai devreme în cursul zilei de azi, domnișoară Nicholls, spuse el. La Cecil Manners.

Cînd jucați cricket.

Vorbea încet și fragmentat, sperînd că nu trebuia să spună decît că se cunoscuseră mai devreme. Dar ea nu reacționează în nici un fel, așa că Jerome-își dădu seama că trebuia să continue pînă cînd celebra fisă căzu.

– V-am spus că nu vă răsuciți destul, spuse el cît de dulce putu, în timp ce înăuntru fierbea de furie. Dar, cu toate acestea, ați cîștigat.

– Ah, da! Își aminti ea deodată răsplătindu-l cu o privire încruntată în locul zîmbetului pe care îl aștepta el. Ești noul client al lui Cecil.

Recunoscător faptului că exersase atît de mult respirația la școală, căci, altfel, intensitatea panicii l-ar fi dat de gol, Jerome izbuti să zîmbească, de parcă ar fi fost mulțumit că Pippa își amintea de el măcar.

– Îmi pare teribil de rău, spuse ea după o clipă, dar nu-mi amintesc numele.

– Jerome Didier, domnișoară Nicholls.

– Da, bineînțeles, spuse ea ca și cum nu l-ar mai fi auzit în viața ei. El este căpitanul Bodell. Un foarte bun prieten al fratelui meu. Rodney, Jeremy Didier.

– Jerome, domnișoară Nicholls, o corectă el strîngînd mîna ofițerului înalt și elegant. Numele meu este Jerome.

– Ca în „*Trei oameni într-o barcă*”? Întrebă Pippa.

– Exact, spuse Jerome înainte de a se întoarce spre ofițer. Iertați-mă, spuse el. Ați spus Bodell? Cineva căuta adineauri un anume căpitan Bodell. Se pare că sînteți căutat la telefon.

– Ah, fir-ar să fie, spuse acesta. Serios?

– Bineînțeles, îl asigură Jerome privindu-l cum se

scuză dispărînd de lîngă ei, după care se întoarce și o văzu pe Pippa privindu-l țintă.

– Asta ai învățat-o într-o piesă? îl întrebă ea.

– Foarte probabil, spuse el pe jumătate zîmbind.

– Probabil că n-a fost o piesă tocmai bună. Înainte ca Jerome să apuce să răspundă, ba chiar înainte să apuce să se gîndească la un răspuns, orchestra începu o altă melodie venind astfel în ajutorul lui.

Se întoarce spre orchestră și apoi din nou spre Pippa.

– Nu vrei să dansezi? întrebă el, iar ea îl privi suspicioasă.

– De fapt nu dansez prea bine, spuse ea. Nu prea am ocazia să exersez. Mama e văduvă și nu își poate permite să-mi ofere o asemenea posibilitate. Și, dacă nu prea știi să dansezi, nici nu ești invitată prea des, bănuiesc.

– Zău? făcu Jerome înconjurîndu-i mijlocul cu brațul drept.

– În schimb, tu dansezi foarte bine.

– Mulțumesc.

Jerome învățase să danseze în Carriagetown, la petrecerile date în vagoanele acoperite sau afară pe plajă, înainte de a-și perfecționa tehnica la școala de teatru.

– E și firesc, adăugă ea după o clipă de gîndire.

– Ce anume, domnișoară Nicholls?

– Să dansezi bine, domnule Didier. E firesc ca oameni ca dumneata să danseze bine. Pentru că, evident, ești invitat la foarte multe petreceri dansante.

– Oameni ca mine? .

– Care merg la o mulțime de petreceri. Petreceri la

care sînt prezentate tinere fete.

- Eu sînt actor, domnișoară Nicholls, spuse Jerome oftînd. Nu o persoană care se plimbă prin înalta societate. Actorii sînt rareori invitați la petreceri, cel puțin mie nu mi s-a întîmplat prea des.

Pippa zîmbi și apoi se încruntă începînd să se concentreze asupra dansului la fel cum se concentrase asupra jocului de cricket. Pe Jerome îl mișcă acest lucru într-un mod foarte straniu, așa cum îl mișca totul în legătură cu fata pe care o ținea în brațe, de la hainele ei de ocazie și părul bogat și ciufulit, pînă la optimismul care părea să îi strălucească în ochii ciudat de cenușii, de parcă s-ar fi așteptat ca viața să fie o provocare veșnic interesantă, care trebuia privită cu aceeași hotărîre ca pe terenul de cricket, dar care nu se mai vedea pe ringul de dans.

Mai era ceva în legătură cu ea, ceva ce lui Jerome îi era neclar, ce îl făcea să dorească foarte mult să stea de vorbă cu ea, să stea undeva singuri, în liniște, și să îi povestească totul despre familia și copilăria lui, despre Terence Vaughan, despre serviciul militar din Aviația militară britanică, de ce și cum a ajuns să urmeze cursurile școlii de actorie și ce i se întîmplase de atunci. Dar, cu cît se gîndea mai mult să stea de vorbă cu ea, cu atît devenea mai tăcut și se trezi privind un chip plin de dulceață, simțindu-i trupul tînr ușor și subțire în brațe și, prin materialul rochiei, căldura și fermitatea sînilor ei mici și rotunzi.

- Mulțumesc, spuse ea și Jerome se încruntă.

Nici măcar nu își dăduse seama că orchestra încetase să mai cînte. Nici nu știa ce cîntase.

- A fost minunat, continuă Pippa aranjîndu-și

cordonul rochiei într-un alt efort de a o face să stea mai bine pe ea. Acum sînt sigură că vrei să dansezi cu altcineva. Și cred că ar trebui să fac și eu același lucru.

– De ce? întrebă Jerome.

– Pentru că, spuse ea, ca și cum ar fi vorbit cu un copil, tocmai am dansat trei dansuri în șir, de asta.

– De ce nu se poate și patru?

– Pentru că nu e frumos.

Își ridică privirea spre el și zîmbi, dar aproape imediat zîmbetul dispăru fiind înlocuit de o privire subit. uluită, care părea să spună că nu înțelegea ce i se întîmplă. După care dispăru și privirea și reapăru zîmbetul, de astă dată mai puțin sigur.

Orchestra începu un vals și Pippa se întoarse să asculte.

– Vals n-am dansat, spuse Jerome din spatele ei, aplecîndu-se ușor pentru a-i șopti la ureche. Hai să dansăm numai valsul ăsta și pe urmă te las.

Pippa se întoarse cu gîndul să danseze cu el, dar ofițerul apără strecurîndu-se între ei.

– Dansul meu, cred, spuse el aruncîndu-i lui Jerome o privire scurtă, dar dușmănoasă. Pippa?

Îi oferî brățul și o conduse pe ringul de dans, în timp ce Jerome privi neputincios, incapabil să născocească un alt șiretlic. În schimb se duse și își luă ceva de băut rămînînd lîngă bar atîta timp cît Pippa a dansat cu militarul înalt și țănoș. În cele din urmă, cînd nu mai putu să suporte nici o clipă și după ce își bău șampania, își făcu loc prin mulțimea de pe ring, pînă ajunse lîngă ea.

– Mă scuzați, spuse el.

Bodell aruncă o privire ca să vadă cine era și când îl văzu pe Jerome, chipul îi îngheță.

– Uite, știi ceva, spuse el cu răceală în glas. Îmi pare rău, dar ăsta nu e un „Mă scuzați”.

– Nici n-am spus că ar fi, spuse Jerome la fel de rece luînd-o pe Pippa de braț. Pur și simplu am spus să mă scuzați.

O conduse pe Pippa în afara ringului de dans ținînd-o de braț de parcă ar fi fost un copil care tocmai comisese o necuviință socială.

O strecură prin mulțimea de dansatori, ajungînd pe pajiștea luminată de lună, departe de umbrele lungi ale cîtorva conifere.

– Nu cred că lui Rodney i-a venit tocmai bine, spuse Pippa uitîndu-se înapoi.

Jerome mormăi.

– Acum ce s-a mai întîmplat?

– Dumnezeuule, chiar trebuia să-l cheme Rodney?

– Dar ce e în neregulă cu Rodney? Întrebă Pippa începînd să-și scoată cîteva din acele de păr ținîndu-le în gură. Pe cineva trebuie să-l cheme Rodney.

– Ce faci?

– Îmi aranjez părul, spuse ea. Nu vrea deloc să stea prins.

– Nu-l condamn, spuse Jerome punîndu-i o mînă pe braț. Lasă-l liber. E mult mai frumos.

– Nu-ți place cum îmi stă cu el strîns?

– Îmi place cum îți stă cu el strîns, dar îmi place mult mai mult cum îți stă cu el liber.

Pippa încetă să își mai aranjeze părul o clipă și îl privi pe Jerome. Apoi oftă.

– Da, știu, spuse ea. Arăt ca naiba.

Charlotte Bingham

– Da' de unde, spuse Jerome repede și cu curaj.
– Ba da, insistă Pippa. Uită-te, de exemplu, la rochia asta.

– E o rochie foarte frumoasă. Nu-i absolut nimic în neregulă cu rochia.

– Mincinosule.

– Arăți minunat, pe cuvînt. Deci, cum poate fi ceva în neregulă cu rochia?

– Nu crezi că e puțin cam... puțin cam demodată?

– Asta îi dă probabil... spuse el zîmbind și făcu o pauză, după care se aplecă ușor spre ea și adăugă, ...jumătate din farmec.

Jerome fu încîntat în sinea lui auzindu-se. Își dădu seama deodată că redobîndise exact caracterul dureros de sensibil și ciudat de intens al lui Eugene Marchbanks, rol pe care îl jucase atît de bine în reprezentația școlii cu piess lui Shaw, *Candida*.

Dar Pippa părea să fie mult prea preocupată de propria ei înfățișare, pentru a băga în seamă acest lucru și oftă din nou ridicîndu-și pe umăr o breteluță.

– E a bunicii mele, dacă vrei să știi neapărat, spuse ea. Ceea ce mă face probabil să arăt ca înainte de primul război mondial.

Îl privi așteptînd un răspuns, dar Jerome devenise tăcut, preferînd să se uite la ea ușor încruntat. În timp ce stăteau acolo în liniște, o cucuvea se auzi cîntînd în pădurea din spatele lor, iar de departe răzbăteau acordurile orchestrei.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea pînă la urmă.

– Da, cred că da, spuse Jerome scăzînd vocea teatral. Da, sînt convins că da.

– Ce anume?

Pulbere de stele

– Nu știi?

– Nu.

– Trebuie să știi, insistă el. Am văzut pe chipul tău când dansam. Am văzut pe chipul tău și după ce am dansat. Am văzut pe chipul tău acum o clipă.

Veni rîndul ei să se încrunte.

– Ce ai văzut?

– Știi foarte bine, șopti el.

– Nu, nu știu, spuse ea contrazicîndu-l nu numai pe el, dar și ceva înlăuntrul ei, ceva ce începea să creadă că simțea. Dacă vrei să mă scuzi, trebuie neapărat să mă întorc.

– Nici pomeneală, spuse Jerome pe un ton care nu mai admitea contrazicere. O să stăm aici și o să vorbim.

– Dar putem vorbi și acolo, spuse Pippa arătînd spre casa și corturile din partea celalată a pajiștii. Putem vorbi și pînă acolo.

– Pippa.

De data aceasta, Jerome reuși să facă din șoaptă un sunet chinuit de parcă numai rostirea numelui ei îi provoca durere.

– Ești foarte serios, știi? spuse ea uimită întorcîndu-se să îl privească.

– Zău?

– Da, spuse ea studiindu-l o clipă înainte de a continua, și fu deodată foarte surprinsă observînd cît de frumos era Jerome. Vei fi un actor foarte serios? întrebă ea.

Jerome începu să rîdă dezvelindu-și un șir de dinți albi perfecți.

– Voi fi unul foarte celebru, spuse el atunci.

Îi plăcea mai mult acum cînd îl tachina, pentru că, dacă o făcea, însemna că, măcar, observa. Iar tachinarea era un fel de intimitate, aproape un fel de preludiv, deși, din ochii ei, Jerome își dădu seama că încerca să găsească cea mai bună modalitate de a-l aborda. Tachinarea ar fi putut fi o formă de auto-apărare, pentru a-l ține la distanță emoțional, fiindcă nu era pregătită pentru nici o implicare emoțională, preferînd să rămînă așa cum era, o singură entitate.

Pentru a o încerca, întinse mîna să i-o ia pe a ei, dar ea se îndepărtă de el.

– Nu, spuse ea, deși cu mai puțină fermitate, observă Jerome bucuros. Ar trebui să ne întoarcem.

– Foarte bine, spuse el. Dacă trebuie pentru tine. Dar nu și pentru mine. Eu nu vreau să mă întorc.

Voia să o uluiască, să o surprindă cu încăpățînarea lui, dar nu reuși decît să o facă să rîdă.

– Ce e atît de amuzant? întrebă el. De ce rîzi?

– Iartă-mă, spuse ea. Numai că... adăugă ea, dar se opri și făcu tot posibilul pentru a fi serioasă. Îmi pare rău, dar parcă ai fost un personaj dintr-o piesă.

Zîmbea din nou și din această cauză Jerome era din ce în ce mai furios.

– Hai, îi ordonă el. Hai, du-te înapoi la dans. Hai.

– Ce ai de gînd să faci?

Tonul ei izbuti să îl înfurie și mai tare, pentru că nu părea absolut deloc îngrijorat, ci numai curios. Așa că, sperînd să o enerveze la rîndul lui, dădu din umeri și porni spre pădurea luminată de lună.

– Unde te duci? strigă ea tot fără să pară cîtuși de puțin neliniștită.

– Lasă-mă pe mine în pace! îi strigă el atunci

peste umăr. Te rog! Du-te înapoi la dans.

Vocea lui căpătă un ecou înfiorător în pădure, își spuse el îndepărtînd-se și simțindu-se tentat să mai strige o dată. Rezistă însă tentației și așteptă ca Pippa să îi strige să nu se mai poarte prostește și să se întoarcă.

Dar nu auzi nimic. Singurul sunet era al rămurilor care se sfărîmau sub pașii lui în timp ce se afunda și mai mult în pădurea întunecată.

În cele din urmă, cînd nu mai suportă, se întoarce să vadă dacă măcar îl aștepta. Dar, cînd ajunse la liziera pădurii, văzu pajiștea pustie, iar Pippa nu se zărea nicăieri. Îl lăsase să plece.

Îi dăduse voie să se afunde din ce în ce mai mult în pădure, din ce în ce mai departe de ea, și se dusesse înapoi la dans, la petrecere și, fără îndoială, la idiotul acela de ofițer înalt – fir-ar să fie! își spuse el. Probabil că plecase imediat! De fapt, chiar din clipa cînd el pornise spre pădure – căci era mult de mers pe pajiște și dacă ar fi stat să ezite, să aștepte și să se întrebe dacă să se ducă sau nu după el, nu ar fi putut ajunge pînă la corturi, ci ar mai fi fost încă pe pajiște, o siluetă subțire într-o rochie ciudat de demodată.

Dar ea plecase, se înapoiase la petrecere, nestîngerită de refuzul lui de a se întoarce cu ea, părăsindu-l și lăsîndu-l complet singur sub o lună plină strălucitoare, cu inima îndurerată și tulburat.

Jerome își aprinse o țigară. Fumă jumătate din ea, exersînd scoaterea fumului cu cît mai mult efect și se plictisi. Se plictisi să mai sufere, se plictisi să mai fie părăsit, se plictisi chiar și de țigară.

Așa că o aruncă, își îndreptă papionul și se întoarse la petrecere, fără să se mai simtă plictisit, ci numai ușor ridicol.

Îi găsi numărul de telefon cu destulă ușurință a doua zi dimineată în agenda Ursulei Manners de pe măsuta din hol.

– Jerome Didier, spuse el când îi auzi glasul la capătul celălalt al firului. Și, înainte să mai spui ceva, să știi că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară.

Ceea ce nu era deloc adevărat, ba simțea că ei ar fi trebuit să îi pară rău, mai ales că, după ce se sacrificase și se întorsese la petrecere, nu o găsisese, ca, mai târziu, să afle că plecase demult acasă.

– Îți pare rău? întrebă vocea răgușită în urechea lui. Cine e?

– Jerome, spuse el reținându-și un oftat de nerăbdare. Jerome Didier.

– Ah, făcu ea și după o pauză scurtă: Bună.

– Te-am sunat să-mi cer scuze, repetă Jerome.

– Pentru ce? întrebă ea. Pentru ce naiba?

Acum Jerome oftă chiar, neputînd să se mai abțină. Acea voce îl făcea să devină slab.

– Pentru că, spuse el încet studiîndu-și reacția în oglinda de deasupra măsuței ovale, m-am purtat îngrozitor. Pur și simplu nu știu ce a fost cu mine.

Făcu o scurtă pauză, știînd că ea avea să răspundă, dar sperînd să nu o facă.

– Nu, nu e adevărat, continuă el deocamdată

încântat de felul în care își juca rolul. Știu exact ce a fost cu mine. Dar tot nu e o scuză pentru purtarea mea oribilă.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru nimic, spuse vocea aceea răgușită. Nu văd pentru ce ar trebui să faci așa ceva. Numai dacă nu...

– Am plecat așa brusc, o întrerupse Jerome. Părăsindu-te. A fost ceva foarte urât.

– Nu chiar, spuse ea rîzînd. Vreau să spun, nu chiar atît de urît ca întreruperea dansului lui Rodney.

– Pentru asta nu îmi pare rău, spuse Jerome categoric.

– Ar trebui să-ți pară, spuse Pippa. Dacă vrei să-ți ceri scuze pentru ceva...

– Nu vreau să-mi cer scuze pentru asta, repetă Jerome.

– Bine, spuse Pippa și el aproape că o simți ridicînd din umeri. Dacă nu vrei să-ți ceri scuze pentru asta....

– Uite, spuse el repede, în cazul în care ea s-ar fi gîndit să pună capăt convorbirii. Trebuie să te revăd.

– Trebuie?

– Aș dori să te revăd.

– Nu vrei?

Îl tachina din nou și Jerome zîmbi dîndu-și capul ușor pe spate.

– Ba da, ba da, spuse el repede dintr-o suflare. Aș vrea să te revăd. Bine? Vii la o plimbare?

– Foarte bine, acceptă ea, dar numai după o pauză îndelungată. După ce ne întoarcem de la biserică, spuse ea după ceea ce păru o pauză nesfîrșită, așteptare care îl făcu pe Jerome să dispare

din nou.

Părea atît de calmă, atît de distantă. Oare pentru că așa hotărîse ea să joace? Detașat și dezinteresat? Sau pentru că, spera el din tot sufletul, se mai afla cineva acolo care asculta? De exemplu, mama ei? Cecil spusese că trebuia să treacă de mama ei. Acesta trebuia să fie motivul pentru care Pippa nu se putea arăta interesată de telefonul lui.

Sau poate că el chiar nu o interesa? Avea să afle totul în timpul plimbării, hotărî el, odată pentru totdeauna.

– Unde ne întîlnim?

– Nu știu. Lîngă poarta din partea cealaltă a terenului de tenis al lui Cecil. La aproximativ douăsprezece fără un sfert.

Jerome o văzu primul, pentru că o așteptase pe jumătate ascuns în cabina de schimb de lîngă terenul de tenis. Ea ajunsese la timp, ținînd în mînă o lesă și cu părul fluturînd liber pe spate, dar, poate pentru că era duminică, nu mai purta pantaloni scurți, care să îi arate picioarele subțiri și cafenii, ci o rochie bleu din bumbac și o pereche de sandale.

Jerome stătu ascuns o clipă, urmărind-o cum intră pe poartă în timp ce cățelul ei alb cu negru fugea după iepuri reali sau imaginari. O urmări cu un sentiment de tulburare, căci jumătate din el se aștepta ca de data aceasta să nu i se pară decît o ființă obișnuită, ca acea zi cînd se întîlneau a doua oară să

nu se dovedeasoă a fi fost decît un miraj emoțional făcîndu-l să se întrebă de ce și cum de se simțea la fel de zdrobit ca în ziua precedentă și la fel de neputincios ca în dimineața aceea cînd se gîndea doar la ea. Dar acum cînd o privea, cînd o urmărea, știa că jumătatea aceea din el care sperase să o vadă ca pe o himeră era dezamăgită. Privind-o își dădu seama că era și mai zdrobit și mai neputincios ca oricînd.

Chipul ei acoperit de mii de pistrui, ochii ei cenușii-verzi întrebători și zburdalnici și gura ei frumos proporționată, care se ridica ușor la colțuri îl urmăriseră toată noaptea, așa încît acum, cînd o revăzu, nu dorea nimic mai mult decît să îi cuprindă fața cu ambele mîini și să o sărute de mii de ori.

– Bună! îi spuse el apărîndu-i în față după ce ieșise încet din cabină și se dusesse neobservat în partea cealaltă a terenului. Sper că nu aștepți de mult! Al naibii telefon!

Ținu poarta în timp ce ea intră și îi zîmbi, iar inima îi zvîcni cu putere cînd văzu că îi zîmbi și ea. După aceea, cățelul veni repede din pădure și se repezi la Jerome, lătrînd agitat și sărîndu-i pe picioare.

– Ce ciudat, spuse Pippa încruntîndu-se. Bobby te place.

– Și asta-i ciudat?

– De obicei nu-i plac băieții.

– Dar bărbații?

Pippa își dădu la o parte o șuviță de păr din ochi și îl privi foarte atent.

– Îmi pare rău, spuse ea după o clipă. Am vrut să spun bărbații.

– Iar mie îmi pare rău pentru aseară, spuse Jerome ajungînd-o din urmă pentru că ea pornise înaintea lui.

– Nu face nimic, spuse ea. De fapt, Rodney e puțin cam plictisitor.

Îi zîmbi și căldura acelui zîmbet îl împiedică să mai spună pentru ce anume simțea nevoia să își ceară scuze și pentru ce anume nu. În schimb, se aplecă și, găsimd un bețișor, i-l azvîrli cîinelui.

– Ce cîine frumos, spuse el scuturînd noroiul pe care i-l lăsase pe pantalonii imaculați. Îl ai de cînd era pui?

– De fapt, e cîinele mamei, spuse Pippa, răspunzînd pe jumătate la întrebare. Dar, din cauza artritei, nu-l poate scoate la plimbare. Și nici să aibă grijă de el cum trebuie.

– Îmi pare rău, spuse Jerome, ceea ce o făcu pe Pippa să se încrunte.

– Nu-ți poate părea rău pentru asta, spuse ea. Nu e vina ta.

– Voiam să spun..., zise Jerome corectînd-o, că îmi pare rău pentru mama ta.

– Să nu-ți pară, spuse ea. Nu poate suporta ca oamenilor să le fie milă de ea.

Se opri și se uită după cîine, care se părea că dispăruse. O clipă mai tîrziu, aerul răsună de un fluierat pătrunzător, pe care Pippa îl scosese vîrîndu-și primele două degete în gură, ceea ce îl făcu pe Jerome să izbucnească într-un hohot de rîs.

– Bravo! strigă el. Te rog, trebuie să mă-nveți și pe mine!

În următoarele aproximativ douăzeci de minute, în

timp ce se plimbau spre Downs, Pippa încercă să îl învețe pe Jerome să fluiere, dar acesta nu era deloc un elev bun și, printre hohote de râs, nu reuși decât să scoată un sunet ca de tren care lasă să iasă aburul.

– O să reușesc chiar dacă ar fi să-mi ia toată ziua, spuse el încercînd iar. Trebuie. S-ar putea să fiu nevoit să fac asta într-un film. Și imaginează-ți... spuse el încercînd din nou pentru a da greș din nou. Imaginează-ți, continuă el. Să vezi filmul și să spui – oricui este lîngă tine – eu am făcut asta. Eu l-am învățat pe Jerome Didier să fluiere.

Pippa rîse și aruncă bețișorul cîinelui.

– Ești absolut sigur că vei ajunge celebru, nu? întrebă ea.

– N-aș face-o dacă n-aș fi sigur. Îmi închipui că actoria ar fi o prostie dacă nu ești și celebru.

– Și cînd ai de gînd să începi să devii celebru?

– Joi, spuse Jerome zîbind. Eh, acum ajunge cu cît am vorbit despre mine. Aș vrea să aud totul despre tine.

– Poftim? făcu Pippa privindu-l de parcă ar fi fost nebun. Nu e absolut nimic de spus! exclamă ea începînd să rîdă ca și cum ideea de a povesti cuiva despre ea ar fi fost cel mai caraghios lucru din lume.

– Fiecare oraș își are povestea lui, spuse Jerome imitînd o voce de la radio. Și pînă și acest orașel are o mulțime de povestiri ciudate de spus.

– Mă tem că povestea mea nu are nimic ciudat, spuse Pippa rîzînd. De fapt, viața mea este ceva absolut obișnuit. În afară de faptul că tatăl meu a fost ucis în război, dar nici asta nu e ceva ieșit din comun, nu? Cînd te gîndești cîți oameni au fost uciși în

război!

– A murit în misiune?

– Da, era pilot pe un avion de luptă. De fapt, conducător de escadrilă. A fost doborât deasupra Germaniei. Asta a însemnat că mama a trebuit să ne crească singură, pe mine și pe fratele meu, ceea ce cred că nu a fost prea ușor, mai ales că nu aveam de nici unele. Sigur că, într-un fel va fi mai ușor când voi pleca eu...

– Când te vei căsători, vrei să spui?

– Nu, spuse Pippa întorcându-se și privindu-l tăios. Voiam să spun -când voi începe să-mi câștig singură existența. Aș vrea să pictez. Pictez, de fapt, așa că nu e vorba de o dorință și mi-aș dori să studiez designul. Profesoara mea de artă de la școală era de părere că asta ar trebui să fac. Și Cecil a spus că mă va ajuta să încep. Pentru că are relațiile necesare.

Pippa tăcu deodată și privi în depărtare, numai că, de data aceasta, nu după câine.

– Așa deci, o îndemnă el întrebându-se dacă sentimentele ei față de Cecil erau la fel ca ale acestuia față de ea. Te gîndești la...

– La Cecil? Nu, mă gîndeam la cu totul altceva, de fapt, spuse ea.

– La ce?

Îl privi din nou, surprinsă de întrebările lui directe.

– Dacă e să ne cunoaștem mai bine, spuse el, trebuie să ne spunem totul despre noi.

– Cine a spus că o să ne cunoaștem mai bine?

– Eu, spuse Jerome cu un zîmbet șters, chiar adineauri. N-ai auzit? Așa că, la ce te gîndeai?

– La nimic, continuă Pippa. Era ceva legat de

mama, dacă vrei să știi neapărat.

– Bineînțeles, aprobă el. Te întrebai cum, sau, mai bine zis, dacă și cum se va descurca mama ta atunci când vei pleca de acasă. Bineînțeles, continuă el simțind că Pippa avea intenția de a-l întrerupe. Bineînțeles că ai putea picta – profesional – acasă și astfel ai putea avea grijă și de ea. Dar ar putea veni o vreme când vei fi nevoită să pleci de acasă din cu totul alte motive.

– Bănuiesc că Cecil ți-a spus că mama are nevoie de îngrijire.

– Nu, tu mi-ai spus.

– Zău? Nu-mi amintesc să fi făcut așa ceva.

– De fapt, n-ai spus. Nu în atâtea cuvinte, spuse el afundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Este ceea ce în teatru numim subtext, adăugă el.

– Ce înseamnă asta?

– Nu ceea ce spui, îi explică Jerome, ci mai degrabă ceea ce nu spui.

Făcu un gest ca și cum ar fi scos ceva din piept.

– Ceea ce simți.

– Ce-ar fi să încerci să mai fluieri? îl întreabă ea după o clipă de privit în gol. Nu se știe niciodată, poate reușești.

Jerome o ascultă, își vîrî degetele în gură din nou, dar Pippa îl opri luîndu-i mîna și uitîndu-se la degetul mijlociu.

– L-ai rupt? E teribil de îndoit.

– Mi l-am rupt în perioada când am fost în Aviația militară britanică. M-am jucat.

– Ai fost în Aviația militară britanică?

– Numai cît mi-am satisfăcut serviciul militar.

Charlotte Bingham

- Ai învățat să pilotezi?
- Am vrut să devin un pilot adevărat.
- Și de ce n-ai făcut-o?

Era rîndul lui Jerome să vorbească și o făcu foarte ușor, pentru că observase că o putea face cu Pippa. Vorbea cu mai multă ușurință și sinceritate decît o mai făcuse vreodată cu altcineva, inclusiv cu fetele cu care avusese legături în timpul școlii de actorie, care totdeauna voiau să știe totul despre el și, tocmai pentru că erau atît de insistente, îi fusese atît de greu să înceapă să le vorbească.

Dar Pippa era cu totul altfel. Nu îl asalta cu întrebări, nu dădea tot felul de interpretări lucrurilor, ci doar asculta, fapt care după cum descoperise la școala de actorie, cînd un alt student îl asculta, îi îmbunătățea jocul, ceea ce făcea și Pippa. Jerome îi spunea lucruri despre el pe care nu le mai dezvăluise nimănui altcuiva, ba chiar recunoștea lucruri pe care nu le recunoștea nici chiar față de sine.

Trebuie să fi mers mile întregi în după-amiaza aceea, în sus pe Downs, unde află că Pippa se plimba sau călărea adesea, ori de cîte ori avea ocazia. În timp ce vîntul le răvășea părul, își aminti cu glas tare de casa urîtă din cărămidă roșie unde se născuse și unde își petrecuse primii doisprezece ani de viață. Datorită faptului că se afla situată într-o localitate din Kent, la nici cinci mile distanță de o bază a Aviației militare britanice, nu era deloc surprinzătoare pasiunea pe care o avea, băiat fiind, pentru avioane și de cînd se știa voia să se facă pilot pe un avion de luptă.

- Urmăream zilnic „Bătălia” pentru Marea Britanie,

îi spuse el, pe cer deasupra capului. O urmăream din vârful copacului meu preferat sau stînd singur într-un lan de porumb. Vedeam avioane *Spitfire* și *Hurricane* angajate în luptă cu bombardiere inamice. Și-mi doream, ah, cît îmi doream să mă fi născut cu cinci ani mai devreme ca să fi fost și eu acolo sus, luptînd în „Bătălia” pentru Marea Britanie!

– Ai fi excelent în rolul lui Henric al V-lea, spuse Pippa ca răspuns la felul cum Jerome ridicase glasul într-un crescendo superb.

Jerome începu să rîdă și o luă de braț, după care, încurajat de faptul că ea nu și-l retrase, continuară să urce o pantă pe Downs.

– Apoi viața mi s-a schimbat total, continuă el. Într-o noapte, cînd dormeam adînc, mama m-a trezit și mi-a spus să nu scot o vorbă. Făcuse bagajele și, fără să-mi spună nimic, m-a luat și am plecat în toiul unei nopți întunecate de iarnă.

– Și unde v-ați dus? întrebă Pippa cînd Jerome tăcu oprindu-se pe coasta dealului amintindu-și de noaptea aceea. Și de ce în toiul nopții?

– Asta n-am aflat-o decît mai tîrziu, spuse el. Cînd s-a întîmplat, eram prea amețit, apoi prea tulburat și pe urmă prea uluit pentru a mai întreba de ce. Știi, continuă el apoi, poți să vrei să știi diverse lucruri, dar să nu știi totdeauna cum să întrebi. Sau dacă ar trebui s-o faci. Așa că, mult timp n-am știut care a fost cauza, de ce mama, care era o ființă atît de liniștită și iubitoare, l-a părăsit într-un mod atît de inexplicabil pe tata. Și tata era un om atît de tăcut și de obișnuit. Cel puțin așa părea. Viața lui era ca un ceas. Intra în casă și pleca în fiecare zi la aceleași ore, de două ori pe

săptămână la întruniri, astfel încît îți puteai potrivi ceasul după mișcările lui. Se pare că a suferit ceva ce a fost foarte important, faptul că a fost respins la examenul medical pentru armată, datorită unei infirmități mărunte. A primit totul foarte greu. Asta îmi amintesc că mi-am dat seama de atunci, pentru că, într-o zi, cînd ne plimbam amîndoi, chiar a doua zi după respingere, de-a lungul promontoriului din Dover, el a rămas în urmă cînd eu am început să mă joc de-a avioanele și tot felul de astfel de prostii. Cînd m-am dus înapoi la el alergînd, l-am văzut plîngînd. Erau lacrimi adevărate. Care îi șiroiau pe față. Este ciudat de înspăimîntător pentru un copil, să știi. Să-și vadă tatăl plîngînd. Nu l-am întrebat de ce. N-am putut. Doar l-am luat de mîină... și ne-am întors acasă în liniște. Mama mi-a spus motivul mai tîrziu. În legătură cu examenul medical.

– Și cînd ai aflat motivul pentru care l-a părăsit? Cînd ți-a spus asta?

– Ah, mult timp după aceea. Dar totul a pornit de la acea zi. Cînd a fost respins la examenul medical. Pentru că, din ziua aceea, a început să ducă o viață dublă, înțelegi? Tatăl meu era bigam. Ca și cum faptul că Armata nu avusese nevoie de el îl făcuse să se vadă silit să dovedească și mai mult cît de bărbat era. Așa că și-a luat o altă nevastă.

Ajunseseră la un punct de întoarcere, o pădurice pe culmea dealului pe care urcaseră, de unde, cînd se răsuciră, simțiră adierea vîntului mîngîindu-le fețele, văzură casa lui Cecil jos, departe, și o altă casă înconjurată de cîmp și pădure, mai aproape, despre care Pippa spusese că era a ei.

Pulbere de stele

Stătură un timp pe un trunchi de copac, Pippa făcînd coroane din margarete și Jerome fumînd o țigară.

– Dumnezeu, făcu el. Anglia e o țară atît de frumoasă. O fortăreață construită de Natură pentru sine împotriva molimelor și războaielor.

• Pippa puse coroana în jurul gîtului cățelului care stătea la picioarele ei.

– Unde te-a dus mama ta? îl întrebă ea. Unde naiba v-ați dus în toiul nopții?

– Ne-am dus în cel mai extraordinar loc, undeva unde o să te duc odată și pe tine, spuse Jerome ridicîndu-se și întinzîndu-se. Este un loc neobișnuit cu vagoane de tren, care se cheamă Carriagetown. Sau cel puțin așa îi spuneau cei care locuiau acolo. Era cel mai minunat loc pe care ți-l poți închipui. Iar pentru copii – ei bine, era raiul pe pămînt. Nu tu școli oficiale. Numai marea, plaja, fără convenții și cu oameni extraordinari! Toți fugari, vagabonzi ca noi, în majoritate, femei, care fugiseră de soți bețivi, violenți sau necredincioși pentru a trăi în acele vagoane părăsite chiar lângă Denge Beach.

– Unde?

– Denge Beach. Capătul liniei din apropiere de Lydd, unde presupun că erau duse vagoanele vechi și aruncate. Deveneau cele mai bune cămine odată ce erau acoperite, mult mai solide și confortabile decît caravanele. Eram cunoscuți sub numele de *Țigarii Căii Ferate*, nu posedam nimic și nu aveam nici un stăpîn. Nu aveam altceva decît trei rînduri de haine, asemeni chinezilor. Unul pe noi, unul la spălat și un al treilea de rezervă. Era o fericire acolo! Cred că toți

erau fericiți odată ce ajungeau acolo. Noi cel puțin eram, la copii mă refer. Închipuiește-ți, aveam marea, pescuiam, înotam, jucam tot felul de jocuri pe plajă, era un adevărat paradis.

– Dar trebuie să fi urmat vreo școală, spuse Pippa. Nu ești deloc un analfabet.

– De fapt, am urmat cea mai bună școală, explică el. Femeile aveau grijă de asta. Erau și câțiva bărbați, nu mulți, unii care fuseseră respinși la examenul medical, alții care erau împotriva războiului și autoritățile erau încântate să îi lase să „dispară”, și alții mai în vârstă care doreau să trăiască singuri din diverse motive nedivulgate. Ei ne-au învățat lucrurile elementare. Și unele mame. Toți au reușit să ne dea o foarte bună educație. Cred că profesorii noștri au fost cei mai buni din câți pot exista, pentru că aveau suflete, înțelegi? Mai ales Terence Vaughan.

Jerome tăcu, de data aceasta nu pentru efect, ci datorită faptului că amintirea lui Vaughan era prea mult pentru el. Așa că își continuă drumul și îi aruncă încă un bețișor cățelului, oare țîșni după el sărind peste o brazdă de iarbă, lătrînd bucuros. Pippa se duse repede după amîndoi și, prinzîndu-l din urmă pe Jerome, își strecură brațul pe după al lui.

– Îmi pare rău, spuse el.

– Pentru ce?

– Am vorbit mult prea mult despre mine, îmi pare extrem de rău.

– Cine era Terence Vaughan?

– Am vorbit chiar mult prea mult despre mine, spuse Jerome oftînd. Hai să mai discutăm și despre tine.

Pulbere de stele

– Nu înainte de a-mi povesti despre Terence Vaughan, zise Pippa. Trebuie să fi fost cineva important, pentru că vocea ta a fost ciudată.

– Bine, spuse el suspinînd profund. Terence Vaughan a fost, probabil, cel mai bun actor care nu a jucat niciodată.

– Cu siguranță că îmi vei explica acest lucru, spuse ea.

Și Jerome o făcu. Îi spuse totul despre cel care îi fusese mentor, care învățase să devină actor, dar primul război mondial îi pusese capăt ambițiilor, cînd călcînd pe o mină și-a pierdut ambele picioare. Și cum, după ce a fost lăsat la vatră ca invalid, s-a făcut profesor de engleză la o școală într-un oraș nu departe de Lydd și cum, într-o zi, vizitînd un elev care se mutase de curînd în Carriagetown, a întîlnit-o pe mama lui Jerome, s-a îndrăgostit de ea, a renunțat la slujbă și s-a stabilit în Carriagetown.

– Dintr-un anume motiv, spuse Jerome, eu am devenit elevul-star al lui. Dar trebuie să spun că admirația era reciprocă. Pur și simplu, îl proslăveam. Era sever, dar bun, categoric, dar înțelegător și avea un nemaipomenit simț al umorului. Era un profesor extraordinar. M-a învățat tot ce știu. Mi-a lucrat vocea, m-a învățat cum să mă mișc, cum să recit versuri normale, versuri albe, unde să respir și cum, cum să-mi țin răsufarea unde nimeni nu putea să o facă, ceea ce e cel mai important, să-ți ții răsufarea și să rostești o replică, trecînd de punct și oprindu-te undeva la mijlocul următoarei fraze. Cel mai bine mi-a împărtășit secretul surprizei, cum să faci ceva pe scenă fără că nimeni să se aștepte, lucru care mi-a

spus că era cheia jocului unui actor. Totdeauna să fii imprevizibil. Și aș spune că asta e valabil în orice împrejurare, tu nu crezi, Pippa?

– Ba da, cred că da, Jerome, aprobă ea dîndu-i drumul brațului. Cred că sînt întru totul de acord.

Merse alături de el o bucată de drum, detașată de el, jucîndu-se cu cîinele și neacordîndu-i nici cea mai mică atenție. Jerome o privi, dar era absorbită de cîine și de jocul lor. Și exact cînd crezu că o pierduse, o simți strecurîndu-și mîna într-a lui și, întorcîndu-se, o văzu că îi zîmbea.

– Și cînd te-ai decis să te faci actor? îl întrebă ea. Și nu pilot?

– De fapt; nu m-am gîndit niciodată la asta, mărturisi el. Mă gîndeam că era minunat să înveți toate acele lucruri, dar, vezi tu, pentru mine nu era decît un joc. Și, pentru că îl adoram pe Terry și pentru că el o iubea pe mama am continuat, fiindcă era atît de distractiv și, presupun, pentru a le face plăcere amîndurora. Dar niciodată n-am luat-o în serios, chiar dacă Terry îmi spunea adesea că aveam puterea romantică potrivită pentru rolul lui Romeo și melancolia necesară pentru Hamlet.

– Pînă?

– Pînă într-o zi cînd am ieșit amîndoi la pescuit și, tîrziu, după ce ne-am întors acasă, i-am mărturisit deodată lui Terry că ceea ce îmi doream cel mai mult – totuși – era să fiu pilot pe un avion de luptă. Era gata-gata să cadă din barcă, spuse el și adăugă imitînd glasul ca de bas al lui Terence Vaughan: pilot pe un avion de luptă? Tu nu poți să fii un pilot pe un avion de luptă, prostule! Asemenea chip nu trebuie

pierdut într-o luptă deasupra norilor! Ți-a fost dat să faci în așa fel încât să li se taie răsuflarea oamenilor!

Pippa rîse, dar era adevărat că atunci își dăduse seama Jerome pentru prima oară de felul cum arăta. Pînă atunci sărise din pat pentru a se duce la pescuit sau în slip pentru a se duce să înoate înainte de micul dejun. Niciodată nu avusese nici timpul, nici înclinația de a se uita în oglindă. La fel ca atîția copii excepțional de frumoși nu fusese conștient de cea mai mare însușire a sa.

Dar, în seara aceea după cină, Jerome s-a uitat în oglinda vagonului de clasa întâi, care era dormitorul lui, o oglindă îngălbenită agățată între niște reclame pentru țigări *Players* și *Grand Hotel* din Brighton și a văzut un chip încadrat de un păr negru, cu ochi negri și cu pomeți ridicați privindu-l cu o ușoară aroganță formată deja în jurul gurii și un aer melancolic în jurul ochilor. Se privi bine și îndelung.

– A fi sau a nu fi? întrebă el înainte să se culce, stînd întins și meditănd în întuneric.

– Atunci te-ai hotărît?

– Nu atunci m-am hotărît, Pippa, spuse el. Dar m-am gîndit în mod serios. Deși, în timpul serviciului militar, m-am întors la prima pasiune și am uitat tot gîndindu-mă să rămîn acolo șapte ani. Cred că asta aș fi făcut, știu că asta aș fi făcut dacă Terry nu s-ar fi înecat.

– Nu înțeleg. Pentru că el s-a înecat...

– S-a înecat într-o zi cînd mă aflam acasă în permisie, continuă Jerome. Se dusese singur la pescuit, iar barca lui s-a întors goală. Eram cu toții afară, la un picnic și, cînd ne-am dus și am tras-o la

mal, am văzut că era goală. l-au găsit și cadavrul două zile mai târziu.

– Dacă s-ar fi întors, vrei să spui că nu te-ai fi făcut actor? îl întrebă Pippa.

– Cred că m-am făcut actor pentru el, spuse Jerome cu o imensă simplitate. Cred că ăsta e adevărul.

– Eu nu cred, spuse Pippa clătinînd din cap și privindu-l foarte serios. Nu cred că ai fi rămas la aviație. Cred că totdeauna te-ai gîndit să te faci actor, Jerome Didier. Și, dacă eu cred asta, sînt convinsă că ai făcut-o și tu mereu.

O privi jucînd cricket toată după-amiaza aceea. Ar fi urmărit-o bucuros toată după-amiaza indiferent ce ar fi făcut. Și-ar fi petrecut întreaga după-amiază urmărind-o. Chiar dacă ea ar fi dormit doar, deoarece cu cît o privea mai mult, cu atît devenea mai sigur că o iubea.

Îi iubea energia, felul cum juca cricket, de parcă întreaga ei viață ar fi depins de acel joc. Implicarea ei era totală. În timpul jocului nu se uita decît foarte puțin la el, pur și simplu se uita la ce făceau adversarii ei și urmărea cum evolua jocul. Pînă îi venea rîndul, stătea sprijinită în crosă, cu brațele bronzate încrucișate și cu frumosul ei cap aplecat înainte. Și apoi, cînd îi venea rîndul, se grăbea să ia poziția potrivită, după ce, în prealabil, își aranjase locul, își aliniase lovitura, strîngea din dinți, își întorcea ușor piciorul stîng și lovea.

Jerome era în transă, vrăjit. În curînd, după-amiaza de vară începu să se transforme în seară, dar ei continuau să se joace și el să privească și, cu cît privea mai mult, cu atît mai multe lucruri găsea să îi placă la ea. În afară de energie, mai era și un aer de inocență. Se contrazicea ca un copil nevinovat, cu ochii larg deschiși, chipul fiindu-i un adevărat studiu de uluire cînd se mira de îndrăzneala unora din loviturile lui Cecil, înainte de a ofta adînc și de a-i scoate din impas, moment în care se întorcea și îi zîmbea lui Cecil, ceea ce făcea să dispară supărarea evidentă și din ce în ce mai mare a acestuia. Bietul Cecil, se gîndi Jerome de pe margine. Era atît de vrăjit de Pippa.

De asemenea, rîdea frumos, observă Jerome, ceva ce le lipsea multora din fetele cu care ieșise înainte. Era un rîs ușor, molipsitor, plin de voioșie și bună dispoziție și îi plăcea și acest lucru, la fel cum îi plăcea felul în care se mișca, cu o grație înăscută. Din acel loc, de pe zid, Jerome își spuse că „sprintenă” era cuvîntul care o descria la perfecție, așa cum se mișca pe terenul de cricket, studiînd cum să își dea mai bine loviturile și urmărind jocul.

Dar cel mai mult îi plăcea felul cum se uita la el din cînd în cînd. Pe măsură ce se însera, se uita din ce în ce mai des de sub părul bogat de un castaniu închis și îi zîmbea atent, cu sfială, de parcă ar fi fost din ce în ce mai încîntată că îl vedea acolo.

– Haide, spuse el cînd adversarii ei se recunoscuseră învinși. Lasă-mă să te duc acasă.

– Nu ești obligat s-o faci, spuse ea din politețe, nu pentru a-l supăra. Nu e mult de mers.

Charlotte Bingham

– Pot să fie numai cincizeci de yarzi, spuse Jerome luînd-o de braț. Vreau să stau cu tine pînă în clipa cînd mă voi întoarce la Londra.

Era aproape întuneric și ei mergeau de-a lungul cîmpului, ținîndu-se de mînă. Pădurea răsuna de cîntecul păsărilor și de zgomotul slab al animalelor mici agitate înainte de lăsarea întunericului. Pe cerul care începuse să se întunece, se vedea deja luceafărul de seară, păsările se adunară deodată din neant formînd stoluri uriașe și negre înainte de a se întoarce spre casă. Bobby contribuî și el fugărind cîtiva iepuri care o zbugheau iute în fața lui dispărînd în tufișuri și de acolo sub pămînt, în timp ce aerul începea să miroasă a căldărușe și trandafiri sălbatici.

– Ești foarte tăcut, spuse Pippa după o vreme îndelungată.

– Pentru că, de data asta, nu găsesc ce să spun, zise Jerome. Pentru că, pentru prima oară, totul este perfect.

Mama Pippei se afla în salon, lîngă ușile cu ferestre care erau deschise, avînd o carte în poală, cînd ei apărură din grădină.

– El este Jerome Didier, mamă, spuse Pippa după ce dăduse demult drumul mîinii lui. Un prieten al meu.

– Bună seara, doamnă Nicholls, spuse Jerome cu mîinile împreunate în față și înclinîndu-se pe jumătate, observînd repede cît de mult îi afectase artrita mîinile. Mă bucur să vă cunosc.

– Încîntată, spuse doamna Nicholls privindu-l pe Jerome pe deasupra ochelarilor de citit. Dumneata trebuie să fii actorul.

– Un actor, o corectă el iritat, dar bucuros că

Pippa îi vorbise evident despre el.

– Te superi dacă îi fac lui Jerome câteva sandvișuri, mamă? Întrebă Pippa. Trebuie să se întoarcă la Londra și partida de cricket a durat cam mult.

– Dar mama lui Cecil nu i-a dat să mănânce? Întrebă mama ei revenind asupra cârții.

– Dumnezeuule, cum să nu! spuse Jerome rîzînd. Chiar foarte bine!

Se întoarse spre Pippa cu mâinile la spate și aplecîndu-se ușor. Serios, nu mi-e foame deloc, șopti el.

– O să ți se facă pînă ajungi la Londra, îi spuse Pippa cu multă siguranță. Cecil conduce îngrozitor de încet. Probabil că pînă veți ajunge la Londra se va face ora micului dejun. Îți place cu brînză?

Jerome ridică o mîină pentru o afirmație politicoasă, iar Pippa dispăru repede să facă sandvișurile înainte ca mama ei să o poată opri, i se păru lui Jerome. El își trase apoi un scaun lîngă doamna Nicholls și se așeză după ce dădu la o parte teancul de reviste vechi de pe el.

– „Acum rage leul înfometat”, spuse el. „Și lupul urlă la lună. În vreme ce plugarul greoi sforăie, după ce și-a terminat lucrul”.

Doamna Nicholls se văzu nevoită să își ridice din nou privirea pe deasupra ochelarilor.

– Actorii nu sînt plecați mereu în turnee?

– Nu chiar mereu, spuse el dîndu-și seama imediat unde bătea femeia, și anume la faptul că, datorită naturii profesiei lor, actorii nu erau genul de oameni după care o mamă să își dea cu bucurie fiicele.

Ceea ce era ridicol, își dădu seama Jerome văzînd

fotografia de pe o masă apropiată a unui tânăr frumos într-o uniformă de cavalerist, iar el bănuia că era fratele Pippei.

– Nu sîntem mereu plecați în turneu, spuse el zîmbind. Nu ca acești bieți oameni, adăugă el luînd fotografia. În fond, nu sîntem ca soldații, Ei tot timpul sînt „în turneu“, nu? continuă el. Ba mai rău chiar, treaba lor, săracii, este să se lupte în războaie. Vreau să spun că noi, actorii, putem muri de nenumărate ori, dar nu sîntem uoiși.

Fapt care, după părerea lui Jerome, care puse ușor fotografia la loc, făcea ca militarii să fie o categorie de oameni care nu se puteau căsători.

– Cînd o să te mai pot vedea?

Avusese de gînd să o întrebe acest lucru tot timpul cît stătuseră în bucătărie mîncîndu-și sandvișurile, dar abia îndrăzni să o facă acum lîngă poarta de la capătul grădinii ei, care era inundată de lumina lunii.

– Nu știu, spuse Pippa cu sinceritate. Chiar nu știu absolut deloc.

Jerome parcă avea limba legată. leșise cu atîtea fete, multe din ele foarte frumoase, făcuse dragoste cu majoritatea acestora, fără să întîmpine nici o greutate în a le atrage în brațele și apoi în patul lui, și, totuși, acum, iată-l în fața unei fete de nouăsprezece ani, pistriuată, care purta pantaloni scurți băiețești și cămăși și mirosea a soare și săpun de levănțică, o fată care, mai mult ca sigur că nu fusese sărutată

niciodată, cel puțin nu în mod serios, și nu îi trecea prin cap nici un cuvânt pe care să i-l spună și nici ce mișcare să facă în continuare.

– O să întârzii, îl preveni ea. Și, dacă Cecil spune că se pleacă la ora zece, asta nu înseamnă zece și cinci.

– Pot să te sun?

– Dacă vrei, spuse Pippa scuturându-și părul și dînd să se întoarcă.

– Dar nu-ți știu numărul.

– Ba cum să nu-l știi, doar m-ai sunat azi-dimineață.

– Sigur că te-am sunat, dar asta a fost cu o sută de ani în urmă.

– Trei-doi-unu, îi aminti ea. Midhurst trei-doi-unu. E extraordinar de ușor de ținut minte. Iar dacă îl uiți...

Se întoarse.

– N-o să-l uit, Pippa. Nu-ți face griji.

– O să întârzii, îl preveni ea din nou.

– Puțin îmi pasă, spuse el deschizînd poarta și apoi întorcîndu-se. Tu nu vii deloc la Londra? o întrebă el. Adică, n-ai vrrea să vii pe la Londra?

– Mai vin din cînd în cînd, recunosc ea, dar nu e prea ușor. Problema e cu cine o las pe mama, vezi tu. Boala i se înrăutățește pe zi ce trece, de fapt acest lucru se întîmplă de cînd a fost ucis tata. E ca și cum trupul ei e, ah, cum să-ți spun? zise ea și făcu o pauză privind stelele de pe cer. Așa, spuse ea amintindu-și. Ca și cum trupul ei își manifestă sentimentele, cel puțin asta e părerea mea. Ceea ce simte înăuntru se vede în exterior. Și nu poate fi vindecată. Într-un fel ar putea, dar nu înainte de a se

reîntîlni cu tata.

În acea clipă, Jerome știa că, în adîncul sufletului său, o iubea cu adevărat pe fata aceea minunată. Avea atîta sinceritate, compasiune și o profunzime pe care nu le mai întîlnise la nimeni înainte, cel puțin la nici o altă fată. Mai știa că trebuia să o revadă curînd și că nu mai putea trăi fără să o vadă.

– Dacă tu nu poți veni la Londra, spuse el, atunci o să vin eu aici.

Pippa îi zîmbi, ca și cum nu ar fi avut nimic împotriva, după care închise cu grijă porțița.

– Trebuie să pleci, spuse ea. E aproape zece.

– O să te sun, îi zise el luîndu-i mîna într-a lui. Mîine.

– Bine, acceptă ea. Foarte bine.

Jerome îi sărută mîna, după care se întoarse și fugi, fără să aibă curaj să se uite înapoi, pentru că știa că, dacă o făcea, nu avea să o mai părăsească niciodată. Așa că fugi și, cînd ajunse la marginea pădurii, ridică o mîna în semn de rămas bun și dispăru în beznă.

Jerome nu a știut niciodată ce a făcut Pippa după plecarea lui. Nu a știut niciodată că, după ce el a dispărut în întuneric, ea a oftat adînc și a rămas lîngă porțița încă o jumătate de oră.

Patru

Noua piesă a lui Oscar era în impas. Așa fusese încă de la început, de la prima lectură, dar nimeni nu o recunoscuse în afară de Oscar. Toți ceilalți continuau cu acel optimism atât de caracteristic teatrului, care îi făcea pe dramaturgi să dispere și să se ducă în primul bar. Așa se simțea Oscar la sfârșitul fiecărei zile după ce stătea în sala unde aveau loc repetițiile, cu capul în mâini, dorindu-și nespuse de mult ca regizorul să îi trimită acasă, ca el să poată bea un Martini sec.

Nu era singurul. Elizabeth Laurence știa și ea că piesa întâmpina greutăți și, chiar dacă se arăta optimistă în timpul repetițiilor, când venea vremea să plece acasă îl căuta pe Oscar direct la bar unde intra după el. Acolo se întâlneau în fiecare seară după ce

toată lumea pleca și discutau foarte mult despre tragedie. Așa vedea ea lucrurile, în termeni tragici, căci pur și simplu, îi plăcea piesa lui Oscar Greene, nu atît pentru că o scrisese special pentru ea, cît mai ales fiindcă Elizabeth știa instinctiv că era o piesă deosebită.

– Pe cine dăm vina azi, dragul meu? îl întrebă Elizabeth într-o seară, după ce Oscar aduse un suc de portocale pentru ea și un Martini pentru el. Tot mai ești hotărît să-mi ucizi partenerul?

– Nu, nu, o corectă el. Lewis Paine nu e un partener, Elizabeth. Lewis Paine e un individ care trage lumea pe sfoară.

Ea rîse și sorbi puțin din pahar în timp ce Oscar făcu același lucru.

– Nu, continuă el. M-am săturat pînă peste cap de ticălosul de Lewis Paine. Nu mai am ce să spun despre el. Cred că ar fi timpul să facem presiuni asupra prostului de regizor. Cred că ai auzit ultima bombă, nu? Dă vina pentru eșecul scenei a doua din actul doi pe insistența mea de a se juca pe ploaie. Poți să crezi așa ceva? Zice că dă impresia de tristețe. În vreme ce eu insist că dă impresia de sexy.

Elizabeth rîse din nou, de data aceasta din cauza folosirii greșite a cuvintelor de către Oscar, după care își amestecă băutura oftînd adînc.

– Știm cu toții ce nu merge, dragă Oscar, spuse ea în șoaptă. Hai să fim serioși.

– Eu nu pot să spun nimic, scumpa mea, zise el cu un' glas în stilul lui Raymond Chandler. Eu nu-sînt-decît-scriitorul.

– Poate că aș putea vorbi cu Cecil, îndrăzni

Elizabeth întorcându-și ochii verzi spre el. O să-i spun că distruge piesa și n-o să-i convină. Îi place la fel de mult ca și mie.

– Unchiul Cecil n-ar recunoaște o piesă bună nici dacă s-ar fi jucat zece ani în șir, spuse Oscar oftând și din greșeală îi scăpă scrum aprins în deschizătura cămășii.

Sări iute în picioare trăgându-și cămașa din pantaloni.

– Dumnezeuule, făcu el încet. Într-o bună zi o să-mi dau foc.

– Dragul meu Oscar, insistă Elizabeth. Eu am vorbit serios. Lui Cecil n-o să-i placă. Lui Cecil îi pasă cu adevărat.

– Dragă și frumoasă Elizabeth, spuse el făcându-i semn barmanului să îi aducă ceva răcoritor. Singurul lucru de care îi pasă lui Cecil cu adevărat este cât de departe de bordură îi parchează afurisitul de șofer mașina. Vreau să spun că nu trebuie să-și faci griji din cauza lui Cecil. La naiba, tipu' n-are nici treizeci de ani încă și are un covor în mașină. Și mai știi ceva? Ține hîrtie igienică în mînele hainelor de la costum.

– Ei bine, dacă lui Cecil nu-i pasă, Oscar dragă, mie da, spuse Elizabeth punînd o mînă delicată pe a lui.

De fapt, ei îi păsa chiar foarte mult. Șansele de a juca eroine ca Emerald Glynn a lui Oscar apăreau o dată în viață, dacă aveai noroc. Așa că Elizabeth era ferm hotărîtă să reușească, să convingă impresariatul să scape de ticălosul care îi era partener, prin orice mijloace avea la dispoziție.

– Nu-ți face griji, Oscar, îl asigură ea, îți voi salva

eu prețioasa piesă.

– Nu, spuse Sebastian, cît putu de categoric.

– Dragul meu, se rugă Elizabeth dezbrăcîndu-și furoul de mătase.

– Pur și simplu nu pot, Elisabeth, insistă soțul ei. Nu e treaba mea.

– Eu nu sînt treaba ta? întrebă Elizabeth mărind ochii cît putu de mult și continuînd să se dezbrace pînă cînd rămase, în ciorapii de mătase, după care se întinse lîngă el pe cuvertura de pe pat cu fața în jos sprijinindu-și bărbia în pumnii strînși.

– Nu-ți cer de multe ori favoruri, șopti ea.

– Chestia asta cu actoria...

– Ți-am mai spus, dragul meu, e numai o distracție. Te rog, hai să nu o luăm iar de la capăt.

– Iartă-mă, dar mi-ai dat impresia... încep Sebastian numai pentru a fi întrerupt din nou.

– Dragul meu, spuse ea, dar de data aceasta cuvintele conțineau o notă de avertisment. N-am știut că va fi chiar atît de distractiv.

Aceasta era atitudinea pe care o alesese și continua cu ea, aceea de a se preface că era numai un capriciu, că actoria nu era decît o distracție, un joc la care putea renunța oricînd ar fi dorit. Își privi din nou soțul scuturîndu-și părul lung și negru.

– Te rog! îl imploră ea intenționat pe un ton copilăros. Te rog frumos!

– Of, bine, se înmuie Sebastian așezîndu-se pe

marginea patului și punînd mîna pe telefon, știind foarte bine că era cel mai norocos bărbat din cîți existau pentru că era însurat cu cea mai superbă femeie din cîte existaseră vreodată. Care e numărul afurisitului ăluia?

Cecil ascultă cu atenție ce îi spunea Sebastian, după care puse receptorul în furcă, dar îl ridică iar repede formînd numărul lui Richard Derwent.

– Richard, băiatule, mormăi el. Necazuri.

Se întîlniră la *Garrick Club* pentru a lua cina.

– Nu a fost ideea mea, se plînsese regizorul.

– N-are importanță, spuse Cecil. Dacă nu se face ceva, Elizabeth Laurence va pleca.

– Locke o va da în judecată. Doar a semnat un contract.

– Ce înseamnă un contract? Nimic, dragul meu, nu atunci cînd o piesă e în impas. Elizabeth poate rămîne „însărcinată”, se poate îmbolnăvi subit de apendicită sau poate pur și simplu să se înece cu un os de pește și să-și piardă glasul.

Derwent îl privi cu asprime pe Cecil, dar fără voie trebui să fie de acord. Existau tot felul de scuze pe care le putea invoca un actor sau o actriță pentru a putea părăsi scena dacă nu le convenea ceva, de obicei aceleași scuze pe care impresariatul le găsea cînd voia să se dispenseze de serviciile oricărui actor sau oricărei actrițe care nu îi convenea.

– Doar nu vrei s-o pierzi pe Elizabeth, continuă

Cecil desfăcându-și șervetul de pânză scrobită. Joacă minunat. În ciuda lipsei de sprijin.

Cecil auzise de la toată lumea. Și mai știa că ajungea la o asemenea performanță fără nici un ajutor din partea regizorului.

– Are nevoie de o grămadă de indicații, spuse Derwent, parcă citindu-i gândurile lui Cecil. Nu e deloc naturală. Nici nu pot să-ți spun cât de mult muncesc cu ea.

– Nici nu e nevoie, dragă băiete, îl asigură Cecil. Elizabeth îmi spune tot.

– Uite, știi ce, spuse Derwent coborîndu-și glasul pentru a nu fi auzit și de altcineva, puțin îmi pasă ce faci cu Lewis, atîta timp cît nu uîți că n-a fost ideea mea, ci a lui Jimmy Locke. Mie niciodată nu mi-a plăcut. E plictisitor, încet, mofturos și un afurisit de actor tipic care abia așteaptă să dea vina pe piesă.

– Am un foarte atipic afurisit de actor pe care aș vrea să-l vezi, spuse Cecil pompos împingînd castronul cu supă din fața lui cîțiva centimetri cu mîinile care aveau o manichiură perfectă. A semnat un contract cu Boska, la fel ca Elizabeth. Nu-l cunoști, dar în curînd toți îl vor cunoaște. Se numește Jerome Didier.

– N-am auzit în viața mea de tipul ăsta, spuse Oscar uitîndu-se la fotografia pe care i-o arată Cecil. Dar sînt sigur că-mi place cum arată. De fapt, aș vrea să arăt așa și eu.

– Fii serios, Oscar, spuse Cecil uitându-se la ceas. Măcar o dată.

– Dar sînt foarte serios, Cecil! protestă el. Mi-aș da mîna dreaptă ca să arăt ca el! Îți dai seama cum ar fi să arăt ca el! Poate nu arată la fel de bine în realitate.

Oscar-dădu fotografia la o parte de parcă nu i-ar fi venit să creadă că actorul acela arăta atît de bine.

– Arată chiar mai bine, Oscar, îl asigură agentul său, ținîndu-și mîinile întinse în față ca să își poată trage manșetelē imaculate. E actorul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată. Și aș fi foarte surprins să nu-ți placă.

– Vrei să spui că eu aș fi foarte surprins să nu-mi placă, spuse Oscar zîmbind și aruncînd fotografia pe biroul lui Cecil. Dacă n-o să- mi placă tipul ăsta, o să-mi caut un alt agent.

Cecil Manners se ridică, își netezi costumul bleumarin închis la două rînduri, înainte de a privi pe geam la scena care avea loc două etaje mai jos, în stradă.

– Trebuie să-ți placă, O.G., spuse el rezemîndu-și de pervaz mîinile a căror manichiură o făcea în fiecare zi. Cu atît mai mult cu cît se pare că Derwent a ajuns primul la Elizabeth.

Oscar se uită și el pe geam și îl văzu pe Derwent plătind un taxi pe partea celalaltă a străzii, în timp ce Elizabeth se uita în vitrina unui magazin de rochii.

– Ce altceva pot să fac decît să-l plac? întrebă Oscar. Ce naiba, eu doar am scris piesa. Deci ce contează dacă tipul e potrivit sau nu? Atîta timp cît îmi place?

– Ai putea avea un alt protejat de-al lui Jimmy

Locke dacă vrei, spuse Cecil îndepărtându-se de fereastră. L-ai putea avea pe Clive Willett. Și să nu-ți închipui că n-am fost amenințați cu el, pentru că am fost.

– Îmi place de Jerome Didier, spuse Oscar ridicînd brațele ca și cum s-ar fi apărat. Îl iubesc chiar. Nici nu te mai obosești să ne faci cunoștință.

Elizabeth intră primă. Îmbrăcată cu o jachetă și o rochie galbene de mătase, părea prima zi de primăvară. Ca de obicei, Cecil rămase fără glas, iar Oscar o privi și iar calculă greșit cînd își aprinse țigara arzîndu-și vîrfurile nasului.

– Și ce o să se întîmple cu bietul Lewis? întrebă Elizabeth pe un ton inocent, dar aproape înainte de a se așeza. Bietul de el.

Oscar clătină din cap și zîmbi în sinea lui văzînd-o cît de bine juca. Reușise să mimîze o reală preocupare.

– Asta e treaba lui Locke, spuse Richard Derwent trăgîndu-și un scaun lîngă biroul lui Cecil. Lăsăm totul pe seama lui Jimmy.

– Dar ce o să spună? insistă Elizabeth. Adică, cineva ca Lewis, care nu prea e un necunoscut.

– Lasă totul pe seama lui Jimmy, repetă Derwent servindu-se cu o țigară din cutia de argint de pe birou. Nu trebuie să-ți bați frumosul tău căpșor cu asta.

– Haideți, băieți, spuse Oscar reușind în sfîrșit să

Își aprindă țigara. Spuneți-i domnișoarei adevărul.

– Oscar... făcu Cecil prevenitor.

– Au un tip, domnișoară Laurence, continuă Oscar intenționat formal. Locke are un tip special pentru a le rezolva treburile murdare. Și o face foarte bine.

Elizabeth îl privea uluită.

– Un tip foarte corect îmbrăcat, cu un melon negru, haină neagră și pantaloni cu dungulițe vine în cabina ta. Nu bănuiești nimic în legătură cu el. Arată de parcă ar veni direct de la lucru din City. După un schimb de amabilități, te invită la masă, undeva la un restaurant bun și scump și, după ce te îndoapă cu cele mai bune mâncăruri și vinuri, îți explică faptul că Locke a făcut o greșală îngrozitoare și că nu e decît vina lor. Nu se poate să joci în piesa asta. Ar însemna sfîrșitul carierei tale, trebuie să-ți găsească ceva nou, ceva mai bun. Imediat. Dar, orice s-ar întîmpla, nu trebuie să mai continui să joci în piesa asta. Și tu ești fericit. Ești de acord. Nici nu-ți trece prin cap că te-au aruncat. Ai senzația că ai părăsit piesa aceea dezastruoasă exact la timp și ești teribil de tulburat. Praf. Lași piesa gîndindu-te ce filantropi sînt oamenii lui Locke! Adică pe Locke nu îl interesează altceva decît cariera ta!

– Oscar... făcu Cecil într-o ultimă încercare de a-l opri, dar era mult prea tîrziu. Zarurile fuseseră aruncate.

– Ascultă, îi spuse atunci Oscar. E foarte bine așa. Face parte din educația teatrală a domnișoarei Laurence. Vezi dumneata, domnișoară Laurence, e o mare tactică aici. Părăsești piesa, Locke redistribuie rolul...

Charlotte Bingham

– Și nimeni nu se simte jignit, completă Elizabeth.

– Exact. Și nu mai joci niciodată pentru Locke.

Oscar își scoase ochelarii și trăgându-și un colț de cămașă din pantaloni, începu să le șteargă lentilele în timp ce ea îl privea cu ochii mari.

– Nu poate fi adevărat! șopti ea.

Pentru a-i dovedi că era, el își trecu un braț al ochelarilor peste gâtul ca o lamă înainte de a-i vîrî în buzunarul cămășii.

Acesta fu și sfîrșitul discuției, căci domnișoara Jeans apăru în ușă cu o batistă la nas, pentru a le anunța sosirea domnului Jerome Didier.

A fost dragoste la prima vedere. În clipa cînd senzațional de frumosul tînăr a intrat în încăpere, Elizabeth își pierdu inima. Cînd îi luă mîna într-a lui, ținîndu-i-o tot timpul cît se priviră în ochi, Elizabeth avu impresia că se uita la un suflet geamăn. Totul în jur dispăruse și, de asemenea, și orice zgomot, lăsîndu-i impresia de moment că era pe cale de a-și împlini destinul. Jerome îi lăsă mîna, dar Elizabeth era încă vrăjită, chiar dacă vorbele pe care le-au schimbat au fost cele de salut.

Și, totuși, alcătuiau o pereche deja.

Toată lumea observă acest lucru și tăcură, fiindu-le greu să rostească cele mai simple cuvinte. Nu prea avu loc o conversație, iar atîta cît a fost, a fost tensionată în timp ce Cecil și Derwent organizară lectura piesei.

În cele din urmă, începură să citească și atmosfera se încărcă și mai mult, de astă-dată cu electricitate. Chiar și Oscar, care de obicei ar fi vrut să se ascundă sub scaun sau într-un dulap ori de cîte ori

actorii îi citeau piesele cu glas tare, rămase cu ochii mari, răsuflarea tăiată și cu o țigară *Lucky Strike* neapinsă, în colțul gurii, în vreme ce, în sfârșit, după mult timp, piesa lui prindea viață. Jerome Didier era absolut așa cum îi spusese Cecil. Era senzațional. Cu atât mai mult cu cât se potrivea cu sublima Elizabeth Laurence. Oscar se rezemă de scaun și privi fericit în tavan. Piesa nu mai putea să dea greș acum.

Toți o știau. Când Elizabeth și Jerome terminară de citit prima scenă, toți cei prezenți știau că va fi un succes. Iar când cei doi actori își închiseră manuscrisele încheind lectura, în imaginația tuturor cortina se ridica și se lăsa, se lăsa și se ridica într-un torent de aplauze.

De aceea făceau cu toții teatru. Acea era clipa pe care o visau cu toții. Acela era momentul întâlnit o dată în viață când realizai un succes nemaipomenit. Și nimic nu putea anula acel sentiment. Nici toate eșecurile din lume nu ar fi putut stinge vreodată lumina unui succes palpabil.

Tăcerea în care se cufundară toți, diferită de cea pe care orice dramaturg, regizor sau impresar o cunoscuse vreodată, fu întreruptă pînă la urmă de Jerome.

– Aăă, făcu el oftînd după ce se uită la ceas, dacă asta e tot, eu aș pleca.

Se ridică zîmbindu-le tuturor, încheindu-și în același timp haina cu grijă.

– Mulțumesc, mulțumesc, vă mulțumesc, domnule Greene, spuse el. Este o piesă minunată. Absolut minunată. Și sînt încîntat că am avut privilegiul de a o citi pentru dumneavoastră. Mulțumesc, domnișoară

Laurence. Mi-a părut foarte bine să vă cunosc.

Elizabeth tăcu, dar Cecil nu. Țîșni în picioare făcînd repede înconjurul biroului.

– Dar nu poți să pleci încă, dragă băiete! strigă el. Avem atîtea de discutat!

– Sînt sigur că doriți să discutați mai întîi între dumneavoastră, Cecil, spuse Jerome aruncînd cel mai fermecător zîmbet, mai întîi agentului său și apoi tuturor celorlalți. Sună-mă cînd ești liber, în legătură cu cealaltă problemă, știi?

Jerome este isteț cît o grămadă de maimuțe la un loc, își spuse Cecil privindu-l cum se pregătea de plecare. Nu exista nici o altă „problemă”, dar tînrul actor învăța foarte repede jocul.

Apoi, la ușă, se întoarse să le zîmbească încă o dată tuturor, fără să favorizeze pe nimeni în mod deosebit, după care plecă. Toți începură să vorbească deodată, toți în afară de Elizabeth, care mai întîi rămase cu privirea ațintită la ușă, în locul unde se aflase ultima dată Jerome și după aceea se ridică și se duse la fereastră pentru a privi în stradă.

Îl văzu ieșind din clădire și urcîndu-se într-o mașină roșie sport. Înainte de a porni motorul, întoarse spre el oglinda șoferului în care se privi, aranjîndu-și părul cu degetele și abia atunci porni în mare viteză.

Elizabeth îl urmări tot timpul și, dacă vreunul din cei prezenți i-ar fi acordat o cît de mică atenție, în loc să discute animat, i-ar fi văzut strălucitorii ochi verzi sclipind în soare și apoi îngustîndu-se ca ai pisicilor cînd pîndesc o pasăre pe care au de gînd să o devoreze.

Jerome porni direct spre Sussex. Se gîndise să o sune pe Pippa mai întîii, dar apoi îi trecu prin cap faptul că ar fi putut răspunde mama ei și probabil nu i-ar fi spus, cum făceau adesea mamele, unde era fiica ei. Observase privirea din ochii doamnei Nicholls cînd Pippa i-l prezentase. Era o privire pe care, ca tînăr și frumos actor, o văzuse prea adesea în ochii mamelor și taților de fete, un amestec de teamă și neîncredere, care pînă atunci îl amuzase.

Dar știa că trebuia să ia în serios privirea doamnei Nicholls, căci, în afară de teamă și neîncredere simțea și o rezistență implacabilă. Astfel că se hotărî să nu sune și să se ducă neanunțat. Dacă Pippa era plecată cînd avea să sosească el, atunci, pur și simplu, o va aștepta în mașină. Indiferent ce s-ar fi întîmplat, nu avea să se lase, fiindcă nu mai suporta să nu o vadă. Rămăsese surprins văzînd cît de dor îi era de ea, deși în gîndul lui se pregătise pentru despărțire. Dar mai mult îl uimise felul cum se simțea la întoarcerea la Londra descoperind că nu era lîngă el. Se simțise distrus și, cu excepția lecturii alături de Elizabeth Laurence din ziua aceea, tot ce se întîmplase din clipa cînd se despărțise de Pippa și pînă cînd avea să aibă șansa de a o revedea, fusese complet lipsit de importanță.

De asemenea, mai voia ca Pippa să fie prima ființă din lume care să afle că pusese mîna pe un rol nemaipomenit. Bineînțeles că nimeni nu îi spusese ceva oficial și știa că avea să mai treacă ceva timp

pînă se vor hotărî să o facă, dar fusese convins chiar din clipa cînd începuse să citească piesa alături de Elizabeth Laurence că era potrivit pentru rol, dar era potrivit și pentru Elizabeth și ea pentru el.

Ajunse la Bay Tree Cottage exact la timp pentru a o vedea pe Pippa îndreptîndu-se spre poartă pentru a se duce la cumpărături. Văzîndu-l, se opri înmărmurită, îl privi mai întîi uluită și apoi încruntată.

– Jerome! strigă ea grăbindu-se spre poartă.

– Splendid, spuse el sărind din mașină pentru a-i deschide poarta. Cel puțin îți amintești cum mă cheamă.

Ea ignoră ironia continuînd să îl privească ca și cum n-ar fi fost real.

– De ce n-ai sunat? îl întrebă.

– Nu-ți amintești ce ți-am povestit despre Terry Vaughan? spuse el. Totdeauna surprinde-ți publicul.

– Asta sînt eu? făcu ea ieșind pe poartă. O parte din publicul tău?

– Nu, spuse Jerome luîndu-i o mînă subțire și cafenie. În nici un caz nu gîndesc așa despre tine, Pippa Nicholls.

– Arăți altfel, îndrăzni ea. Ca și cum s-ar fi întîmplat ceva.

– S-a și întîmplat! strigă Jerome. Iar tu ești strălucitoare!

Îi luă și cealaltă mînă și își coborî glasul la nivelul normal.

– Sînt pe cale de a primi rolul vieții mele și voiam să aflî prima.

– Iartă-mă, spuse Pippa încruntîndu-se, dar nu înțeleg. De unde știi că „ești pe cale“ de a primi rolul?

Eu nu știu cum merg lucrurile astea. Înseamnă că știi, dar nu este ceva oficial sau ceva de genul ăsta?

– Înseamnă că știu, spuse Jerome puțin prea tăios, iritat de faptul că Pippa îi făcea praf surpriza.

– Îmi pare rău, zise ea, dar ți-am spus, habar n-am cum merg lucrurile, astea.

– Hai să-ți explic altfel, spuse Jerome vesel. Dacă obții rolul, îți cumpăr orice dorești. O haină de blană.

– Dar eu nu vreau o haină de blană.

– Atunci o să-i cumpăr mamei tale una.

– Nici ea nu vrea.

Jerome se rezemă de mașină și o privi cu atenție.

– Nu pari extraordinar de încântată să mă vezi, spuse el. .

– Nu-i vorba de asta, spuse Pippa aruncând o privire neliniștită spre casă. Ar fi trebuit să telefonezi.

– Ah, cred că știu foarte bine, știm amîndoi foarte bine de ce n-am făcut-o, zise el. Hai să mergem să bem un ceai.

Ea ezită din nou, după care își fluieră cîinele, îi puse lesa și urcă în mașină.

– Totul va fi în regulă, o asigură Jerome urcîndu-se la volan. După coș, îmi închipui că aveai de gînd să te duci la cumpărături, nu?

Pippa încuviință.

– Ei bine, continuă el pornind mașina. Dacă mergi cu mine, cu mașina, să bei un ceai, n-o să dureze deloc mai mult, nu-i așa?

O privi, exagerîndu-și privirea încruntată conspirativ în speranța de a o face să zîmbească, dar Pippa se încruntă numai și se cufundă în scaun, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie văzută.

Se duseră în Midhurst și băură un ceai la o cafenea numită *Mandarinul*, puțin cam nepotrivit pentru West Sussex. Pippa refuză însă să se liniștească, în primul sfert de oră uitându-se la ceas din cinci în cinci minute și părînd să nu dea nici o atenție vorbelor lui Jerome. Iar cînd nu se uita la ceas își arunca privirea pe geam pentru a se convinge că totul era în regulă cu cîinele și nu fugise prin capota fragilă a mașinii. În cele din urmă, Jerome își pierdu răbdarea, din moment ce nu astfel își imaginase că se va desfășura revederea lor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Pippa, izbucni el deodată. Ai de gînd să stai liniștită și să te relaxezi?

Pippa îl privi și chipul i se înmuie.

– Nu te pot condamna că te-ai supărat, îi spuse ea cu ceea ce el înțelegea de acum că era obișnuita ei candoare. Dar am lăsat-o singură pe mama. Nu s-a simțit deloc bine azi.

Jerome se lăsă ușor pe spate și apoi se aplecă din nou, apropiindu-și fața de a ei.

– Și de ce naiba n-ai spus?

– Pentru că voiam să te văd, spuse Pippa. Nu te-am putut invita înăuntru să bei un ceai din cauza mamei. Mă refer la felul cum se simte. Dar voiam să te văd.

– Îmi pare rău, șopti el. Ar fi trebuit, într-adevăr, să sun, adăugă el și își mușcă buzele. Probabil că mă crezi un om fără suflet.

– Nu fi prostuț. Sînt sigură că n-ai putea fi așa

niciodată.

– Ai vrea să te duci acasă? Întrebă el. Dacă ești îngrijorată...

– Nu, spuse ea. Aș vrea să stau cu tine.

După aceea, Pippa se relaxă și se relaxă și Jerome, comandînd din nou ceai și pâine proaspăt prăjită, timp în care îi povesti despre piesă și lectura acesteia.

– Abia aștept s-o văd, spuse Pippa după ce ascultă fermecată și în liniște toată povestea. Sună minunat. Și sînt convinsă că vei fi minunat în ea.

– Ce te face să fii atît de sigură, domnișoară Nicholls? o întrebă Jerome zîbind.

– Din ce-ai spus tu, zise ea simplu. Din ce mi-ai spus și după felul cum mi-ai spus. Sînt sigură că vei fi minunat.

– Voi fi, o asigură el. Acum știu și părerea ta.

Îi zîmbi și privirile li se întîlniră. Pippa refuză să își aplece ochii și se uită la el peste ceașca de ceai.

– Bine, spuse Jerome. Deci, cînd vii la Londra?

– Dacă mama o să se simtă mai bine, o să vin săptămîna viitoare, spuse ea. Să fac niște cumpărături.

– Dar cînd va trebui să te întorci? Pentru că voi avea repetiții...

– Ești sigur? Îl tachină Pippa.

– Absolut, răspunse Jerome ridicîndu-și sprîncenele. Așa că, dacă voi avea repetiții...

– Cînd plec la Londra sau în altă parte, vine cineva să stea cu mama. Mătușa mea sau cineva din vecinătate. Atîta timp cît nu mă-ntorc prea tîrziu...

Lăsă fraza neterminată și puse ceașca pe masă.

Charlotte Bingham

– Am putea să cinăm împreună, propuse Jerome. Probabil că n-o să facem repetiții mai mult de ora șase.

Pippa clătină din cap îndoielnic.

– Chiar ești sigur că o să ai rolul ăsta, nu?

– Bineînțeles, spuse el privind-o la fel de direct ca și ea pe el. Sînt la fel de sigur de asta cum sînt sigur de faptul că noi doi ne vom căsători.

Nici atunci nu își mută privirea, ci continuă să se uite la el, deși nu mai zîmbea. Și nici Jerome. Pippa crezu că făcuse o glumă, dar acum își dădu seama că vorbise serios, fără să vadă în ochii lui căprui închis nici urmă de tachinare și sprijinindu-și bărbia perfect sculptată în degetul mare și cel arătător al unei mîini.

În ceea ce îl privea, deși nu arăta, Jerome era încîntat să vadă uimirea de pe chipul pistruiat al fetei care stătea în fața lui, acea fată extraordinară care îi inspirase o pasiune atît de extraordinară.

În sfîrșit, tîrziu în, seara aceea, Cecil reuși să îl prindă pe Jerome la telefon.

– Pe unde ai umblat, dragă băiete? îl întrebă el, deși avea unele bănuieli, pe care nu ar fi vrut să le recunoască. Încerc să te găsesc de la ora ceaiului. Proprietăreasa ta nu ți-a transmis mesajul?

– Abia am venit, Cecil, spuse Jerome. Chiar în clipa asta. Ce s-a întîmplat? Pari teribil de... tensionat.

Cecil nu băgă în seamă ironia. Încă încerca să își scoată din minte gîndul despre locul unde putuse fi

Jerome.

– O veste minunată, băiete, îi spuse el după ce trase adânc aer în piept. Derwent te vrea.

– Bine, spuse Jerome pe un ton care lui Cecil i se păru asemănător cu al unuia căruia i s-a spus că poate să își ia mașina din garaj.

– Bine? repetă Cecil neputînd să-și rețină uimirea din glas. Îți dai seama ce înseamnă asta, Jerome? Piesa asta o să aibă un succes nebun.

– Nu te supăra, Cecil, spuse Jerome. Nu mă înțelege greșit. Sînt încîntat că mă vor. Serios.

Și exact așa și trebuia să fie, își spuse Cecil. Abia ieșit de pe băncile școlii de teatru, fără să aibă un nume celebru și iată-l oferindu-i-se un rol principal într-o piesă nou-nouță alături de cea mai frumoasă actriță din Londra, iar el nu găsea altceva de spus decît „bine” Cecil oftă și blestemă faptul că se născuse englez. Evreii erau niște agenți mult mai buni. În asemenea momente, ei le-ar fi spus tinerilor lor clienți exact ceea ce ar fi trebuit, în timp ce el nu putea decît să își exprime plăcerea pentru faptul că Jerome era cel puțin încîntat.

– Pur și simplu, nu cred că trebuie să ne lăsăm îmbătați de succes, continuă Jerome. Trebuie să luăm piesa asta la fel cum vom lua orice piesă care îmi va fi oferită. E bună pentru mine?

– Ai spus-o și singur! protestă Cecil. I-ai spus-o și lui Oscar Greene! Ai spus-o...

– Dar n-am citit decît două scene, Cecil, îl întrerupse Jerome. N-am citit toată piesa. Și ar mai fi ceva. Ce știi despre fata asta?

– Fata asta? făcu Cecil întinzîndu-se peste birou

după cutia lui cu țigări *Mappin & Webb*. Fata asta?

– Da, spuse Jerome investind cuvîntul cu mult prea multă răbdare. Fata asta.

•Cecil îi spuse tot ce știa despre fata pe care toată lumea o considera cea mai interesantă descoperire londoneză. Îi spuse exact ce știa și, de data aceasta, nu mai făcu nici un efort să-și stăpînească exasperarea din glas. Dar cînd termină de spus totul despre Elizabeth Laurence, pur și simplu, începu să rîdă.

– Cecil, dragul meu, spuse el oftînd cînd consideră că subiectul nu mai era deloc amuzant, nu la asta m-am referit. Eu sînt cel pe care îl vor pentru piesă. Eu voi fi prezent acolo sus pe scenă în fiecare seară făcînd tot posibilul să dau sens celor scrise. Nimeni altcineva, cu atît mai puțin un impresar sau un organizator, sau oricine altcineva. Așa că ceea ce vreau eu să știu acum este ce crezi despre fata asta sau cine credeți voi că e, o a doua Sarah Bernhardt, o doamnă Pat sau mai știu eu cine. Ceea ce vreau eu să știu este, e... dificilă?

Încă o dată Jerome făcu o pauză, care dădea cuvîntului ales o emfază deosebită.

– Sînt foarte sigur că domnișoara Laurence, pe lîngă faptul că este cea mai talentată actriță tînă descoperită în ultimii zece ani, spuse Cecil, este în toate privințele o doamnă perfectă.

– Da?

– Da. Și nu numai atît, dar ai și impresionat-o foarte mult.

– Trebuie să recunosc că citește foarte bine, spuse Jerome.

– Mai trebuie să știi că și ea are un contract cu Dmitri Boska, adăugă Cecil ca un *ccup de grace*.

– Ceea ce înseamnă?

– Înseamnă că, dacă nu sîntem cu toții nebuni, noi cei care am avut privilegiul de a vă fi auzit citind pe amîndoi azi dimineată și de a vă fi văzut ca o pereche..., spuse Cecil dar se opri brusc.

– Aștept, îl îndemnă Jerome după cîteva clipe.

– Dacă nu sîntem cu toții lipsiți de judecată, dragă băiete, încheie Cecil, după piesa asta, următorul pas va fi fără îndoială filmul.

De data aceasta fu rîndul actorului să facă o pauză care avu un efect foarte bun, așa încît Cecil crezu pe moment că poate exagerase puțin.

– Foarte bine, spuse Jerome într-un tîrziu cînd socoti că îl lăsase pe Cecil să asude destul. Ai grijă să mi se trimită piesa mîine dimineată.

– Bine, spuse Cecil neștiind dacă trebuie să aprecieze sau nu siguranța de sine a tînărului. O să mă ocup de asta în primul rînd.

Cecil puse receptorul în furcă și se gîndi la discuția pe care tocmai o avusese. Jerome fusese bine dispus înainte să îi dea el vestea cea bună și, așa cum bănuise Cecil toată ziua, nu putea să existe decît un singur motiv pentru acea bună dispoziție. Jerome tocmai se întorsese de la Pippa.

Se ridică de la birou oftînd, își puse un whisky și se așeză din nou pentru a cîntări perspectivele care se conturau. Elizabeth Laurence era absolut uluitoare, fapt de care Cecil nu se îndoia absolut deloc, fără să mai pună la socoteală părerea tuturor celor care avuseseră legături profesionale cu ea. Nici chiar

Jerome Didier nu fusese imun, își spuse el sorbind din pahar. Încercase el să ascundă impactul întâlnirii, dar Cecil putea să jure că îl văzuse pe tânărul actor aruncându-i priviri pe furiș lui Elizabeth cu mult înainte de începerea lecturii, de parcă nu i-ar fi venit să creadă, iar în ceea ce o privea pe Elizabeth, aceasta nu își luase ochii de la Jerome.

Ca o pereche, care nu fusese creată în paradis, păreau cu siguranță trimiși de acolo, își spuse Cecil. Dar erau o pereche, absolut sigur. Se potriveau extraordinar de bine și își scoteau perfect în evidență talentul reciproc. Toți cei care fuseseră de față sesizaseră atracția lor imediată și își ținuseră răsuflarea pentru a vedea ce făceau divina domnișoară Laurence și fermecătorul Jerome Didier din piesa lui Oscar, o piesă, își spuse Cecil, al cărei subiect era o poveste de dragoste, poveste de dragoste care conținea câteva scene de iubire pasionată, ceea ce însemna că Elizabeth Laurence și Jerome Didier rareori apăreau pe scenă unul fără celălalt. Cecil se rezemă de spătarul fotoliului și își permise să zîmbească. Știa ce însemna acest lucru. Toată lumea din teatru știa ce însemna acest lucru. Toată lumea din teatru știa ce se întâmpla când începeau repetițiile la asemenea piese și apoi când plecau în turneu cu ele. Pentru că, din cauza fricii de necunoscut, actorii erau forțați la intimitate, mai ales protagoniștii unei drame romantice, care începeau o relație pentru că nu mai puteau face distincție între realitate și ficțiune.

Așa că era foarte bine dacă, înainte de a ajunge la Londra, Pippa ar fi stat departe de Jerome.

Luînd acea hotărîre, Cecil îşi mai puse un whisky, ceea ce nu prea îi stătea în fire. Dar simţea că îşi câştigase acel drept în seara aceea, mai ales datorită concluziei finale, aceea că atît timp cît Jerome şi Elizabeth erau constrînşi de necesităţile producţiei să fie mereu împreună, Pippa se afla în siguranţă şi departe de Jerome. Pippa avea să stea acasă, să aibă grijă de mama ei la Bay Tree Cottaghe, plimbîndu-şi căţelul, făcînd cumpărături şi întreţinînd casa aşa cum făcea mereu.

Iar cînd piesa avea să plece în turneu, îndepărtîndu-se din ce în ce mai mult de Sussex, Cecil avea să se ducă acasă în fiecare weekend, aşa cum făcea mereu, continuînd să îi ceară mîna Pippei, şi în timpul meselor de prînz şi al partidelor de cricket, în timp ce Jerome avea să fie undeva în nordul ţării, ocupat cu inevitabilele repetiţii de duminică pe care actorii care jucau în piese noi erau obligaţi să le suporte cînd se aflau departe de Londra.

Cecil avea să aibă personal grijă ca Pippa să îl uite pe Jerome, nu numai pentru că aşa credea el că va consolida relaţiile dintre ei, dar şi din motive altruiste, pentru că ştia că un individ ca Jerome nu era nici bun, nici potrivit pentru cineva ca Pippa. Lui Cecil nu îi păsa dacă mai tîrziu, Pippa avea să fie supărată pe el pentru faptul că se amestecase, căci totul avea să merite. Cecil o va scăpa de o relaţie, care nu putea fi decît catastrofală.

Îşi termină băutura şi puse paharul gol pe tava pe care secretara lui o punea cu regularitate pe birou la ora prînzului şi după-amiaza tîrziu, înainte de a stinge luminile. leşi mult mai puţin tulburat decît fusese cu o

oră în urmă.

Mai bine s-ar fi încuiat în birou, ar fi orbit și s-ar fi îmbătat criță.

În ajunul începerii repetițiilor, după-amiază devreme, Jerome o sună pe Pippa, fiindcă știa că atunci era cel mai bine, deoarece ea îi spusese că mamă-sa se odihnea în fiecare zi între două și patru. Primul și singurul lucru pe care voia să îl știe era când o putea revedea.

Se instalează o tăcere de câteva secunde înainte ca Pippa să îi răspundă și, când o făcu, Jerome observă că părea aproape surprinsă de ea însăși.

– De fapt, vin chiar mâine la Londra, îi spuse ea.

– Mîine! exclamă Jerome abia putînd să-și rețină bucuria nemărginită.

– Ți-am spus doar, dacă-ți amintești, continuă Pippa foarte calmă. Trebuia să vin la cumpărături să-i iau cîte ceva mamei.

– Și când va trebui să te întorci? o întrebă Jerome. Știi că o să am repetiții toată ziua.

– Ei bine, nu știam, mărturisi ea. N-am știut când începi și nici care sînt orele. Ne putem întîlni după ce terminăm programul. Pentru că pot lua un tren mai tîrziu.

– Cît de tîrziu este acest tren?

– Îl pot lua pe cel de nouă și jumătate. Vreau să spun că mama n- o să fie singură, o să vină o vecină, ca de obicei.

– Perfect, spuse Jerome nevenindu-i să creadă cît

de bucuroși se simțea.

– Adică, adăugă Pippa șovăitor, dacă mai vrei să mă vezi.

– În clipa asta, Pippa Nicholls, nu cred să existe altceva să-mi doresc mai mult, spuse Jerome închizînd ochii încet și visător.

Apoi, după ce îi explică cînd și unde să se întâlnească, Jerome se duse la repetiții ca și cum ar fi fost prima zi de primăvară, unde, punîndu-și pentru prima oară cu adevărat în practică talentul uimitor, îi ului și îi zăpăci pe toți, dar îndeosebi pe Elizabeth Laurence.

Pe care o uluise chiar înainte să înceapă repetițiile. Pe drum, Jerome oprise la o florărie mică, dar scumpă, de unde cumpărase o duzină din cei mai frumoși trandafiri roșii, pe care i-i dăruie partenerei sale. Elizabeth fu puțin supărată pentru faptul că nu a fost pregătită pentru acel gest, mai ales că seara trecută hotărîse în sinea ei să nu îl mai lase pe Jerome Didier să o surprindă. Și, totuși, iat-o din nou fără glas, cu răsuflarea tăiată în vreme ce el, făcînd pe galantul, cu o plecăciune formală, îi dăruie trandafirii permițîndu-și un zîmbet slab și straniu. În ceea ce o privea pe Elizabeth, trecu prin emoțiile pe care le repetase cu atîta grijă și se lăsă captivată de farmecul lui rîzînd de politețea lui ironică, sperînd în același timp că se pricepea destul de bine să își ascundă decepția.

– Oh, Doamne, făcu Oscar oftînd și adresîndu-i-se lui Cecil cînd se duseră să își pună o cafea, ea e o femeie măritată.

– Prostii, zise Cecil rîzînd, sînt doar niște actori!

Asta face parte din ritualul lor.

– Sigur, spuse Oscar umplîndu-și o ceașcă de cafea. Să sperăm că amîndoi or să-și amintească asta și în provincie. Sau ne-am ars.

– Ai prefera să nu se înțeleagă?

– Aș prefera să rămînă niște actori, spuse Oscar oftînd, umplîndu-și prea mult ceașca și vîrsînd cafea pe farfurioară. Fir-ar să fie, continuă el ștergîndu-și puțină cafea fierbinte de pe mînă. N-ai văzut-o cînd el a intrat în încăpere? Cu mult înainte ca el să-i dea florile? Oh, Doamne, actorii. Nu vor decît să fie iubiți. De ce, oare, nu s-or mulțumi cu afecțiunea publicului? Nu pot. Niciodată. Și, crede-mă, Cecil, dacă și cînd Julieta îl iubește cu adevărat pe Romeo, e alarmă de gradul cinci, ascultă-mă tu pe mine.

– Îmi pare rău, spuse Cecil slab, dar eu prefer ca actorii dintr-o piesă să se înțeleagă bine în orice zi.

Fu răsplătit cu una din cele mai usturătoare priviri ale lui Oscar, dar din fericire, temerile dramaturgului aveau să fie de scurtă durată, căci, pe parcursul zilei, deveni din ce în ce mai clar că, în afara piesei, pe Jerome nu îl interesa absolut deloc Elizabeth ca femeie. Ceea ce îl interesa pe el, la fel ca pe aproape toți protagoniștii, indiferent de talent, nu era seducerea partenerei ci, pur și simplu, eclipsarea ei.

În timpul repetițiilor, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Din momentul în care începeau, avea loc între ei o comuniune, care, cînd intrau cu adevărat în roluri, dădea naștere unei electricități palpabile. Atmosfera din sala de repetiție era magnetică și toți cei care priveau știau că văd ceva cu totul ieșit din comun. Amîndoi actorii se transpuneau imediat în personaj,

oferind și luînd unul altuia și unul de la celălalt, de parcă asta ar fi făcut toată viața lor. Era cît se poate de evident că erau unici, cu atît mai mult cu cît, din cînd în cînd, Oscar îi vedea pe colegii lor, care, cînd nu era nevoie de ei pe scenă, în loc să piardă timpul dezlegînd cuvinte încrucișate sau trîncănind afară pe culoar, rămîneau în sală urmărindu-i pe Elizabeth și Jerome într-o liniște aproape respectuoasă. Căci erau conștienți că asistau la un soi de moment istoric în lumea teatrului, un moment de fuziune, acel moment în care se naște un parteneriat excepțional.

Dar, de cum încetau repetițiile, în clipa cînd reveneau la realitate, avea loc o întrerupere de curent și, în ceea ce îl privea pe Jerome, luminile se stingeau. Se ducea să își studieze textul fără să-i arunce măcar o privire lui Elizabeth pînă cînd erau rechemați pe scenă.

Exact înainte să încheie ziua repetară primul sărut și în clipa aceea, totul dispărea din jur.

– N-o să uit niciodată, îi spuse Oscar lui Cecil mai tîrziu în timp ce se dregeau cu o băutură. N-o să uit niciodată expresia de pe chipul frumos al lui Elizabeth. Vreau să spun că acum se uită pe scenariu, pe care îl ține în mînă și apoi – gata, în clipa următoare face totul perfect.

În indicațiile scenice, Oscar scrisese simplu „se sărută”. El văzuse un sărut șovăitor, o clipă de speculație din partea personajelor pe care le crease. Se gîndise la el ca la un moment de tandrețe, calmul dinaintea furtunii emoționale care îi aștepta. Dar Jerome avea alte idei.

– Îți spun eu, n-am mai văzut un asemenea

moment, spuse Oscar la bar după aceea. Întîi și întîi de toate, este numai începutul. Prima zi a implicării lui. Mă așteptam la ceva puțin mai șovăitor, doar puțin mai diferit. Dar, nu. Nu, asta a fost război. Ai văzut cu ochii tăi, Cecil, Jerome nu a sărutat-o doar, ci a intrat în ea la centrul navei. Dumnezeu! – și ea cum mai striga după ajutor.

Dezamăgirea lui Elizabeth Laurence a fost, totuși, de scurtă durată. Cînd și-a dat seama că acela era modul în care voia Jerome să joace scena sărutului, dădu tot ce putu mai bun din ea. Îl sărută și ea. Jerome îi dăduse drumul și tocmai voia să își ia scenariul de pe masă, cînd Elizabeth îl aruncă pe al ei și îl luă de gît cu amîndouă mîinile, sărutîndu-l mult timp și apăsînd. Și cînd făcu acest lucru, toată lumea se opri și rămaseră cu privirile ațintite de parcă s-ar fi sfîrșit lumea.

Deodată, liniștea fu întreruptă de Richard Derwent, care sări în picioare bătînd din palme zgomotos. Ochii îi ieșiră practic din orbite.

– Dorește unul din voi să-mi spună ce dracu' se-ntîmplă aici? Întrebă el cu mult sarcasm în timp ce actorii se despărteau. Dacă, bineînțeles, nu vă supărați. Dacă... vă puteți face timp.

Elizabeth dădu să spună ceva, dar Jerome îi făcu semn să tacă, după care se întoarse spre regizor ținînd o mînă protectoare pe brațul ei.

– O sărut pe domnișoara Laurence, Richard, spuse Jerome cu un aer inocent. De ce?

– Și asta numești tu sărut, scumpule, nu-i așa?

Derwent se duse spre el, oprindu-se aproape pe vîrfurile degetelor lui de la picioare și privindu-l ca un

nebun.

– Iartă-mă dacă greșesc, Richard, spuse Jerome uitându-se pe scenariu. Dar aici scrie: „*Paul o privește pe Emerald îndelung și încurcat. Apoi, neputînd să-i mai reziste nici măcar o clipă...*”

– „Se sărută”, completă Elizabeth încet.

– Copiii mei..., făcu Derwent spre amîndoi, s-or săruta ei, dar nu așa! Nu așa se sărută pe scenă, dragii mei!

– Dacă îmi permiți, Richard... începu Jerome, dar fu imediat întrerupt.

– Nu, nu-ți permit, dragule! strigă Derwent. Ești încă un novice, iubitule! Așa că vei tăcea și eu voi vorbi! Și ceea ce am de spus este următorul lucru: sărutul de pe scenă este ceea ce noi numim sărut de scenă, dragule! O săruți pe domnișoară atingînd buza ei de jos cu buza ta de sus! Sau cu buza ta de sus sub buza ei de jos, savez! Ceea ce ați făcut voi adineauri a fost de-a dreptul dezgustător! Nu vrem ca spectatorii să leșine în sală, nu?

Jerome continuă să îl privească pe regizor încă o clipă de parcă nu ar fi fost sigur că Derwent era în toate mințile, după care se întoarse spre partenera lui.

– Iartă-mă, Elizabeth, spuse el. Ar fi trebuit, bineînțeles, să discutăm acest lucru între noi. Sper că nu te-am pus în încurcătură, dar mă tem... mă tem că m-am lăsat furat.

Tăcu și oftă, trecîndu-și gînditor peste gură o latură a degetului arătător, ca și cum și-ar fi amintit clipa și senzația sărutului.

– Ciudat este că senzația a fost bună, continuă el. Rostind ultimul cuvînt, „bună”, se întoarse încet și

Îl fixă pe regizor cu o privire rece și pătrunzătoare.

– Nu a arătat bine, mormăi Derwent după o pauză scurtă dar semnificativă.

– Ce-ar fi să-l întrebăm pe dramaturg? întrebă Elizabeth deodată cu voioșie. Oscar? strigă ea cu glasul ei plăcut și luminos.

– Oscar nu este regizorul acestei piese, șuieră Derwent. Acesta se întâmplă să fiu eu.

– Bineînțeles că tu ești, spuse Elisabeth pisicoasă. Iar Oscar se întâmplă să fie cel care a scris-o. Oscar, dragul meu, ai văzut cum ne-am sărutat?

– Ambele săruturi, Elizabeth, spuse Oscar ștergându-și lentilele ochelarilor cu degetele. Cred că a fost minunat.

– Ah! oftă ea împreunându-și mâinile sub bărbie.

– A arătat așa cum ar trebui să arate un sărut, Elizabeth, continuă Oscar, foarte real și foarte sexy.

– Da, dar chiar și așa...

Jerome interveni înainte ca Derwent să aibă timp să-și adună gândurile și, întorcându-se din nou spre Elizabeth, se aplecă ușor înainte și își împreună mâinile la spate.

– Important este... spuse el foarte preocupat, Elizabeth s-a supărat că am sărutat-o așa?

– Bineînțeles că nu, răspunse ea cu nonșalanță și profesionalism și cu foarte puțină sfială.

– Și a mai fost ceva, își aminti Oscar stînd împreună cu Cecil în fața unui al doilea pahar. A dat imediat impresia că nu avea nimic de-a face cu scena, ci cu politețea, fir-ar să fie! Tipul ăsta e un actor vrăjitor, Cecil. Cînd nu lucrează ar trebui să conducă Organizația Națiunilor Unite! Îți aduci aminte

ce zîmbet a primit ca răsplată?

Elizabeth îi zîmbise lui Jerome, îi oferise cel mai senzațional zîmbet al ei, cel mai intim zîmbet, cel pe care îl repetase încă de la vîrsta pubertății în fața oglinzii, cel rezervat ocaziilor speciale. Dar Jerome nu i-a răspuns. A dat doar ușor din cap spre ea, după care se întoarse din nou spre regizorul care era dezarmat acum.

– Părerea tuturor ar fi, Richard, spuse el pe un ton plăcut, aceea că scena sărutului a fost bună.

– Dragul meu..., începu Derwent, dar Jerome îl întrerupse încă o dată, de data aceasta schimbînd tonul.

– Chiar așa, Richard, continuă Jerome, vom face și așa cum spui tu, ca să putem face comparație. Numai în cazul în care... adăugă Jerome și făcu o pauză pentru a zîmbi candid, numai în cazul în care, încheie el, s-ar vedea lipsa noastră de experiență.

Înainte ca Derwent să apuce să obiecteze, Jerome o luă de mîină pe Elizabeth și începu să joace scena. Cînd terminară să se sărute potrivit indicațiilor, atît ceilalți actori cît și cei care asistau, toți cu excepția regizorului, rîdeau cu lacrimi.

– Greșești! strigă acesta din urmă. Și ești absolut nebun! Să aduci sexul atît de deschis într-o piesă ca asta! În acest moment!

– Ești sigur? întrebă Jerome politicoasă. Nu despre asta e piesa, Richard? Doar nu e o comedie de salon. Și nici una în care se joacă tenis și se mănîncă sandvișuri cu castraveți. În piesa asta e vorba de dragoste și pasiune. Corectează-mă dacă greșesc, dar este o piesă despre pasiunea pe care o nutresc

doi oameni unul față de celălalt. Și despre felul în care îi consumă. Nu-mi dau seama cum putem inspira pasiune, Richard, sărutându-ne pe bărbie.

Oscar dădu tonul aplauzelor, dar nu apucă să bată decît de vreo două ori că ceilalți i se și alăturaseră cu mult entuziasm. Jerome făcu un semn din cap spre ei, zîbind recunoscător și grațios, după care se uitară cu toții la regizor așteptînd concluzia lui.

– Cred că ești complet nebun, spuse acesta, dar ziua era cîștigată.

Ceea ce a fost minunat, căci unul din motivele pentru care piesa lui Oscar avea să se bucure de un fenomenal succes era pasiunea cu care Elizabeth Laurence și Jerome Didier jucau scenele de iubire.

– Îți mulțumesc, îi spuse Jerome lui Elizabeth pregătindu-se să plece.

– Tu îmi mulțumești mie? făcu ea rîzînd. Mă tem că n-am contribuit decît foarte puțin la acest triumf. Ziua îți aparține în mare parte ție.

– Prostii, spuse el îmbrăcîndu-și repede haina și uitîndu-se la ceas. Luptăm amîndoi pentru aceeași cauză. Sincer. Acum te rog să mă scuzi... pe mîine.

Ieși grăbit din sala de repetiții, în felul în care o face cineva care întîrzie la o întîlnire. Elizabeth se duse repede la geam în eventualitatea că persoana respectivă aștepta și, într-adevăr, în cafeneaua de vizavi stătea o fată, care se ridică repede imediat ce îl văzu pe Jerome ieșind din clădire.

Era o fată subțirică, avea un păr lung, castaniu închis, cam de aceeași înălțime cu Jerome, care, cu impermeabilul pe umeri, trecu în grabă strada pentru

a o saluta. Fata purta un impermeabil bleumarin deschisat, dedesubtul căruia se zărea o rochie de aceeași culoare cu buline albe. Lui Elizabeth îi fu greu să vadă cât de drăguță era, deși când ieși pe trotuar pentru a-l întâmpina pe Jerome, Elizabeth observă că avea niște picioare superbe și avea o agilitate naturală în mișcări.

Pentru o clipă își închipui sau mai precis speră că fata era vreo rudă a lui Jerome, poate soră sau o verișoară. Părea puțin cam simplă pentru a putea fi altceva cu cineva atât de senzational și talentat cum era noul ei partener.

Dar imediat ce Jerome ajunse lângă fată, Elizabeth știu că se înșelase. Înțelese imediat după felul cum îi sărută părul răvășit din creștetul capului, cum o luă de braț și, chiar de la două etaje mai sus decât nivelul străzii, după felul cum îi zîmbi. Nu erau rude și nici măcar prieteni. Erau iubiți sau viitori iubiți.

După o clipă, Elizabeth se adună și se întoarse să vadă cine mai rămăsese. Într-un colț îndepărtat îl zări pe cel pe care voia să îl vadă, Oscar, care se străduia să își strecoare scenariul printr-o grămadă de hîrtii deja existente în vechea lui servietă. Elizabeth zîmbi în sinea ei și se îndreptă spre el.

– Dragă Oscar, și tu dai bir cu fugiții? îl întrebă ea. Sau ai timp pentru o cafea?

– Cafea? La ora asta? făcu Oscar privind-o prin lentilele pe care se vedeau urme de degete. Cred că glumești. Oricum, oricît de mult mi-aș dori să te invit să bem ceva, nu pot, pentru că am deja un aranjament.

– Du-te înainte cu Elizabeth, spuse Cecil auzind

discuția. Eu mai am cîte ceva de făcut pe aici.

– Bine, spuse Oscar zîbindu-i lui Elizabeth. Hai să mergem să scăpăm de lucrurile noastre ude și să le schimbăm cu un Martini sec.

Actrița așteptă pînă ajunseră în bar și li se aduseră băuturile înainte să deschidă subiectul care o interesa. Dar mai întîi îi aruncă cel mai bun zîmbet de pisică al ei.

– Oscar? Începu ea. Te superi dacă te întreb ceva?

– Orice, spuse el căutînd zadarnic în buzunare țigările pe care le pusese deja cu mare grijă pe masă în fața lor. Poți să mă întrebi orice, atîta timp cît nu privește o rescriere.

– Știi foarte bine că îmi place foarte mult piesa ta, spuse Elizabeth punînd în glas exact doza-potrivită de durere. N-aș vrea să schimb nici măcar un cuvîntel. E minunată.

– Acum s-ar putea să fie, aprobă el luînd o țigară din propriul pachet pe care Elizabeth i-l ținea sub nas. Are șansa să fie un succes acum cînd tu și Jerome Didier jucați în ea.

– Ar fi minunată indiferent cine ar juca în ea, Oscar, îl asigură ea. Jerome și cu mine sîntem niște oameni foarte norocoși.

– Prostii, spuse Oscar, cum se spune în comediile bune.

Elizabeth zîmbi și apoi, luînd bricheta *Zippo* veche a lui Oscar, aprinse ambele țigări.

– Îmi plac la nebunie lucrurile americane, spuse ea. Însuflețite și neînsuflețite.

– Și ce-ai dori să faci acest anume american

neînsuflețit pentru tine? Întrebă Oscar.

– Nu-mi amintesc să fi spus că aș vrea să faci ceva pentru mine, Oscar, zise ea aruncându-i încă un zîmbet, dar acesta parcă ar fi vrut să spună ah-afurisit-deștept.

– Sigur, încuviință Oscar amestecîndu-și băutura puțin prea tare, așa încît aproape că dădu pe afară tot cocktailul. Sînt un scriitor dacă-ți amintești, așa că sînt obișnuit să văd de departe intrigile.

– Și cam despre ce intrigă ar putea fi vorba aici, Domnule Scriitor?

– Spuneți-mi dumneavoastră, doamnă. Dacă e bună și o folosesc, s-ar putea să te fac co-autoare.

– Nu e vorba de nici o intrigă, șopti Elizabeth, am nevoie doar de un sfat. Nu numai pentru binele meu, dar și pentru că s-ar putea să ajute ca piesa să fie și mai minunată.

– Cum aș putea să rezist?

Oscar nu putea, știa asta. Elizabeth era o fată pentru care ar fi fost în stare să meargă și pe cărbuni aprinși, să zboare pînă la lună și să fugă pînă la capătul pămîntului în același timp. Nu era îndrăgostit de Elizabeth ca persoană, dar ca actriță, ca instrument al lui de lucru, îi mulțumea lui Dumnezeu în fiecare clipă a vieții lui pentru ziua cînd ea se născuse.

– Haide, spuse el aprinzîndu-și din nou țigara deși era aprinsă. Pune-mă la încercare. Spune-i unchișorului ce te frămîntă.

– Jerome, mărturisi ea. Cred că e minunat și mai cred că o să fim foarte buni împreună.

– Buni? făcu Oscar încruntîndu-se de parcă ar fi

luat-o drept nebună. Buni? Nu există un cuvînt care să descrie felul cum veți fi.

– Sper să ai dreptate, Oscar, spuse Elizabeth devenind foarte serioasă și apoi tăcu o clipă. Nu știu cum să spun.

– Să știi că eu nu mă pricep să scriu un dialog dacă nu am o motivație, zise el atunci.

– Aș vrea să fim extraordinar de buni, Oscar. Nici nu pot să-ți spun cît de mult aș vrea asta. Și știu că putem! Numai că... numai, spuse ea și se opri uitîndu-se la el peste masă și punînd o mîină pe a lui. Nu știu dacă Jerome mă va lăsa să mă apropii de el destul.

Oscar dădu ușor din cap înțelegînd problema și își dădu seama că dacă exista vreun moment cînd trebuia să își țină gura, cu siguranță acela era. Dar ea își ținea mîna pe mîna lui și îl privea cu acei ochi verzi care hipnotizau și era atît de al naibii de frumoasă, încît dori cu adevărat să o ajute, deși era convins că avea să îl coste scump.

Împotriva rațiunii îi spuse exact ceea ce voia să știe, conștient fiind că se transforma în propriul său călău.

În acest timp, Jerome se îndrăgostea din ce în ce mai mult de Pippa în vreme ce mînceau ouă cu costiță și cartofi prăjiți la *Lyon's Corner House*.

– Aș vrea să fi avut bani să pot cumpăra un Rolls-Royce, spuse el oftînd și lăsînd furculița și cuțitul

jos.

– Asta e ambiția ta? îl întrebă Pippa. Să ai un Rolls-Royce?

Jerome scutură din cap ștergându-se la gură cu șervetul de pe masă, dar Pippa văzu în ochii lui că zîmbea.

– Nu vreau un Rolls-Royce, Pippa Nicholls, spuse el tot din dosul șervetului și arcuindu-și sprâncenele. Aș vrea numai să am banii, adăugă el și își duse un deget la buze când Pippa începu să rîdă. Nu, nu rîde. Dacă aș avea banii, te-aș putea duce undeva. Într-un loc mai... fascinant.

– Îmi place foarte mult aici, spuse ea. Îmi place la *Lyon's Corner House*.

– La *Ritz* ți-ar plăcea și mai mult, îi spuse el. După premiera piesei, după cronicile ei minunate, a doua seară te voi duce la *Ritz*.

– Dar dacă aceste cronici vor fi îngrozitoare?

– Dacă va fi așa, mă omor.

– Cum să faci așa ceva?

– Ba sigur că o s-o fac, Pippa Nicholls. Ți-o jur. Și motivul pentru care pot să-ți jur acest lucru este acela că toate cronicile vor fi excelente.

– Ești foarte încrezător, nu? Nu te gîndești deloc că ar putea fi un eșec.

Pippa îl privea foarte încruntată. În semn de răspuns, clătină din cap.

– Ar fi trebuit să fii acolo astăzi, Pippa, spuse el. Să știi că sînt bun. Nu e o laudă, ci o realitate. Am talent dăruit de Dumnezeu ca și Elizabeth Laurence, care și ea este foarte bună. Foarte, foarte bună. Separat, fiecare sîntem foarte, foarte buni, dar

împreună, împreună vom fi... senzaționali.

– Știi asta numai după o zi de repetiție?

– Așa cum ți-am mai spus, ar fi trebuit să fii acolo, Pippa. A fost ceva extraordinar. Ca și cum te-ai fi aflat în mijlocul unei furtuni electrice. Ai fi putut aprinde întregul *Albert Hall* cu toată electricitatea aceea din atmosferă. Lumina – și era lumină – strălucea în ochii tuturor. Și pe chipurile tuturor.

– Nu-mi imaginez, spuse Pippa încruntându-se și punînd jos cuțitul și furculița, după care se uită iar la el. A fost chiar atît de nemaipomenit?

– Nu, spuse el în șoaptă. În comparație cu a fi cu tine, nu a fost nimic.

La jumătatea celei de a doua săptămîni de repetiții, Elizabeth își pierdu subit și complet abilitatea de a juca. O zi, două nu se spuse nimic și toată lumea se purta ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Astfel de lucruri se întîmplă adesea, îi spuse Richard Derwent lui Cecil oftînd. Tot timpul. Poate ar fi fost mai bine dacă n-ar fi venit astăzi. Așa ceva se întîmplă tot timpul.

– Ea m-a rugat să vin, dragul meu, plîngînd la telefon la două dimineața. Pîna și soțul ei era îngrijorat.

Pîna vineri era și regizorul. Nu numai că, pîna la sfîrșitul săptămîinii, își pierduse abilitatea de a juca, dar din cine știe ce motiv extraordinar își pierduse și memoria și repeta din nou cu scenariul în mîină.

– Iubito! Îi spuse regizorul posomorât. Premiera va avea loc peste o săptămână la Oxford. Ai uitat? O săptămână. Dar n-o să putem dacă vei continua astfel, numai dacă nu-l punem pe Oscar să rescrie întreaga piesă și să o transforme într-o afurisită de pantomimă!

Ochii lui Elizabeth se umplură de lacrimi. Richard Derwent se îndepărtă de imaginea aceea deja bine cunoscută.

– Oh, Doamne, murmură el neputincios. Apără-ne, Doamne, de actrițe.

Bineînțeles că dacă Oscar Greene ar fi fost acolo pentru a fi întrebat, ar fi putut explica ce se întâmpla, dar datorită felului în care lucra Derwent, Oscar fusese rugat să stea departe pînă cînd Derwent considera că piesa era gata pentru a fi văzută. Ceea ce, bineînțeles că Elizabeth știa și ceea ce, bineînțeles că explica totul.

Deloc în mod nefiresc, Jerome devenise extrem de îngrijorat din cauza aparentei căderi a partenerei lui, dar regizorul îl sfătuisese să nu atragă atenția asupra acestui lucru pentru ca grija lui să nu provoace un declin și mai catastrofal. Dar, în cele din urmă, la sfîrșitul acelei zile de repetiții, care se încheie la fel ca și celelalte, cu Elizabeth în lacrimi și pe jumătate isterică, Jerome nu mai suportă și o prinse din urmă pe stradă în timp ce se afla în căutarea unui taxi.

– Hai să mergem să bem ceva, îi spuse el prinzînd-o de braț.

– De ce? Întrebă ea mușcîndu-și buzele pînă se făcură roșii ca sîngele. Ce sens are?

– Taxi.

Jerome opri cel dintâi taxi care trecu și deschise portiera din spate.

– Te rog, îi spuse el. Ar fi trebuit s-o facem mai demult. Nu pot să-mi închipui ce-a fost în capul meu.

O duse la *Ritz* deși avea atât de puțini bani, încât fu nevoit să se întoarcă și să îi numere înainte de a intra. O așeză într-un colț al barului și o convinse împotriva voinței ei să comande un coniac, pe care, însă, nu îl bău.

– Îmi pare rău, șopti ea căutându-și batista în poșetă. Habar n-am ce se întâmplă cu mine.

Nici Jerome nu avea habar. Dar avea impresia că ghicea.

– Ți-e teamă, spuse el cu blîndețe.

– Da, zise ea încet. Dar mă tem că acest lucru este prea evident, nu crezi? Parcă mi-aș fi pierdut mințile complet.

Îi zîmbi atunci curajoasă pe deasupra batistei imaculate.

– Nu ți-ai pierdut deloc mințile, spuse Jerome încruntat aplecîndu-se spre ea. Ți-ai pierdut temporar abilitatea de a juca, dintr-un motiv, dintr-un singur motiv. Ai ajuns acolo prea devreme. Și asta te-a speriat.

– Nu... nu înțeleg, minți Elizabeth. Explică-mi, te rog.

– Nu mai aveai unde să ajungi, draga mea, acest lucru se întâmplă adesea, îi spuse Jerome stînd în continuare aplecat și punîndu-și ambele mîini pe marginea mesei. Nicăieri. Cel puțin din clipa cînd am apărut eu. Poate cu Lewis – poate cu el găseai că era totul mai ușor? Și jucai... spuse el și pocni din degete

pentru a-și sublinia punctul de vedere. Așa. Și apoi, unde ți-a mai rămas să ajungi?

– Nu știu, spuse ea cu un glas stins. Nu cred că e numai atât.

Elizabeth tăcu apoi.

– Atunci? o îndemnă el aproape fără să se audă. Ce altceva ar putea fi? Ce crezi că este?

Elizabeth privi în jos la batista mototolită.

– Dacă aș putea crede că este vorba numai de atîta lucru, murmură ea.

– Dar este!

– Dacă ai fi în locul meu – poate. Dacă ai fi fost tu în situația asta, dacă asta ți s-ar fi întîmplat ție..., spuse ea și clătină din cap cu tristețe continuînd să privească în jos. Mă tem că e mai mult decît atât.

– Elizabeth, îi ordonă el, iar ea îl privi uimită și surprinsă sesizînd autoritatea din glasul lui. Ai auzit de reținere. Sigur ți s-a spus, nu, să nu dai totul deodată? Trebuie să păstrezi mereu ceva pentru ca apoi să poți construi, așa cum își construiește un pictor tabloul, din schițe și contururi – cu mult timp înainte de a-l picta. Și chiar și atunci, chiar și atunci lasă loc pentru re-pictare. Asta ar trebui să faci și tu. Trebuie să albești din nou pînza și să o iei de la zero pînă ajungi organic la performanță.

Jerome îl imita cuvînt cu cuvînt pe Terence Vaughan, sfat pe care îl urmase adesea în timpul școlii de teatru. Altor le plăcea să joace la maximum, să le arate tuturor totul deodată. Jerome, însă, învățase să îi surprindă. Se dovedea scripitor la lectură, chiar și la începutul repetițiilor, așa încît să se zărească ceva din armura lui. După aceea închidea

ușa și o lua de la zero, construindu-și jocul în acte și aparent cu eforturi, știind tot timpul că dacă s-ar fi cunoscut adevărul și i s-ar fi cerut subit produsele finite, acestea erau pregătite și așteptau, unde se aflaseră chiar de la prima lectură a rolului.

Lui Elizabeth, însă, nu i se păru că sfatul lui Jerome ar fi conținut vreo viclenie, cel puțin așa se părea după felul în care s-a hotărât să reacționeze, nearătînd nimic altceva decît încredere pe frumosul, dar tristul ei chip, în timp ce ochii ei îl priveau pe Jerome ca un aparat de fotografiat. După aceea oftă și se încruntă din nou.

– De fapt, e atît de ciudat, nu ți se pare? întrebă ea. Ce s-a întîmplat, vreau să spun. Oscar a scris piesa asta pentru mine și e atît de straniu, că, dintr-o dată, a început să-mi scape, spuse ea mușcîndu-și buzele dar uitîndu-se fix în ochii lui. Problema este, însă, că am păstrat tot timpul ceva. Asta e, într-adevăr, ciudat. Pînă am pierdut totul, păstrasem destul de mult.

Un nor întunecă deodată privirea lui Jerome și Elizabeth fu încîntată. Îl lăsase să creadă că îi pusese diagnosticul perfect, dar acum avea să îi arate că se înșelase.

– Știi, eu cred că tu ești de vină, spuse ea punînd o mînă rece pe cea a lui Jerome. Cred că atunci cînd ai apărut, m-ai înlăturat.

– Eu? făcu Jerome rămînînd cu gura căscată. Eu? Dar ce-aș fi putut să fac eu? Doar nu vrei să spui – sigur nu vrei să spui – nu, nu, nu! Nu poți să insinuezi că eu aș fi de vină pentru faptul că nu mai poți tu să joci.

- Nu în sensul la care te referi tu, Jerome, spuse ea. Nu m-ai înlăturat făcînd ceva greșit sau aducînd vreun element nepotrivit în piesă, continuă ea privind în jos la mîinile lor care se atingeau ușor și apoi din nou în ochii lui întunecați și uluiți, fixîndu-i cu ai ei, după care spuse în șoaptă: N-am putut să mai joc din cauza strălucirii tale.

Îi simți mîna încordîndu-se sub a ei și pleoapele lăsîndu-se puțin, ascunzînd pe jumătate ochii adînci și întunecați. Dar privirea nu o părăsi nici măcar o clipă și deși își mișcă mîna, o făcu doar pentru a o întoarce și pentru a i-o ține pe a ei strecurîndu-și degetele lungi printre ale ei, palide și subțiri.

- Nu, spuse el încet, asta e o prostie.

- Ți-o jur. Pur și simplu, simt că nu mă pot ridica la înălțimea ta, spuse ea. Mă simt de parcă aș fi fost aruncată. Ca o lună eclipsată. Atunci cînd soarele trece între ea și pămînt.

- E o prostie, protestă el, dar puterea cu care îi strîngea mîna și sclipirea de tulburare din ochi îl trădau. De fapt, continuă el ținîndu-i o mînă într-ale sale, dacă vrei neapărat să știi, domnișoară Laurence, lucrurile stau tocmai invers. Îți amintești ziua cînd am citit în biroul lui Cecil?

- Doar nu-ți închipui că aș putea uita ziua aceea!

- Cînd te-am auzit citind, continuă Jerome reducînd-o la tăcere, strîngîndu-i mîna și mai mult, mi-am spus, nu. N-aș putea să suport așa ceva. Absolut deloc.

- Mă tem că ești doar politician, zise Elizabeth părăsind să nu dea crezare spuselor lui. Și e foarte drăguț din partea ta. Să încerci să îmi redai

Încrederea spunându-mi asemenea lucruri frumoase. Dar nu e chiar atît de simplu. Pentru că acum îmi cunosc limitele. Tu m-ai făcut să fiu conștientă de ele.

Jerome îi dădu drumul mîinii și se rezemă de spătar uitîndu-se o clipă în tavan.

– Nu cred că eu sînt de vină, spuse el într-un tîrziu. De fapt, cred că n-are nimic de-a face cu mine, absolut nimic.

O clipă Elizabeth își ținu răsufllarea, temîndu-se ca nu cumva planul ei atît de bine pus la punct să se facă praf, dar nu spuse și nu făcu nimic, ci doar își mări ochii luminoși neîncrezătoare.

– Nu, nu! E adevărat! spuse el rîzînd, sesizînd nuanța și aplecîndu-se din nou înainte. Nu are nimic de-a face cu mine – și nici cu tine, draga mea Elizabeth! Tu ești strălucitoare. Nu eu te înlătur, continuă el pe un ton conspirativ. Ci Richard, șopti el.

– Crezi? Întrebă ea încruntîndu-se și mai tare. Chiar crezi asta? Pentru că dacă e așa – ah! Ah, numai de-ai avea dreptate!

– Bineînțeles că am dreptate, spuse Jerome aproape cu încăpățîinare. Richard Derwent e un prost. El e cel care te inhibă. Dacă stai să te gîndești bine, ce ți-a spus de cînd ai început să-ți pierzi încrederea în tine? Nici măcar un cuvînt, nici o urmă de indicație. Și de ce? De ce crezi ?

– De ce, Jerome? De ce?

– Pentru că nu-i plac femeile. Și, pentru că nu-i plac femeile, te lasă... spuse el făcînd un gest scurt din mîna dreaptă ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. Te-a lăsat, practic, să te faci bucăți.

Își dezveli dinții într-un zîmbet subțire, șuierînd

cuvîntul „bucăți” și dîndu-i exact inflexiunea necesară pentru a face ca starea de a se face bucăți să pară echivalentă cu începutul unei boli incurabile. Elizabeth se cutremură în sinea ei de plăcere, descoperind că Jerome o tulbura mult mai mult în particular decît pe scenă, în timpul repetițiilor.

– Și ce propui? întrebă ea încet. Ce ar trebui să facem? Adică – doar e regizorul.

Jerome își dădu capul pe spate și zîmbi în tavan, pentru că hotărîse ce aveau de făcut. După părerea lui nu puteau face decît un singur lucru.

– Ce faci acum? o întrebă el deodată. În seara asta?

– Păi... nimic, spuse ea părăind surprinsă, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin cap ce avea el de gînd să îi propună. Mă duceam acasă să studiez.

– Atunci trebuie să mă iei cu tine. Singura cale, draga mea, este ca tu și cu mine să lucrăm și să ne consolidăm jocul.

Elizabeth se ridică și zîmbi în sinea ei gîndindu-se cîtă dreptate avusese dragul de Oscar. Îi spusese că singurul mod în care puteai face pe cineva să-ți rămînă dator, nu era cum se bănuia, acela de a ajuta, ci dimpotrivă de a te lăsa ajutat.

– Astfel, încheiase el, se vor simți obligați față de tine. Și va fi un sentiment foarte puternic. Bazat pe teama reală că dîndu-ți un sfat pot să greșescă și, astfel, să-ți distrugă toată viața!

Charlotte Bingham

Jerome nu se gîndise nici măcar o dată la viața lui Elizabeth în afara scenei. Nu avea de ce să o facă. Elizabeth și cu el erau doar membri ai unei echipe care realizau o piesă și după ce aceasta se termina, fiecare avea să își vadă de drum. În plus, gîndurile lui erau prea mult ocupate de Pippa. Pînă în clipa cînd Elizabeth îl invită la ea, nu se gîndise că aveau ceva comun și în afara sălii de repetiție.

Nu fusese nici măcar curios să afle cum, unde și cu cine trăia și, deși, la un moment dat, i se spusese că era căsătorită, uitase demult acest lucru. Pentru Jerome, Elizabeth Laurence era doar o actriță, protagonista piesei în care fusese distribuit brusc. Era foarte frumoasă și talentată și tocmai acest aspect îl interesa pe Jerome cel mai mult. Pentru că existau o sumedenie de actrițe drăguțe și, în timp ce erau destul de puține cele frumoase, erau și mai puține cele talentate și aproape nici una nu avea și frumusețe și talent excepțional. Asta îl făcu pe Jerome să o ia sub aripa lui. Era de partea ei, îi dorea binele, trebuia să joace bine pentru ca piesa să iasă bine, deși trebuia să aibă grijă să nu fie prea bună.

Era atît de ocupat cu aceste gînduri, încît abia după ce plăti cursa și Elizabeth bătu în ușa de la intrare a unei frumoase vile zugrăvite în alb, Jerome privi în jur. Imediat bănuî că trebuia să fie casa părinților ei, căci nici una din puținele actrițe neconsacrate pe care le cunoștea Jerome nu locuia în altă parte decît cu chirie sau, cel mai adesea, în mansardele caselor altora. Acea era o căsuță minunată, cu ușa de la intrare de un negru lucios și cu mîner sferic de alamă, la ferestre cu lobelii și

mușcate de un roșu aprins. Era, de fapt, genul de casă pe care o visase Jerome dintotdeauna.

Elizabeth bătu din nou cu inelul de alamă în ușă, după care se întoarse spre Jerome și îi zîmbi ca pentru a se scuza.

– Iar mi-am uitat cheile, spuse ea. Bănuiesc că într-o zi o să mă învăț minte.

Ușa fu deschisă de o menajeră cu o uniformă simpatică, elegantă, ceea ce îl făcu pe Jerome să fie și mai convins că aceea nu era casa ei.

– Bună seara, doamnă Ferrers, spuse menajera dîndu-se într-o parte. Mă tem că nu l-ați mai prins pe domnul Ferrers, doamnă.

Elizabeth îi dădu haina și mănușile, în timp ce Jerome închise ochii pe jumătate și se dădu ușor pe spate pe călcîie, așa cum îl văzuse pe Daniel Morrow în rolul lui Hamlet cînd află de moartea Ofeliei. Sigur că da! Era măritată – sigur că da! Cum de uitase? Probabil, își spuse el trecînd pragul casei ei, datorită faptului că niciodată nu spusese un cuvînt despre soțul ei.

– Bietul domn Ferrers, o auzi Jerome pe Elizabeth spunîndu-i menajerei oftînd. Am uitat complet că lua masa cu tatăl lui în seara asta. A spus cumva cînd se va întoarce, Maggie?

– Tîrziu, doamnă, răspunse tînăra care lua acum haina lui Jerome. Trebuie să își ducă tatăl acasă, așa că a spus să nu stați să-l așteptați.

– Domnul Didier, Maggie, spuse Elizabeth, adăugînd că este starul piesei pe care o repetau.

Jerome îi aruncă fetei cu obraji rumeni zîmbetul lui de idol aducînd și mai multă culoare pe fața ei.

Charlotte Bingham

– Domnul Didier și cu mine ne vom repeta rolurile în salon, unde te voi ruga să ne aduci câteva sandvișuri, Maggie, și o cafea foarte tare.

– Crezi că e bine? o întrebă el în timp ce Elizabeth îl conducea în salon. Adică, ești sigură că soțul tău nu o să se supere pentru că mă aflu aici?

– Nu prea e treaba lui, nu crezi? întrebă ea înlăturînd întețătura cu un zîmbet de pisică neastîmpărată.

– Bine, dar o să-i spui, nu? întrebă Jerome.

– Crezi că ar trebui? făcu Elizabeth tot ca o pisică.

– Sigur că ar trebui! spuse el rîzînd. Dacă tu nu-i vei spune, menajera ta o va face cu siguranță!

Elizabeth rîse urmărindu-l tot timpul în oglinda veche în care își aranja părul negru și lucios care era perfect aranjat. După aceea se trînti pe un fotoliu mare îmbrăcat în creton, închise ochii și întinse brațele atît de mult încît materialul subțire al bluzei se mulă pe forma sînilor ei fermi și tineri.

– Dumnezeuule, oftă ea înăbușindu-și un mic căscat, nu-i așa că actoria este ceva teribil de epuizant?

– Dacă ești atît de obosită...

Jerome își luă scenariul pe care îl pusese pe o masă lîngă el și se bătu ușor cu el peste mînă.

– Ah, nu! spuse Elizabeth deschizînd ochii și privindu-l bucuroasă să descopere că el se mai uita încă la ea. N-am vrut să spun că sînt obosită, Jerome. Voiam să spun numai că actoria este epuizantă. Dumnezeuule, am de gînd să lucrez pînă cad.

Își netezi fusta și își luă propriul scenariu.

– De unde crezi că ar trebui să începem? întrebă

ea.

– Cred că ar trebui să urmărim sfatul Regelui și să începem cu începutul și să continuăm pînă ajungem la capăt, spuse Jerome cu gravitate. După aceea ar trebui să ne oprim.

– Excelent! exclamă Elizabeth bătînd din palme încîntată. Chiar dacă ar dura toată noaptea.

Îi trebui mult mai puțin timp pentru a-și recăpăta abilitatea de a juca. Cu mult înainte ca Maggie să apară cu sandvișurile și cafeaua, ea intrase atît de bine în rol, încît amîndoi uitară de mîncare pînă ajunseră la sfîrșitul actului întîi.

– Ai făcut-o fără nici o greșeală, îi spuse Jerome servindu-se de pe tavă. Nu am absolut nimic să-ți spun.

Elizabeth luă și ea un sandviș de pe tavă, mîncînd carnea de pui și lăsînd pîinea.

– Cred, spuse ea mușcînd din bucățica de piept de pui, cred că este datorită felului cum joci tu. Asta cred că e.

– Dar nu fac nimic deosebit, o contrazise el.

– Ba da, spuse ea clătinînd din cap și despărțind un alt sandviș. Faci ceva deosebit, dragul meu. Ascultî. Și eu te ascult, la rîndul meu. Pînă acum nu ne-am ascultat niciodată.

– Da?

– Da.

Jerome o privi și observă o sclipire în plus în ochii ei. Îi putea simți emoția și era înțelegător, fiindcă și el se simțea la fel.

– Probabil că joc mai puțin... spuse el căutîndu-și cuvintele și descriind un cerc cu o mînă. Joc probabil

cu mai puțină forță.

– Da, aprobă ea. Cu mult mai puțină.

– Mai puțin bombastic? Întrebă el.

– Da, și mai puțin bombastic, spuse Elizabeth încruntându-se, și cu mult mai puțină forță.

Jerome se încruntă la rîndul lui.

– Probabil pentru că mă aflu aici, pentru că o facem aici, spuse el. La tine acasă. Pe teritoriul tău.

Elizabeth se întoarce și, luîndu-și ceașca de cafea pe care și-o umpluse, se duse și se așează în fața căminului.

– Eu nu cred, dragul meu, spuse ea gînditoare. Cred că nu ne-am mai ascultat niciodată pînă acum. Atît.

Jerome își luă și el cafeaua și se așează pe covor lîngă ea.

– Ei, ei, oftă el. Și eu care credeam că eu te voi ajuta pe tine.

– Ai și făcut-o, dragul meu, îl asigură ea încet, atingîndu-i șovăitoare obrazul. Ai făcut să ne ascultăm reciproc.

Cînd plecă Jerome, exact înainte de miezul nopții, repetaseră toată piesa. Și, cînd ajunseră la sfîrșit, se opriră și rămaseră tăcuți, privind cărbunii aprinși, după care Jerome se ridică în sfîrșit.

– E tîrziu, spuse el. Trebuie să mă duc acasă.

După ce îl conduse, Elizabeth urcă la ea în dormitor, se dezbracă imediat și se strecură în patul ei, stingînd repede lumina în eventualitatea că Sebastian avea să se întoarcă înainte ca ea să fi adormit. Nu voia să stea de vorbă cu soțul ei, nu atunci, pentru că nu ar fi avut cum să îi explice ce

simțea, nu avea cum să îi explice starea de intensitate emoțională și nici ce anume o cauzase, căci Elizabeth era ferm convinsă că îl câștigase pe Jerome.

Stătea în întuneric și își amintea. Își amintea privirile pe care i se aruncase și felul cum o făcuse. Își aminti atingerea mâinii lui când i-o ținuse pe a ei și moliciunea obrazului lui pe care ea îl atinsese. Dar cel mai mult își amintea senzația de putere pe care o simțea că o avea acum asupra lui. Tot ce credea că trebuia să facă era să aleagă momentul potrivit pentru căderea lui, iar când avea să îl găsească, atunci el va cădea.

Era absolut sigură. Era atât de sigură, încât era copleșită de bucurie. Îi venea să rîdă în hohote în întuneric așa cum stătea întinsă în patul ei, cu părul negru, strălucitor, desfăcut pe fața de pernă italiană, brodată, cu mâinile subțiri nemișcate și cu palmele lipite pe învelitoarea de mătase, plutind fericită în beznă. Jerome Didier era al ei, pentru a face cu el orice voia, așa cum făcuse și în seara aceea, căci de la bun început făcuse exact ceea ce voise ea ca el să facă și reușise acest lucru prefăcîndu-se că făcea exact ce îi spunea el. Era foarte simplu.

Elizabeth zîmbi deoarece se gîndi că își atinsese ambele obiective, de a-l subjugă pe Jerome atât în public cît și în particular și de a-l avea pentru ea atât pe scenă, cît și în afara acesteia. Era convinsă că înregistrase un dublu succes, pentru că, pînă la urmă, prefăcîndu-se că făcea numai ce o sfătuia el, ea, de fapt, inversase situația aducîndu-l pe el în starea de a face tot ce voia ea, ceea ce însemna să înceteze cu exagerările, să nu mai fie egoist și să înceapă să

asculte, lucruri pe care începuse să le facă și, ca urmare, era din ncu loc pentru ea.

Astfel încît acum, își spuse ea urmărind pe tavan luminile mașinilor care treceau, oamenii aveau să reînceapă să o privească pe ea și ea avea să facă din nou în piesă ceea ce făcuse înainte – îi plăcea să gîndească așa. În fond, pentru ea scrisese Oscar Greene piesa, pentru ea, Elizabeth Laurence, nu pentru Jerome Didier. Și pentru a o vedea pe ea aveau să stăa oamenii la rînd, nu pe Jerome Didier. Elizabeth avea să aibă grijă de acest lucru, oricît de mult și de nebunește și-ar fi iubit partenerul.

Cinci

Cînd telefonul sună în sfîrșit, Pippa era în pat și citea. Nu era tîrziu, dar preferase să se bage în pat și să citească *Anna Karenina* decît să stea singură lîngă focul ce se stingea. Mama ei se dusese la o mică petrecere la Casa Parohială unde, din fericire, de data aceea, Pippa nu fusese invitată. Își dusese mama, dar scăpase de sarcina de a o aduce înapoi acasă grație ofertei unui vecin.

Cînd telefonul sună în sfîrșit, Pippa abia îl auzi. Era atît de profund absorbită de carte, încît nu l-a auzit sunînd decît cînd s-a oprit. Atunci își ridică deodată privirea de pe carte, conștientă de faptul că era liniște, cînd, numai cu o clipă în urmă, sunase și în clipa aceea își dădu seama că era Jerome.

Se dădu repede jos din pat căutându-și cu picioarele lungi papucii, își puse capotul vechi și gros, de parcă ar mai fi avut vreun sens să coboare. Când se dezmetici și își dădu seama că telefonul încetase demult să mai sune, se opri brusc și privi țință podeaua.

– La naiba, spuse ea. Fir-ar să fie.

Bobby, care dormea la capătul patului, se trezise din cauza subitei activități și stătea întins cu capul pe jumătate ridicat, în așteptarea altor mișcări. Văzînd că Pippa nu avea de gînd să se ducă nicăieri, căscă larg și se rostogoli pe spate ridicîndu-și în aer lăbuțele scurte. Pippa îl frecă pe burtica grasă cu afecțiune și, oftînd, își scoase papucii iar.

În clipa aceea telefonul sună din nou. De data aceasta, Pippa nu mai riscă și dădu fuga desculță în jos pe scări pînă în hol. Bobby o urmă și el îndeaproape, lătrînd bucuros la gîndul unei plimbări sau a unui joc care nu era în program, ajungînd la măsuța pe care se afla telefonul cu mult înaintea stăpînei lui și sărindu-i pe picioare în timp ce ea ridica receptorul.

– Ah! exclamă ea împingînd cîinele. Încetează, Bobby.

– Alo? spuse o voce înainte ca Pippa să întrebe cine era. Tu ești? Am crezut că am greșit numărul.

– Bună.

Jerome fusese, știa ea. Ar fi vrut să nu se mai simtă atît de bine ori de cîte ori îi auzea glasul.

– Uite, spuse acel glas frumos, sper că nu dormei – deși e cam devreme pentru somn. N-am putut să-ți dau telefon înainte.

– Înainte de ce? întrebă Pippa reușind să își recapete nonșalanța. Înainte de seara asta sau înainte de săptămîna asta?

– Știu, iartă-mă. *Mea culpa*, mormăi el. Dar, te rog, încearcă să înțelegi. Dacă nu te-am sunat nu înseamnă că nu m-am gândit în fiecare clipă la tine. Dar n-am putut să te sun pentru că a fost un dezastru.

– Ce fel de dezastru?

– Ahhhh... se auzi un geamăt profund la celălalt capăt al firului. Elizabeth s-a pierdut. Complet.

– Vorbești cifrat, spuse ea. Tradu, te rog.

– Nu a mai putut să joace, îi explică Jerome. Ca și cum, deodată, uitase cum se face. A fost un dezastru! Nu aveam cu cine să mai joc, nimic! Așa că am început să exagerez ca să compensez. O nenorocire.

– Bietul de tine, spuse Pippa rîzînd. Ce porcărie.

– Mi-aș fi tăiat gîtul dacă nu m-aș fi gândit la tine, spuse el sumbru.

– Sînt sigură că nu e adevărat, zise ea.

– Ba e totul prea adevărat, spuse el. Numai gîndul la tine și la faptul că te voi revedea mi-a dat puterea să supraviețuiesc, crede-mă.

– Parcă ar fi un război, îl muștră ea.

– Ah, teatrul e mult mai îngrozitor decît războiul, Pippa Nicholls, spuse Jerome rîzînd. În război, știi, cel puțin, cine e cu tine.

Pippa tăcu. Stătea pe podeaua de lemn acum, cu Bobby alături. Îi luase o ureche mătăsoasă și i-o răsucea ușor.

– Deci, cînd o să te mai văd? întrebă el rupînd liniștea.

– Nu știu, spuse Pippa cu toată sinceritatea. Nu pleci în turneu săptămîna viitoare?

– Ba da, cu siguranță. Întîi la Oxford. Pippa... spuse el și se opri brusc, după care continuă repede: Ce-ar fi să vii acolo? Vino la Oxford să vezi piesa.

– Cum aș putea? făcu ea. Știi foarte bine că nu pot.

– Dar trebuie. Neapărat. Trebuie să te văd. Trebuie să-ți spun ce simt.

Luminile unei mașini care intra pe alee o făcură pe Pippa să sară iute în picioare.

– Trebuie să închid, spuse ea. Îmi pare rău.

– Trebuie să vii la Oxford, Pippa, o îndemnă el. Te rog. Trebuie să te văd.

Pippa se uită în spate și văzu farurile luminînd ușa din față.

– De ce? întrebă ea. Nu poți aștepta pînă te întorci la Londra?

– Nu, nu pot aștepta!

Jerome părea aproape poruncitor.

– De ce nu? întrebă Pippa și Bobby începu să latre.

– Pentru că te iubesc.

– Trebuie într-adevăr să închid, Jerome, îi spuse ea atunci fără a avea timp să îi mai spună și de ce. La revedere.

Închise telefonul la timp pentru a fugi înapoi pe scări, lăsîndu-l pe Bobby jos să latre agitat în timp ce doamna Nicholls descuia ușa de la intrare.

Urcîndu-se în pat, Pippa stinse lumina și rămase în întuneric, inima bătîndu-i cu putere. I-ar fi făcut o extraordinară plăcere să se ducă la Oxford să îl vadă pe Jerome debutînd, dar știa că acest lucru era în afară de orice discuție, deoarece mama ei nu avea să permită așa ceva niciodată, nici dacă ar fi aranjat să vină cineva să stea cu ea. Nu era de acord deloc cu Jerome și în fiecare zi îi spunea că voia să nu mai aibă de-a face cu el.

– Un singur lucru iau în serios actorii, pe ei înșiși, îi spusese ea de cîteva ori.

– Mama ta mi-a spus că ești prietenă cu un actor, îi spuse mătușa Bea Pippei cînd se plimbau pe Downs. Pun pariu că e superb.

Mătușa ei sosisese de la Londra în după-amiaza aceea de vineri, pe neașteptate și neanunțată, dar binevenită ca întotdeauna. Toți cei care o cunoșteau o iubeau, mătușa Bea era o dulce și totdeauna fusese astfel. Pippa era mereu deosebit de încîntată să o vadă, căci, ca soră a răposatului ei tată, se putea baza mai mult sau mai puțin pe faptul că era de partea ei, ba îi dăduse chiar toate cele necesare pentru ca Pippa să își poată țină calul iubit, pe Bumble, într-un grajd puțin mai departe. Deși era o blondă foarte drăguță, Bea nu se măritase niciodată, pentru că spunea că nu voise să o facă, fiind de acord cu zicala potrivit căreia căsătoria nu era un cuvînt, ci o propoziție.

Charlotte Bingham

– Nu sînt deloc nebună, explica ea cînd era presată, dar mi-e prea teamă de singurătate ca să mă mărit!

Și rîdea delicios și molipsitor înainte de a-și dezvălui vreunul din renumitele ei planuri de distracție, așa cum numea ea schemele ei. Mătușii Bea îi plăceau foarte mult aranjamentele și le puneau mereu la cale.

Acum trebuia să aranjeze plecarea Pippiei la Oxford.

– Nu vād de ce să nu pleci, spuse ea în timp ce se plimbau. Ești mare deja și niciodată n-ai fost proastă. Atît timp cît nu uiți ce fel de oameni sînt actorii. Și nu te implica sufletește prea mult.

– Ah, nu începe și tu, Bea! spuse Pippa rîzînd. Îmi ajunge că o face mama toată ziua!

– Aici mama ta are dreptate, spuse mătușa ei. Trebuie să fii foarte precaută în privința lor. Sînt tentați să ia în serios lucrurile nepotrivite și sînt tot timpul plecați în turnee.

– Eu cred că s-ar putea să aibă un sistem de apărare cu totul diferit, spuse Pippa luîndu-și mătușa prin surprindere. Cred că de aceea mulți nu îi înțeleg.

– Aha, făcu mătușa Bea zîmbind. Totuși, tind să-și folosească emoțiile pe scenă lăsînd foarte puțin pentru viața în afara ei, nu?

– Să-ți spun ceva, Bea, zise Pippa zîmbind și ea. O să-ți spun părerea mea cînd o să-l cunosc pe Jerome mai bine.

– Jerome?

– Jerome Didier.

Mătușa ei dădu afirmativ din cap.

– Totdeauna am crezut în nume, să știi, Pip, spuse ea. Nu poți să ajungi un mare actor dacă te cheamă Dobbs, sau Ruggins sau cine știe cum altfel. Dar, trebuie să recunosc că numele de Jerome Didier are o anumită rezonanță.

– Zice că o să ajungă un mare star, spuse Pippa. Abia aștept să-l cunosc.

– Și eu! zisee mătușa ei rîzînd. Dar acum trebuie să ne gîndim cum să facem ca să ajungi tu să îl întâlnești.

Planul era ca mătușa Bea să rămînă cîteva zile în Sussex, ceea ce se întîmpla ori de cîte ori simțea nevoia să scape de Londra și, în acest timp, Pippa se putea duce la Londra să vadă noua piesă a lui Christopher Fry, la care mătușa Bea primise niște bilete în plus.

– Ceea ce va constitui un alibi perfect, spuse ea. Eu am fost la premieră așa că ți-o pot povesti fără să fii obligată să te duci să o vezi. Pentru că tu, draga mea, te vei duce la Oxford să-ți vezi scumpul actor.

– N-o să reușesc să ajung de la Paddington. N-o să pot prinde ultimul tren.

– Bineînțeles că nu, bleguțo, spuse mătușa Bea rîzînd. Vei „pierde” ultimul tren și vei rămîne în apartamentul meu, nu?

– Zău? făcu Pippa uluită.

– Da, zise mătușa ei. Numai dacă te întorci singură de la Oxford și stai singură în apartament. Nu că aș face din asta o condiție obligatorie, adăugă ea vîzînd cît de repede și strălucitor se colorase chipul nepoatei sale.

– Nu, spuse Pippa. Nu trebuie, Bea. Chiar...

Se întrerupse pentru a se întreba în legătură cu șansele de reușită ale acelui plan.

– Ești sigură că o să meargă?

– Draga mea, îți voi povesti întreaga piesă de la plictisitorul început pînă la plictisitorul sfîrșit numai în eventualitatea că te va întreba mama ta, ceea ce nu va face, pentru că teatrul o plictisește de moarte. Pe ea nu o interesează decît ce se întîmplă în parohie și ce are de spus vicarul acela oribil.

Pippa nu a crezut nici măcar o clipă că mama ei va fi de acord cu acea călătorie, dar oricum învăță o versiune prescurtată a piesei lui Christopher Fry, *Somnul prizonierilor*, pentru orice eventualitate și își călcă cea mai bună rochie de vară a doua zi după-amiază, cînd mama ei se odihnea.

Dar, spre încîntarea Pippei, mama ei fu de acord. Bineînțeles că avusese și obiecții, dar, din moment ce Bea venise să stea mai mult și avea să fie acolo cu ea, nu putea invoca alt motiv împotiva acelui drum, mai ales că sora ei spusese că avea să îi dea Pippei cheile apartamentului ei ca măsură de prevedere, în cazul în care Pippa ar fi pierdut ultimul tren. Acest lucru elimină și cele din urmă dubii pe care mama Pippei le-ar fi putut avea, așa că își dădu acordul, astfel că în după-amiaza zilei de miercuri a săptămîinii următoare, Pippa cobora în gara Oxford îndreptîndu-se spre *New Theatre* pentru a prinde spectacolul matineu al piesei *Tot ce strălucește*, după ce sunase în prealabil lăsîndu-i un mesaj lui Jerome.

Teatrul era plin pe trei sferturi în după-amiaza aceea, dar judecînd după agitația generată de piesă și, mai mult, de protagoniștii necunoscuți, ar fi putut fi

foarte bine și o premieră în West End. Pippa nu fusese niciodată la o premieră, dar se dusesese mereu la matineuri cu mătușa Bea în cursul vizitelor ei la Londra, dar nici unul din acele matineuri nu se asemănase cu ceea ce văzuse în după-amiaza aceea, la Oxford. Pentru prima oară, femeile din sală stătuseră liniștite fără ca altceva să le distragă atenția. Chiar și în pauză se grăbiseră să își termine ceaiul, nerăbdătoare să mănince tot ce aveau în tăvi ca zdrăngănitul ceștilor pe farfurioare să nu îi deranjeze nici pe actori, nici pe spectatori. Când s-a lăsat cortina în final, spectatorii, care în majoritate erau femei, refuzară să lase actorii să plece înainte de a fi chemați de șase ori la rampă, ba chiar aplaudind și strigând „bravo!” când Jerome și Elizabeth ieșiră în față pentru a-și primi felicitările.

De pe locul ei, din al cincilea rând, Pippa aplauda și striga alături de ceilalți, pe chipurile multora din ei văzînd lacrimi. Femeia de lîngă Pippa mai plîngea încă așa cum făcuse în timpul ultimei jumătăți a scenei finale și foarte mișcătoare. Pippa îi zîmbi cu sfială pregătindu-se să iasă din sală.

– Știi ceva, draga mea? o întrebă femeia ștergîndu-și ochii cu o batistuță din dantelă. E cea mai frumoasă piesă pe care am văzut-o vreodată.

– A fost minunată, aprobă Pippa. Amuzantă și, totuși, mișcătoare.

– Exact, spuse femeia, și nu o voi uita niciodată. Cît voi trăi. Ba, mai mult, nu-l voi uita niciodată pe acest tînăr frumos.

Pippa fu aproape șocată de ceea ce simțea cînd se trezi rostindu-i numele.

Charlotte Bingham

– Jerome Didier, vreți să spuneți? întrebă ea simțindu-se deodată dezorientată de valul de emoție care o cuprinse când îi rosti numele.

– Jerome Didier, spuse femeia consultându-și programul și deschizându-l la fotografia lui Jerome în care părea incredibil de frumos.

Pippa se uită și ea la fotografie și o uimi din ce în ce mai mult ceea ce simțea, un amestec, descoperi ea, de aprigă posesiune și adorație neputincioasă. Forța acelor sentimente neașteptate o surprindea și o speria și, dintr-odată, Pippa dori să fugă, să plece din teatru și să fugă undeva cât mai departe.

Își luă pcșeta de care aproape că uitase și dădu să plece.

– Vă rog să mă scuzați, îi spuse ea vecinei, dar această încă nu era pregătită să o lase.

– Mai știi ceva, draga mea? întrebă ea uitându-se la fotografia lui Jerome oftând. Mai bine ar avea grijă de laurii lor. Toți. Ce-am văzut aici în după-amiaza aceasta nu a fost nașterea unei stele, draga mea. Ceea ce am văzut este ceva ce va lumina cerul. Am văzut lansarea unui meteorit.

Uitându-se la fotografia chipului frumos al lui Jerome, Pippa tot mai dori să fugă, dar nu cât mai departe, ci în culise, direct la Jerome.

– Am fi putut fi chemați încă de două ori, cel puțin, dragul meu, spuse Elizabeth când ea și Jerome urcară scările spre cabinele lor. Dacă nu te-ai fi grăbit atât de

tare.

– Poți fi chemată de cîte ori vrei diseară, draga mea, spuse Jerome zîmbindu-i și strîngînd mîna partenerei lui, dar în după-amiaza asta am un vizitator.

Elizabeth se opri cînd ajunseră la cabina portarului și îl privi pe Jerome în ochi.

– Afaceri? întrebă ea. Sau plăcere?

– Cecil B. de Mille, spuse Jerome înainte de a se uita în cabină să vadă dacă avea ceva mesaje sau scrisori.

Nu era nimic pentru el, dar era o notă pentru Elizabeth pe care i-o dădu.

Ea o luă abia aruncîndu-și privirea pentru a vedea de la cine era, după care se uită din nou la Jerome, aplecîndu-și puțin capul într-o parte.

– Apropo, spuse ea. Ai fost mai strălucitor ca de obicei.

– Amîndoi am fost, o asigură el. Cel puțin tu în ultima scenă... adăugă el lipindu-și degetul mare de arătător și închizînd ochii. Mmmm!

– Ai fost mult prea bun pentru un matineu, spuse ea zîmbind. De fapt, aș putea spune chiar că ai fost inspirat.

– Am făcut, pur și simplu, ce-am putut, draga mea, îi șopti el aplecîndu-se pentru a o săruta ușor pe obraz, ca să mă pot ține aproape de nivelul tău.

Elizabeth se opri o clipă, tentată să aștepte să vadă cine avea să vină la Jerome, dar în clipa aceea sună telefonul.

– Pentru dumneavoastră, domnișoară Laurence, spuse portarul. Vă dau legătura în cabina dumne-

voastră?

– Te rog, Albert, spuse Elizabeth și îi strînse mîna lui Jerome în semn de la revedere. Ne vedem mai tîrziu, dragul meu.

Jerome ieși pe alee după ce Elizabeth porni spre cabina ei și își aprinse o țigară așteptînd-o pe Pippa. Așa cum se întîmpla în ziua premierei, la Oxford, o mulțime de oameni doreau autografe și Jerome le satisfăcu dorința plin de farmec și îndatoritor, uitîndu-se tot timpul spre capătul aleii unde trebuia să apară vizitatoarea lui.

Cînd Pippa apăru, în sfîrșit, părăind ușor amețită și puțin pierdută, Jerome se desprinsese din grupul de admiratori și se duse la ea.

– Pippa Nicholls, spuse el oprindu-se în fața ei cu mîinile împreunate la spate. Începusem să cred că n-o să mai vii.

– Îmi pare foarte rău, spuse Pippa cu atîta siguranță de cîtă fu în stare. M-am rătăcit puțin.

– Arăți minunat, îi spuse Jerome luînd-o de braț și conducînd-o înapoi spre teatru. Ai adus cu tine soarele din South Downs.

Se dădu într-o parte făcîndu-i Pippei loc să intre. Ea se uita în jur întrebătoare.

– N-am mai fost niciodată în spatele scenei, spuse ea. E cam sumbru, nu?

– Sumbru? făcu Jerome rîzînd și urmînd-o în sus pe scări. Culisele în oricare teatru sînt ca o instituție!

Ajungînd la primul etaj, Jerome o conduse de-a lungul unui coridor pe care se afla primul set de cabine.

– Numărul Unu, spuse el trecînd pe lîngă prima

ușă. Asta e a domnișoarei Laurence, căreia i-am spus...

Pippa se opri o clipă pentru a privi steaua vopsită de pe ușă și mesajul din mijloc.

Scria *Dragoste, dragoste, dragoste* – J.

– Ce i-ai spus? Întrebă Pippa. Dacă nu te superi că te întreb.

– I-am spus, zise el luînd-o pe Pippa de lîngă ușă, că va fi o stea, ceea ce s-a adeverit. Și aici..., adăugă el deschizînd următoarea ușă, e *chez moi*.

O stea similară era desenată și pe ușa lui Jerome, cu o altă culoare, care semăna a ruj. Și acea inimă conținea un mesaj.

La fel și pentru tine, iubitule, se vedea scris.

Dedesubtul stelei era un șir de x-uri roșii care simbolizau sărutări. Jerome oftă văzînd că Pippa se uita la ele și apoi o luă de mîină și o trase înăuntru.

– Actori, spuse el oftînd. Sîntem ca niște copii.

– Dar ai avut dreptate, spuse Pippa cînd el închise ușa. Va fi o stea – Elizabeth Laurence. Nu cred că am văzut vreo fată atît de frumoasă vreodată.

– Este frumoasă, aprobă Jerome. Este, cu siguranță, cea mai frumoasă actriță pe care am văzut-o vreodată.

– Da, zise Pippa uitîndu-se la afișul piesei pe care Jerome îl agățase pe perete. E absolut uluitoare. Și joacă foarte bine. Vreau să spun, cred că joacă foarte bine.

– Așa e, spuse Jerome aprobînd-o încă o dată cu seriozitate. Este cea mai frumoasă și talentată tînără actriță pe care am văzut-o vreodată. Dar nu e nimic pe lîngă tine.

– Eu nu sînt actriță, spuse Pippa intenționat limitată.

– Slavă Domnului, suspină Jerome stînd acum în spatele ei care se uita la afișul asupra căruia nu se mai putea concentra. Elizabeth este o actriță frumoasă, Pippa, dar tu ești pur și simplu frumoasă, adăugă el și o întoarse încet cu fața spre el ținînd-o de umeri. Tu, Pippa ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

– Prostii, spuse ea, dar glasul îi era slab și stins, mult mai puțin categoric decît ar fi vrut, fiindcă descoperi că îi era greu să și respire, dar să mai și vorbească. Și nu din cauza spuselor lui Jerome, nici a modului în care o făcuse, nici a modului cum o privea acum și nici cum o privise cînd se întîlniseră pe alee, nici pentru că o ținea de umeri stînd atît de aproape de ea, nu era nimic din toate acestea. Era numai, pur și simplu, faptul că era Jerome și nimeni altcineva. Deoarece nimeni altcineva în afară de acea persoană, de acel cineva pe nume Jerome Didier, nu o mai făcuse pe Pippa să se simtă atît de extraordinar de neajutorată așa cum făcea el chiar atunci.

– Te superi dacă stau jos? întrebă ea deodată. Era foarte cald în sală.

– Bineînțeles că nu, spuse el foarte serios făcîndu-i loc pe un vechi șezlong. E o zi teribil de caldă. Ne-am dat și noi seama acolo sus pe scenă. Uite, stai.

O instală printre lucrurile lui și apoi se dădu în spate. Își spuse că se descurcase bine deocamdată. Nu se fîstîcise, ci fusese calm, dar afectuos și politicos și încă nu se grăbise să ajungă acolo unde

îngerilor le e teamă să calce. Din prima clipă cînd o revăzuse intrînd în viața lui, nimic nu ar fi dorit mai mult decît să o ia în brațe și să o sărute lăsînd-o fără suflare.

– Ce ai? întrebă el ducîndu-se în locul unde costumiera așezase tava de ceai care era pregătită pentru două persoane. Pot să-ți ofer și puțin cozonac și biscuiți cu ciocolată.

Apăru în fața ei cu tava, ca un valet sau un chelner, ceea ce o făcu pe Pippa să zîmbească, sperînd astfel că avea să îi revină puțin culoare în obraji palizi. Jerome văzu că așa se întîmplă și ar fi dorit să atingă pielea aceea îmbujorată cu mîna, să își treacă degetele – sau chiar mai bine – buzele peste pielea ei moale și netedă. Părea și mai dulce și mai inocentă decît înainte. De fapt, se asigură el, uitase cît de pură era, cît de lipsită de vinovăție. Era întruchiparea bunătății, dulceții, a purei simplități, a nevinovăției și o iubea atît de mult, încît ar fi vrut să-și dea capul pe spate și să-i strige în față ce simțea în clipa aceea.

Dar o întrebă pe ea ce părere are. Nu în legătură cu el, cu piesa.

– Ei? făcu el turnînd ceaiul. Trebuie neapărat să-mi spui. Ți-a plăcut?

– Da, spuse Pippa.

– Păi?

– E foarte greu să descrii exact ce simți în legătură cu ceva. Mai ales imediat după aceea.

Luă ceașca oferită așezînd-o lîngă ea.

– Dar ți-a „plăcut” insistă Jerome.

– Foarte mult. Trebuie să fie foarte greu să scrii o

asemenea piesă. Și să o joci. E un echilibru excelent. O barieră atât de fragilă între sentimentalism și adevăratul sentiment. Dar totul s-a văzut foarte bine. Pot să-ți spun numai că am râs și am plîns. Toată lumea a făcut asta. La sfîrșit, toate batistele erau ude în jurul meu.

– Foarte bine.

Jerome sorbi din ceașcă și apoi o puse pe măsuta de toaletă înainte de a se întoarce și de a se apleca puțin spre oglindă pentru a-și verifica machiajul.

– Este foarte greu să joci într-o asemenea piesă, spuse el îndepărtîndu-și fardul de sub ochi. Ai dreptate. E nevoie de o abordare foarte atentă.

O privi în oglindă, întrebîndu-se dacă era de ajuns pentru ca ea să înceapă să vorbească despre felul cum jucase.

– Cred că o să reușească extraordinar de bine la Londra, spuse ea, și cred că o să se joace ani de zile.

Jerome nu mai spuse nimic, doar continuă să se demachieze, vîrînd trei degete ale unei mîini într-o cutie mare cu cremă pe care apoi o întinse cu amîndouă mîinile pe toată fața. Pippa privea fascinată.

– Dă-mi, te rog, prosopul acela, Pippa Nicholls, îi spuse Jerome de sub masca demachiantă. E undeva lîngă tine pe canapea.

De fapt, prosopul atîrna pe balansoar, în spatele lui. Ea îl trase și i-l puse în mîna întinsă.

– Ce miros minunat are fardul ăsta de teatru, spuse ea luînd un creion *Leichner* numărul 5. Inspiră atât de mult atmosfera.

– Face parte din chestia cu roșu și auriu, spuse Jerome. Din ceea ce Cocteau numea Roșu și Auriu.

Pulbere de stele

La teatru te atrage fie Roșul, fie Auriul. Mirosul fardului face parte din asta.

– Din roșu sau din auriu, însă? se întrebă Pippa. Cred că din auriu, nu?

– Da, spuse Jerome. Absolut.

Pippa duse creionul și mai aproape de nas pentru a-l mirosi mai bine.

– Mă face să-mi aduc aminte de școală, spuse ea inhalând mireasma pătrunzătoare. Când puneam în scenă piese de Shakespeare. Mmmm, făcu ea și adulmecă din nou, închizând ochii. Ah, și îmi mai aduce aminte de Crăciun și de pantomimele lui Cecil.

– Cecil face pantomime? întrebă Jerome râzând și mărimdu-și ochii pe deasupra prosopului pentru demachiat. Nu-mi spune – fac pariu că face pe dama.

– Anul trecut a fost una din surorile cele urâte, spuse Pippa luînd la rînd toate celelalte creioane *Leichner*. Ce roșu minunat! exclamă ea, luînd unul anume și apoi altul. Dar cînd naiba folosești tu asta? Și pentru ce? La ce folosești verdele?

– Pentru gelozie, îi spuse Jerome inexpressiv. Atunci cînd crezi că Elizabeth Laurence e mai bună decît mine.

– Amîndoi ați fost extraordinar de buni, spuse Pippa încercînd puțin verde pe pleoape. Nu trebuie să ți-o spun eu.

– Bineînțeles că trebuie! spuse Jerome râzînd iar și ștergîndu-și fața cu un prosop uscat. Habar n-am ce părere ți-am făcut.

– Chiar are importanță? întrebă Pippa închizînd ochii pe jumătate și încercînd să vadă efectul fardului verde. Știi foarte bine că ești bun. Mi-ai spus-o cu

gura ta. Ce actor bun ești. Și, oricum, doar ai auzit aplauzele. Ai auzit cât de bun te consideră cu toții.

Se așează pe un scaun șubred de lângă Jerome și începuse să își dea cu ruj buzele nefardate. Între timp, el se duse să se spele pe față la o chiuvetă mică într-un colț. În spatele lui, Pippa începuse, deodată, să ridă în hohote.

– la uite, spuse ea. Ce-ai zice dacă aș arăta așa?

Jerome se aplecă pentru a o vedea total în oglindă. Își fardase pleoapele cu verde și își dăduse buzele cu un roșu aprins.

– N-aș zice nimic altceva decât ce zic și acum, îi șopti el la ureche.

– Ba sînt sigură că da, spuse ea zîbind larg așa încît el să vadă că își înnegrise și un dinte din față.

– Nu mi-ar păsa nici dacă n-ai avea dinți deloc, spuse el reușind să rămînă serios. Și nici dacă toți pistrii aiștia minunați ar fi purpurii.

– De ce nu ți-ar păsa? îl întrebă ea înainte să se mai poată opri, căci sesizase capcana.

– Pentru că, spuse Jerome simplu, tot te-aș iubi, Pippa Nicholls, de aceea.

Pippa tăcu și își plecă ochii, ferindu-se de privirea lui fixă. Luă un șervețel și își șterse negrul de pe dinte, dar înainte să apuce să șteargă și restul, Jerome veni lângă ea, o luă de mîna și o ridică întorcînd-o cu fața spre el.

– Ți-am spus adevărul la telefon, zise el luîndu-i și mîna cealaltă.

– Ce? întrebă ea cât putu de indiferentă. Cînd ai spus ce la telefon?

– Știi foarte bine ce ți-am spus la telefon, Pippa

Nicholls, zise Jerome cuprinzându-i mijlocul cu brațul. Și știi că am vorbit serios. Altfel nu ai fi venit aici.

Acum îi ținea mijlocul cu amîndouă mîinile și foarte aproape de el. Pippa își dădu capul pe spate încercînd să oprească ceea ce era de neoprit.

– Vrei să spui... începu ea. Pentru că am venit să te văd în piesă...

– Exact, o întrerupse el și apoi o sărută.

Brațele lui îi mai înconjurau mijlocul, dar nu o mai ținea decît ușor. Pippa s-ar fi putut desprinde dacă ar fi vrut, dar nu o făcu. Din clipa cînd îi simți gura pe a ei, știu că acela era locul unde ar fi vrut să se afle, în brațele lui și să fie sărutată așa cum era, încet, cu blîndețe și acum din nou, cu puțin mai multă pasiune, așa încît nu mai știa nici unde, nici cine era ea însăși. Îi auzea răsuflarea, i-o simțea fierbinte pe gît și pe obraz și apoi din nou în ea, el sărutînd-o iar și iar.

– Ah, se auzi o voce în spatelul ei. Iertați-mă, ar fi trebuit să bat la ușă.

– Da, aprobă Jerome întorcîndu-se și privind-o pe Elizabeth fără însă să îi dea drumul Pipsei. Ar fi trebuit s-o faci, într-adevăr, draga mea.

Elizabeth îi susținu privirea și apoi, în loc să își muște buzele, izbucni în rîs.

– Dar ce făceați? întrebă ea. Parcă v-ar fi pocnit cineva în gură pe amîndoi.

Jerome se aplecă să se uite în oglindă, iar Pippa își duse o mîină la gură amintindu-și de ruj.

– Apropo, Elizabeth, spuse Jerome care stătea tot aplecat în fața oglinzii. Ea este Pippa Nicholls, o prietenă de-a mea.

– Bună, Pippa Nicholls, spuse Elizabeth veselă și

întinzându-i mîna. Încîntată.

– Bună, spuse și Pippa strîngîndu-j mîna, după care luă un șervețel pentru a-și șterge gura.

– Tocmai făceam pe actorii amatori, spuse Jerome peste umăr.

– Înțeleg, zise Elizabeth aruncîndu-i fetei unul din cele mai dulci zîmbete ale ei. Ai fost înăuntru azi după-amiază?

– Poftim? întrebă Pippa care era încă zăpăcită. Ce ați spus?

– Te-am întrebat dacă ai fost înăuntru azi după-amiază, repetă Elizabeth. În sală.

– Dacă am fost printre spectatori, traduse Pippa gînditoare. Da. Da, am fost. Înăuntru. În sală.

– Mă bucur atît de mult, spuse Elizabeth cu grație. E minunat că ai fost. Jerome, spuse ea și îi surprinse privirea în oglindă, o privire amenințătoare pe care o ignoră. Vii să mănînci, dragul meu?

– Nu, nu vin să mănînc, draga mea, răspunse Jerome pe un ton măsurat, după ce își ștersese orice urmă de roșu de pe buze. Mă duc să mănînc. Cu domnișoara Nicholls.

– Ah, făcu Elizabeth cu foarte puțină surprindere în glas. Foarte bine.

Nu îi mai aruncă Pippa nici o privire pînă cînd se opri în pragul ușii deschise și se întoarse ca și cum uitase ceva.

– Spune-mi, zise ea, ar fi trebuit să te întreb, dar am uitat. Ți-a plăcut mica noastră piesă?

– Poftim? făcu Pippa neauzind întrebarea deoarece, contrar legii care guverna toate lucrurile, Elizabeth Laurence era mult mai superbă în realitate

decît pe scenă.

Pippa nu văzuse niciodată niște ochi mai strălucitori sau o piele mai perfectă.

– Te-am întrebat, repetă actrița, dacă ți-a plăcut sau nu mica noastră piesă.

– Da, se fîstîci Pippa. Da, mi-a plăcut. Foarte mult. A fost minunată.

– Bun, spuse Elizabeth cu dulceață în glas. Foarte bine.

Încă un zîmbet și încă o privire și dispăru. Zîmbetul era menit să acopere privirea care, închizînd ușa cabinei, Elizabeth speră să fi fost destul de lungă pentru ca fetișoara aceea ciudată și pistruiată, cu păr ciufulit și față nefardată să simtă că era cîntărită și că Elizabeth observase cusătura de pe glezna unuia din ciorapi, nasturele ciudat de pe rochia ei din bumbac și bijuteria ei ieftină. Ce ar putea să vadă cineva atît de frumos și talentat ca Jerome la un asemenea șoricel absurd? se întrebă Elizabeth ducîndu-se la cafeneaua de vizavi unde erau toți ceilalți colegi.

În loc să mănînce, ceea ce nici unul din ei nu voia, Jerome și Pippa se plimbară prin Oxford. Pippa nu văzuse niciodată orașul și era încîntată.

– „*Amiază a viselor mele, o, amiază!*” recită Jerome luînd-o de mîină și conducînd-o prin piața New College.

– „*Regi mîndri și evlavioși au ridicat-o demult,
Cu turnurile, mormintele și statuile ei,*

Cu aerul ei curat și înmiresmat și iubirea ce sălășuiește aici,

Și străzile pe care oameni mari se plimbă."

– Cine a scris-o? întrebă Pippa. Se pare că știi toate versurile care s-au scris vreodată.

– Nu știu cine, unul sau altul, spuse Jerome privind clădirile de piatră din jur. Nu mă întreba cine. În afară de Shakespeare, tot ce știu, știu de la Terry Vaughan. Mereu spunea versuri și m-a învățat să fac și eu la fel. Dar e frumoasă, nu? Indiferent cine ar fi scris-o. „*Cu aerul ei curat și înmiresmat și iubirea ce sălășluiește aici.*” Și eu te iubesc, Pippa Nicholls.

– Aș vrea să nu spui asta.

Pippa își retrase atunci mâna și se îndreptă spre poarta principală.

– De ce? strigă Jerome plăcându-i ecoul vocii sale și fugind după ea. De ce? o întrebă el apoi șoptit când o prinse din urmă.

Ea îi explică după ce se așezară pe malul lui Isis.

– Nu vreau să te îndrăgostești de mine, spuse ea.

– Prea târziu, domnișoară Nicholls, oftă Jerome întorcându-se pe o parte și sprijinindu-se într-un cot pentru a o privi. E puțin cam prea târziu pentru asta.

– Bine, spuse Pippa azvîrlind o piatră în apă. Hai atunci să spunem altfel. N-am vrut să te îndrăgostești de mine. Și nici eu de tine.

– Te-ai îndrăgostit?

– Am toată viața înaintea mea. Nici nu mă gândisem să mă îndrăgostesc. Nu înțelegi?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Pippa Nicholls. *Te-ai îndrăgostit de mine?*

– De ce vorbești toți cu atîta emfază? întrebă Pippa

ridicându-se și îndepărtându-se de el, care o urmă imediat. Totul este atât de înspăimântător de emfatic. De parcă ați trăi între ghilimele. Sau în citate.

– Toți? rîse Jerome.

– Uite, iarăși! spuse Pippa.

– Cîți actori ai cunoscut? Ai întrebat de ce vorbim toți cu atîta emfază! spuse Jerome așezîndu-i-se în față și ridicînd mîinile ca un polițist de circulație. Stop! ordonă el. Îți cer să-mi spui cîți actori ai cunoscut!

– Este cu adevărat înspăimîntător de obositor, murmură Pippa așezîndu-se iar pe iarbă. Parcă ai juca într-o piesă toată viața.

Jerome îngenunche în fața ei și îi luă amîndouă mîinile într-ale lui.

– Te rog, răspunde-mi la întrebare, o imploră el cu ochi uluiți și foarte încruntat. Te rog, Pippa Nicholls. Te rog să-mi spui că mă iubești.

– Pînă în ziua aceea, la Cecil, spuse Pippa după ce urmări un tînăr cam de vîrsta lui Jerome care trecea alături de o fată cam de vîrsta ei, nici nu mă gîndisem măcar la dragoste. Sau m-am gîndit puțin, dar am alungat acest gînd din minte, ca fiind o stare în care nu voiam să mă aflu. Cel puțin, nu deocamdată. Pînă cînd voi afla ce vreau să fac. Nu voiam să fiu distrasă, absolut de nimic, cu atît mai puțin de iubire.

– Dar le poți face pe amîndouă, Pippa Nicholls, îi spuse Jerome. Te poți freca pe burtă și scărpină în creștetul capului în același timp, să știi.

– Eu nu pot, spuse Pippa zîmbind slab. Niciodată n-am fost în stare să fac asta. Nu mă pot concentra decît asupra cîte unui singur lucru o dată. Și voiam să

mă concentrez asupra artei mele, sculpturii mele, ceea ce este tot ce vreau să fac.

– Dar și eu am arta mea, actoria, spuse Jerome. Și, totuși, pot să te și iubesc.

– Poți? întrebă Pippa cu o forță care îl făcu pe Jerome să o privească tăios. Poți? îl întrebă ea din nou și apoi se ridică pentru a porni în jos spre râu.

Jerome o urmări câteva clipe înainte de a se ridica și când o făcu, nu alergă după ea, ci o lăsă să meargă înaintea lui păstrînd o distanță între ei de vreo douăzeci de yarzi.

Pînă la urmă ea se opri exact la marginea apei. Jerome ajunse lîngă ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Nu cred că înțelegi, spuse ea.

– Asta îl enerva cel mai tare pe Terry Vaughan, zise Jerome. Îmi spunea că, mereu cînd se ciondănea cu mama și ea tăcea apoi, iar cînd o întreba ce se întîmplase, ea îi spunea doar că nu avea nici un sens să îi explice pentru că oricum nu ar fi înțeles. Asta îl înfuria atît de mult încît jura că, dacă ar fi avut două picioare bune în loc de două picioare de fier, ar fi dus-o afară, de fiecare dată cînd ar fi făcut așa, și ar fi aruncat-o în mare.

– O să mă arunci în râu? întrebă Pippa. Pentru că și eu ți-am spus așa.

– Probabil, domnișoară Nicholls, spuse Jerome. Ar fi o ocazie nemaipomenită.

Pippa făcu tot posibilul să îi explice motivele ei în timp ce se întorceau, dar Jerome nu îl acceptă pe nici unul spunîndu-i că fiecare zi trebuia începută din zori și insistînd să îi spună ce sentimente avea cu

adevărat. Insistența lui o tulbura pe Pippa, pentru că o amețea. Niciodată nu i se mai făcuse curte în mod serios. Mai fuseseră băieți, din localitate, care veniseră timizi la ea acasă pentru a o întreba pe mama ei dacă o puteau lua la cinema și, din când în când, i se dădea voie atîta timp cît se mergea în grup, apoi, pe măsură ce s-a maturizat, au fost tineri, destui chiar, unii dintre ei, ca și băieții dinaintea lor, din localitate, alții mai de departe, tineri care stăteau cu prietenele lor la ceaiuri, petreceri sau chiar în timpul weekend-urilor. Veneau de asemenea să ceară voie pentru a o lua pe Pippa, iar permisiunea se dădea numai dacă aveau să fie și alții prezenți. Dar nici unuia nu i s-a dat voie să vină prea des, pentru a nu deveni ceva prea serios.

– Te vezi prea mult cu tînărul acela, îi spunea mama ei. Și nimic bun n-o să iasă de aici. Vei sfîrși făcînd un mariaj total nepotrivit pentru care vei regreta tot restul vieții. Mai sînt și alte lucruri pe care le poate face o fată, mai ales una inteligentă ca tine, în afară de căsătorie.

Iar Pippa nu o contrazicea niciodată, căci ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să se căsătorească. Voia să facă ceva din viața ei și nu să lase pe altcineva să o facă. Mama ei era de acord, din toată inima, adesea fiind încîntată, după care îi spunea fiicei sale că nu era nimic grav în a ieși cu tînărul cu care se vedea în perioada respectivă, atîta timp cît relația nu devenea prea serioasă.

– Da, dar chiar și așa, spunea Pippa în timpul cinei pe care o luau în bucătărie, nu-i numai asta, nu? Nu mă înțelege greșit, pentru că nu este un reproș. Dar

știi că nu vreau să te las singură.

- Nu poți, vrei să spui, o corectă mama ei.

- Nu vreau, insista Pippa. Nu vreau să te las. N-aș face-o, dacă n-ar fi nimeni care să stea cu tine.

- Dar dacă ar fi cineva, ai face-o, spunea mama ei. Ai fugi ca din pușcă.

Era o discuție imposibil de continuat, nu numai pentru că era un subiect dureros, dar și pentru că știau amîndouă că avea să vină o vreme cînd Pippa trebuia să ia o hotărîre, cînd împrejurările aveau să o facă să aleagă între propria ei viață și ce mai rămăsese dintr-a mamei ei. Dar nu încă, obișnuia Pippa să îi spună ori de cîte ori mama ei era decisă să prelungească discuția.

- Nu trebuie să vorbim acum, mamă, spuse ea. Este o problemă de care o să ne ocupăm dacă și cînd se va ivi. Dar nu încă.

- De-ar da Domnul să mor curînd, spunea mama ei în final, de fiecare dată cînd își petreceau seara discutînd despre viitor. Sper numai să mor curînd ca să-ți poți trăi și tu viața.

Și, adesea, mai ales în ultima vreme, îndeosebi de cînd îl cunoscuse pe Jerome, Pippa stătea în întuneric în dormitorul ei și se întreba dacă, într-adevăr, aceea nu ar fi fost soluția cea mai acceptabilă. Știa că mama ei nu voia să mai trăiască. Știa că mama ei nu dorea nimic altceva decît să moară pentru ca să fie, așa spera, alături de răposatul ei soț. Chiar dacă ar fi fost sănătoasă și în putere, Pippa știa că tot asta și-ar fi dorit, pentru că i-o spunea adesea. Dacă mama ei avea să moară și dacă exista un paradis, atunci mama ei avea să fie fericită și, chiar dacă avea să o

jelească, în cele din urmă, și Pippa putea fi fericită, probabil, deși rareori îndrăznește să se gândească la așa ceva, probabil alături de Jerome Didier.

Dar nu încă.

– Rămii și la spectacolul de seară? o întrebă Jerome mai mult ca pe ceva care se subînțelegea, decît ca o informație. Putem lua cina după aceea excelent la *The Mitre*.

– Nu pot, Jerome, spuse Pippa. Trebuie să mă întorc.

– Ai spus că nu ai de gînd să te întorci la Sussex în seara asta.

Jerome lăsă fardul jos și se uită la ea în oglindă. Stătea iar pe canapeaua din cabina lui, dar de data aceasta era mult mai relaxată, observă el, cuibărită într-un colț cu picioarele lungi strînse sub ea.

– Știu că am spus că nu mă întorc la Sussex în seara asta, zise Pippa, dar nu m-ai lăsat să termin ce aveam de spus. Trebuie să mă duc la Londra. Stau la... stau cu mătușa mea, se corectă ea imediat. În apartamentul ei.

– Foarte bine, spuse el reluînd activitatea de machiaj. O să te duc eu înapoi la Londra după ce o să luăm masa.

– Nu, spuse Pippa repede încercînd să ucidă Ideea din fașă, căci simțea pericolul.

Îi fusese destul de greu să își stăpînească emoțiile după ce îl văzuse pe Jerome în după-amiaza aceea

pe scenă și, după o reprezentație într-o sală pentru ale cărei locuri biletele se vînduseră deja pînă se întorseseră ei, și după o cină „a deux”, existau toate șansele ca bruma de tărie care îi mai rămăsese să se dizolve complet, avea să își petreacă seara cu Jerome și apoi aveau să se culce amîndoi.

– Nu, nu pot, Jerome, repetă ea. Ar însemna să ajung mult prea tîrziu. Și mătușa ar fi furioasă.

– Mai vedem noi, spuse el de data aceasta fără să se obosească să o mai privească. S-ar putea să te simți altfel după spectacol.

Dar nu Pippa s-a simțit altfel după spectacol, ci Jerome. Elizabeth fusese un dezastru, ori practic de neauzit, ori jucînd exagerat, ca și cum ar fi fost isterică. Pe deasupra, ori a trecut prea repede peste scenele în care rîdea, ori le-a distrus pe ale lui Jerome, spunîndu-și replicile înainte ca spectatorii să apuce să își tragă răsufierea.

– Fiecare replică, îi spuse Jerome în pauză celui care juca rolul rivalului său. A distrus fiecare rîset și fiecare replică! Le-am pierdut în prima scenă și nu le-am mai recuperat după aceea! O să stau puțin de vorbă cu doamna să văd ce are de gînd.

– Îmi pare rău, domnule Didier, spuse costumiera lui Elizabeth, Muzz, barîndu-i politicos drumul spre cabina parteneriei lui. Domnișoara Laurence este foarte supărată și nu dorește să vadă pe nimeni.

Jerome oftă și își sprijini fruntea de tocul ușii.

Pulbere de stele

– Muzz, oftă el, ce are? Spune-mi. Se simte rău sau ce?

– Nu se simte rău, domnule Didier, spuse Muzz. E doar supărată.

– Eu am supărat-o, Muzz? Întrebă Jerome reușind să deschidă ușa încă puțin și să o zărească pe Elizabeth într-un capot de mătase stînd tolănită pe canapea cu spatele la ei. Pentru că, dacă am supărat-o eu...

– E mai bine să fie lăsată singură în astfel de momente, domnule Didier, îi aminti Muzz recăpătîndu-și controlul asupra ușii. Știți foarte bine.

– Dumnezeule, murmură Jerome cînd ușa i se închise în nas. Actrițele.

În timp ce Jerome se îndrepta spre cabina sa, bătîndu-și capul pentru să găsească cea mai bună soluție, Elizabeth întoarse capul peste spătarul canapelei și îi zîmbi dulce costumierei.

– Îți mulțumesc, dragă Muzz, șopti ea. Ce m-aș face, oare, fără tine? Sau, mai exact, ce s-ar fi făcut Muzz fără ea? se întrebă ea ridicîndu-se în capul oaselor și dîndu-i voie femeii să aranjeze la spatele ei pernele îmbrăcate în mătase și cu monogramă. Elizabeth se gîndi că fusese cea mai bună idee aceea de a-i spune lui Cecil să i se dea voie să își aleagă propria costumieră. Lalla îi accentuase importanța unei asemenea mișcări, spunîndu-i că neapărat și lotdeauna era vital să aibă pe cineva în culise în care

să se poată încrede, o persoană a cărei loialitate să nu poate fi pusă la îndoială. Deci, cine era mai bun decît Muzz? În fond, Muzz o sunase pe Elizabeth pentru a afla (deși indirect) dacă era ceva și pentru ea în noua carieră a ei, așa că ce putea fi mai potrivit decît slujba de costumieră? Elizabeth știa că se putea încrede în Muzz și putea conta pe loialitatea acesteia, pentru că știa că Muzz avea nevoie de slujbă tot atît de mult cît avea ea de Muzz pentru a o îndeplini. Deocamdată, își spuse Elizabeth în timp ce femeia îi pune un șal frumos din dantelă pe umeri, deocamdată și, ca majoritatea lucrurilor care se întîmplau în ultima vreme în viața ei, totul mergea perfect.

– Nu cred că e bine să continui cînd te simți așa, spuse Muzz deschizînd o sticlută de aspirine de pe măsuța de toaletă a lui Elizabeth. Sînt sigură că bărbații n-ar face-o dacă ar avea așa ceva. Dar tare mă tem că nu e caracteristic bărbaților.

– Mă tem că ai dreptate, Muzz, aprobă Elizabeth strîngîndu-și șalul în jurul umerilor. Dar știi cum se spune, draga mea, spectacolul trebuie să continue.

Elizabeth căscă ușor și cu tristețe și zîmbi curajos. Intenționat își lăsase costumiera să creadă că motivul pentru care își pierduse controlul în actul întîii era unul tipic feminin, ceea ce era foarte adevărat, dar nu cel pe care îl bănuia femeia. Motivul pentru care Elizabeth se hotărîse să își piardă controlul pe scenă și să îl deruteze pe Jerome nu avusese nici o legătură cu pîntecele ei, ci cu inima.

Se rezemă de muntele de perne umplute cu fulgi și oftă îndurerată, un oftat care atrase încă o privire

plină de înțelegere din partea femeii, care veni repede cu două aspirine și un pahar cu apă. Elizabeth se făcu că le ia, dar, în realitate, le ascunse, câte una în fiecare obraz, pînă cînd Muzz avea să se întoarcă și ea avea să găsească o modalitate de a scăpa de ele.

– Cinci minute, vă rog, domnișoară Laurence! strigă băiatul bătîndu-i în ușa. Cei care încep în actul doi, cinci minute, vă rog!

Elizabeth ținu o batistă de dantelă la gură, ca și cum i-ar fi fost greață, dar, în realitate, pentru a ascunde faptul că nu înghițise pastilele.

– Vor trebui să mai țină cortina, dragă Muzz, îi șopti Elizabeth cu o mîină la gură și cu cealaltă apăsîndu-și pe stomac sticla umplută recent cu apă caldă. Doar cîteva minute încă, pînă cînd începe aspirina să-și facă efectul.

Pastilele începeau să i se topească în gură și era ceva dezgustător, dar Elizabeth își spuse în sinea ei, cînd joci teatru trebuie să treci printr-o mulțime de lucruri oribile.

Actul întîi o lăsase pe Pippa complet derutată, ca pe aproape toți ceilalți. Cel puțin, piesa avea sens, își spuse ea mîncînd o înghețată, dar jocul lui Elizabeth Laurence nu avusese nici un sens. Dacă Pippa nu ar fi văzut spectacolul de la matineu, ar fi tras concluzia că, în ciuda publicității făcute pe afișele din fața teatrului, Elizabeth Laurence era cea mai slabă tînără actriță pe care o văzuse vreodată.

Din fericire, la această concluzie nu puteau ajunge decît cei care văzuseră cît de senzațională era de obicei, căci aveau cu ce să compare. Alții, care nu fuseseră martorii adevăratului talent al lui Elizabeth, cu alte cuvinte, toți spectatorii din seara aceea, nu puteau decît să facă speculații și să se întrebe dacă nu cumva acel joc excentric nu făcea parte din caracterul personajului pe care frumoasa actriță îl întruchipa, așa încît, cînd cortina se ridică la începutul actului doi, în loc să se simtă o ufuire generală, așa cum trăia Pippa, era o atmosferă apăsătoare și de așteptare.

Nici Elizabeth, nici Jerome nu apăreau în prima parte a actului doi, scena întîii, care era dedicată unei intrigi privind personajele secundare. Era o scenă foarte amuzantă, iar spectatorii, liniștiți de vioiciunea comediei și de abilitatea actorilor, se relaxară și se pregătiră din nou să se distreze.

Nu au fost dezamăgiți.

Elizabeth Laurence era de-a dreptul strălucitoare. Încă de la prima apariție a sa în alt doilea act, a luat piesa de gît și nu i-a dat drumul deloc, tulburînd, amuzînd, vrăjind, subjugînd și, în final, zdrobind inimile spectatorilor ei. Erau spectatorii ei, în totalitate, deoarece, odată cu revenirea ei, Jerome Didier dispăruse complet.

Pentru Pippa era clar ce se întîmpla, dar nu și pentru spectatorii din seara aceea, care, mai mult sau mai puțin, uitaseră de el. Nu aveau să știe că, de la reparația lui, Jerome nu avusese grijă decît să mențină piesa unită și să supravegheze pe cineva care, în primul act, fusese total aberant. Nu aveau să

știe nici că expresia aceea de uimire extraordinară care îi apăsă pe chip când o văzu pe Elizabeth părăsindu-l nu era a personajului pe care îl juca, și nici semi-bîlbîiala pe care începu să o dezvolte și nici sentimentul de amețeală pe care începu să îl arate. Spectatorii înțelesesă acea partea a piesei, că acela era efectul pe care acea minunată și divină creație numită Emerald Glynn îl avea asupra iubitului ei, că îl reducea la zero, că făcuse dintr-un Adonis mîndru, stăpîn pe sine și sigur, o umbră nesigură care se bîlbîia, mormăia, distrus de iubirea unei femei care, în final, îl părăsea pentru a-l salva.

Aplauzele au fost toate pentru Elizabeth când păși în față, împinsă din rîndul celorlalți actori de către Jerome, care, deși înaintă odată cu ea, se trezi stînd cu un pas în spate. Cîțiva, mai mulți și, în cele din urmă, majoritatea spectatorilor se ridicară în picioare strigînd „bravo!”, iar când Elizabeth le aruncă cel mai dulce zîmbet al ei, mulți bărbați își smulseră florile de la butoniere și i le aruncară pe scenă. Elizabeth zîmbi din nou și se aplecă să ridice unul din nenumărații trandafiri roșii. Atunci surprinse privirea Pippei care stătea la mijlocul primului rînd și pentru o clipă zîmbetul îi îngheță pe buze, iar ochii verzi îi străluciră ca două smaralde neșlefuite.

După care se ridică, își dădu pe spate părul negru și ținu trandafirul roșu lipit de chipul ei palid, aruncînd spectatorilor un sărut pe care îl putea împărți exact înainte să se lase cortina pentru ultima oară.

– Ce-ai pățit, dragul meu? îl întreabă ea pe Jerome imediat, cu puțin înainte ca el să apuce să își tragă răsufarea. Unde ai fost?

Îl ținea de mână și îl trăgea mai departe de ceilalți, care încercau să nu fie surprinși privind, dar care, totuși, priveau.

– Unde am fost *eu!* exclamă Jerome uluit. Unde ai fost *tu* în primul act?

– Te așteptam, dragul meu, șopti ea conducându-l în afara scenei. Ai părut atât de neatent în seara asta. De parcă mintea ți-ar fi fost în altă parte.

Jerome se opri să o privească așa cum ar fi privit o nebună.

– Niciodată n-am jucat primul act mai bine, spuse el trăgând adânc aer în piept și uitându-se fix în ochii ei. Tu ai fost cea care a părut neatentă. De parcă mintea ți-ar fi fost în altă parte.

Elizabeth zîmbi, îl sărută pe obraz, i-l mîngîie cu dosul unei mâni subțiri și apoi îl strînse de mână.

– Nu contează, dragul meu, spuse ea întorcându-l spre scări. Am avut cu toții momentele noastre ciudate în seara asta.

Deja, cînd începură să urce scara de piatră, erau înconjurați de ceilalți colegi, care păreau să sporovăie, dar mai mult țineau urechile ciulite la discuția starurilor. Conștient de acest lucru, Jerome își retrase mîna politicoasă, dar ferm, din mîna lui Elizabeth și îi sugeră că ar trebui să aibă o discuție serioasă.

Elizabeth avea o idee și mai bună.

– Eu cred că ar trebui să luăm cina împreună, spuse ea.

Pînă cînd Pippa își făcu loc spre culise prin mulțime și apoi, sus spre cabina lui Jerome, acesta era dezbrăcat pînă la brîu și se spăla grăbit în

chiuveta din colț. Nu dădu nici o atenție felului în care era îmbrăcat, ci o luă pe Pippa de amîndouă mîinile imediat de cum apăru în ușă, închizînd-o repede în urma ei.

– Ai văzut ce s-a-ntîmplat, spuse el dîndu-i drumul la mîini pentru a se șterge în continuare. Ai văzut ce s-a-ntîmplat?

– Am văzut ce-a fost, spuse Pippa, dar n-aș putea spune ce s-a întîmplat.

– Necazuri, spuse el sumbru luînd o cămașă curată din mîna costumierului său, un bărbat scund, cu chip ascuțit și cu o perucă de culoarea nisipului. Probabil că a făcut-o intenționat.

– Așa sîntem noi, fetele, domnule Didier, spuse costumierul. Sîntem mai periculoase decît dumneavoastră, bărbații.

Neștiind ce să facă pînă se îmbrăca Jerome și nici ce aveau să facă după aceea, Pippa se întoarse să se uite din nou la afișul de pe perete, cînd o voce din spatele ei întrebă la ce oră avea ultimul tren. Exact în ultima clipă se abțînu să nu întrebe de ce și se uită la ceas.

– Peste douăzeci de minute, îi spuse ea. Ar trebui să plec.

– Sandy o să-ți cheme un taxi, spuse Jerome făcîndu-și nod la cravată repede și eficient. O să ajungi bine, dacă Sandy se mișcă mai repede.

– Gata, stăpîne, spuse Sandy țuguindu-și buzele și tîrîndu-și picioarele spre ușă. M-am dus, șefule.

Jerome își perie părul, apoi își trecu degetele prin el și se uită încă o dată în oglindă.

– Știi, spuse el slăbindu-și cravata numai puțin, îmi

pare îngrozitor de rău pentru cină...

– Nu face nimic, îl întrerupse Pippa. E mult mai bine așa.

– Înțelegi, nu?

Se îndepărtă de oglindă și acum o privi pe ea.

– Avem o perioadă de criză.

– Bineînțeles, spuse Pippa. Înțeleg foarte bine.

– O să te sun mâine după-amiază, îi zise Jerome deschizînd ușa. O să mă revanșez cînd vom ajunge la Londra. Serios, îmi pare extraordinar de rău.

– Să nu-ți pară, spuse ea, lăsîndu-l să o sărute numai pe obraz. Este mult mai bine așa.

Dispăru înainte ca Jerome să apuce să o întrebe de ce, de ce și cum de era posibil să fie mai bine cînd nu cinau împreună, cînd nu își petreceau seara împreună și, poate și noaptea. Dispăru și tocurile i se auzeau răzunînd pe treptele de piatră, dispăru trecînd pe lîngă Sandy pe alee, care se întorcea după ce îi adusese un taxi, dispăru spre principala gară și ultimul tren spre Londra.

El se gîndi să se ducă direct în cabina lui Elizabeth, dar apoi se răzgîndi, închise ușa și își umplu un pahar de whisky din sticla pe care Sandy îi spusese să o păstreze pentru vizitatorii importanți. După aceea se așeză din nou în fața oglinzii, privindu-și imaginea și trecîndu-și degetul arătător peste buze întrebîndu-se care ar fi fost cea mai bună cale de a afla ce era în capul domnișoarei Elizabeth Laurence și ce voise Pippa Nicholls să spună.

În cele din urmă, hotărînd că era timpul, se duse să o ia pe Elizabeth la cina pe care ar fi trebuit să o aibă cu Pippa, dar pe care, în timpul actului doi, cînd

avea impresia că lumea se prăbușea în jurul lui, își dădu seama că trebuia să o anuleze.

Îi deschise Muzz și, când intră în cabina *Numărul Unu*, văzu că înăuntru nu mai era nimeni în afară de ea.

– Unde este domnișoara Laurence, Muzz? Întrebă el gîndindu-se că probabil se schimba în spatele paravanului decorativ.

– Mă tem că s-a dus acasă, domnule Didier, răspunse Muzz strîngînd cu grijă cîteva articole de lenjerie. S-a dus la hotel fără să se demachieze chiar.

– Vrei să spui că s-a dus la hotel să ia cina, nu? Întrebă Jerome. Înțeleg că s-a dus înaintea mea?

– Nu cred, domnule Didier, spuse femeia, cred că s-a dus direct la culcare. Este foarte indispusă sărăcuța fată.

Tot drumul înapoi spre Londra, Oscar Greene a încercat să nu se uite fix la unul din cele mai inocente chipuri pe care le văzuse vreodată. Era o față atît de drăguță, de pură, de proaspătă și de inocentă, încît privirile îi erau atrase mereu spre ea pe deasupra manuscrisului pe care încerca să îl corecteze, pentru a se uita pe furiș la fata aceea cu ochi de un cenușiu deschis, un păr ciufulit castaniu și o mulțime de pistrui micuți.

Lui Oscar îi plăceau foarte mult pistruii. Acasă, în Connecticut, una din primele lui prietene serioase semăna puțin cu această fată, numai că avea altfel de

ochi, Joni avea ochi albaștri, dar Joni avea o față cu mai mult mai mult decît cîțiva pistrui, avea pete mici, maron-roșcate pe nasul cîrn și pe obrajii strălucitori, exact cum avea și această fată cu ochi cenușii. Numai că nasul acesteia nu era cîrn. Nasul acestei fete cu păr castaniu și chip dulce era perfect, mic și numai foarte puțin ridicat la vîrf, cu nări perfecte și mici pe care Oscar își închipuia că le avea un înger.

Nu îndrăznea să îi vorbească. În ciuda cinismului său plictisit, felului său amuzant, așa-ziselor sale opinii încăpăținate, în afara lumii teratrului, departe de ea, Oscar era un bărbat timid și rezervat, genul de om care în nici un caz nu ar fi început o conversație cu o persoană complet străină, mai ales cu o ființă cu păr ciufulit, ochi cenușii, chip pistruiat și picioare lungi, care păreau cu siguranță un personaj din filmele lui Frank Capra, ceva trimis din cer pentru a-i pune lui moralitatea la încercare.

Și, pe urmă, era foarte închisă în ea, își spuse Oscar, judecînd după felul cum stătea ghemuită pe locul de la fereastră prefăcîndu-se că urmărea trecerea nopții, cînd el vedea pur și simplu în reflectarea acelor ochi minunați în fereastra compartimentului că privirea ei era îndreptată spre interior, că se gîndea mai degrabă la ceva ce tocmai se întîmplase, decît la ceva ce s-ar fi putut întîmpla. O dată sau de două ori, cînd și-a schimbat poziția, sau a făcut o încercare nereușită de a citi din cartea pe care o ținea în poală, fata îl privi pe Oscar, dar, ori de cîte ori se întîmpla acest lucru, Oscar avea grijă să mîzgălească ceva pe manuscris.

Dar nu și-o putea scoate din minte nici măcar o

clipă. Oscar era prea scriitor ca să lase o ființă atît de fermecătoare să stea în fața lui tot timpul cît a durat drumul spre Londra fără să inventeze o întreagă poveste pentru ea și, pînă cînd trenul ajunsese în apropiere de Paddington, el scrisese o povestire despre copilăria ei singuratică din India, despre mama ei vitregă ce furase toată iubirea tatălui ei slab, despre ambiția ei de a deveni balerină pînă cînd picioarele acelea cu o formă superbă crescuseră prea lungi și despre acea nefericită poveste de dragoste în ghearele căreia se afla, cu un bărbat evident mai bătrîn decît ea, poate chiar unul care era înșurat, șocantă realitate pe care îngerul acela cu ochi cenușii o aflase abia după ce se încurcase cu acel ticălos. În timp ce ea și-a vîrît cartea în buzunarul hainei și și-a legat baticul pe cînd trenul se pregătea să intre în gară, Oscar îi identifică și iubitul. Era un membru al consiliului unui colegiu din Oxford, cu chip de tată, pe care fata îl vizitase pentru a încerca să îi spună adio pentru totdeauna, ceea ce ar fi explicat trista ei înfățișare, privirea melancolică din ochii extraordinari, întregul ei aspect.

Cînd trenul opri, Oscar deschise ușa vagonului pentru ea dîndu-se apoi la o parte, acea clipă de apropiere fiind singura de-a lungul întregii călătorii. Fata îi zîmbi sfios în semn de mulțumire, dar nu spuse nimic. Coborî doar și dispăru în mulțime și în întunericul nopții.

Oscar rămase pe loc și privi în urma ei. Ardea de dorința de a o urma, de a-și învinge timiditatea și de a o invita la o cafea, undeva într-un loc cald și confortabil unde ar fi putut sta să o asculte

povestindu-i despre nefericirea ei. Dar nu o făcu. Ar fi putut începe o conversație în tren, așa cum făceau adesea oamenii în piesele lui, dar nu a făcut-o. S-ar fi putut oferi să împartă un taxi cu ea, așa cum făceau alte personaje din piesele lui, dar nu a făcut-o. Ar fi putut fugi după ea acum explicându-i reticența, prezentându-se și spunându-i tot felul de lucruri pe care oamenii din închipuirea lui și le spuneau mereu, că dintre toți oamenii din lumea întreagă, ei erau sortiți cu siguranță unul altuia, că nu o putea lăsa să plece fără să îi vorbească, fără să îi spună că era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată, dar nu a putut. În schimb, o urmări îndepărtându-se și lăsînd-o să plece, după care, cînd mulțimea o înghiți, se duse și el să caute un taxi, neștiind că în seara aceea caldă de vară dispăruse fata care, mai tîrziu, avea să devină cea mai mare și mai dragă eroină a sa, cea pe care avea să își bazeze opera de renume mondial, numită *Tatty Gray*.

Şase

Abia cînd îşi văzu soţia în braţele unui alt bărbat, Sebastian se trezi la realitate. Iat-o, iată-i, mari cît toate zilele ca să îi vadă toată lumea. Şi toată lumea îi vedea. Sebastian nu era singurul care se uita la Elizabeth care îşi săruta iubitul, ci o mică mulţime se strînsese să vadă fotografia celor doi oameni frumoşi care se îmbrăţişau. Dar Sebastian se uita cel mai fix.

Nu i se dăduse voie să vadă piesa în turneu. Elizabeth îi interzisese să îi facă vreo vizită, motivul fiind acela că voia să ajungă să joace cît mai bine atunci cînd se va afla şi el printre spectatori, iar Sebastian fusese de acord. De fapt, fusese ocupat cu munca lui, avînd un program care inclusea două drumuri scurte în Franţa şi dăduse piesei mai multă

sau mai puțină atenție, acordîndu-i tot atîta importanță ca și celelalte încercări a lui Elizabeth în lumea teatrului, pe care ea o numea „micul rol” din *Fabricat în Paradis*.

Nu îi dăduse nici o importanță, adică, pînă cînd văzu fotografiile și, cînd le văzu, cînd în fața ochilor îi apărură nenumăratele imagini ale frumoasei și iubitei sale soții în diverse ipostaze intime alături de cineva, care era, fără îndoială, unul din cei mai frumoși tineri pe care Sebastian îi văzuse vreodată, își schimbă părerea cu privire la ceea ce făcea soția lui.

Ea descrisese totul ca pe o distracție, își aminti el, incapabil să își dezlipească privirea de la fotografii, nu trebuia să fie decît o distracție. Dar pentru cine? Cu siguranță că Elizabeth părea să se simtă bine, dar Sebastian nu era deloc sigur în legătură cu ceea ce simțea el. Cert era că se simțea ca un prost, de fapt niciodată nu se mai simțise atît de prost ca în clipa aceea, stînd în mijlocul unui grup de oameni care îi erau străini și care, totuși, se holbau cu toții la soția lui, unii dintre ei îndrăznind să facă și unele remarci personale.

– Are un corp excelent, zise un tînăr care se afla lîngă un afiș care o înfățișa pe Elizabeth singură. N-aș da-o jos din pat.

– Da? îl ironiză prietenul său. O bucătică așa ca asta? Să zici *merci* dacă te-ar lăsa să îi aduci cărbunii în casă.

Rîseră și se îndepărtară lăsîndu-l pe Sebastian strîngînd cu putere mînerul umbrelei ca să nu le dea cîte un pumn impertinenților. Dar, apoi, o voce în sinea lui îi reaminti că, dacă vrea să o lase pe

Elizabeth să continue cu „distracția” ei, acelea erau lucrurile pe care trebuia să învețe să le suporte. Era ceva ce trebuia să învețe să aștepte nu numai din partea străinilor, ci și din a prietenilor și cunoscuților, care, văzînd-o în recenta ei „distracție”, se vor simți obligați să discute despre ea între ei sau, și mai grav, cu Sebastian, ca și cum ar fi fost o marfă sau o persoană din domeniul vieții publice.

Am văzut-o pe Lizzie în asta sau ailaltă, și-i închipuia el spunînd. Și trebuie să-ți spun, bătrîne, nu mi-a venit să cred!

Îngrozit de acel gînd și hotărînd că acea recentă aventură a lui Elizabeth avea să fie și ultima, Sebastian se îndepărtă de șirul de afișe de lîngă teatrul care avea să găzduiască în seara aceea premiera piesei și căută un taxi. În acest timp, o pereche între două vîrste ieși din clădire și se opri în locul unde stătuse Sebastian puțin mai înainte, în fața fotografiilor lui Elizabeth și ale lui Jerome.

– Abia aștept s-o văd, îi spuse femeia bărbatului, Nici nu pot să-ți spun, James, Prue a văzut-o la Brighton și mi-a spus că este absolut încîntătoare.

– Trebuie să recunosc, spuse soțul ei apropiindu-se mai mult de fotografia lui Elizabeth, că îngerul ăsta este chiar drăguț.

– E frumoasă, James, oftă femeia. Prue spune că e cel mai frumos înger pe care l-a văzut vreodată.

– Zău? făcu soțul și se dădu și mai aproape pentru a se uita mai bine la subiectul conversației lor, după care își luă soția de braț. Știi ceva, zise el, îmi amintește de tine.

– Ah, ce prostie! spuse femeia rîzînd după care se

depărtară, dar Sebastian îi observă expresia de pe chip și o văzu cât de încântată și flatată fusese.

Ca răspuns la brațul său ridicat, un taxi opri lângă bordură. Dar, înainte de a urca, Sebastian se întoarse și mai aruncă o privire șirului de fotografii, după care citi numele alcătuite din becuri încă neaprinse deasupra intrării în teatru:

Elisabeth Laurence și Jerome Didier
în

Tot de strălucește

de

Oscar Greene

Apoi urcă în taxi și îi spuse șoferului să îl ducă pe Bond Street.

– Undeva anume, șefule? întrebă șoferul.

– Da, spuse Sebastian, la *Asprey's*.

Intenționase să se ducă direct la club să își ia masa de prînz după ce își luă biletul pentru seara aceea și, mai ales după ce văzuse fotografiile expuse pentru ochii tuturor. Vederea lui Elisabeth în asemenea posturi avusese asupra lui un efect devastator și fusese atît de tare luat prin surprindere, încît se îndepărtase de teatru fără măcar să treacă pe la casa de bilete.

Dar apoi, o curiozitate teribilă îl atrăsese înapoi și stătuse așa cum am văzut, uitîndu-se la fotografiile mărite ale soției sale, alături de trecători, încercînd să se învețe cu efectul pe care îl avea asupra lui o asemenea expunere. Stînd în taxi și amintindu-și, se învinui pentru faptul că nu dăduse destulă atenție acelei probleme, că nu se gîndise destul de mult la ea. „Distracția” lui Elisabeth nu păruse să fi fost

altceva și, atîta timp cît fusese fericită, și Sebastian fusese fericit. Ceea ce nu realizase el era faptul că atîta timp cît Elizabeth își avea distracția ei, avea să aparțină altora, unor oameni care nu o cunoșteau, dar care aveau impresia că o cunoșteau destul de bine pentru a hotărî dacă le-ar fi plăcut sau nu să se culce cu ea.

Elizabeth *Laurence* era numele alcătuit din becuri neaprinse. Deja nu mai era a lui, cel puțin nu în public. Era necăsătorită, o femeie singură, care putea fi măsurată, dorită, remarcată, evaluată cantitativ și calitativ. După seara aceea nu avea să mai fie a lui, proprietatea lui, îngerul lui pe care să îl venereze și pe care să îl seducă foarte, foarte atent, iubirea lui și a nimănui altcuiva. După seara aceea, dacă piesa avea să fie un succes de West End, ceea ce Cecil Manners îl asigurase că va fi, Elizabeth avea să devină proprietatea tuturor, o proprietate atît de publică, încît oamenii aveau să se întrebe ce purta în pat și ce mîncea la micul dejun.

Și, totuși.

Totuși, Sebastian își dădu seama că nu mai era chiar atît de îngrozit de realitatea acelei situații, de subita și neașteptata publicitate, și că, de fapt, îi plăcea. Ba, mai mult, se simțea mîndru.

Nu numai plăcerea pe care o simțise femeia aceea care fusese comparată de către soțul ei cu tînăra și semi-divina Elizabeth îl făcuse pe Sebastian să își schimbe modul de a gîndi, deși acest lucru îl mișcase și îl încîntase în același timp, ci realizarea faptului că deși alții, atîția alții, poate chiar sute de mii de alți bărbați i-ar fi dorit soția, ar fi tînjit după ea, ar fi nutrit

tot felul de gânduri pasionate în legătură cu ea, nici unul din ei, nici măcar unul nu avea să o posede. Căci Elizabeth Laurence, divina, ireala și superba domnișoară Laurence nu îi aparținea decât lui, divina, ireala și superba domnișoară Laurence nu îl iubea decât pe el.

I-o spunea în fiecare zi și seară când erau împreună. Îi șoptea cât de mult îl iubea, cât de bun și de înțeleghător era, cât de dulce și tandru și cum avea să îl iubească o veșnicie și, dacă vreodată înceta să îl mai iubească, măcar pentru o clipă, el trebuia să ia un pumnal și să i-l împlînte în inima necredincioasă. Îi spusese cât de slăbită se simțea din cauza iubirii față de el, cât de neajutorată era când se afla departe de el și cât de minunat și în siguranță se simțea când era din nou cu el.

– „Vîrsta nu te poate îmbătrîni“, îi șoptea ea ușor la ureche, „și nici obișnuința nu-ți va șterge diversitatea.“

Faptul că nu făceau dragoste prea des nu îl îngrijora pe Sebastian, în primul rînd, pentru că nu știa cât de des o făceau alte perechi de tineri, din moment ce nu era un subiect care să se discute vreodată, și, în al doilea rînd, conștient fiind că Elizabeth era o ființă delicată, el era intenționat lipsit de pretenții în ceea ce privea drepturile lui, fiind fericit că era cu iubita lui soție, mulțumit doar să o aibă lîngă el, să îi poată vorbi și să îi admire frumusețea perfectă.

Astfel încît, deși se simțise cuprins de cea mai chinuitoare gelozie și cea mai mare furie când o văzuse pe Elizabeth atît de expusă lîngă *Globe*

Theatre, acum își revenise complet, numai datorită convingerii că ea era numai și numai a lui. Oricine altcineva o putea admira, o putea iubi chiar, dar ea îl iubea număi pe el și era iubită numai de el. De aceea, în loc să se ducă direct la club să bea un gin și să ia masa de prînz cu unul din asociații firmei, se ducea la *Asprey's*, pentru a-i cumpăra lui Elizabeth un cadou cu ocazia premierei, pe care avea să îl păstreze toată viața.

– Trebuie să fie aur, îi spuse el vânzătoarei, fără să îi explice de ce. Probabil o broșă. Ah, da – și, dacă se poate... mă întreb – aveți cumva o pisică? O pisicuță de aur ar fi exact ceea ce mi-ar trebui.

Magazinul *Asprey's* avea exact ce voia el, o pisicuță cu ac de siguranță, o pisicuță culcată, o pisicuță cu ochi de rubine, o bijuterie superbă pe care Sebastian abia și-o putea permite, dar pe care era ferm hotărît să o cumpere. A stat în buzunarul lui tot timpul mesei de prînz, împachetată într-o cutiuță de un albastru închis și a mai stat pe dulapul lui în seara aceea devreme cînd s-a îmbrăcat în smocking și a stat apoi în buzunarul de la piept pe drumul dintre Chelsea și Shaftesbury Avenue.

Plecase cu mult timp înainte, deoarece voia să o vadă pe Elizabeth înainte de ridicarea cortinei. Bineînțeles că ea plecase de acasă cu mult înaintea lui, de fapt, după spusele menajerei lor, Maggie, plecase la teatru imediat după prînz, pentru a avea destul timp. Elizabeth nu putea suferi să fie zorită și nu îi putea suferi pe cei care o grăbeau sau se grăbeau în jurul ei, mai ales cînd era nervoasă.

De aceea, Sebastian fu destul de surprins cînd

ajunse și văzu că peste tot domnea haosul. Mai erau mai puțin de trei sferturi de oră pînă la ridicarea cortinei și, totuși, nimeni nu părea să știe ce făcea sau încotro se duceau. Comisionarii alergau cu brațele încărcate de flori, cutii cu bomboane de ciocolată sau cu sticle de vin, mesageri și băieți care aduceau telegrame soseau unul după altul cu felicitări și mesaje de succes pe care le lăseau în teancuri la portar, actori pe jumătate îmbrăcați și pe jumătate machiați se împiedicau unii de alții pe scările de piatră, strigînd după garderobiere, organizator de scenă, regizor, costumieri, alergau unii după alții și se agitau vag și neputincios după cineva care să facă ceva – orice – înainte de a fi prea tîrziu.

Sebastian fu luat de valul de trupuri și lipit de perete în capătul unui culoar lung de la parter în timp ce un grup de lucrători cărau un coș imens de nuiiele pe lîngă el și apoi în jos pe niște scări cu insemnul de interdicție și că era numai pentru uzul scenei. Mai erau cîțiva „civili” (așa cum învățase Elizabeth să îi numească pe cei care nu făceau parte din familia teatrului), îmbrăcați de seară ca și el, dar care, i se părea lui Sebastian, se aflau acolo cu un scop anume, din moment ce, din cînd în cînd, unii opreau și felicitau actorii *en passant*, în timp ce alții strigau ordine unor membri ai acelei armate care era în continuă mișcare în sus și în jos pe scări. Cei care nu dădeau ordine, dar care se cunoșteau foarte bine, Sebastian bănuia că erau impresari, care sărutau actrițe și strigau complimente (era mult prea mult zgomot pentru orice discuție intimă) sau îmbrățișau actorii avînd mare grijă să nu își murdărească hainele

de fard. Un bărbat cu aer obosit îmbrăcat cu o cămașă încheiată pe jumătate și fără papion tot apărea și dispărea din și în diverse cabine, avînd în mînă o mulțime de foi scrise cu creionul, în timp ce, din camerele de sus, apăreau alți oameni ducînd haine, costume bărbătești sau rochiile de damă, care erau puse în mîini întinse prin uși întredeschise.

– Jumătate de oră, vă rog! strigă un băiat undeva de jos, de sub Sebastian. Cei care încep în actul întâi, o jumătate de oră, vă rog!

Acel anunț stîrni și mai multă agitație și isterie lipindu-l încă o dată pe Sebastian de perete tocmai cînd încerca să își facă drum spre cabina portarului unde, cînd ajunsese, observă că era goală. Uitîndu-se în jur, văzu o fată drăguță îmbrăcată într-un capot oriental vorbind la telefon într-o cabină din apropiere și, scuzîndu-se pentru că o întrerupea, o întrebă unde o putea găsi pe Elizabeth Laurence. Fata îi arătă spre un etaj mai sus fără să își întrerupă conversația, lăsîndu-l pe Sebastian să își facă drum în sus pe scara indicată și de-a lungul unui coridor întunecat și zugrăvit în verde strălucitor. Căutînd camera care îl interesa, dintr-o altă încăpere apăru un bărbat numai în pantaloni și maieu de corp, nemachiat și cu părul ud de transpirație. Chiar și în starea aceea era extraordinar de frumos și imediat îl recunoscuse a fi Jerome Didier și, de asemenea, cu toată panica și deruta de care era cuprins, imediat atrase atenția prin pura forță a personalității sale.

– Poate să-mi spună cineva, vă rog? întrebă actorul, cu mîinile în șold, făcîndu-i pe cei din jur să îi dea atenție. Unde naiba e afurisitul ăla de regizor

acum?

O fată cu o vestă lungă fără formă și care își ținea o batistă la nas, încerca să treacă pe lângă el, dar Jerome o prinse de mână și o trase spre el pe jumătate în glumă, pe jumătate teribil de serios.

– Kathy dragă, spuse el. Unde este Richard?

Fata mormăi ceva ca răspuns, arătă spre ceas și se eliberă, în timp ce Sebastian urmărea totul înmărmurit și vrăjit de forța aproape palpabilă pe care o inspira prezența tînărului actor.

– Ei bine, dacă tu nu știi unde e, Kathy... – strigă Jerome a cărui voce răsuna între acei pereți de piatră – atunci găsește-mi pe cineva care să știe!

Și, cu aceasta, dădu drumul fetei și se întoarse în cabina lui trîntind ușa. Sebastian, puternic impresionat de acel moment, care, își spuse el, ar fi putut veni direct dintr-o tragedie clasică, tocmai se pregătea să o întrebe pe fata cu vestă, care încerca să treacă pe lângă el, unde era cabina soției lui, cînd îi văzu numele scris sub o stea mare, roșie, sub *Numărul Unu. Domnișoara Elizabeth Laurence*.

O femeie micuță, drăguță și între două vârste, cu niște ochi albaștri ciudat de pătrunzători veni să îi deschidă cînd bătu. Avea un ac de siguranță în gură și o pereche de ciorapi atîrnați pe o mînă.

– Da? făcu ea fără se deschidă ușa mai mult de cîtiva centimetri.

– Domnul Ferrers, spuse Sebastian. Soțul domnișoarei Laurence.

Chiar și prin ușa numai atît deschisă, Sebastian o putea vedea pe Elizabeth sau, mai corect, îi văzu reflectarea în oglindă. Cînd îi auzi vocea, ea își ridică

privirea și el îi putu vedea ochii foarte clar, numai că nu păreau încântați și nici măcar plăcut surprinși, ci scînteiau de o surpriză furioasă.

Femeia scoase acul de siguranță din gură, îi spuse să aștepte și închise ușa. Sebastian așteptă, simțindu-se foarte jenat și ridicol, din moment ce nu vedea nici un motiv pentru care un soț trebuia ținut la ușa cabinei soției de către o persoană cu totul străină.

După aproximativ un minut, ușa fu redeschisă și Sebastian fu poftit înăuntru. Elizabeth, care acum purta un capot lung din mătase de un roz pal, pe care Sebastian nu își amintea să îl mai fi văzut, se întoarse spre el și zîmbi înainte de a veni spre el cu amîndouă brațele întinse.

– Dragul meu, spuse ea luîndu-l de mîini și întorcîndu-și repede capul. Nu! zise ea. Fără sărutări, dragul meu. Sînt machiată.

Sebastian se simți roșind, stînjedit din cauza gafei făcute și a prezenței celei care părea menajera de la teatru a lui Elizabeth, care acum stătea pe canapea cosînd și neacordîndu-i lui nici cea mai mică atenție.

– Scumpa mea, începu Sebastian și, apoi, pentru a se face înțeleș, dădu din cap încruntîndu-se în direcția femeii.

– Ah, nu-ți face griji din cauza lui Muzz! spuse Elizabeth rîzînd și găsind preocuparea lui amuzantă, într-un fel. Draga de ea a văzût și a auzit destule la viața ei, nu-i așa, scumpa mea?

– Într-un fel sau altul, da, cred că așa e, spuse costumiera rupînd cu dinții firul cu care cosea în două. Într-un fel sau altul.

Elizabeth îi zîmbi din nou lui Sebastian și apoi se duse înapoi la măsuța ei de toaletă unde începu ultima etapă a pregătirilor.

– Dragul meu, spuse ea privind-l în oglindă, nu vreau să fiu prost crescută, dar au spus că mai e jumătate de oră.

– Nu o să te rețin, draga mea, spuse Sebastian căutînd în buzunar cutiuța împachetată. Voiam numai să-ți dau asta.

Îi dădu cutia, pe care ea o luă peste umăr.

– Un cadou! Ah, scumpule! exclamă ea. Ce frumos!

– De unde știi pînă n-o deschizi? Întrebă Sebastian zîmbind imaginii din oglindă. Pînă nu vezi dacă e ceva care, ei bine, care îți place sau nu, depinde.

Ardea de nerăbdare ca ea să deschidă cutia, dar Elizabeth o puse alături pe măsuța mîngîind-o ușor.

– O s-o las aici, spuse ea. Pînă după spectacol. N-aș putea suporta să o deschid acum, dragul meu. În caz că este ceva frumos, s-ar putea să plîng.

– Ceea ce nu se poate, domnișoară Laurence, spuse Muzz cu gura plină de ace acum și aruncîndu-i o privire lui Sebastian. Nu cînd abia v-ați machiat. Nu cînd mai e puțin și trebuie să intrați în scenă.

Într-un fel, Sebastian simți că făcuse o altă gafă îngrozitoare, fără să își dea seama, iar Elizabeth i-o spuse ridicîndu-se și împingîndu-l ușor spre ușă.

– Iubitule, spuse ea închizînd ușa pe jumătate în spatele ei. A fost drăguț din partea ta că ai venit. Și că mi-ai adus și un cadou. Dar, evident, nu aveai de unde să știi. Cum ai fi putut? Nu e deloc bine să vii înainte de ridicarea cortinei.

Schiță din gură un sărut, ȗuguindu-și buzele rujate, îi făcu ușor cu ochiul, numai puțin ca să nu-și strice cumva machiajul și apoi îi aruncă un sărut de rămas bun avînd grijă ca mîna ei să nu atingă buzele.

– Te iubesc, îi șopti ea.

– Și eu te iubesc, spuse el. Succes.

– Nu! aproape că strigă ea, uluindu-l pe Sebastian atît de mult, încît se uită iute în spate gîndindu-se că se întîmplase ceva îngrozitor.

– Ce este? întrebă el apoi văzînd că o supărase tocmai cînd nimic nu trebuia să o supere. Ce este, draga mea? Ce-am mai făcut?

– Scumpul meu, zise ea recăpătîndu-și calmul. Că nu e bine să vii în cabine înainte de spectacol mai treacă-meargă, dar niciodată, absolut niciodată să nu urezi unui actor succes.

Îi zîmbi scurt pentru o clipă, dar nu era obișnuitul ei zîmbet cald, observă Sebastian, ci era doar simbolic, unul care să îl împace înainte ca ea să dispară înapoi în cabină, nelăsîndu-i lui Sebastian nici o alternativă în afară de aceea de a se duce în fața teatrului și de a se alătura celorlalți „civili”. Și, în timp ce făcea acest lucru, chiar înainte de a se fi așezat pe scaunul lui pentru a urmări cortina ridicîndu-se pentru ceea ce avea să se dovedească o seară memorabilă în istoria teatrului, știu că ea dispăruse. Sebastian Ferrers știa că o pierduse pe Elizabeth a lui definitiv.

Ceea ce era și mai greu de suportat pentru

Sebastian era faptul că, odată cu lăsarea cortinei în mijlocul unor aplauze tumultuoase și unor aclamații care demonstau, fără nici o îndoială, că Elizabeth Laurence fusese lansată în lumea stelelor și odată ce toată tensiunea aceea nervoasă de care fusese stăpînită înainte de intrarea în scenă, dispăruse, Elizabeth era iar ea însăși, adorabilă și care adora. Nici o clipă nu l-a părăsit în timpul cinei care a urmat și nici în primele ore ale petrecerii organizate de Jimmy Locke pentru întreaga trupă în vastul său apartament care dădea spre Piața Grosvenor. Elizabeth a rămas lângă soțul ei, în ciuda faptului că oameni bogați, puternici și celebri se rugau de Jimmy Locke și de Cecil Manners să o aducă la ei și să le-o prezinte imediat, dacă nu chiar mai curînd. Însă Elizabeth a insistat cu politețe, dar ferm, că oricine voia să o cunoască, să îi cunoască și soțul și, de asemenea, la masa lor, așa încît Sebastian nu a fost abandonat nici un moment în mijlocul unor oameni care, fie că nu știau cine era, fie că știau, cu siguranță nu le păsa și nici nu a fost obligat să o urmeze pe Elizabeth peste tot ca o povară jenantă. În timpul cinei de la *Le Caprice*, ea a stat cu un picior petrecut pe după al lui sub fața de masă ori cu mîna ascunsă cu grijă pe genunchiul lui, în vreme ce, la petrecere, a avut grijă să îl țină tot timpul, fie de mînă, fie de braț.

Și, totuși, Sebastian simțea că o pierduse.

Indiferent ce ar fi făcut, indiferent ce ar fi spus, ea nu îi mai aparținea. Încetase să mai fie a lui din clipa cînd apăruse pe scenă și spectatorii o salutaseră în cor. Și, deși Sebastian încercase să anticipeze acel moment, știind că, atunci cînd toți îi vedeau frumoasa

soție în carne și oase, nu puteau decît să fie captivați, nimic din ce recapitulase el în gînd nu l-a pregătit pentru realitatea acelui moment cînd ușa s-a deschis și Elizabeth, desculță, îmbrăcată într-o rochie simplă, albă, de vară, cu părul ei negru liber, păși pe scenă făcîndu-i pe spectatori să își țină răsufarea. Șocul acelui moment îl ameți pe Sebastian. Îi năuci simțurile și nu își mai reveni tot timpul cît dură piesa, pe care o urmări pe jumătate amețit, jumătate conștient, ca și cum, își amintea el mai târziu, s-ar fi aflat într-un ring de box cu Rocky Marciano și nu într-o lojă dintr-un teatru din West End.

Nu pricepu nimic din ce văzu timp de două ore și jumătate. Încercă să uite că Elizabeth era soția lui și făcu tot posibilul să o privească la fel ca toți ceilalți care o vedeau, ca pe cineva numit Emerald Glynn, dar nu putu. Nu o vedea decît pe Elizabeth, pe Elizabeth a lui, acasă în Chelsea, stînd în fața căminului cu picioarele strînse sub ea și Medusa în poală, sau în dormitorul lor, înfășurată în halatul de baie alb și gros cu un prosop în jurul părului proaspăt spălat căutînd cu ce să se îmbrace pentru cina *à deux* sau cu el în soarele de primăvară culegînd buchete de narcise din propria lor grădină și întorcîndu-se cu brațele încărcate de florile galbene și albe, pe care îi plăcea foarte mult să le aranjeze în fiecare încăpere și, apoi, stînd întinsă pe canapea în liniște, în fața focului, cu părul negru căzîndu-i peste chipul frumos și palid.

Oricît de mult ar fi încercat, pur și simplu nu o putea vedea așa cum o vedeau toți ceilalți, ca pe acea altă persoană rîzînd și flirtînd cu acel bărbat,

permițându-i acelui bărbat să o îmbrățișeze, să o înconjoare cu brațele, să îi mângâie părul și să o sărute, exact așa cum l-ar fi lăsat pe Sebastian să o țină sau să o sărute, să îi mângâie părul negru și strălucitor, fiind urmărită de sute de perechi de ochi, ochii altor oameni care, privindu-și eroina, deveneau în aparență o singură persoană, cineva care se îndrăgostește lulea de fata aceea superbă cu părul de culoarea corbului și cu ochii verzi, care era a lui, care era a lui Sebastian, care era soția lui, Sebastian abia putea suporta. Simțind spectatorii îndrăgind-o, abia putu să se abțină să nu se ridice în picioare și să nu strige în gura mare că era a lui și numai a lui.

Datorită faptului că era un domn, bineînțeles că Sebastian nu lăsă nimic din toate acestea să se vadă după acea premieră celebră. De fapt, promise să nu o facă niciodată, să nu facă nici o referire la felul cum se simțise urmărindu-i debutul. Ba se învinui pe sine pentru acel ghinion. Fusese prea nepăsător față de dorința lui Elizabeth de a juca teatru. Nu avea nici cea mai mică îndoială că fusese convinsă, fiind făcută să vadă totul ca pe „o mică distracție”, deoarece acest lucru îi era caracteristic. Era atât de nepăsătoare și lipsită de griji, nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că „distracția” ei se putea transforma tocmai în contrariu, în ceva atât de serios, încât ar fi putut, dacă nu era stăpinit, să amenințe chiar stabilitatea căsniciei lor, fapt pentru care Sebastian se considera singurul

vinovat. Ar fi trebuit să adopte o atitudine mult mai responsabilă și matură de la bun început, ar fi trebuit să vadă mai departe, ar fi trebuit să își folosească imaginația. Ar fi trebuit să pună la îndoială acea idee chiar de la nașterea ei și să îi fi interzis frumoasei și adoratei sale soții să aibă vreo legătură cu lumea teatrului cea rău-famată și superficială.

– Știu la ce te gîndești, dragă băiete, spuse Cecil Manners venind lîngă el cînd Sebastian fu părăsit puțin de Elizabeth la petrecerea lui Jimmy Locke. Te întrebi, oare, ce naiba o fi fost în capul tău cînd ai lăsat această frumoasă creatură, care este soția ta, să se bage în toată porcăria asta.

Cecil făcu un semn cu țigaretul său spre mulțimea din camera aceea plină de fum.

– Îți spui că trebuie să fi fost nebun, continuă el. Crezi că locul soției tale e acasă, că ar trebui să stea acasă să crească copii și să fie o soție adevărată și că, acum, acum viața nu va mai fi niciodată cum a fost. Ei bine, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dragă băiete, mai întîi trebuie să-ți spun că sînt puțin beat și-mi pare rău. Dar, de cîte ori se întîmplă, dacă se întîmplă vreodată, să petreci o asemenea seară? Să vezi o asemenea performanță? Așa cum am văzut amîndoi, așa cum am văzut cu toții?

Sebastian clătină din cap și spuse că nu știa, că habar nu avea, Dar ceea ce habar nu avea în realitate era ce acriță bună era Elizabeth. Acesta era un alt lucru la care nu se gîndise niciodată. Pur și simplu, bănuise că era un capriciu din partea ei să joace și că, ori avea să fie îngrozitoare, ori, cel mult, acceptabilă. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin cap

că ar fi putut avea un talent extraordinar.

– Îmi închipui că niciodată nu ți-ai imaginat, continuă Cecil turnînd șampanie pentru amîndoi și citindu-i gîndurile acum, că, nici în cele mai îndrăznețe închipuiri ale tale, nu ți-a trecut prin minte nici măcar o clipă cît de incredibil de talentată este Elizabeth. Nu-i așa? Așa e, băiete. Și cine te-ar putea învinui?. Se pare că n-ai văzut-o, referindu-se la teatru, n-ai văzut-o jucînd decît șarade de Crăciun. Și acum – acum...

Cecil se întrerupse și clătină din cap meditativ.

– Ei? făcu Sebastian. Acum, ce? Spune-mi, pentru că, te rog să mă crezi, mă interesează foarte mult.

– Tocmai voiam să-ți spun altceva, zise Cecil punîndu-și ordine în gînduri. Mai întîi o să-ți spun ce altceva voiam să-ți spun și, după aceea, îți voi răspunde la întrebare. Dar ce naiba voiam să-ți spun?

– Vorbeai despre viață, îi aminti Sebastian. Spuneai că viața cuiva nu ar mai putea fi la fel.

– Exact, încuviință Cecil. Pentru că la asta – și pot să-ți spun după chipul tău, dragă băiete. Pentru că la asta te gîndeai. Chiar din clipa cînd toți spectatorii s-au ridicat în picioare aplaudînd, aplaudînd și iar aplaudînd – ai început să te gîndești în mod cît se poate de serios și să te întrebi dacă a fost cea mai bună mișcare sau nu. Și dacă viața ta va mai fi cum a fost sau nu. Ei bine, îți spun eu, dragă băiete, nu va mai fi. Asta e. Nu va mai fi niciodată cum a fost, dragă băiete, pentru că minunata ta soție – frumoasa, talentata și scilipitoarea ta soție – va fi una din cele mai mari stele pe care țara asta le-a cunoscut vreodată. Și viața voastră – a amîndurora – viața

voastră nu va mai fi niciodată la fel, plictisitoare și terestră ca înainte! Pentru că Elizabeth va fi celebră în toată lumea și tu vei fi bogat. Mai bogat decât ți-ai imaginat vreodată.

– Cecil!

Acesta își ridică privirea zîmbind și, cînd văzu cine era, zîmbetul său fu și mai încîntat.

– Elizabeth, oftă el luîndu-i amîndouă mîinile și sărutîndu-i-le. Draga mea.

– Cecil, spuse ea, dar de data aceasta ca o muștrare, nu ca o tachinare. Cecil, spuse ea iar, retrăgîndu-și mîinile, cred că ești cam amețit.

– Așa e, dragă Elizabeth, recunosc Cecil rezemîndu-se de spătarul canapelei, sînt terțibil de amețit. Iar tu, ești o stea.

Elizabeth- își privi agentul, care părea gata să adoarmă.

– Vino, îi șopti ea lui Sebastian aplecîndu-se și sărutîndu-l pe obraz. E timpul să mergem acasă.

– Am crezut să vrei să aștepți ziarele, spuse Sebastian apucîndu-i mîna întinsă.

– Lasă-le încolo de ziare, rîse ea. Tu trebuie să mergi la lucru dimineată.

Lui Elizabeth îi trebui o jumătate de oră bună pentru a-și face ieșirea, o întîrziere pe care Sebastian o suportă cu obișnuita lui bună dispoziție și grație, stînd deoparte în timp ce soției sale i se aduseseră ultimele laude și, practic, toată lumea din încăperea o sărută și o îmbrățișă. Apoi, exact cînd menajera le aduse hainele și se pregăteau să plece, Elizabeth fu luată de gazdă, Jimmy Locke, și de acel ciudat exilat polonez înalt căruia Sebastian îi fusese prezentat mai

devreme și dusă într-o mică încăpere unde rămaseră vreo cinci minute.

– Îmi pare atât de rău, dragul meu, îi spuse ea când liftul îi duse la parter. Jimmy și Dmitri au vrut să-mi spună ceva înainte de plecare.

Îl luă de braț și traversară holul de marmură și apoi, afară, în noapte, cu cealaltă mână ținându-și strâns haina de blană, ca și cum i-ar fi fost frig dintr-o dată. Dar Sebastian văzuse deja ce încerca să ascundă. Îi văzuse imaginea în oglinda din hol când ieșise însoțită de gazdă și de emigrantul polonez. Văzuse colierul înainte ca Elizabeth să își strângă haina și să vină lângă el pentru a pleca.

– Nu-i așa că mă ierți, dragul meu? îl rugă ea în timp ce așteptau un taxi. Te rog.

– Nu am pentru ce să te iert, spuse Sebastian mînjind-o pentru prima oară. Absolut pentru nimic.

– Ba cum să nu, oftă ea strîngîndu-l mai tare de braț, te-am ținut atât de tîrziu și peste cîteva ore trebuie să te duci la lucru, bietul de tine.

– Așa e, zîmbi Sebastian uitîndu-se la ceas. Înapoi pe Civvy Street.

Pe drum înapoi spre casă o lăsă numai pe ea să vorbească. Stătea lipită de el, cuibărită în el, cu o mînă petrecută pe după brațul lui și cu cealaltă ținînd gulerul hainei și își amintea toate emoțiile acelei seri, în timp ce el privea pe geam, în ochii nopții.

Ea era deja în casă și la jumătatea scărilor cînd el reuși să scoată cheile din ușa. În timp ce își punea haina în cuier, o auzi strigîndu-i să îi aducă sus un pahar cu lapte cald și miere, după care dispăru în dormitor. Sebastian se duse în bucătărie și făcu ce i

se spusese, știind exact motivul pentru care i se spusese. Așteptă să fiarbă laptele, Medusa frecându-i-se fericită de picioare, în timp ce el pipăi cutiuța din buzunarul hainei, cutiuța pe care o observase tot nedesfăcută pe măsuța de toaletă a lui Elizabeth în vreme ce toată lumea se pregătea să meargă la cina festivă.

Elizabeth plecase deja și se afla pe coridor vorbind și rîzînd cu ceilalți actori veseli, așa încît Sebastian putuse să ia cutia neobservat. Și acum așteptă să o audă dînd drumul la apă în cadă și apoi ca ușa de la baie să se închidă, după care urcă încet în dormitor, unde așeză laptele și mierea pe noptiera ei și puse cutiuța într-un loc unde nu se putea să nu o vadă, pe măsuța ei de toaletă în geanta de seară care se afla deschisă lîngă periile ei de păr cu mînere de argint. Știa că nu se putea să nu o vadă, fiindcă ultimul lucru pe care îl făcea în fiecare seară era să își perie părul minunat.

– Am pus o farfurioară peste lapte, îi spuse el cînd ea ieși din baie. Ca să nu se răcească prea tare.

– Ești un înger, zise ea zîmbind, care, totuși, nu ascunse expresia de pe chipul ei care spunea că uitase complet de ceea ce îi ceruse. Pur și simplu nu te merit.

– Ba dimpotrivă, draga mea, zise el dînd o pagină din cartea lui. Eu nu te merit pe tine.

Pentru o clipă, cînd ea stătu lîngă picioarele patului său, Sebastian crezu că, pentru prima oară în viața lor împreună, Elizabeth avea să se culce fără să își perie părul. Și, gîndindu-se așa, se mai întrebă și de ce, oare, își pusese colierul cînd i se oferise și nu

Își exprimase doar surpriza și recunoștința așezînd bijuteria la loc în cutia în care, cu siguranță că îi fusese arătată? Poate era vanitatea ei, își spuse el. Orice femeie frumoasă ar fi vrut să vadă cum arată o astfel de bijuterie la gîtul ei, pe pielea ei, mai ales pe o piele atît de albă ca a lui Elizabeth, sau poate că fusese vorba numai de buna ei creștere. Poate că aceia care i l-au dăruit au insistat să îl poarte și, ca să nu îi supere, ea îi ascultase, avînd de gînd să îl scoată în clipa cînd avea să o poată face decent, fără să jignească absolut pe nimeni, inclusiv pe el. Acest lucru era cel mai probabil, își spuse el închizînd cartea peste semn. Elizabeth era ultima persoană din lume care ar fi supărat pe cineva intenționat.

Și, totuși, uitase de cadoul lui, pisicuța de aur era tot nedesfăcută. Nu numai că uitase de el, dar nu își amintise nici măcar să îl ia de la teatru, ca să îl poată deschide mai tîrziu. Probabil că uitase lăsîndu-se furată de emoția acelor clipe, își mai spuse el privind-o și văzînd din nou chipul unui înger. Cum putea el, un om obișnuit, un adevărat „civil”, cum își putea imagina măcar ce însemna seara aceea pe care ea tocmai o trăise? Ținînd seama de acele împrejurări la care el însuși fusese martor, oricine putea fi iertat pentru că se purtase irațional, sau anormal, sau care se dovedise a fi uituc.

De aceea îi acordase circumstanțe atenuante, deoarece, cunoscînd-o pe iubita lui, Elizabeth, știa că trebuia să existe un motiv pentru care să fi fost atît de distrasă. Probabil că lăsase cadoul lui pentru a-l deschide la urmă, sau pînă cînd îl putea deschide în prezența lui. Și, apoi, în frenezia clipelor care au

urmat triumfului, uitase complet. De aceea îl așezase acolo, în gentuța ei de seară, printre toate cosmeticele ca să pară că ea însăși îl pusese acolo pentru a-l deschide în intimitate, alături de Sebastian.

Elizabeth fu uimită să o vadă în geanta ei, dar nu dădu nici un semn. Ci, pur și simplu, lăsă peria jos și se uită îndelung la Sebastian în oglinda măsuței de toaletă.

– Într-adevăr, spuse ea, în sfârșit, în șoaptă, nu te merit.

– De ce?

Sebastian începu să rîdă făcînd tot posibilul să sune și să arate inocent, dar dădu greș îngrozitor, pentru că nu se pricepea deloc să se prefacă.

Elizabeth se pricepea, însă.

– Ai crezut că l-am uitat, dragul meu, spuse ea continuînd să se uite în oglindă. Ai crezut că l-am lăsat acolo, nu?

– Cum o să cred așa ceva! protestă el. Numai că...

Elizabeth își duse un deget la buze pentru a-i face semn să tacă și apoi veni și se așeză pe marginea patului lui.

– L-am uitat, spuse ea, dar numai pe moment. Cu toată tulburarea aceea, cu toată lumea care venea și pleca. Și, apoi, cînd mi-am amintit, exact înainte să plecăm, am trimis-o pe Muzz înapoi, dar dispăruse!

Îți poți închipui? Biata Muzz. A întors totul cu susul în jos și plîngea în hohote cînd m-a sunat la *The Caprice*. Am crezut cu toții că fusese furat. Și totul numai pentru că eu am vrut să îl păstrez. Pentru că, orice ar fi înăuntru, voiam să îl deschid lîngă tine, dragul meu.

Se aplecă și îl sărută ușor și dulce pe buze. Sebastian se simți deodată îngrozitor dîndu-și seama ce făcuse, ba mai rău, de ce o făcuse. Trăsese prea repede o concluzie. Bănuise că Elizabeth uitase complet de cadoul lui și datorită bănuiei lui nejustificate, deși mai târziu o scosese pe Elizabeth de sub orice bănuială, făcuse două ființe nevinovate să fie neînchipuit și absolut inutil de nefericite. Ar fi putut chiar să îi strice lui Elizabeth bucuria triumfului.

– Ah! exclamă ea. Ah, Sebastian, dragul meu – ce frumos! E atît de frumos! Ah, dragul meu – cum să-ți mulțumesc!

Îi mulțumi strecurîndu-se în pat lîngă el, ținînd pisicuța de aur și cu ochi de smarald într-o mîină mică și subțire peste pieptul lui, mișcîndu-se cînd și cînd pentru a-l săruta mulțumindu-i, ușor și dulce pe buze și pe obraji, dar mai mult pe obraji.

Făcu și el o dată o mișcare în semn de răspuns, cuprinzîndu-i mijlocul cu brațul și sărutînd-o în schimbul unui sărut de-al ei, dar ea scoase un oftat plin de regret și, atingîndu-i obrazul cu mîna pe care o avea liberă, îi șopti să aștepte pînă dimineață, pentru că era atît de epuizată. Sebastian înțelese și se scuză pentru că fusese atît de insensibil, dar ea îi spuse că nu era nevoie de scuze, îl sărută din nou și apoi se mută în patul ei, unde, înainte să adoarmă, își spuse să nu uite să îi zică lui Muzz exact ce se întîmplase, așa încît ea să îi poată confirma povestirea.

Jerome era deja foarte beat și stătea pe podea într-un colț al apartamentului lui Jimmy Locke, unde îl găsi Cecil, care începuse să se trezească.

– Dragă băiete, spuse el, cred că ar trebui să te duci acasă.

– Acasă, „dragă băiete”, spuse Jerome fixându-l cu o privire răutăcioasă, este acolo unde ți-e sufletul. Și eu nu prea pot să mă duc acolo acum, nu?

Cecil întinse mîna să îl ajute pe Jerome să se ridice, dar acesta i-o respinse cu brutalitate.

– Pot? repetă el privindu-l pe Cecil și mai fix. Nu prea pot să mă duc acolo, nu?

Cecil tocmai dădu să facă un ultim efort pentru a-și ridica clientul și a-l scoate de la acea petrecere, care, în sfîrșit, se încheia odată cu primii zori, cînd Jimmy Locke, la fel de imaculat ca atunci cînd își promise întîiul oaspete, aduse un ziar de dimineață.

– Alte laude, îi spuse el lui Cecil întinzîndu-i ziarul desfăcut. *Cea mai bună comedie romantică pe care Locke a prezentat-o în West End după „Primăvara în parc”*. Și stai să vezi ce spune despre Elizabeth.

În timp ce Locke căuta paragraful relevant, Cecil încercă să îl ducă mai departe de colțul în care zăcea Jerome, dar în zadar. Acesta auzise fiecare cuvînt și acum se ridica încet în picioare sprijinindu-se de spătarul canapelei.

– Ei, Jimmy? întrebă el. Ce mai poate să spună altceva decît ceea ce au scris pînă acum aproximativ o jumătate de duzină de ziariști? Ei?

Dacă Jimmy Locke fu surprins de apariția lui Jerome din spatele canapelei, nu arată, în schimb bătu cu mîna în ziar arătînd paragraful pe care îl căuta

și dîndu-i-l lui Cecil.

– Vorbesc frumos și despre tine, iubitule, îi spuse el lui Jerome zîmbind și sperînd în sinea lui că tînărul actor nu va vărsa peste mobila lui recent tapițată. Aspect minunat – nu spune așa, Cecil? întrebă el privind peste umărul acestuia. *„Aspectul minunat...”* am avut dreptate, da, și uite – *„al cărui aspect minunat a completat o performanță foarte bună.”*

Ochii lui Jerome, care pînă atunci nu văzuseră clar și nu se puteau concentra, acum deveniră deodată foarte atenți și sclipiră primejdios. Smulgînd ziarul din mîna agentului său, îl întinse pe spătarul canapelei și studie paragraful indicat.

– *„O frumusețe divină”,* citi el, *„și un real talent pe potrivă. Nu îmi amintesc să mai fi văzut un asemenea debut senzațional și sublim pe o scenă din West End în toți anii de cînd sînt critic de teatru la acest ziar. Prevăd că domnișoara Elizabeth Laurence nu va fi numai un capriciu trecător, ci un adevărat corp ceresc. Nu este nici un meteorit, nici o stea căzătoare, nici un fulger brusc pe cerul teatrului, o lumină care să ne atragă privirile ca apoi să dispară pentru totdeauna în neant. Nu, superba domnișoară Laurence este un semn fix, care trece prin furtuni fără a fi mișcată din loc. Domnișoara Laurence este o stea.”*

Jerome își ridică privirea vrînd să spună ceva, să se pronunțe în privința nedreptății vieții dar chipurile celor din fața lui plutiră, camera toată pluti, podeaua de sub picioarele sale alunecă deodată și abia avu timp să ajungă la baie.

Mult timp după aceea, cînd încetaseră cu toții să mai vină să îi bată la ușă întrebîndu-l dacă se simțea

bine, stînd într-un fotoliu cu un prosop ud pe față, Jerome văzu din nou scaunul gol. Știa că nu ar fi trebuit să se uite, dar, din moment ce locul cu pricina se afla chiar în mijlocul primului rînd, era practic imposibil să nu îi observe la un moment dat. Din păcate, Jerome îl observase imediat.

Îl văzu chiar în clipa cînd intră pe scenă. Nu putea să nu îl vadă, era la fel de vizibil ca absența unui dinte din față. La început crezu că Cecil lipsea, dar nu, aruncînd o a doua privire, văzu că Cecil se afla pe locul lui, ca toată lumea de pe rîndul A. Nu era decît un singur fotoliu gol, chiar lîngă Cecil.

Pe urmă se gîndi că întîrziase. Avea un drum lung de făcut, trenurile erau trenuri și ar fi putut foarte ușor să fie reținută. Nu exista altă explicație posibilă, pentru că, dacă ar fi împiedicat-o altceva să vină la premiera lui, Pippa l-ar fi sunat și i-ar fi spus. Sau chiar dacă nu l-ar fi găsit personal, ar fi lăsat vreun mesaj. Deci asta era, Pippa întîrziase.

Nu îi luă decît o secundă pentru a ajunge la acea concluzie după ce urcase pe scenă și văzuse fotoliul gol din sală și nu exista nici un risc în a arunca priviri pe furiș sau în a trage concluzii. Avea destul timp înainte de prima replică, din moment ce scenariul cerea să aștepte puțin nerăbdător să fie prezentat celorlalți din salon. Astfel că, datorită faptului că trebuia să pară nerăbdător, era perfect dacă se uita în jur, ceea ce, în momentul de față, îi permitea să cuprindă tot rîndul întîi, care, în seara aceea reprezenta distrugerea lui.

Căci, făcînd acest lucru și remarcînd ceea ce vedea, Jerome permitea realității să îi pătrundă în

subconștient, așa încît, deși se simțea foarte în apele lui jucînd și credea că o făcea cu obișnuita sa stăpînire de sine și siguranță, nu era așa. Avea impresia că, trăgea cu toți cei șase cilindri ai săi frumos echilbrați, cînd, de fapt, trăgea numai cu cinci, fiindcă, tot timpul, undeva în mintea lui, se gîndea la Pippa și la unde era ea, oare, în loc să se concentreze total asupra personajului pe care trebuia să îl joace. Jerome Didier venise pe scenă cu el însuși, cînd acolo nu ar fi trebuit să fie decît imaginarul Charles Danby.

Jerome își apăsă și mai mult prosopul ud pe față, lăsînd apa să îi picure pe gît și sub cămașă. Cineva bătu din nou în ușa băii întrebîndu-l cum se simțea și de sub prosop el le strigă să plece cu toții și continuă să facă asta mult timp după ce persoana respectivă plecase. După care reveni cu mintea care începea să se limpezească încetul cu încetul asupra evenimentelor din seara aceea încercînd să își amintească exact momentul cînd își dăduse seama că el dispăruse.

Rîsetele lui erau la locul lor, își amintea că îi reușiseră rîsetele, mai ales în scena a doua, deși nu fuseseră atît de puternice cum s-ar fi așteptat. Dar fusese prevenit, și Cecil și Richard Derwent îl preveniseră să nu se aștepte la ceva extraordinar din partea unui public care venea la o premieră în West End. Nu era deloc la fel cu prezentarea piesei în turneu, unde oamenii erau dispuși să te placă. Acela era amfiteatrul și ei erau creștinii aruncați leilor. Trebuiau să lupte pentru a supraviețui. Nu era nici pe departe un dans *cakewalk*.

Dar publicul a fost alături de ei aproape imediat.

Își amintea acest lucru foarte clar. Își aducea aminte că Elizabeth venise în culise și îi strânsese mîna după prima scenă.

– Sînt ai noștri! șopti ea. Sînt ai noștri, dragul meu!

Și era adevărat. Erau ai lor. Și Derwent îi făcuse cu ochiul cînd se grăbiră să se schimbe. Îl apucase pe Jerome de brațe cînd alerga spre cabină și îi șoptise cît de minunat era. Atunci, unde greșise?

Îi crezuse, asta era greșeala. Singur, în baia de marmură a lui Jimmy Locke, în Piața Grosvenor, în timp ce zorii umezi se iveau deasupra Londrei, Jerome începuse să înțeleagă dimensiunea prostiei lui. Crezuse ce spusese, că îi lăsa pe toți în urmă, cînd, de fapt, dacă ar fi ascultat vocea din capul lui, și-ar fi dat seama că nu era așa, că rămînea în urmă, ba – mai rău – nu îi purta el pe toți, ci el era cel purtat.

Era purtat de forța piesei și, mai mult decît orice, de strălucirea lui Elizabeth. Elizabeth Laurence descoperise valul cel mare și, cînd apăruse, se afla deja pe creasta lui. Pentru o clipă absurdă, cînd se materializă în ușă, desculță și în rochia ei albă, simplă, Jerome avusese impresia că avea să fie aclamată. Chiar dacă pentru acel public era total necunoscută, impactul intrării ei și al primei apariții fu atît de puternic, încît Jerome aproape că îi simți pe toți că voiau să o aplaude, înainte de a fi apucat să spună măcar vreo vorbă.

Și Elizabeth simți acest lucru. Jerome văzu, văzu lumina bruscă din privirile ei și auzi în suspinul pe jumătate înăbușit cu care își începu prima replică, pe care o rosti cu foarte puțin mai înainte ca de obicei, ca și cum, cu modestie, ar fi vrut să rezeze orice

Charlotte Bingham

dorință ar mai fi existat de a-i aplauda apariția. În clipa aceea, își aminti Jerome deodată, foarte clar, în clipa aceea, el și-a revenit, și-a recăpătat echilibrul și au fost o echipă, el și Elizabeth erau egali.

La naiba! Mai simțea încă acea emoție! Mai putea simți zvîcnirea! Acel val de putere recent destupată! Azvîrli prosopul în chiuvetă și ieși din baie. Nu mai era nimeni în jur, toată lumea părea să se fi dus acasă. Salonul era gol cînd se întoarse acolo, așa că se duse direct la ușa cu ferestre și ieși pe balconul din fier forjat.

Își reluă firul gîndurilor. Trecuseră trei sferturi din prima scenă și ei alcătuiau un duet. Se aflau într-o perfectă armonie și nici unul din ei nu o lua înaintea sau nu rămînea în urma celuilalt. Se putea simți tulburarea spectatorilor. Era ca un zumzet strălucitor și care nu se auzea. Jerome nu se mai simțise astfel niciodată. Acela era adevăratul sentiment. Asta însemna a fi transportat de bucurie. Era ceva incomparabil.

Ar fi putut fi foarte bine, acum știa. Ar fi reușit fără să slăbească ritmul cîtuși de puțin, ar fi putut reuși și el cu Elizabeth ar fi terminat împreună încununată de succes. Se simțea bine, plutea, era acolo, deasupra tuturor, pînă în clipa cînd Cecil și-a mutat haina, iar Jerome l-a surprins făcînd acel gest. Dacă nu ar fi făcut-o, cine știe? se întrebă el privind în jos piața care se întindea sub balconul unde se afla, la începutul unei alte zile londoneze. Orice s-ar fi putut întîmpla dacă Cecil nu ar fi fost ca o fată bătrînă, care avea nevoie de un loc sigur și curat pentru a-și pune prețioasa haină. Poate ceva ar fi făcut-o pe Elizabeth

să își piardă controlul. Elizabeth putea să își piardă controlul foarte ușor, acest lucru Jerome îl știa prea bine. Doar se întâmplase o dată, atât de cumplit, încât îi ceruse lui ajutorul. Să zicem doar, să zicem că Cecil nu și-ar fi mutat haina. Să zicem numai.

Dar o făcuse. Gestul fusese încheiat, fusese făcut. Cecil își mutase haina de pe genunchi pe fotoliul liber de alături și Jerome îl văzuse cu coada ochiului. Și, văzându-l, realizează că Pippa nu avea să fie acolo, nu avea să vină la premiera lui și că, judecând după gestul de a-și pune haina pe locul gol, Cecil știa acest lucru.

În clipa aceea se pierdu, numai pentru un moment, pentru o fracțiune de secundă, dar care fusese de ajuns. Când și-a revenit, Elizabeth era departe deja, mult mai sus deasupra lui pe munte, gata-gata să fie înghițită de norii care dantelau înălțimile amețitoare. Stînd în balconul din Piața Grosvenor, la opt ore sau mai mult de la eveniment, Jerome își amintea foarte clar și făcînd-o, sentimentul de neputință îl copleși și îl cuprinse din nou amețeala. Din clipa aceea, cînd își dădu seama că Pippa nu avea să vină – să îl vadă, Jerome se pierdu, își pierdu atât siguranța, cît și sincronizarea și, de asemenea, întreaga claritate asupra performanței lui, privîndu-se de o bună parte din triumful acelei seri.

– Sper că nu te gîndești la vreo prostie, dragă băiete, spuse o voce obosită în spatele lui. În general, lucrurile scrise despre tine au fost, într-adevăr, încurajatoare.

Era Cecil, cu ochii înroșiți și epuizat și, pentru Cecil – foarte răvășit.

– Am adormit, spuse el ca pentru a se apăra văzînd privirea atît de fixă a lui Jerome. Așteptîndu-te.

Cei doi bărbați se priviră în balcon în liniște, pînă cînd Cecil, căscînd lung fără să se poată abține, dădu să intre iar în casă. În clipa aceea, Jerome se năpusti asupra lui apucîndu-l de reverele smochingului.

– De ce? îl întrebă el. De ce naiba nu mi-ai spus?

– Uite – am trecut prin atîtea, dragă băiete, spuse Cecil încercînd să nu se arate surprins de subita ferocitate a lui Jerome. Ți-am spus la cină, îți amintești?

– De ce nu mi-ai spus înainte, Cecil? gemu Jerome, clătînîndu-se ușor pe călcîie. Înainte să urc pe scenă. Aș fi suportat! N-ar fi contat!

– Crede-mă, dragă băiete, insistă Cecil, a fost dintr-un motiv cît se poate de bine întemeiat. Și n-am fost numai eu, știi asta. A fost și Pippa. Cînd a văzut că nu te poate prinde la telefonul de la intrarea actorilor, m-a sunat pe mine, pentru că astfel era sigură că îți va parveni mesajul. Cînd i-am sugerat că ar fi mai bine să-ți spun după aceea, mai ales despre accidentul mamei ei, și ea a găsit de cuviință la fel. S-a gîndit că ar fi fost mai bine decît să știi *înainte* – vreau să spun că ultimul lucru pe care ar vrea cineva să-l facă ar fi să te dezechilibreze, dragă băiete.

– Ei bine, exact asta s-a întîmplat „dragă băiete“! spuse Jerome dintr-odată foarte clar. S-a întîmplat și, fir-ar să fie, uită-te la rezultate!

Îi dădu drumul lui Cecil împingîndu-l în ușa deschisă, iar el se întoarse din nou să contemple evenimentele care aveau loc dedesubt, în piață.

Cecil scoase o țigară din cutia lui subțire, o bătu

de o unghie și și-o aprinse cu bricheta lui de buzunar *Dunhill*.

– Sigur că, dacă stau și mă gîndesc bine, recunosc el dînd afară un nor de fum, ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să-mi amintesc că locurile noastre erau chiar în primul rînd. Dar, în agitația acelor clipe... Am făcut-o cu cele mai bune intenții.

– Drumul spre iad, Cecil, îi spuse Jerome azvîrlindu-și smochingul pe un umăr, e pavat cu bune intenții.

– Îmi pare rău, Jerome, dacă tu crezi că am făcut o prostie, spuse Cecil. Dar, într-adevăr, am avut cele mai bune intenții. M-am gîndit că o să te superi că Pippa nu avea să vină. De aceea nu ți-am spus. Știind ce simți față de Pippa.

Jerome îl privi fix, întunecat, fără nici un pic de căldură care să inspire iertare, după care trecu pe lîngă el și se întoarse în salon, lăsîndu-l pe Cecil să își fumeze țigara pe balcon și dorindu-și să îi fi spus adevărul gol-goluț.

Însă, deși era adevărat că motivul pentru care Cecil nu îi spusese lui Jerome înainte de spectacol faptul că Pippa fusese silită să nu vină, era, într-adevăr, acela că știa ce simțea Jerome față de Pippa, nu era adevărat în felul în care ar fi crezut Jerome. Cecil nu îi spusese pentru că știa *exact* care erau sentimentele lui față de ea. Cecil nu îi spusese lui Jerome despre Pippa de ciudă.

Pagubele nu au fost atît de mari cum își închipuise

și, în timp ce se plimbau pe Downs, Jerome îi spuse Pippii acest lucru cu o ușoară tristețe, la care Pippa îi răspunse că lucrurile nu erau numai albe sau negre și că, de fapt, erau și multe nuanțe de gri.

– Nu-mi place griul, îi spuse el. Absolut deloc. Mie îmi plac numai lucrurile care sînt pozitive. Așa cum este faptul că te iubesc și mă iubești.

– Nu-mi amintesc să fi spus că te iubesc, zise ea scurtînd frîul calului.

– Nici eu nu-mi amintesc să mă fi născut! exclamă el. Și totuși, uite-mă – exist!

Ea începu să rîdă și își lăsă calul să meargă la trap. El îi urmă exemplul, călărind în rînd cu ea.

– Ești un actor teribil! strigă ea.

– Și tu ești frumoasă! Hai să facem o întrecere pînă în vîrfurile dealului!

Pippa cîștigă cu ușurință, ajungînd cu vreo zece lungimi înaintea lui Jerome.

– Dumnezeuule, îngăimă el oprindu-și calul. Există vreun sport la care să nu ieși învingătoare?

– Știu că e îngrozitor, nu? spuse ea aruncîndu-și pe spate părul bogat. Cred că ar fi trebuit să fiu băiat.

– Eu nu cred asta deloc, spuse el extrem de serios. Cred că asta e una din cele mai oribile idei pe care le-am auzit vreodată.

Se aplecă și încercă să o sărute, dar amîndoi caii se agitară deodată și se îndepărtară. Pippa rîse încîntată.

– Bravo, Drummer! spuse ea aplecîndu-se înainte și trăgînd calul ușor de o ureche. Știi să ai grijă de mine.

Jerome ignoră aluzia și își aduse calul alături de al

ei, așa încît să poată să privească amîndoi minunata priveliște a văii scăldate de soare.

– Mai povestește-mi despre accidentul mamei tale, spuse el după o pauză îndelungată. A căzut în bucătărie?

– A căzut în bucătărie, repetă Pippa răsucind cîteva fire din coama calului pe după degete.

– Cu aproximativ o oră înainte ca tu să pleci spre Londra.

– Știi doar. Ți-am spus. Am mai vorbit o dată despre toate astea.

– Ceea ce nu înțeleg este faptul că doamna... cum o cheamă?

– Doamna Huxley.

– Vecina voastră, doamna Huxley, era acolo și avea să stea cu ea și, din moment ce fusese și doctorul...

– Jerome.

Pippa îl privi și, pentru prima oară, Jerome văzu în ochii ei o scînteie de prevenire.

– Iartă-mă, spuse el cu un accent caustic. Am întrebat doar.

– Doar am văzut piesa, Jerome, continuă Pippa. Am văzut-o la Oxford.

– Oxford e Oxford, Pippa Nicholls! strigă Jerome. Aici era West End! O premieră în West End! Premiera mea! Premiera mea în West End! Și voiam să fii acolo! Și pentru că n-ai fost...

– Prostii! îl întrerupse ea. Nu are absolut nici o legătură cu faptul că eu am fost acolo sau nu!

– Totul are legătură cu asta, Pippa Nicholls!

– Ba nu, Jerome, și știi foarte bine! Folosești asta

doar ca scuză!

– O folosesc ca scuză? Ce scuză? Ce anume folosesc ca scuză, Pippa Nicholls?

– Știi extrem de bine, Jerome Didier. Totul începe să devină plictisitor, așa că nu știu ce faci tu, dar eu o să mă duc să sar peste niște bușteni.

Porni în galop spre un petec de iarbă la vreo sută de yarzi distanță. Calul lui Jerome ar fi vrut să pornească și el, dar Jerome nu vru, așa că strânse frâiele și îl răsuci pentru a-l face să stea liniștit și, când acest lucru se întâmplă, Jerome le slăbi și începu să se gîndească.

Știa ce voise Pippa să spună și se temea că avea dreptate, ceea ce îl făcea să o iubească și mai mult. Bineînțeles, inima îi fusese zdrobită din cauza faptului că ea nu reușise să ajungă și, toată săptămîna aceea, se convinsese că acela fusese motivul pentru care Elizabeth reușise și el nu își ținuse promisiunea. Dar, tot timpul, undeva în mintea lui, creștea din ce în ce mai mult o îndoială, o îndoială care creștea cu fiecare dată cînd urca pe scenă pentru a juca în piesa lui Oscar Greene, o îndoială care deveni certitudine pe drumul spre Sussex pentru a o vedea pe Pippa în dimineața duminicii următoare. Elizabeth Laurence triumfase nu datorită absenței lui, ci pentru că Elizabeth Laurence era mult mai strălucitoare decît el.

Cel puțin în acea piesă era.

Ceea ce nu era deloc de mirare, își spuse Jerome la volanul mașinii, deoarece, în fond, piesa aceea fusese scrisă pentru talentul ei, nu pentru al lui. Poate avea să vină și ziua aceea, poate chiar curînd, în care cineva va scrie ceva și pentru el și atunci va fi triumful

lui; pînă atunci, însă, trebuia să se hotărască să își spună adevărul în față. În acea piesă, domnișoara Elizabeth-Laurence îl spulbera pe Jerome Didier.

La început, procedase cu Pippa ca de obicei, făcînd apel la înțelegerea ei și încercînd să o facă să creadă că absența ei îl dăduse peste cap. Dar văzu imediat că nu îl credea și, din acea clipă încetă și el să mai creadă în asemenea scuză îndeajuns de mult pentru a nu mai continua. Astfel încît acum, călărind și spunîndu-și să nu uite să recunoască adevărul, reveni asupra unei probleme mult mai presante, și anume, cum să se însoare cu Pippa. Căci asta avea de gînd să facă, fără îndoială, în ciuda obiecțiilor mamei ei. De fapt, își spuse el, dînd pîteni calului, avea să se însoare cu Pippa tocmai datorită obiecțiilor mamei ei și, făcînd acest lucru, avea să îi arate atît ei, cît și lumii întregi pe ce bază nesigură erau fondate acele prejudecăți ridicole.

Galopînd din ce în ce mai repede în căutarea Pippei, începu să rîdă zgomotos imaginîndu-se cu o lance în mînă călare pe un cal de luptă bălîndu-se pentru mîna doamnei lui.

– Pîngi, Doamne, pentru Harry! strigă el deodată. Pentru Anglia! Și pentru Sfîntul Gheorghe!

După ceai rămase, în sfîrșit, singur cu ea – Pippa ducîndu-se să spele vasele – singuri, dar nu chiar față în față, căci doamna Nicholls continua să citească, cu capul aplecat deasupra cărții, ca și cum Jerome nici

nu ar fi fost acolo. Nici cînd el vorbi, ea nu își ridică privirea.

– Doamnă Nicholls, începu el. Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu Pippa și cu mine.

– Foarte bine, spuse doamna Nicholls întorcînd o pagină încet.

– Cred că știți ce am de gînd să vă spun, zise Jerome zîmbind în speranța că avea să însenineze atmosfera.

– Habar nu am ce ai de gînd să-mi spui, tinere, îl corectă ea, ridicîndu-și privirea, în sfîrșit, și uitîndu-se la el pe deasupra ochelarilor în formă de semilună. De ce naiba ar trebui să știu?

Jerome trase de două ori adînc aer în piept, inspirînd și expirînd pe nas, abia mișcîndu-și pieptul, exact cum fusese învățat, după care vîrî o mînă în buzunarul pantalonilor și pe cealaltă și-o sprijini pe spătarul fotoliului.

– Doamnă Nicholls, spuse el calm, cu nervii bine stăpîniți datorită exercițiului de respirație. Doamnă Nicholls, aș vrea să mă însor cu fiica dumneavoastră.

Urmă o tăcere îndelungată timp în care adversara lui își înclină capul și mai mult în jos pentru a-l privi mai bine peste ochelari. În cele din urmă, ridică scurt din sprîncene, oftă și își reluă lectura.

– Doamnă Nicholls, începu Jerome din nou.

– Am auzit ce-ai spus, tinere, spuse doamna Nicholls. Îți mulțumesc.

– Nu aveți nimic de spus?

– Dacă vrei neapărat să știi, am chiar foarte multe de spus.

– Atunci?

Pulbere de stele

– Foarte bine.

Mama Pippei închise cartea și o puse cu grijă pe o măsuță de alături, lângă fotografia fratelui Pippei, a cărei poziție o corectă ușor înainte de a-l privi din nou pe Jerome.

– Ai spus că ai vrea să te însori cu fiica mea, își reaminti ea.

– Da, zise Jerome. Exact.

– Atunci, tinere, aș vrea să știu de ce? Întrebă doamna Nicholls.

– De ce? făcu Jerome încruntându-se foarte tare și, aplecându-se ușor înainte, își sprijini acum amândouă mâinile pe spătarul fotoliului. Păi – pentru aceleași motive pentru care oamenii doresc să se căsătorească, doamnă Nicholls! Pentru că o iubesc! Pentru că vreau să trăiesc tot restul vieții alături de ea! Pentru că vreau să am copii cu ea!

Doamna Nicholls scutură din cap.

– Nu, te rog, spuse ea. Nu e nevoie să strigi. Acum nu ești pe scenă.

Ca și cum și-ar fi recunoscut vina, dar, de fapt, pentru a-și ascunde privirea furioasă, el lăsă capul în jos pentru o clipă, continuând să strângă spătarul fotoliului, după care se îndreptă și își duse ambele mâini la spate.

– Doamnă Nicholls, spuse el. Vreau să mă însor cu Pippa – pentru că o iubesc.

– Da, sînt convinsă, spuse doamna Nicholls, dar cu un zîmbet acum, care îl făcu pe Jerome să se simtă ca și cum ar fi spus vreo ciudățenie sau vreo prostie, ceea ce ea și intenționa. Dar, vezi, oameni ca dumneata, continuă ea, n-ar trebui să se căsăto-

rească. Oamenii ca dumneata, actorii, sînt plecați tot timpul în turnee, nu sînt deloc ceea ce eu aș numi de casă. Nu ar trebui să vă căsătoriți și să aveți copii. Nu e drept. Sau, cel puțin, nu e drept atîta timp cît nu vă căsătoriți cu cineva din lumea dumneavoastră. Cei din afara acestei lumi nu înțeleg. Ei nu știu nimic despre modul cum trăiți dumneavoastră, ce doriți și de ce doriți un lucru sau altul. Este mult mai bine să vă limitați la cei de același fel cu dumneavoastră.

– Ca țigani, vreți să spuneți? întrebă Jerome nechibzuit. Ca nomazii?

– Tinere, spuse doamna Nicholls acum fără să mai zîmbească și cu o altă expresie în privire. Sînt sute de fete drăguțe în profesia dumitale. Fete frumoase, actrițe, dansatoare, cîntărețe, mai știu eu, fete care au același stil de viață cu dumneata, care înțeleg aceleași lucruri. Fete care ar da orice numai să se mărite cu un tînăr frumos ca dumneata. Fete care ar fi mult mai potrivite. Nu ar merge cu Pippa. Ea este foarte diferită de dumneata. A fost crescută într-o cu totul altă manieră. Și, tare mă tem că, dacă te-ai căsători cu Pippa, ar fi foarte nefericită.

– Înțeleg, spuse Jerome vorbind cu greutate, uluit de voința și fermitatea doamnei Nicholls. Asta e tot?

– Nu, spuse doamna Nicholls. Nu chiar. Mai e ceva ce, pur și simplu, nu înțeleg. Și anume, cum de un tînăr ca dumneata, înconjurat numai de fete frumoase, așa cum e, cred, și cea cu care joci acum, pur și simplu, nu înțeleg – adică... de ce Pippa?

Jerome își întrevăzu salvarea și nu avea de gînd să piardă ocazia.

– Dragă doamnă Nicholls, spuse el întorcînd o

Pulbere de stele

fotografie a iubitei lui, Pippa, spre el, dacă întrebați așa ceva, atunci nu meritați să aveți o asemenea fiică.

Apoi, aruncînd încă o privire fotografiei, o puse la loc și ieși în grădină.

Pippa îl găsi în capătul grădinii, stînd într-un vechi leagăn, care atîrna de craca unui stejar foarte mare.

– Bănuiesc că ați stat de vorbă, spuse ea.

Jerome se legăna înainte și înapoi cu privirea ațintită în pămînt.

– Nu i-am spus decît că vreau să mă însor cu tine, zise el.

– Dă-te mai încolo, îi spuse Pippa strecurîndu-se lîngă el pe leagănul lat.

– Ah, Pippa! exclamă el deodată privind în sus spre cerul senin. De ce o fi iubirea atît de al naibii de grea?

– Dacă n-ar fi așa, spuse Pippa începînd să împingă din picioare, ar fi o altă formă de prietenie.

Împinse pămîntul cu și mai multă forță și leagănul se ridică mai sus. Jerome i se alătură împingînd pămîntul odată cu ea. Își încrucișară mîinile și brațele, fiecare ținîndu-se de lanțurile din ambele părți, iar Jerome o privi și, aplecîndu-se spre ea, își îngropă fața în părul ei.

– Știi cum e iubirea? o întrebă el.

– E ceva amăgitor, nu? făcu ea.

– Ceva! exclamă Jerome împingînd pămîntul cu mai multă putere. Iubirea este un el sau o ea, nu

„ceva“ El e Eros, ea e Afrodita, Cupidon sau Regina Suverană a Secretelor. Ea este cea care poate face dintr-o problemă foarte serioasă o glumă.

– Împinge mai tare, îl îndemnă Pippa. Vreau să văd dacă putem ajunge la fel de sus cum ajungeam cu fratele meu.

– Și cât de sus era asta, Pippa Nicholls?

– Atît de sus încît lanțurile se îndoiau!

Amîndoi împinseră mai tare.

– Ai grijă la balansări! îi spuse Jerome rîzînd. Pot avea unele efecte cît se poate de neașteptate!

Pippa se întoarce și îl privi încruntată în timp ce zburau și mai sus.

– Zău? întrebă ea. Haide – nici nu împingi!

Se balansau acum în liniște, pînă cînd reușiră să o facă atît de sus și atît de repede, încît abia își mai puteau lua avînt. Așa că amîndoi își folosiră greutatea îmboldind leagănul și mai sus, pînă cînd, în momentul cînd ajunseră la maximum, se aflau în paralel cu pămîntul.

– Ajunge! strigă Jerome. Mă dau bătut!

– Nu-ți fie teamă! i-o tăie Pippa. Lanțurile sînt încă drepte!

Așa că zburară și mai mult în sus, în jos și apoi iar în sus în spate pînă cînd, pentru o fracțiune de secundă, lanțurile au părut să-și piardă încordarea și Jerome avu impresia că nu îi mai ținea nimic.

Pippa scoase un chiot de bucurie.

– Da! strigă ea. Asta e! Am reușit!

După care reveniră încet pe pămînt, forța dispărînd și pendularea fiind din ce în ce mai slabă, tăcuți din nou, singurul zgomot făcîndu-l vîntul pe

lingă urechile lor. Nici unul din ei nu puse piciorul jos pentru a opri leagănul, ci rămaseră nemișcați, ținându-se reciproc de mijloc, răsucindu-se încet spre stînga și spre dreapta, lanțurile soîrîind înainte să se oprească definitiv.

Jerome expiră încet și își dădu părul la o parte din ochi, în timp ce Pippa rîse scoțîndu-și fusta dintre genunchi.

– Extraordinar, spuse el în final. Să-mi amintești să facem asta cînd o să fim căsătoriți.

Pippa îl privi foarte serioasă și apoi îl sărută ușor pe buze.

– Nu mă pot căsători cu tine, Jerome, spuse ea. Nu încă.

– Dar cînd? întrebă el nerăbdător strîngîndu-i și mai tare mijlocul. Nu cred că pot să aștept pînă o să îmiplinești douăzeci și unu de ani.

– Nu, nu, spuse ea părăind deodată uimită. Te rog, Jerome.

Dar era deja prea tîrziu, mult prea tîrziu, căci Jerome o săruta deja ridicînd-o din leagăn cu brațul pe care și-l ținea petrecut pe după mijlocul ei, așa încît acum stăteau în picioare și se sărutau, cu trupurile lipite unul de altul.

– Nu, spunea ea printre sărutări, iar el își trecea degetele prin părul ei și apoi mai departe, peste forma trupului ei. Nu, Jerome, nu, te rog.

– Ce vrei să spui cu nu? șopti el. Să nu mă opresc?

– Nu, șopti ea. Să nu continui.

– Mai departe, vrei să spui.

– Da, da.

Jerome îi descheiase deja nasturii rochiei din bumbac roșu cu alb, cu grijă și încet ca să nu o sperie și apoi își strecură o mână în interiorul rochiei pe pielea moale, netedă și fermă a trupului ei tânăr, surprins ca întotdeauna de cât de tulburător găsea un gest atît de simplu. Își ținu răsufarea cînd mîna îi cuprinsese mijlocul și o simți și pe ea ținîndu-și-o pe a ei. Își mișcă mîna și mai mult, trăgînd-o spre el, iar ea își lăsă capul pe spate, părul lung și negru curgîndu-i într-o cascadă involburată, închise încet ochii cenușii, dar frumoasa gură nu o închise decît pe jumătate.

– Da? șopti Jerome trecîndu-și mîna din nou peste spatele ei și introducîndu-și degetul mic sub o bandă elastică acoperită de un material moale, pipăind cu vîrf de degetului ~~carnea~~ fierbinte și tare.

– Da ce? întrebă ea suspinînd și lăsîndu-și capul să alunece acum pe umărul lui, în timp ce vîrf de degetului i se transformă în toată mîna care se mișca încet mîngîind unduirea aceea caldă.

– Da, vrei să te căsătorești cu mine, Pippa Nicholls? murmură el lăsîndu-și mîna să alunece pe partea de sus a unei coapse pe care o trase încet spre el.

Cealaltă mîna se afla pe umărul ei, pe rochie și cu ea îi ridică bărbia pentru a o privi în ochi.

– Da, te vei căsători cu mine? te-am întrebat, spuse el.

– De ce trebuie să ne căsătorim, Jerome? oftă ea, dar asta fu tot ce avu voie să spună deocamdată, căci Jerome o reduse la tăcere cu un alt sărut, un sărut lung care îi explora căldura gurii. Nu trebuie să ne căsătorim, Jerome, îngăimă ea, în cele din urmă, cînd el încetă să o mai sărute. Nu e nevoie.

– Ba da, trebuie să ne căsătorim, Pippa Nicholls, o contrazise el. Trebuie să ne căsătorim pentru că te iubesc, pentru că te iubesc mai mult decît am crezut vreodată că pot iubi pe cineva, pentru că mă iubești mai mult decît ai crezut vreodată că poți iubi pe cineva, și trebuie să ne căsătorim ca să te pot dezbrăca, să te duc în pat și să ajung la acest trup delicios și minunat al tău și să fac dragoste cu tine la infinit, continuu, la nesfîrșit, veșnic și pentru totdeauna. De aceea *trebuie* să ne căsătorim.

O sărută din nou, trecîndu-și mîna în sus pe trupul ei, în față în dreptul mijlocului, apoi mai sus, spre satinul care îi acoperea sînul fierbinte, vîrfurile degetului atingînd marginea unei alte undiri cărnose, mai mică, însă, care vibra sub atingerea lui.

– Nu trebuie să ne căsătorim, Jerome, spuse ea punîndu-și mîna pe chipul lui și apoi pe ceafă. Dar am putea să ne iubim. Aș putea să vin la Londra să te văd. Să te vizitez în apartamentul tău. Am putea avea o legătură. Nu mă deranjează, vezi? Pentru că te doresc, Jerome, la fel de mult – la fel de mult cît mă dorești și tu. Vreau să faci dragoste cu mine. Pentru că te iubesc, Jerome, și te vreau atît de mult. Așa că, vezi, nu trebuie să te însori neapărat cu mine. Nu trebuie să ne căsătorim neapărat ca să putem face dragoste.

Jerome se dădu puțin înapoi și o privi luîndu-și mîinile de pe ea și fixînd-o surprins.

– Nu trebuie? făcu el.

– Nu, spuse ea. Poți să faci dragoste cu mine oricînd vrei. Poți să faci dragoste cu mine chiar și acum. Aici.

– Pot?

– Da, Jerome. Da. Ți jur, putem să facem dragoste și fără să ne căsătorim. Poți să faci dragoste cu mine aici și acum dacă vrei.

El continuă să o privească fără să spună nimic, inexpressiv. După care, se aplecă deodată înainte și își puse mâinile pe mijlocul ei.

– Ce faci, Jerome? îl întrebă ea atunci.

– Ți închei nasturii, Pippa Nicholls, spuse el pe tonul care uneori este rezervat copiilor întârziați mintal. Nasturii rochiei.

– Dar de ce? continuă ea. Nu înțeleg.

– Ți închei nasturii rochiei, Pippa Nicholls, spuse Jerome din nou oftând, pentru că nu voi face dragoste cu tine. Și motivul pentru care nu voi face dragoste cu tine este că nu ești de acord să te măriți cu mine. Și, pentru că nu ești de acord să te măriți cu mine, Pippa Nicholls, eu nu voi fi de acord să fac dragoste cu tine pînă cînd nu vei fi de acord. Și nici atunci nu voi face dragoste cu tine – pînă în noaptea zilei – cînd, în sfîrșit, vom fi căsătoriți.

Încheindu-i și ultimul nasture, îi zîmbi, o sărută scurt pe buze și se depărtă printre tufe, fluierînd *Salut tineri îndrăgostiți*.

După o clipă, Pippa alergă după el, hotărîtă să dea în el cu pumnul, dar cînd îl ajunse din urmă, el o prinse din nou în brațe.

Mama Pippei nu era singura persoană care era

profund îngrijorată în legătură cu atașamentul fiicei sale față de Jerome Didier. Mai erau și alții, cea mai înverșunată fiind Elizabeth Laurence. Oricât ar fi încercat nu putea înțelege în ce fel îl atrăgea țărăncuța aceea – așa o poreclise Elizabeth – pe Jerome. În afară de faptul că o găsea total neatrăgătoare, cu părul ei dezordonat, cu chipul acela absurd de pistruiat, cu purtările ei băiețești și hainele ieftine, creatura aceea nu făcea parte nici măcar din lumea lor. Șoarecele nu era numai un șoarece de la țară, se plînse ea într-o seară lui Muzz, dar, mai rău – era un șoarece „civil”

– Bietul Jerome, oftă ea în timp ce se machia, pur și simplu habar n-are ce-l așteaptă, Muzz, draga mea. Întreabă pe oricine. Cei ca noi nu trebuie absolut sub nici o formă să se căsătorească în afara breslei.

Dacă i-a trecut vreo clipă prin cap că și căsnicia ei făcea excepție de la regulă, nu a spus-o niciodată și nici Muzz nu a făcut-o. În ceea ce o privea pe Elizabeth, în momentul cînd pleca de acasă din Chelsea pentru a se duce la teatru în fiecare zi, înceta să mai fie căsătorită, iar cînd se închidea în cabina ei, Sebastian înceta să mai existe. Numele lui nu se pomenea niciodată și, după dezastruoasa apariție din seara premierei, nu a mai fost văzut niciodată pe acolo. Nu a mai fost văzut niciodată nici măcar prin apropierea teatrului.

Elizabeth reușise să aranjeze acest lucru cu obișnuita ei diplomatie. Mai întii, în ceea ce privea menționarea numelui lui, i-a spus lui Muzz că, datorită naturii rolului pe care îl juca și intensității relației pe care trebuia să o recreeze în fiecare seară pe scenă

Charlotte Bingham

cu Jerome, găsea că procesul de intrare în personaj cu o oră înainte de ridicarea cortinei era neobișnuit de dificil, un proces pe care mărturisea că i-ar fi imposibil să îl realizeze dacă pregătirile i-ar fi fost întrerupte, îndeosebi de includerea oricărei realități. Cum ar fi pomenirea unui soț sau a unei căsnicii.

– Nu pot nici să-l văd, nici să mă gândesc la dragul meu Sebastian, nu trebuie să-l văd decât pe Jerome, îi explică ea lui Muzz, știind că totul va fi cunoscut de întreaga trupă pînă la prima pauză. Sau, mai corect pe Charles, personajul pe care îl joacă Jerome. Dacă îmi amintesc măcar o clipă de dragul meu Sebastian, atunci mă blochez, ca o mașină care nu mai are benzină. Devin – ah, care e cuvîntul potrivit? Inhibată – da! Îmi dau seama că nu mai pot fi Emerald Glynn, care se dăruie lui Charles Danby, și devin eu însămi din nou, *jucînd rolul, nu întruchipîndu-l*. Așa că pentru binele acestei minunate piese, trebuie să fiu doar Elizabeth Laurence. Necăsătorită.

Aceeași motivație o folosi și cu soțul ei, singura deosebire constînd în nuanțe. I-a spus că trebuia să pară că se detașează de el pentru ca piesa să reușească, nu pentru sine, ci pentru Jerome.

– Pentru mine, dragul meu, îi spuse ea, nimic nu e mai important decât să fii acolo, fie fizic, fie în mintea mea. Cum altfel crezi că aș putea să joc scenele celea de dragoste, dacă nu m-aș gândi la tine? De fiecare dată cînd trebuie să-i spun lui Jerome – sau lui Charles, mai bine zis – că îl iubesc, trebuie să mă gândesc că ești tu. La fel și cînd îl sărut, și cînd îl îmbrățișez, mă gândesc că te sărut sau te îmbrățișez pe tine, dragul meu. Dar bineînțeles că pentru bietul

Jerome, este, pur și simplu, imposibil. E un băiat atât de dulce, care, dacă se gîndește la tine, se inhibă imediat îngrozitor! Închipuiește-ți, dragul meu! E foarte adevărat. Bietul băiat se topește tot! Mi-a spus într-o seară, la unul dintre primele spectacole, în prima săptămînă mi se pare, că a avut impresia că te vede în sală și, pur și simplu, a înghețat! Cred că e doar un copil și, fie vorba între noi, dragul meu, puțin cam lipsit de profesionalism, dar nu-i decît primul rol al bietului mieluşel, așa că ar trebui să fim îngăduitori.

Astfel că Sebastian, așa cumsecade și înțelegător cum era, fu îngăduitor și promise să nu vină nici să vadă piesa, nici să o viziteze la teatru. Cînd trebuia să se întâlnească după aceea cu Elizabeth pentru a lua cina împreună sau pentru a merge la o petrecere, îi promise să o aștepte fie la restaurant, fie la clubul de unde ea îl putea lua, singura condiție fiind ca petrecerile la care se duceau împreună să fie pur „civile”

– Nu pot să sufăr să te văd ignorat, îi spuse ea. Nu suport asta și n-o să admit. Așa că, spre binele tău, nu vom merge la nici una din petrecerile acelea prostești.

Firește că Sebastian a respins această idee sub motiv că era important pentru ea să ia parte la asemenea evenimente, din moment ce acum era ferm hotărîtă să facă o carieră teatrală, așa că, din nou, pentru a nu inhiba pe nimeni și conștient de celebritatea de care era înconjurată, Sebastian stătu în afara reflectoarelor și o lăsă pe Elizabeth să ia parte la petrecerile necesare unde putea fi văzută în compania lui Jerome, dar numai pentru binele piesei.

Cu toate acestea, nu era deloc ușor pentru tinăra și frumoasa femeie care devenise obiectul admirației întregului oraș. Adoratul ei soț îi putea înțelege toate nevoile, armata din ce în ce mai mare de admiratori se putea închina la altarul frumuseții ei, dar singurul om care conta cu adevărat pentru ea, obiectul dorințelor ei, părea insensibil la farmecele ei. Jerome Didier o trata ca pe o prietenă, sau, mai rău, ca pe o soră.

Seară de seară stătea la ea în cabină în timpul pauzelor vorbindu-i la nesfârșit despre Pippa și cerîndu-i sfatul în legătură cu ea. Elizabeth zîmbea înțelegătoare, îi lua mîinile într-ale ei, se făcea că îi dă sfaturi, ofta din cauza situației dificile în care se afla el, îi promitea să se gîndească la o soluție, dar tot timpul fierbea de o gelozie furioasă. Apoi, cînd Jerome se ducea să se pregătească pentru al doilea act, Elizabeth dădea frîu liber emoțiilor implorînd-o pe Muzz să încerce să îi explice ce posibilă atracție putea exercita fata aceea deșirată și neîngrijită asupra cuiva atît de vesel și de frumos ca Jerome?

În loc de răspuns, Muzz clătina doar din cap și spunea ceva de bromura al cărei gust nu conta, în timp ce împacheta frumos articole de lenjerie intimă din mătase, călcate perfect și punîndu-le într-o cutie specială îmbrăcată în satin și purtînd inițialele E.L.

– Uneori îmi vine să țip, Muzz, știi asta? îi spunea ea costumierei în fiecare seară, ba chiar și de două ori pe seară cîteodată, altădată chiar și de mai multe ori în zilele cu matineu stînd și uitîndu-se la singura persoană care o înțelegea, mai exact ea însăși.

– Nu pot să înțeleg de ce, spune Muzz fără prea

multă variație. Biletele sînt vîndute pînă la Crăciun.

– Ba sigur că știi de ce, draga mea, ofta Elizabeth aplecîndu-se mai mult spre imaginea ei din oglindă, așa încît să se privească adînc în ochi și în sinea ei. Și nu are nici o legătură cu vînzarea билетelor.

Atunci se auzea o bătaie în ușă și băiatul striga:

– Cinci minute, vă rog, domnișoară Laurence!
Cinci minute, vă rog!

Cinci minute. Și apoi încă zece pînă avea să fie în brațele lui Jerome, singurul lucru care conta acum pentru Elizabeth, chiar dacă era ceva artificial. Nimic altceva nu avea importanță. Toate adulările, mulțimea de oameni de la ușă, autografele, fotografiile, interviurile, scrisorile de la admiratori, florile, atenția, aplauzele și aclamările, nimic nu era la fel de important ca miracolul care avea să se întîmple în următoarele două ore. Elizabeth avea să îl aibă pe Jerome numai pentru sine și aveau să fie amanți. El avea să îi spună cît de mult o iubește, avea să o îmbrățișeze, să o sărute, să îi jure că va fi a lui pentru totdeauna, ceea ce era foarte corect, căci, dacă doi oameni erau făcuți unul pentru celălalt atunci așa trebuia să fie. Fiecare din ei era o jumătate din aceeași sămînță și Elizabeth știa că Jerome nu juca doar teatru, fiindcă atunci cînd o săruta și îi dădea apoi drumul, avea genul de privire pe care un bărbat nu o poate simula, privirea pe care Sebastian o avea de fiecare dată cînd ea îl lăsa să o sărute, privirea pe care o avuseseră toți cei care o sărutaseră sau care, probabil, își imaginaseră că o sărutau, privirea aceea uluită care părea să însoțească mereu adevărata dragoste.

Elizabeth o vedea în fiecare seară în ochii lui Jerome și de cîte două ori miercurea și sîmbăta. Nu conta pentru ea că acea privire dispărea imediat după ce se termina scena sau actul sau cînd se lăsa cortina pentru ultima oară. Jerome putea să creadă că juca teatru, dar ea știa mai bine. Nu o interesa nici cu cine se întîlnea după spectacol, nici unde se ducea în weekend-uri. Elizabeth văzuse privirea și știa, era convinsă că Jerome Didier era al ei.

Deci, nu mai trebuia decît să găsească o soluție de a i-o scoate pe țărăncuță din cap.

Și Cecil Manners era împotriva căsătoriei lui Jerome cu Pippa, opunîndu-se numai datorită faptului că o voia pe Pippa pentru sine. Ideea existase dintotdeauna, dar pînă să apară în scenă Jerome fusese numai o idee vagă, mai degrabă o Poveste decît o poveste de dragoste. Cecil fusese îndrăgostit de Pippa ca idee, fusese îndrăgostit de ideea de a fi îndrăgostit de Pippa, decît să fie îndrăgostit serios de Pippa ca persoană. Cecil fusese prea ocupat să avanseze în carieră pentru a se gîndi în mod serios la Pippa, dar cînd mama acesteia îi spuse cît de serioase erau intențiile lui Jerome, Cecil își dăduse seama că venise vremea să își reconsidere atitudinea. După părerea lui Cecil, căsătoria lui Jerome cu Pippa ar fi fost un dezastru.

Cînd luară masa de prînz împreună descoperi că și Dmitri Boska era de aceeași părere, dar din motive

cu totul diferite.

– Nu vrem să se însoare cu o țărăncă, spuse Boska. Una cu paie în păr! Nu asta e imaginea pe care o vreau pentru acest băiat!

Cecil își înăbuși propriile sentimente și nu spuse nici un cuvânt pentru a-l corecta pe Boska în legătură cu faptul că o descria atât de greșit pe iubita lui, Pippa, pentru că știa că nū ar fi fost bine. Și, pe urmă, Boska era atât de puternic, încât dacă el hotăra că Jerome nu avea să se însoare cu Pippa, era foarte posibil să facă ceva pentru ca acest lucru să nu se întâmple.

– Jerome Didier are stil, continuă Boska, Jerome Didier are eleganță, Jerome Didier cu care toată lumea vrea să se culce. Așa că vrei să știi părerea mea, Cecil? Dacă Jerome Didier vrea să se însoare cu cineva, atunci fata trebuie să aibă stil și eleganță. Și ea trebuie să fie cineva cu care toată lumea vrea să se culce. Da? Înțelegi cum gândesc eu?

Cecil înțelegea foarte bine, își spuse el, aranjîndu-și nodul la cravata *Garrick Club*. Înțelegea chiar foarte bine punctul de vedere al lui Boska. Toată lumea îl înțelegea, Boska avea grijă de asta. Numai că uneori își dorea, așa cum își dorea acum, în liniștea de la *The Mirabelle* ca Boska să nu fi fost atât de străin profesional. „Și să nu îi mai pronunțe numele greșit – „Sissel”

– Bine, Cecil, spuse Boska bățînd cu un deget în masă. Ia spune-mi ce-am vrut să spun.

– Ai vrut să spui, dragă băiete, spuse Cecil îndepărtînd niște firimituri invizibile de pe fața de masă scrobită, că, dacă domnișoara X nu poate ajunge în

patul lui Jerome Didier, atunci vrea ca oricine s-ar afla în acel pat să fie o adevărată frumusețe.

– Bravo, spuse Boska rîzînd. Și de ce? Pentru că ea își poate imagina! Da? Își poate imagina că ea este femeia aceea frumoasă. O femeie frumoasă. Nu o țărăncuță. *O femeie frumoasă*. Ca Elizabeth Laurence.

Acum Cecil păru într-adevăr surprins și expresia de pe chipul lui trebuie să fi trădat acest lucru, din moment ce Boska bătu din palme încîntat.

– Ai priceput! strigă el. Pe ea ar trebui să o aibă în pat Jerome Didier! În jurul micuței domnișoare Laurence ar trebui să-și încolăcească el picioarele!

– Șșș, se încruntă Cecil privind peste umăr să vadă dacă mai auzise cineva cuvintele lui Boska. Mai încet, băiete dragă.

– Prostii, spuse Boska ironic, făcîndu-i semn chelnerului să îi mai aducă un coniac. Îl facem pe Didier să se culce cu Eliza Doolittle și viețile tuturor vor fi mai ușoare. Și, un numai că vor fi mai ușoare, dar vor fi și mai bune! Mai bogate! Gîndește-te ce poveste! Publicul o să dea buzna! Doi oameni atît de frumoși ca ei? Care se devorează și pe scenă și în afara ei? Ascultă, Cecil, am putea ieși la pensie chiar mîine. Două staruri ca ei avînd o relație amoroasă? Nu poți obține ceva mai senzațional.

– Înțeleg ce vrei să spui, zise Cecil avînd grijă să vorbească încet. Dar nu cumva uîți ceva? Cum ar fi, de exemplu, soțul lui Elizabeth Laurence?

– N-ai auzit niciodată de divorțuri?

– Am auzit de divorțuri, dragă băiete, dar tu n-ai auzit ce scandaluri stîrnesc?

Boska îl privi pe furiș cînd chelnerul aduse două

pahare mari cu coniac pe care le așeză cu grijă în fața lor, după care izbucni în hohote de râs. Cecil se simți foarte jignit.

– Vorbesc foarte serios, dragă băiete, spuse el jucându-se cu paharul. Dacă e adevărat ce ai spus adineauri și chiar te gîndești să-i unești pe cei doi clienți ai mei, dacă – și mă îndoiesc foarte tare – dar, chiar dacă s-ar întîmpla vreodată ca ei să aibă vreo legătură, scandalul care va urma ne va ruina. Mai ales în ochii lumii internaționale.

Boska păru uluit, mai rîse puțin și apoi lovi cu amîndouă palmele în masă. Cecil abia avu timp să-și salveze paharul.

– Nu, asta nu pot s-o iau în serios, Cecil! spuse el. Acești oameni, clienții tăi, dragul meu Cecil, nu sînt decît actori! Nu călugărițe!

– Bineînțeles că nu sînt călugărițe, nici călugări, dragă băiete, spuse Cecil, dar nu poți să uiți de lobby-ul femeilor, care este încă foarte puternic, mai ales în Statele Unite.

– Prostii, Cecil! Asemenea prostii! spuse Boska zîmbind. Niște femei simple – astea întotdeauna le iartă pe cele frumoase. Toată lumea proslăvește frumusețea. De aceea se duc la cinema – unde în altă parte pot vedea atîta frumusețe? Da? Stelele de cinema? Ele sînt sfinții zilelor noastre, Cecil. Sînt sanctificate. De exemplu, mama – s-ar ruga la o fotografie a Fericitei Elizabeth din Gizycko. Fiica mea? O venerază pe Yvonne de Carlo. Îi cuplăm pe Elizabeth și Jerome Didier și peste tot or să li se aprindă candelă.

Cecil își stinse țigara și încuviință ușor. Nu era

obligat să fie de acord cu prognoza lui Boska, dar nu putea să nu simtă că Jerome se potrivea mult mai bine cu Elizabeth Laurence decît cu iubita lui vecină. Și chiar dacă ar fi făcut abstracție de sentimentele proprii, pentru o clipă, dacă presupunea că Jerome va continua și se va căsători cu Pippa, ar fi însemnat un dezastru într-un alt fel, căci nu se putea ști cît de rău avea să primească Elizabeth totul, ceea ce ar fi fost rău, într-adevăr, pentru toți. În clipa aceea, Elizabeth era cea mai senzațională tînără achiziție din domeniu, dar era atît de tînără încă, atît de nesigură în aparență și atît de ușor de tulburat încît o asemenea dezamăgire ar fi putut-o face chiar să-și abandoneze cariera.

– Infernul nu are o asemenea furie, Cecil, spuse Boska de parcă i-ar fi citit gîndurile.

– Știu, dragă băiete, dar mă gîndesc la toate.

– Bun, spuse Boska sorbind și ultima picătură de coniac, nu vrem ca divina noastră domnișoară Laurence să sîrșească într-un sanatoriu, nu?

– Nu, spuse Cecil, cu siguranță că nu. Dar ideea e una, dragă băiete. Ideea e foarte bună. *Dar...*

– De aceea îți propun să inviți la dejun pe un alt client al tău, spuse Boska uitîndu-se după șeful chelnerilor. Pe blonda aceea drăguță. Prietena lui Elizabeth. Cea care a insistat să joace și ea în piesă.

– Pe Lalla Henderson?

– Lalla Henderson. E o adevărată doamnă.

Boska chemase chelnerul și îi spusese să îi aducă nota.

– Da, Cecil, spuse el apoi căutîndu-și portmoneul în buzunar. Invit-o pe Lalla Henderson la dejun. E o

doamnă care rezervă multe surprize.

Cecil o invită pe Lalla la *Trocadero*, loc pe care îl consideră mult mai potrivit decât oricare din restaurantele pe care le frecventa de obicei. Affându-se la brațul lui Cecil, Lalla făcu cîteva capete să se întoarcă, fiind o blondă înaltă, cu picioare frumoase și lungi, bine proporționată și îmbrăcată după ultima modă într-un costum nou *John Cavanagh*.

— Se numește, o să-ți vină să crezi? făcu Lalla după ce chelnerul îi conduse la masa lor. Se numește *Claridge's*, nu e caraghios? Se pare că designerul l-a făcut cu intenția de a fi purtat numai cînd se ia prînzul la *Claridge's*.

— Ar fi trebuit să-mi spui, Lalla dragă, zise Cecil oferindu-i o țigară. Aș fi putut foarte bine să te duc acolo.

— Ah, nu cred, dragă Cecil, spuse ea acceptînd un foc și apoi aruncîndu-și privirile prin restaurant. Țsta e mult mai potrivit pentru noi, nu crezi?

O mare parte a timpului discutară despre piesă, trîncăniră despre tot felul de nimicuri, cel puțin care nu făceau parte din agenda Lallei. Dar trăia de destul timp în lumea teatrului pentru a ști că agenții importanți nu își invitau niciodată la masă clienții mai puțin importanți fără un scop anume, așa că mîncă, bău vin, spuse cîteva bancuri, rîse la glumele neamuzante ale lui Cecil și așteptă să ajungă la subiect.

Lucru care se întîmplă Ța desert.

– Toți, spuse Cecil, toți cei care sîntem de partea asta a rampei, toți sîntem îngrijorați în legătură cu Jerome și Elizabeth.

– Dar amîndoi sînt minunați! exclamă ea făcînd pe ingenua. Sînt din ce în ce mai buni cu fiecare spectacol!

Cecil o privi și zîmbi. Eră o fată foarte drăguță, dar o actriță îngrozitoare și pe scenă și în realitate.

– Să-ți explic altfel, draga mea, spuse el. Sîntem deosebit de preocupați în legătură cu starea psihică a lui Elizabeth.

Pentru o clipă, Lalla îi surprinse privirea pe deasupra paharului ei de vin și, în clipa aceea, Cecil se simți deodată stăpînit de dorință, ceea ce era foarte neobișnuit pentru el. Obiectele dorințelor lui Cecil erau de obicei sub formă de contracte, rareori sub cea a tinerelor actrițe. Cecil făcuse de multă vreme un jurămînt de castitate în privința tinerelor actrițe, deoarece o slăbiciune în acea direcție distrusese mulți agenți buni, mai ales pe cel pentru care lucrase prima dată, Edward Goodbody, un cunoscut agent care a murit în cele mai penibile împrejurări. Numai amintirea acelor împrejurări îl făcea pe Cecil să roșească.

Dar îl ajută să nu se mai gîndească la Lalla Henderson și superbul ei decolteu și să revină la problema care îi dădea de furcă.

– Lalla, dragă, spuse el, ești cea mai bună prietenă a lui Elizabeth, deci ai putea fi cea mai în măsură să ne spui ce s-ar întîmpla dacă Jerome Didier s-ar căsători, așa cum intenționează.

Lalla zîmbi deodată și se aplecă peste masă, așa încît chipul ei drăguț se afla la numai cîțiva centimetri de al lui Cecil, destul de aproape pentru ca parfumul ei să-l intoxice.

– Chiar vrei să știi ce cred eu? Cred că dacă Jerome s-ar însura cu Țărăncuța, așa cum îi spune Liz, ar fi cel mai bun lucru care s-ar întîmpla.

Cecil, care aștepta să fie cel mai groaznic lucru, rămase uluit și foarte derutat.

– Dar eu am crezut că Elizabeth e îndrăgostită nebunește de Jerome, spuse el, iar Lalla începu să rîdă.

– Așa și este, dragă Cecil! Ar omorî chiar, numai să pună mîna pe el!

– Atunci? Cum ar putea însurătoarea lui Jerome cu... spuse el și fu gata să rostească numele Pippei, dar se abținu, ca nu cumva felul în care ar fi făcut-o și privirea să îi trădeze sentimentele. Cum ar putea însurătoarea lui Jerome cu această fată, se corectă el, nu văd cum ar putea să fie cel mai bun lucru.

– Jerome se însoară cu Pippa, spuse Lalla oftînd și mîncînd cîteva căpșuni cu grijă. Mama ei e zdrobită, dar nu pentru mult timp. Mamele, în general, sînt foarte dure, nu ești de acord, Cecil dragă? Și așa, Doamna Țărăncuță trece peste tot, Jerome e fericit pentru că, în sfîrșit, o are pe țărăncuță în pat, are pe cineva care să îi gătească, să îi spele și să-i cîrpească ciorapii și seara, înainte să se întoarcă în cuibușorul iubirii lui, o are și pe Elizabeth, nu? Cu nici una din imperfecțiunile unei soții și cu tot ce înseamnă opusul imperfecțiunii într-o actriță frumoasă. Prin urmare, va începe să o vadă pe Elizabeth într-o altă lumină, nu

crezi, dragul meu?

– Zău? întrebă Cecil prea fascinat pentru a-și aprinde țigara pe care o scosese din pachet.

– Cecil, dragul meu, spuse Lalla, Jerome nu va mai fi iubitul care nu apreciază, nu? Și lui îi place foarte mult să joace acest rol, nu-i așa? Nu, dragul meu, tot ce-i va rămîne superbului Jerome de jucat va fi rolul Bunului Soțior, pentru care îmi închipui că nu e prea potrivit.

Reușind, în sfârșit, să își aprindă țigara, Cecil observă, nu fără mare surprindere că, mîna lui, atît de sigură de obicei, acum tremura de emoția momentului.

– Continuă, cred că încep să văd unde vrei să ajungi, spuse el.

– Da? făcu Lalla aprinzîndu-și și ea țigara și expirînd cu eleganță un norișor de fum. Eh, în caz că n-o faci, dragul meu, o să-ți explic mai clar. Îl avem pe Jerome jucînd rolul Soțiorului Fericit. Nu e prea potrivit pentru rol. O avem pe Țărăncuță în rolul Doamnei Proaspăt Căsătorite – foarte potrivită. Și o avem pe Elizabeth, considerată cea mai bună actriță a generației ei, jucînd ce rol? Al Doamnei-în-Așteptare. Și, te rog să mă crezi, Cecil, dragule, nu va trebui să aștepte prea mult.

– Un lucru pe care toată lumea pare să-l uite, spuse Cecil încruntîndu-se, este că Elizabeth este, de fapt, măritată.

Lalla îl privi de parcă ar fi fost nebun și începu să rîdă.

– Ah, Cecil! strigă ea. Ești atît de minunat de demodat! Cînd Jerome o să se plictisească de jucat

rolul Scumpului Soțior Fericit, pe care crezi că va pune ochii? Pe al Amantului. Și ce trebuie să aibă amantii? Amante. Și cine a spus că Amantele trebuie să fie necăsătorite? În fond, am auzit că tocmai cele căsătorite sînt cele mai bune. Pentru că nu-l bat la cap pe Amant să le ia de nevaste.

Cecil își stinse țigara în scrumieră rușinat de rolul lui în ceea ce părea a fi o conspirație și rușinat de sine pentru că nu se putea – sau, mai rău, nu voia – să se retragă din ea.

– Nu-mi pot închipui, Lalla dragă, spuse el în final. Jerome este absolut nebun după – după fata asta.

– Da. Pînă cînd o să-i devină nevastă și nu va mai fi Marea De Neatins. Pînă cînd va fi numai acasă gălind. Și, într-o seară, cînd va veni acasă, îi va simți părul mirosind a ceapă...

– Ah, nu, spuse el mult prea grăbit. Nu, nu cred că Pip – nu cred că părul acestei fete va mirosi vreodată a ceapă.

Ceea ce îi atrase o privire lungă și curioasă din partea Lallei, pe care el dădu impresia că nu o sesizează și luă o înghițitură din paharul cu apă rece.

– Tu joci bridge, Cecil? îl întrebă Lalla, dar continuă fără să îi aștepte răspunsul. Eh, bineînțeles că joci. Ce întrebare prostească. Hai să spunem în termeni de bridge. Doamna Țărăncuță, odată măritată e vulnerabilă. Deoarece, ca Doamna Soție, are numai de pierdut. Eventuala amantă nu are. Aș accepta acest rol secundar oricînd. Bărbații își înșeală mult mai puțin amantele decît soțiile. Nu crezi, Cecil?

El zîmbi numai, dar posomorît, încercînd să recapituleze totul pînă în acel punct. Dacă Lalla avea

dreptate și Jerome se căsătorea cu Pippa, atunci totul avea să fie foarte bine, pentru că totul avea să meargă prost. Asta spunea ea, de fapt. Jerome nu avea să suporte să stea însurat, sau cel puțin, fidel, Elizabeth avea să vadă acest lucru și Pippa, fiind Pippa, avea să divorțeze, ceea ce, deși era un gând șocant, era o soluție pe care Cecil și-ar fi dorit-o foarte mult, avea să o lase pe Pippa complet liberă pentru a se căsători cu el, iar Cecil știa că aceea era singura modalitate prin care o putea lua de soție, prin ricoșeu.

– Și Jerome și Elizabeth? întrebă el, de parcă acum, avînd distribuția, nu mai rămînea decît să facă repetiții pînă avea să iasă perfect.

– Dragul meu, spuse ea, ca și cum el nu ar fi înțeles. Jerome și Elizabeth sînt făcuți unul pentru celălalt. Sînt predestinați, dragul meu. Nimeni și nimic nu le poate sta în cale. Scrie acolo, în stele. Acolo le sînt scrise numele. Toată lumea știe acest lucru, toți cei care îi văd jucînd. Iar ziarele sînt pline de ei. Lumea nu poate citi destul despre ei.

– Foarte adevărat, aprobă Cecil. Și Dmitri Boska se gîndește deja la primul lor film împreună. Asta e cu siguranță ceva senzațional.

– Dragul meu, oftă Lalla, sînt de neoprit. Pentru că sînt, pur și simplu, unici. Formează un parteneriat. Și, ca orice alte mari parteneriate din teatru, vor avea loc oriunde. Asta este o certitudine.

Cecil era impresionat, Cecil era convins. Totul părea să aibă foarte mult sens. Faptul că soțul lui Elizabeth nici nu fusese menționat era ceva irelevant, pentru că argumentul Lallei era cît se poate de solid.

Toți cei care îi văzuseră erau de acord cu acest lucru. Didier și Laurence erau o pereche.

– Bine, spuse el ca și cum ar fi încheiat negocierile cu o înțelegere. Deci știm cu toții cum stăm.

– Da, păpușă, spuse Lalla zîmbind și punîndu-și mîna pe mîna lui, ceea ce îl făcu să simtă din nou impulsuri de dorință. Și pentru asta nu trebuie decît ca un cunoscut să se ducă să stea de vorbă cu mama Țărăncuței, nu crezi? Și, dacă nu te superi că-ți spun, cu cît mai curînd, cu atît mai bine, nu?

Cecil puse o mîină peste a Lallei, ținîndu-i-o. Spre încîntarea lui, pe care făcu tot posibilul să nu o arate, Lalla își trecu degetul mare în sus și în jos peste degetul lui arătător privindu-l fix în ochi.

– Ești o tînă ră foarte isteată, Lalla, spuse el. Dacă te-aș putea ajuta cu ceva în schimb...?

– Da, dragul meu, spuse ea imediat. Dacă tot ai întreat, aș mai vrea încă zece lire pe săptămîină, pentru că am un salariu de mizerie și aș vrea să-mi garantezi un rol în viitoarea piesă a lui Liz. Sau film.

Cecil încuviință, incapabil să mai vorbească, fiindcă Lalla începu să își treacă vîrfurile degetelor prin palma lui. Dar știa că nu avea să fie foarte greu. Dacă putea manevra lucrurile așa cum doreau toți și să mețină parteneriatul Jerome-Elizabeth intact, și Boska și Locke aveau să fie foarte bucuroși să găsească un rol mic și pentru domnișoara Lalla Henderson.

– Acum trebuie să mă grăbesc, scumpul meu, zise Lalla ridicîndu-se și aplecîndu-se pentru a-l săruta pe frunte. Nu mă considera nepoliticoasă, dar am o întîlnire.

Charlotte Bingham

Chiar înainte să plece, Lalla îi cuprinse umerii lui Cecil din spate și îl mai sărută o dată în creștetul capului. O amuză nespus de mult să vadă o urmă de ruj de un roșu aprins în mijlocul cheliei lui Cecil.

De asemenea, și în taxi, în drum spre punctul de întâlnire cu Elizabeth, o amuză nespus de mult ușurința cu care îl adusesese pe Cecil la modul de gândire al acesteia. Fusesse atât de moale în mâinile ei.

Apoi se rezemă de spătarul banchetei și se gândi cât de deșteaptă era Elizabeth. Numai ea ar fi putut descoperi că singura șansă de a pune mâna pe Jerome era să-l lase să se însoare cu plictisitoarea Țărăncuță. Numai Elizabeth își putea da seama că, atâta timp cât Țărăncuța rămânea nemăritată, Jerome avea să fie în mrejele ei.

– Cum va ajunge în pat, se va termina totul, îi repetase ea destul de des Lallei, uneori rîzînd răutăcios, alteori doar aruncînd fulgere amenințătoare din ochii aceia verzi, strălucitori.

– Cum va ajunge în pat, se va termina totul.

Biata Țărăncuță, își spuse Lalla cînd taxiul intră în Picadilly, biata Țărăncuță simpatcă. Cu toate cărțile pe care Elizabeth le avea împotriva ei, nu avea absolut nici o șansă. Pentru o clipă, Lallei îi fu milă de ea. Dar numai pentru o clipă.

Șapte

Pe drumul de întoarcere la Londra, Cecil se gîndi că jucase un teatru excelent. Nu fusese chiar una din cele mai bune împrejurări, un spectacol la ora ceaiului, în fața unui public ostil, dar depusese multe eforturi și, pînă la urmă, cucerise publicul de partea lui. Trebuia să recunoască faptul că fusese într-un ușor avantaj, deoarece publicul nu era împotriva lui ca persoană, ci a ceea ce avea de spus. De fapt, dacă ar fi fost el însuși, ar fi fost primit cu foarte mare căldură chiar din clipa cînd a apărut în ușa salonului, fiindcă doamna Nicholls l-a plăcut dintotdeauna pe Cecil și de nenumărate ori lăsase de înțeles că ar fi foarte bucuroasă dacă i-ar deveni ginere. De fapt, cînd i-a telefonat pentru a o întreba dacă îi poate face

o vizită, spunînd că voia că îi vorbească despre Pippa, doamna Nicholls îi răspunsese cu foarte multă afecțiune, invitîndu-l imediat. Dar, din păcate, din clipa cînd Cecil a încetat cu nimicurile și a trecut la ceea ce repetase cu atîta grijă, își pierdu simpatia publicului.

Doamna Nicholls îl așteptă să termine ce avea de spus și abia după aceea vorbi ea, deși era atît de uluită, încît încercase să îl întrerupă și să-l readucă pe pămînt de cîteva ori. Dar Cecil era în plin avantaj, ca majoritatea actorilor amatori, atît de furat de rol, încît nu se putea opri. Așa că, doamna Nicholls își păstră energia pînă cînd termină el cu prezentarea aceluia argument absurd.

Atunci, după ce Cecil a mai pus un pahar de vin de Xeres pentru amîndoi, doamna Nicholls îi spuse ce gîndea. Spera că găsea motivația lui dificil de acceptat, din moment ce ea totdeauna avusese impresia că Cecil însuși ținea foarte mult la fiica ei și, totuși, venea acum și pleda atît de înfocat pentru a o lăsa să se mărite cu un altul, care mai era și actor pe deasupra, membrul unei bresle pentru care el, Cecil, recunoscuse deschis că nu avea prea mult timp, deși își cîștiga existența de pe urma lor. Atît de des, îi reaminti ea, îl auzise chiar în acea încăpere vorbindu-i de rău pe actori și afirmînd că nu avea timp pentru analizele și slăbiciunile lor. De ce era acel tînăr deosebit? De ce să merite Jerome Didier, cel de jos, care provenea dintr-un cămin destrămat și care își petrecuse anii de formare într-un vagon scos din uz, care fusese educat de o gloată de inacceptabili social, de ce să merite să se gîndească cineva în mod serios la el ca la un posibil soț pentru cineva ca

Pippa?

De acel moment, Cecil era cel mai mîndru de sine, îşi spuse el trecînd cu maşina prin Haselmere. Căci acela fusese momentul care ar fi putut fi mai slab dezbăluindu-i propriile sentimente. Dar triumfase. Rămăsese, aşa cum se spunea în profesie, în personaj şi îi vorbise foarte convingător despre valoarea cuiva pe care el personal îl considera complet lipsit de valoare. Jerome Didier era o excepţie, o asigurase el, nu numai ca talent, dar şi ca om. Era sincer, dedicat meseriei sale, harnic şi poseda o integritate pe care Cecil nu o mai întîlnise niciodată la vreun actor. Dar cel mai important lucru era acela că Jerome Didier o iubea pe Pippa cu o pasiune şi o sinceritate cu mult ieşite din comun.

Atunci doamna Nicholls tăcuse, îşi aminti Cecil, continuîndu-şi drumul spre Guildford, pentru că, şi acest lucru îi făcea rău lui Cecil numai cînd se gîndea la el, ea ştia că era adevărat. O văzuse cu ochii ei, de fiecare dată cînd venea Jerome în vizită la Bay Tree Cottage, o văzuse în acei ochi negri şi expresivi şi o auzise în acel glas melodios. Ştia că atît Jerome, cît şi pasiunea lui erau primejdios de deosebite. Cecil îşi dădu seama de acest lucru din întrebarea care a urmat, la care dăduse deja un răspuns în mintea lui chiar înainte ca ea să o rostească, înainte ca ea să îl întrebe cu grijă ce s-ar fi întîmplat cu Pippa şi Jerome dacă ea ar fi continuat să se împotrivească.

Două lucruri, îi răspunsese Cecil, cu gravitate şi numai după o aparentă gîndire. Jerome ar fi luat-o pe Pippa să locuiască împreună la Londra şi s-ar fi căsătorit cu ea cînd ar fi împlinit douăzeci şi unu de

ani, sau ar fi fugit, așa cum îi spusese Jerome lui Cecil odată, și s-ar fi căsătorit în Scoția. Acelea erau cele două posibilități. Singurul lucru cert era că Jerome nu avea să renunțe niciodată la fiica ei.

Băură al doilea pahar, aproape în liniște, în timp ce doamna Nicholls privea spre frumoasa ei grădină și la dealurile Downs din depărtare, deliberînd. Cecil nu mai spusese nimic, avînd grijă să nu încerce să forțeze un răspuns, ca să nu forțeze nota. Spusese tot ce repetase și o făcuse cît se poate de convingător. Acest lucru era foarte vizibil, din moment ce doamna Nicholls căzuse pe gînduri. Dacă ar fi fost mai puțin convingător, ea ar fi încheiat imediat subiectul.

– Știu că n-ar trebui să vorbesc cu tine despre asta, Cecil, zise ea în cele din urmă, dar trebuie să vorbesc și cu altcineva în afară de Pippa. Pentru că – ei bine, trebuie să mă gîndesc și la situația mea, nu numai la a ei. Trebuie să mă gîndesc la ce se va întîmpla cînd Pippa va pleca de aici, oricum și cu oricine. Trebuie să mă gîndesc cu mare grijă și cu mare atenție la ce se va întîmpla cu mine.

Din fericire, Cecil inclusese și acest lucru în scenariul lui, fiindcă propria lui mamă îi amintea mereu de îngrijorarea doamnei Nicholls, deși adăuga faptul că, după părerea ei, vecina lor se folosea de boală cu cinism pentru a-și ține fiica acasă ca pe o servitoare neplătită. Așa că, fiind foarte bine pregătit în acest sens, avea răspunsul potrivit, acela că, din moment ce doamna Nicholls trebuia să se confrunte cu acea eventualitate mai devreme sau mai tîrziu, ar fi fost foarte bine să o înfrunte atunci și să ia o hotărîre,

așa cum ar spune legea, *fără a fi un prejudiciu*. Nu avea nevoie decît de o femeie care să aibă grijă de ea, din moment ce se afla în îngrijirea medicului din localitate, și, ținînd cont că mai avea un sprijin de bază, Cecil gîndindu-se la mama lui, nu credea că va avea nevoie decît de o femeie în casă. Dacă ținea alît de mult la fiica ei, atunci nu putea să nu îi dea libertatea de a alege. Dacă ea voia să se mărite cu Jerome, avea să o facă oricum. Acea era firea Pippei și aceea era natura relației ei cu Jerome. Cu toate acestea, dacă dorea să rămînă acasă pentru a avea grijă de mama ei, trebuia să ia această hotărîre fără să fie obligată de remușcări, dacă doamna Nicholls putea găsi pe cineva cu care să stea.

Discuția nu mai continuă. Cecil cîștigase ziua. Ba doamna Nicholls îi oferi și fruntea pentru a i-o săruta înainte de plecare și îi mulțumi sincer pentru ajutorul și sprijinul pe care i le oferise în acea perioadă dificilă. Cecil era în culmea bucuriei. Totul intra în normal și era sigur că într-o bună zi, nu conta cînd, într-o zi, Pippa Nicholls avea să fie numai a lui.

Pentru a sărbători acel fapt, după ce lăsă Guildford în urmă, Cecil claxonă muzical și își scoase pălăria salutîndu-l pe șoferul solitarei Riley, care trecea în sens invers. Făcuse acel sacrificiu și știa că va fi răsplătit. Pentru că – așa cum scrisese cineva în carnețelul lui de autografe din copilărie – nimic real nu se putea cîștiga fără un anume sacrificiu.

Imediat după ce Pippa se întoarce cu bicicleta de la cumpărături, mama ei o chemă în salon.

– Cecil Manners a fost pe aici, îi spuse ea. La ceai.

– La mijlocul săptămânii? Întrebă Pippa. A avut vreun motiv deosebit?

– A vrut să vorbim despre tine, spuse mama ei.

Pippa începu să rîdă și își turnă puțin suc de portocale.

– Oh, Doamne, să nu-mi spui că a fost serios.

– Nu vorbi așa, oftă mama ei. Începi să vorbești ca actorul tău.

– Eh, așa a fost? continuă Pippa ignorînd reproșul. Bietul Cecil a fost „serios“?

– Nu, spuse mama ei tăios. Dimpotrivă, a venit să mă convingă să te las să te măriți cu tînărul acela.

Pippa se răsuci pentru a-și privi mama, după care se așează pe fotoliul din fața ei. Sorbi puțin din pahar și apoi își ridică privirea.

– Nu prea văd de ce ar fi treaba lui Cecil, spuse ea. Am crezut că managerii nu se ocupă decît de afacerile clienților lor.

– Nu cred că e foarte amuzant ce spui, Pippa, zise mama ei.

– Nici eu, aprobă Pippa. Nici n-am vrut să fie.

– Acest actor...

– Jerome. Doar știi cum îl cheamă, mamă, poți să-i spui pe nume.

– Aș vrea să știu ce sentimente ai tu față de el.

– Ca să mă trimiți sus în cameră fără să iau cina? întrebă Pippa pe jumătate tachinînd-o.

– Aș vrea să știu care sînt sentimentele tale față de el, insistă mama ei.

Pulbere de stele

– Foarte bine, zise Pippa privind-o drept în ochi. Îl iubesc și vreau să mă mărit cu el.

– Este exact ce am bănuț, spuse mama ei trăgându-și șalul pe umeri. Dacă e așa, cred că ar trebui să așteptați. Cred că ar trebui să așteptați cel puțin un an.

– De ce? întrebă Pippa încruntându-se. Nu văd care ar fi deosebirea.

– Ar putea fi una foarte importantă.

– Nu va fi nici una. Doar că vom pierde un an. Și cred că este ceva total lipsit de sens. Niciodată nu am înțeles logodnele lungi. Ori vrei să te căsătorești, ori nu.

– N-am spus nimic de nici o logodnă.

– Ai spus că ar trebui să așteptăm un an.

– Nu am spus nimic despre vreo logodnă.

– Înțeleg, spuse Pippa și ridică din umeri. Bine. Logodna e de fapt o formalitate. Important este, cu adevărat important este ce simt oamenii unii față de alții.

– Pippa, îi spuse mama ei. Nu uita că n-ai nici douăzeci de ani.

– Voi avea douăzeci săptămîna viitoare. Tu nu aveai decît optsprezece cînd te-ai măritat.

– Era cu totul altceva.

– Da, spuse Pippa. Erai cu aproape doi ani mai tînără.

– Tatăl tău provenea dintr-o familie serioasă, de militari. Tînărul ăsta e doar un actor.

– O spui de parcă ar fi un paria.

– Și?

Mama ei o privi provocator.

Charlotte Bingham

– Consideri că actorii sînt niște paria? o întrebă Pippa.

– Consider că un actor nu este partida ideală.

– Dar e foarte bine în schimb să porți o uniformă și să omori oameni, spuse Pippa uitîndu-se la fotografiile tatălui și fratelui ei.

Drept urmare, mama ei oftă iritată.

– Nu numai că ai început să vorbești ca actorul tău, dar ai început să-l și imiți, îi spuse ea.

– Îmi pare rău, dar Jerome vorbește cu sens, mamă, zise Pippa. În fond, cel mai prost lucru pe care îl poate face un actor este să te plictisească.

– Sau să te părăsească, i-o întoarse mama ei.

– Nu cred că asta se limitează numai la această profesie, tu ce zici?

– Fii serioasă, Pippa.

– Sînt foarte serioasă.

– Nu ești deloc. Gîndește-te numai ce s-ar putea întîmpla. Presupune că te măriți cu acest băiat și că te părăsește. Ce vei face atunci?

– Voi fi singură, spuse Pippa. Din nou.

– Acum nu ești singură, Pippa. Nu fi absurdă.

– Nu, nu sînt, aprobă Pippa. Pentru că-l am pe Jerome.

Mama ei o mai privi încă o dată, își strînse mai mult șalul în jurul umerilor, luă paharul gol și o rugă să îi mai pună puțin vin.

– Habar nu aveam că ești atît de hotărîtă, spuse ea luînd paharul reumplut și întrerupînd tăcerea.

– Nici eu, spuse Pippa ducîndu-se lîngă ușa cu ferestre.

– Habar n-aveam.

Mama ei își sorbi vinul, în timp ce Pippa privea undeva în grădină întrebându-se ce sau cine se afla în spatele vizitei lui Cecil, ceea ce spuse apoi cu glas tare.

– Încă nu mi-ai spus ce-a vrut Cecil, de fapt, zise ea.

– Nu prea te privește, Pippa, spuse mama ei. A venit să mă vadă.

Pippa începu să rîdă, nu ironic, ci amuzată.

– Bineînțeles că în legătură cu mine! spuse ea. Mi-ai zis că a venit să discute despre Jerome și despre mine. Nu văd pe cine altcineva ar trebui să privească.

– Foarte bine, spuse mama ei după ce stătu o clipă cu ochii închiși. Dacă vrei să știi neapărat, este îngrijorat în privința iubitului tău. A viitorului acestuia. Nu e deloc sigur că o căsătorie ar fi cel mai bun lucru pentru clientul său în acest moment.

– Nu, mamă, spuse Pippa clătinînd din cap și rezemîndu-se de ușă, continuînd să privească în grădină. Mă tem că nu cred așa ceva. Dacă ar fi fost așa, ar fi discutat cu Jerome, nu ar fi trebuit să bată atîta drum pînă aici în mijlocul săptămînii numai pentru a-ți împărtăși grijile lui profesionale.

Se întoarce ca să-și vadă mama cînd avea să răspundă, dar se părea că aceasta nu avea deloc o asemenea intenție. Stătea, pur și simplu, în fotoliul ei, privind-o pe Pippa cu un chip împietrit, sorbindu-și vinul din paharul pe care îl ținea cu amîndouă mîinile. Abia cînd Pippa se uită din nou în grădină, doamna Nicholls îi răspunse și, ținînd paharul pe jumătate plin deasupra căminului, îl scăpă intenționat.

– La naiba, spuse ea cînd Pippa se răsuci brusc speriată. Iartă-mă că vorbesc urît, dar am devenit foarte neîndemînică.

– Am devenit neîndemînică, insistă mama ei. Trebuie să recunosc.

Acum luau cina împreună în bucătărie, pește pregătit de Pippa și cu care mama ei părea să se descurce destul de greu. Subiectul despre Pippa și Jerome nu mai fu luat în discuție de cînd cu incidentul cu paharul de vin.

– Nu ești deloc neîndemînică, mamă, o liniști Pippa. Croșetai după-amiază cînd am ieșit eu. Și te-ai descurcat foarte bine cu friptura de miel de la prînz.

– M-am descurcat, da, spuse mama ei oftînd. La asta se rezumă totul. Dacă mă descurc sau nu. Dacă pot sau nu să mă descurc.

– Eu cred că poți, spuse Pippa încet uitîndu-se pe furiș cum mama ei făcu o altă încercare fără vlagă de a lua o înghițitură.

– Ți-e ușor să vorbești, Pippa, spuse mama ei lăsînd să-i cadă furculița, învinsă. Dar nu sînt sigură că m-aș putea descurca fără tine.

– Ai putea lua pe cineva să stea cu tine.

– Exact asta a spus și Cecil.

Pippa își țintui mama cu privirea, intenționat, și se întinse peste masă punîndu-i o mîină pe mîna acesteia.

– Mamă, dacă Cecil a fost aici ca să-ți spună cît

Pulbere de stele

de mult nu vrea ca Jerome și cu mine să ne căsătorim, ce rost a avut să-ți sugereze să-ți găsești pe cineva care să te ajute?

Acum mama ei chiar renunță la cină împingînd farfuria deoparte și privindu-și copila încruntată.

– Ce s-ar întîmpla, te rog, ce s-ar întîmpla dacă nu te-ai mărita cu acest băiat?

– Jerome.

– Cum l-o chema.

– Jerome.

– Ce s-ar întîmpla dacă nu te-ai mărita cu el?

– Nimic nu s-ar întîmpla, mamă, spuse Pippa clătînd din cap. Dacă nu mă pot mărita acum, dacă tu spui că nu pot, lumea n-o să ia foc, n-o să se întîmple nici o catastrofă. Decît că voi aștepta, pur și simplu, pînă mă voi mărita cu el.

– Înțeleg, spuse doamna Nicholls privind dincolo de fiica ei o clipă, după care își împreună mîinile pe masă în fața ei și le privi. Ceea ce ar însemna, bănuiesc, că vei continua să locuiești aici.

– Nu. Ar însemna că mă voi duce să locuiesc cu el la Londra.

– Dacă ai face așa ceva, Pippa, te-aș da pe mîna poliției.

– Ar fi foarte trist, mamă, dar nu cred că ai face-o. Pentru că între noi nu este o astfel de relație. Vrei puțină plăcintă cu mere?

Mama ei tăcu din nou, în timp ce Pippa strînse masa, după care îi aduse plăcinta pe care o tăiasă în bucăți mai mici înainte de a se așeza din nou.

– Ești ferm hotărîtă, Pippa, nu? o întrebă mama ei ignorînd plăcinta. Ți-ai dăruit inima acestui tînăr.

Pippa se gîndi cu grijă înainte de a răspunde și apoi încuviință.

– Inima mea e dată, spuse ea. Da.

– Înțeleg, spuse mama ei și împinse bucățica de plăcintă.

În timpul următorului weekend, Doris Huxley se mută din casa ei închiriată la Bay Tree Cottage.

– Doamna Huxley este numărul unu, nu? Își întrebă Pippa mama cînd află ce se întîmpla.

– Nu-ți place de Doris Huxley? o întrebă mama la rîndul ei. Știi că nici ea n-are pe nimeni de cînd i-a murit soțul anul trecut.

Ignorînd nuanța, Pippa își exprimă îndoiala că aceea pe care o alesese s-ar fi putut dovedi a nu fi cea mai bună pentru acel post. De mică auzise tot felul de zvonuri în legătură cu doamna Huxley, deși nu foarte exacte, bîrfa între copii avînd tendința de a fi mai degrabă nesigură, bazîndu-se mai mult pe generalități. Un lucru pe care Pippa îl auzise cînd crescuse mai mare era că doamna Huxley obișnuia să bea.

Îi spuse acest lucru mamei sale.

– Prostii, spuse aceasta. Lui Doris îi place să bea cîte ceva cînd jucăm cărți, atîta tot. N-ar putea fi casiera Consiliului Comunal dacă ar fi o bețivă, nu?

– Cineva care bea n-ar fi persoana ideală, asta-i tot ce știu, zise Pippa. În caz de o urgență sau altceva.

– Numai pentru că e femeie, continuă mama Pippei în apărarea celei alese. Dacă o femeie e văzută că bea un pahar, gata, e bețivă. Dacă un bărbat bea un pahar, nu-i nici o problemă.

Pippa rîse fiind de acord și lăsa îndoielile la o parte. În fond, cele două femei se cunoșteau de foarte mulți ani, de cînd Pippa și mama ei se mutaseră la Bay Tree Cottage, iar în ultimii zece ani deveniseră prietene foarte apropiate datorită pasiunii lor față de jocul de bridge. Faptul că Pippei nu îi plăcea Doris Huxley era lipsit de importanță atîta timp cît mamei îi plăcea și în fond de mama ei trebuia să aibă grijă.

Mai important, mult mai important era faptul că angajarea partenerii de bridge a mamei sale pentru a avea grijă de ea însemna că aceasta era de acord ca Pippa să se mărite cu Jerome. Niciodată nu s-a spus în prea multe cuvinte, dar Pippa înțelese că angajarea doamnei Huxley însemna aprobarea de care avea nevoie, așa că, ținîndu-și răsufierea, începu, mai întîi fără vîlvă, apoi în mod public, să facă toate aranjamentele necesare pentru căsătoria ei cu Jerome. Spre bucuria ei nesfîrșită, mama ei nu mai ridică nici o obiecție.

Plănuiseră să meargă la Florența în luna de miere. Cumpăraseră chiar o carte despre acel oraș, de Guglielmo Amerighi, un volum frumos legat într-o copertă de un auriu slab, pe care Pippa o citi cu

lăcomie din scoarță în scoarță, nu numai o dată, ci de câteva ori, prin urmare îndrăgostindu-se la nebunie de oraș cu mult înainte de a-l vedea cu propriii ochi.

– În cazul ăsta, n-o să mai mergem, îi spuse Jerome într-o duminică în timp ce se plimbau.

– Jerome... începu Pippa.

– Nu, ascultă, draga mea, o întrerupse el. Vorbesc foarte serios. Dacă orașul acela înseamnă atât de mult pentru tine și dacă, așa cum spui, sînt o groază de lucruri minunate de văzut, nu e locul potrivit pentru luna de miere.

Pippa dădu să protesteze în continuare, dar înțelese deodată ce voia să spună Jerome, așa că îl strînse și mai tare de braț rîzînd încîntată.

– Pur și simplu m-aș simți îngrozitor, oftă Jerome. Să stau toată dimineața în pat și să fac dragoste cu tine – pe urmă, din nou în pat după masa de prînz ca să fac iar dragoste cu tine și prea obosit pentru a mai merge undeva. N-aș suporta asemenea sentiment de vinovăție! Cu un oraș atât de minunat afară! Cu toate acele comori senzaționale! *Nevăzute!* Nu, nu putem merge la Florența pînă cînd n-o să putem sta departe de pat cel puțin patru ore în șir. O să mergem la Brighton.

Pippa era teribil de amuzată de exagerarea lui Jerome, dar era și emoționată în sinea ei, pentru că nici ea nu prea se mai putea gîndi la altceva decît că va sta într-un pat undeva, curînd, în brațele iubitoare ale lui Jerome. Mai știa și că avea dreptate să nu meărgă într-un oraș atât de minunat ca Florența în luna de miere, căci atunci cînd aveau să ajungă acolo, nu aveau să aibă ochi pentru picturile lui Fra

Angelico, sculpturile lui Donatello, frescele lui Masaccio sau arhitectura lui Brunelleschi, ci numai unul pentru celălalt. Florența mai trebuia să aștepte, pînă cînd Jerome și ea aveau să se obișnuiască unul cu altul.

S-au căsătorit la biserica din localitatea Pippei, la sfîrșitul primei săptămîni a lunii februarie. A fost o ceremonie restrînsă, la care au luat parte doar rudele și prietenii foarte apropiați, ceea ce din partea Pippei a însemnat mama ei, mătușa Bea și fratele ei, James, care venise acasă într-o permisie specială obținută de la regimentul său din Germania și care a condus-o la altar, iar din partea lui Jerome, mama lui, cei mai buni prieteni din Carriagetown și din școala de teatru, Cecil Manners, care i-a fost cavaler de onoare, și Elizabeth.

Elizabeth s-a purtat tot timpul exemplar, singurele lacrimi pe care le-a vărsat fiind vizibil artificiale, cînd cei doi au jurat. Nu făcu nici o încercare de a întrece mireasa și îi impresionează pe toți cei prezenți cu modestia comportării și prezenței ei, deși, bineînțeles că toată lumea observă și comentă în șoaptă frumusețea ei uluitoare.

– Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, mărturisi mama Pippei ajutîndu-și fiica să se îmbrace pentru plecare. N-am mai văzut niciodată un asemenea ten. Și ochii.

– Sînt cît se poate de acord, spuse Pippa fericită încheindu-și nasturii noului palton de lînă galben aprins. Este și foarte simpatică. Așa, ca perscană.

– E foarte simpatică, aprobă mama ei. Nu seamănă deloc cu o actriță. Stai să te văd.

Își răsuci fiica și o privi oercetător, trecîndu-și privirea pe chipul ei, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

– Sper numai că tînărul te merită, Pippa, spuse ea dîndu-i părul la o parte din ochi.

– Jerome, mormăi Pippa. Măcar de data asta spune-i pe nume. În fond, ți-e ginere.

– Arăta foarte frumos în costumul acela, comentă mama ei. Exact cum trebuia. Și tu arătai frumos. Păcat că n-a mai trăit și tatăl tău.

– Da, spuse Pippa făcînd o pauză în mijlocul pregătirilor. Știu. Dar l-am simțit urmărind totul.

– Mă întreb ce-o zice, spuse mama ei meditativ, aranjînd pălăria Pippei. Doar mă întreb.

– Despre ce să zică, mamă?

– Știi tu, despre faptul că te-ai măritat. Că te-ai măritat atît de tînără. Ești încă atît de tînără.

O bătaie în ușa puse capăt acelei discuții intime.

– Toată lumea așteaptă, Pip, spuse fratele ei bîgînd capul de ușa. Sau ai de gînd să întîrzii mai mult ca de obicei?

James îi zîmbi surorii lui și apoi intră să o mai sărute și să o mai îmbrățișeze o dată înainte de plecare.

– Ai grijă să nu-i strici părul, James, spuse doamna Nicholls. Și pălăria. Pentru Dumnezeu.

– Mă bucur atît de mult că ai reușit să vii, James, șopti Pippa. Și Jerome la fel.

– Sper să mă însor și eu cu o fată tot atît de frumoasă ca el, spuse James. Să nu-l scapi din ochi.

– Bănuiesc că el n-are nici un sens să își pună problema de a nu mă scăpa pe mine, nu? întrebă ea usturător.

– O urită ca tine? făcu James rîzînd. Doamne, nu!

Frații se sărutară din nou și apoi James plecă, grăbindu-se să vadă dacă toate pachetele se aflau la locul lor în mașina sport a lui Jerome.

– Ei bine, spuse mama ei luînd-o de mînă. Asta e. Ai obținut ce ai vrut, Pippa. Acum nu ne mai rămîne decît să sperăm că ai vrut ceea ce ai obținut.

– Ceva vesel la despărțire, spuse Pippa rîzînd. Unde ai mai citit și asta? În vreo cutie de biscuiți rusești de Crăciun?

– Fiecare doarme cum își așterne, știi foarte bine, Pippa.

– Știu, mamă, zise Pippa luîndu-și mănușile cele noi din piele bleumarin pe care începu să și le pună. Știu, repetă ea. Sînt mai mult decît fericită să dorm în așternutul ăsta.

– Bine, spuse mama ei. Dar nu uita un lucru. Disperarea nu trebuie tolerată. Nicăieri nu scrie că trebuie. Dacă, spun numai dacă, dacă vreo situație devine insuportabilă, nu este absolut nici o rușine să pleci. Să nu uiți asta. Calea de ieșire poate fi uneori la fel de ușoară ca și cea de intrare.

Pippa făcu o pauză înainte să își ia poșeta și își privi mama, care o privea la rîndul ei. Apoi o îmbrățișă cu blîndețe și cu grijă și o ținu strîns.

– La revedere, mamă, spuse ea încet, aproape în șoaptă. Ai mare grijă de tine.

– La revedere, spuse mama ei întinzîndu-se să o sărute pe obraz. La revedere, scumpa mea Pippa.

Charlotte Bingham

– De ce crezi că ne iubim? îl întrebă Pippa pe Jerome în timp ce se plimbau pe faleza măturată de vînt din Brighton, ținîndu-se strîns. Mă întreb de ce, oare?

– Pentru că sîntem complet diferiți, îi răspunse el mai tîrziu cînd stăteau îmbrățișați în patul apartamentului nupțial de la *Grand Hotel*, la adăpost de furtuna care se dezlănțuia afară. De aceea ne iubim, pentru că sîntem atît de diferiți unul de altul. Și de aceea o să și rezistăm. Pentru ca orice căsnicie sau prietenie să reușească, de asta e nevoie. Cum sîntem noi. O alăturare de contrarii.

– Crezi cu adevărat că așa sîntem? întrebă Pippa temîndu-se deodată că putea fi mult prea deosebită de Jerome pentru a-l înțelege.

– Nici nu puteam fi mai diferiți, iubita mea, șopti el trecîndu-și degetele prin părul ei cînd Pippa își puse capul pe pieptul lui. Motiv pentru care mă vei intriga veșnic. Nu o să ajung să te cunosc cu adevărat niciodată. Și nici tu pe mine. Pînă la moarte, niciodată, absolut niciodată nu o să ne înțelegem unul pe altul.

Îi sărută părul bogat și o strînse și mai tare în brațe.

– Dar tu și Elizabeth? întrebă Pippa întorcîndu-și spre el ochii mari și cenușii.

– Ce este cu mine și cu Elizabeth? întrebă el pe un ton de ușoară mustrare. Cine vorbește de mine și Elizabeth?

– Sînteți amîndoi foarte diferiți?

– Ce legătură am eu cu Elizabeth?

Pippa se încruntă, ca și cum Jerome nu înțelegea

ce voia să spună și ce era atât de clar.

– Doar formați un parteneriat, nu?

– Nu! spuse el ridicînd glasul destul de mult. Nu, nu formăm nici un parteneriat, Pippa Nicholls...

– Didier.

– Nu formăm un parteneriat, doamnă Didier! Și nu ai voie să te referi la noi sau să ne consideri astfel! spuse Jerome întorcînd-o pe spate și ținîndu-i brațele de pat.

– Încearcă să mă oprești.

– Vorbesc serios, pistruiato, o preveni el. Sînt cît se poate de serios.

– Și eu la fel, spuse Pippa înainte de a-l mușca de braț, iar cînd Jerome îi dădu drumul, ea se rostogoli departe de el.

– Sălbăticiune! strigă el încîntat. O să plătești pentru asta!

– Ah, sper chiar, rîse ea lovindu-l cu o pernă cînd se apropie. Sper foarte mult!

Mai tîrziu, cînd se trezi din adîncurile somnului ce urmase iubirii, Pippa îl văzu stînd la fereastră, numai în halat, privind fix marea invizibilă.

– Te simți bine? îl întrebă ea puțin neliniștită, simțind o schimbare de dispoziție.

– Bineînțeles, doamnă Didier, răspunse Jerome fără să se întoarcă. Mă simt excepțional.

Scoase un pachet mototolit de *Senior Service* din buzunarul halatului și luă o țigară.

– Numai că – ei bine, spuse el oprindu-se puțin pentru a-și aprinde țigara. Numai că atunci cînd terminăm spectacolul, nu vorbim decît despre ce vom face mai departe. Despre ce avem de gînd să facem,

Pippa. Nu despre ce are de gînd Elizabeth să facă sau ce am eu de gînd să fac – separat. Nu. Ce avem de gînd să facem.

– Dar piesa ți s-a oferit ție. Numai ție, vreau să spun.

– Da, dar în acest caz, nu e vorba de piesă. În acest caz e vorba de film. Iar filmul este pentru Didier și Laurence, cum ne-a prezentat deja Boska.

– Îți poți permite să nu joci? întrebă Pippa vrînd să spună exact ceea ce a spus.

– Nu, doamnă Didier, spuse Jerome oftînd la fereastră. Nici nu-mi pot permite să nu joc și nici nu mi-aș putea permite să nu-mi permit să joc, dacă înțelegi ce vreau să spun. Am încheiat un contract, doar! Și cine sînt eu? Cine sînt eu să-l sfidez pe puternicul Dmitri Boska?

Pippa se ridică în capul oaselor, își puse halatul și apoi se duse lîngă Jerome.

– Jerome, spuse ea cuprinzîndu-l cu brațele. Spune-mi de ce te temi. Nu sînt sigură că înțeleg.

– Mă tem să fiu o jumătate din ceva, Pippa, îi spuse el. Mă tem să fiu un talent geamăn. Mă tem să fiu Ei. Ah, i-am văzut în Antoniu și Cleopatra. Zău? Nu, eu i-am văzut în Pe sub poduri. Abia aștept să-i văd în noul lor film. Vrei să spui că nu i-ai văzut în noul lor film? Ah, ea este pur și simplu minunată. De-a dreptul minunată.

– Și cum e el? întrebă Pippa încet, cu fața lipită de spatele lui.

– El e bun, spuse Jerome tot imitînd vocea oamenilor de pe stradă. El e foarte bun. Dar pe ea am plăcut-o întotdeauna. Cred că e minunată.

– Eu cred că el e minunat, spuse Pippa strângându-l în brațe.

Jerome tăcu, fumându-și țigara și privind afară în întuneric.

– Elizabeth a primit cele mai bune critici pentru piesă, Pippa, spuse el în cele din urmă. M-a înlăturat. Era întâi Laurence și Didier nicăieri.

– Asta nu e adevărat, îl contrazise Pippa întorcându-și soțul cu fața la ea. Toți criticii te-au lăudat.

– După ce i-au adus elogiul lui Elizabeth, spuse el.

– Prostii, Jerome, i-o reteză ea. Uneori ești ca un copil. Criticii erau obligați să scrie mai mult despre Elizabeth decât despre tine. Toți cei care au scris erau bărbați – iar Elizabeth este, într-adevăr, o femeie excepțional de frumoasă. Gîndește-te.

Jerome o privi și îi dădu cu grijă părul la o parte de pe față, după care se aplecă și o sărută ușor.

– Ești subiectivă, spuse el. Nu contează ce părere ai.

– Ești nebun, spuse ea. Nu gîndești.

De data aceasta, ea îl sărută, fără să se țină de el, fără să îi atingă nici o altă parte a trupului în afară de gură cu gura ei. Dar numai și cu acel sărut îl atrase spre ea, îndrăznind acum să îi exploreze interiorul gurii cu vârful limbii, simțindu-i moliciunea dinăuntru obrazilor, arcuirea limbii lui și mușcăturile ușoare cu care îi acoperea buza de jos. O cuprinse cu brațele de mijloc și se sărutară din nou, dar ea le îndepărtă încet, așa încît nu mai era alt contact decât sărutul.

Ea îi desfăcu cordonul halatului care se deschise dînd la iveală trupul lui gol, ale cărui contururi ea le

Charlotte Bingham

trasă ușor cu unghiile, pe spate în sus și în jos, peste fesele tari și mici, în jurul și în interiorul coapselor, de-a lungul liniei dintre partea de sus a acestora și pelvis, ocolind intenționat sexul, pe care îl simțea întărindu-se lipit de ea, conturându-l cu grijă cu unghiile și urcînd apoi încet spre stomac, un proces care îl excită atît de mult pe Jerome, încît gemu, dîndu-și capul pe spate și încercînd încă o dată să o ia în brațe. Dar Pippa din nou nu îl lăasă, șoptindu-i că nu trebuia, că trebuia doar să stea acolo și să nu facă nimic, în timp, ce ea îi coborî halatul mătăsos mai întîi de pe umeri și apoi de tot, pînă cînd rămase gol în fața ei.

Atunci, ea se dădu înapoi, mai departe de el, nu prea departe, doar cu vreo treizeci de centimetri, destul pentru a-l vedea, pentru a-l privi din cap pînă în picioare și apoi în ochi și amîndoi stăteau așa nemișcați, Jerome gol și pregătît, în fața Pipsei care era îmbrăcată în halatul ei alb, privindu-se reciproc, stînd, privind și așteptînd tensionați. Jerome ridică din sprîncene în fața privirii ei care nu se mișca, prefăcîndu-se surprins, și făcînd ochii din ce în ce mai mari în încercarea de a o face să zîmbească. Dar Pippa îl privea fix, așa că, într-o altă încercare de a-i smulge un zîmbet, Jerome își încrucișă brațele peste pieptul gol.

Pippa refuză să se lase amuzată și de astă dată, arătîndu-și nemulțumirea, ciupindu-l deodată de braț. Jerome fu cît se poate de surprins de acea muștrare și dădu să își frece locul respectiv. Dar Pippa îi interzise și acest lucru luîndu-i mîna și dîndu-i-o la o parte, făcînd același lucru și cu cealaltă. Jerome făcu

ochii și mai mari, transformându-și privirea într-una ironică, de parcă ar fi vrut să o sperie, să o intimideze, să își reafirme supremația. Dar pe Pippa nu o tulbură nici asta. Cî îl luă de mîină și îl conduse spre dulap unde îl închise spre totala lui surprindere.

– Pippa? strigă el dinăuntru. Pippa?

– Îmi pare rău! răspunse ea. Nu e acasă!

– Pippa! strigă el trăgînd de ușile grele, dar Pippa le încuiase. Ce faci?

Pippa refuză să răspundă, și se băgă în pat și se ciupi cu putere sub cearceaf ca să nu rîdă.

– Pippaaaa! urlă Jerome din dulap cuprins de o suferință tragi-comică. De ce-mi faci una ca asta? Ce-am făcut?

– Ai fost un nătărău, îi spuse Pippa ciupindu-se pentru ca vocea să îi rămînă serioasă, deși lacrimi de rîs îi șiroiau deja pe obraji. Și n-ai voie să ieși și să vii în pat decît după ce îți ceri scuze.

– Dar de ce am fost un nătărău, doamnă Didier? urlă Jerome avînd grijă să pară copilăros și trist. Nu pot să mă gîndesc!

Pippa oftă, jucînd totul la fel de bine ca Jerome. După aceea oftă din nou, plesni din limbă și își examinează unghiile.

– Ai fost un nătărău față de tine însuși, îi strigă ea în sfîrșit. Și, pînă nu-ți dai seama cît de minunat ești, n-ai voie să vii în pat.

– Îmi dau seama! strigă el din dulap. Îmi dau seama! Îmi dau seama! Și îmi pare rău! Îmi dau seama cît de minunat sînt – eh, acum îmi dai drumul de aici?

Pippa îi dădu drumul sărind repede din pat și

descuind ușile, după care se întoarse repede cu Jerome pe urmele ei. O prînsă exact cînd se aruncă în pat, într-un ultim efort disperat de a nu se lăsa prinsă.

– Bine, spuse el. Tu ai vrut-o.

– Ah, ce biine, oftă ea.

Jerome aduse din nou vorba în timpul cinei și pentru asta fu răsplătit cu o foaie de salată în paharul cu vin.

– Doamnă Didier, începu el neajutorat la vederea foi de salată care plutea.

– Nu poți spune că nu te-am prevenit, îl întrerupse ea. Să mulțumești stelelor tale norocoase că nu sîntem sus.

– Nu voiam să spun decît un lucru, o asigură el, după ce chelnerul luă paharul pîngărit înlocuindu-l cu unul curat. Voiam doar să-ți explic ce simt în legătură cu acest afurisit de parteneriat. În cazul în care mi-ai fi înțeles greșit motivele.

– Care motive?

– Țsta-i ultimul meu cuvînt în această problemă, doamnă Didier. Vezi tu, puterile astea care sînt Boska, Locke și chiar Cecil, fac tot ce pot pentru a ne face noii sau viitorii cutare.

– Ca Stan și Bran, vrei să spui? întrebă Pippa tăindu-și cu grijă calcanul. Ea Stan și tu Bran?

– Cred că vrei să spui mai degrabă Tom și Jerry, spuse el. Eu Tom și ea Jerry.

– Ai treizeci de secunde, îi spuse Pippa privindu-l.

Începînd din clipa asta.

Jerome trase adînc aer în piept și începu.

– Așa cum ți-am mai spus, zise el rostind cuvintele fără nici o pauză, nu am devenit actor ca să fiu doar o jumătate dintr-un duet care mai mult ca sigur îl va transforma pe unul dintre noi într-un prost și chiar dacă acest lucru nu s-ar întîmpla nu ne va permite să avem identități separate, vom fi totdeauna whisky cu sifon sau sare și piper sau orice altceva și asta nu vreau să fiu, vreau să fiu eu, Jerome Didier, și vreau să fac ceea ce-mi place fără să fiu mînat într-o serie nesfîrșită de spectacole în care va trebui să apărem numai împreună pentru că asta o să fie și, doamnă Didier, fii atentă ce-ți spun eu, dacă m-aș lăsa și i-aș lăsa să facă ce vor îmi voi petrece cel mai bun rol și prin asta înțeleg cel mai prost rol din cariera mea profesională ca jumătate dintr-o bancnotă și nu vreau așa ceva și nu o voi mai face după acest film, acest film pe care nu îl pot evita, adică după acest afurisit de film cu Elizabeth, deci după asta o să fac numai ce vreau și numai ce o să vreau să fac și dacă e posibil numai cînd o să vreau și asta e tot.

– Bravo, spuse Pippa lăsînd jos cuțitul și furculița și bătînd din palme. Este viața ta, Jerome, așa că trebuie să faci numai ce vrei din ea.

– Vorbești serios?

– Sigur că vorbesc serios.

– Dar știi, într-adevăr, ce înseamnă asta? Dacă-i întorc spatele acestui diavol?

– Înseamnă că o să faci ce o să vrei, spuse ea. Fiecare are dreptul să facă asta.

– Dar ceea ce vor ei, o preveni el. Nu trebuie să

uiți că ceea ce vor ei, doamnă Didier, ne poate îmbogăți.

- Prostii, spuse Pippa.
- Prostii? făcu el nevenindu-i să creadă.
- Da, prostii, repetă ea și zîmbi deodată. Ce vrei să spui prin „ne poate îmbogăți”? Sîntem bogați deja.

Cea de a doua săptămînă de fericire nemaipomenită și-o petrecură în Devon, în dormitorul din spate al unui han, care se afla în inima unui sătuc somnoros la nici un sfert de milă de mare. Datorită faptului că nu mai stătea nimeni acolo, beneficiară de toată atenția proprietarilor, un maior de armată pensionat și soția acestuia, care i-a răsfățat în mod deosebit. După un mic dejun prelungit în pat, pe care îl aducea o menajeră permanent îmbujorată pe nume Brenda, plecau toată ziua, se plimbau pe plajă și urcau pe stîncile abrupte și bătute de vînt. În timpul acestor ieșiri, Jerome îi făcea fotografii Pippiei cînd nu era pregătită, iar Pippa îi făcea schițe lui Jerome cînd nu era atent. Luau săculeți cu pîine uscată pe care li-i dădeau maiorul și soția sa pentru a hrăni stolurile de pescăruși și gîște de mare alături de pachetele lor pentru prînz cu plăcintă, sandvișuri cu șuncă sau carne de pui, ciocolată și sticlute cu *Green Shield Worthington*, băutură care Pippiei îi plăcea atît de mult încît deveni cunoscută sub numele de *Pip's Tip*.

La întoarcere, după-amiaza tîrziu, mergeau în vîrfurile picioarelor la culcare unde stăteau pînă cu puțin

Înainte de cină, pentru care se îmbrăcau cu grijă, chiar dacă erau singurii clienți. Cina era totdeauna delicioasă și puteau cere orice doreau, în cazul Pippei, invariabil două bucăți de plăcintă; după aceea aruncau săgeți la țintă sau jucau tot felul de alte jocuri cu localnicii pînă cînd aceștia „cădeau morți”, aceea fiind expresia folosită în teatru ca echivalent pentru a muri de rîs. Pippa nu își închipuise niciodată că putea exista atîta fericire și nici Jerome. Nu era nevoie să se refere la starea în care se aflau amîndoi, căci se vedea foarte bine.

Însă își petreceau timpul tachinîndu-se și jucînd tot soiul de jocuri, Jerome descoperind spre încîntarea lui, deși nu spre surprinderea lui, că Pippa, nu numai că ținea pasul cu el, dar de multe ori îl și întrecea cînd jucau ceea ce ei numeau „glumeam-doar”. O dată a reușit să-l păcălească pe Jerome o zi întreagă, spre uimirea lui cînd află adevărul la ora de culcare.

– Mă uimești, doamnă Didier, îi spuse el cînd se băgară în pat. Ești o adevărată actriță.

– Ba nu sînt, zise Pippa. Tu ești un bleg.

– Oricum, spuse el scoțîndu-i cămașa de noapte pe care abia și-o pusese. Poate că acest talent nou-descoperit e prea bun pentru a fi irosit.

– Nu cred, spuse ea, numărînd leneș firele de păr de pe pieptul lui gol. Eu n-am nevoie să joc.

– Vrei să spui că eu am?

– Da, zise ea. Bineînțeles că ai.

Astfel și în orice alt fel, Pippa era bună pentru Jerome. Neîntâlnind niciodată, nici chiar de ea însăși, se aștepta ca toată lumea să fie la fel. Se aștepta ca oamenii să înfrunte orice adevăr trebuia să li se spună, din moment ce așa credea ea că puteai descoperi cine erai cu adevărat.

– E foarte adevărat, Jerome, spuse într-o zi la prânz cînd mîncău la adăpostul unei stînci enorme. Studiul omenirii e bărbatul.

– Nu sînt de acord, spuse Jerome. Eu cred că studiul omenirii este femeia.

– Zău? făcu Pippa aruncînd o bucătică de pîine pescărușilor. Atunci regreti că te-ai însurat?

– De ce să regret că m-am însurat, Pippa Didier?

– Dacă îți place să studezi femeile atît de mult...

Pippa scutură din cap și se întoarse să îl privească.

– Sînt sigur că o să regret multe lucruri în viață, Pippa, zise el. Dar singurul lucru pe care nu-l voi regreta este că te-am cunoscut și că m-am însurat cu tine.

Întoarcerea la Londra nu a fost deloc asemănătoare cu reînceperea școlii, așa cum spusese Pippa în timpul cinei din ultima seară. Jerome o înveseli imediat amintindu-i că îi aștepta o casă nou-nouță, o căsuță drăguță nemobilată, pe care Jerome o închiriasse, foarte aproape de Kensington High Street. Aveau un noroc dublu, fiindcă Jerome trebuia să înceapă lucrul în filmul lui Dmitri Boska, *Ajunul*

serii, ale cărui turnări urmau să înceapă peste o săptămână. Și nu numai atât, dar de cum aveau să despacheteze, era stabilit să pornească direct spre Sussex pentru a lua masa de prînz cu mama Pippei și pentru a-l lua pe Bobby, care, spre bucuria acesteia, urma să stea cu ei la Londra.

– Deci, iată-te, doamnă Didier, spusese Jerome ridicîndu-și paharul cu vin. Nu va fi nici pe departe ca o reîncepere a școlii sau o revenire la *Viața reală* așa cum spui tu sumbru. Va fi începutul unei noi aventuri.

Stătuseră atât de tîrziu pentru a despacheta și a aranja lucrurile încît nu auziră ceasul deșteptător a doua zi dimineată. De fapt, Pippa îl auzi sunînd și întinse mîna somnoroasă să îl oprească dar își dădu seama că soneria se auzise demult. O clipă mai tîrziu realizează că telefonul era cel care suna, așa că îl înghionti pe Jerome să se trezească pentru a-i spune.

– De ce nu răspunzi tu? mormăi el din așternut. Și tu locuiești aici, ai uitat?

– Trebuie să fie pentru tine, spuse Pippa trăgîndu-și perna peste cap. Ca și aseară. Alt telefon.

Jerome mormăi, se dădu jos din pat și se împletici pînă la telefon. Cît a fost plecat, Pippa s-a întors pentru a se cuibări mai bine sub păturile calde și se trezi privindu-l pe ursul Fred, jucăria cu un singur braț și aproape lipsită de blană a lui Jerome, care călătorea cu el peste tot.

– Bună dimineată, Fred, îi spuse Pippa zîbind și căscînd. Bun venit în Paradis.

Pînă se întoarse Jerome ea ațipise din nou ușor, tinînd jucăria lui din copilărie în mîna întinsă pe pernă. El rămase cîtva timp uitîndu-se la fata pe care o iubea

deja atât de profund, după care trase adânc aer în piept și se așeză pe marginea patului.

– Cine era? murmură ea întorcându-se și cuprinzându-i mijlocul cu brațele, continuând să țină jucăria. Ei nu știu că e duminică?

– Era pentru tine, draga mea, spuse el uitându-se la peretele alb și gîndindu-se cum să îi spună.

– Era? întrebă Pippa căscînd și rezemîndu-și capul de spatele lui. Dacă era un telefon pentru mine și n-au vrut să vorbească cu mine, nu putea fi important. Așa că, hai, vino înapoi în pat.

Dar Jerome rămase pe loc.

– A fost important, Pip, spuse el încet. S-a întîmplat ceva îngrozitor.

– Ce? întrebă ea ridicîndu-se imediat în capul oaselor și apucîndu-l pe Jerome de umeri. Ce s-a întîmplat?

– Ceva foarte, foarte groaznic, fu tot ce el a putut să spună văzîndu-i ochii care erau deja mari de spaimă.

– Cu Bobby, nu? Nu-i așa, Jerome? Cu Bobby. L-a călcat mașina.

Părea atât de buimăcită, de zăpăcită și de speriată, încît Jerome ar fi vrut doar să o ia în brațe și să o legene, să o țină strîns la piept, să o țină strîns și să o legene și să îi spună că totul avea să fie bine. Dar nu putea. Nu pînă cînd avea să îi dea vestea. Nu pînă cînd avea să îi spună ce trebuia să îi spună. Pînă atunci, și mai mult, după aceea, trebuia să se țină tare. Trebuia să rămînă puternic și trebuia să îi spună, cît de calm putea, despre acel lucru groaznic care tocmai se întîmplase.

– Draga mea Pip, spuse el abia putînd să se uite la acea față neprețuită și la acei ochi blînzi și cenușii, plini de dragoste. Scumpa mea fetiță, Pippa, draga mea, e vorba de mama ta, Pip. Scumpă Pippa, mama ta a murit.

Nu putea accepta așa ceva. Pentru Pippa, ca și pentru majoritatea oamenilor care trec prin astfel de momente, moartea subită a mamei era de neacceptat. Îi repeta acest lucru lui Jerome, iar și iar, acum mama ei era acolo, în viețile lor, în viață, și apoi, în clipa următoare nu mai era. Plecase definitiv, din dormitorul ei, din casa ei, din sătucul ei, chiar din aerul pe care îl respirase numai cu o clipă în urmă.

Nu era inacceptabil numai pentru că era atît de neașteptat, era inadmisibil datorită împrejurărilor misterioase. Nu exista nici un bilețel de sinucidere și nici nu se părea că ar fi fost ceva în neregulă, cel puțin după părerea doamnei Huxley. Sîmbătă dimineață se plimbaseră amîndouă cu vechiul Morris al doamnei Huxley în jurul cîmpurilor care se aflau la poalele dealurilor Downs și luaseră masa de prînz la localul *East Dean*. La întoarcere, observară că poștașul fusese în absența lor, găsind o altă carte poștală de la Pippa, a treia, în care îi trimitea mamei ei toată dragostea lor și confirma faptul că vor pleca spre Londra sîmbătă seara și a doua zi, la prînz, vor veni în Sussex.

Seara jucaseră bridge, așa cum făceau în fiecare

sîmbătă seara împreună cu doctorul Weaver și soția acestuia, Nora. Doctorul Weaver, pe lîngă faptul că era medicul personal al doamnei Nicholls, era și un foarte bun și vechi prieten de familie. Fusesse o seară foarte relaxantă și plină de bună dispoziție, din cîte spunea doamna Huxley, în care gazdele băteau oaspeții la cărți, dar toată lumea se simțea foarte bine. Atît de mult, încît doctorul Weaver a tras-o deoparte pe doamna Huxley înainte să plece pentru a-i spune cît de impresionat era de starea excelentă în care se afla pacienta lui și să își exprime părerea că schimbarea se dovedea a-i fi priit.

Doamna Huxley povesti că ea și mama Pippei stătuseră puțin mai tîrziu discutînd despre evenimentele serii și „pălăvrăgind”, așa cum s-a exprimat ea, după care s-au retras la culcare. Cînd s-a întors de la baie, Doris Huxley a trecut pe la ea să vadă dacă totul era în regulă și a văzut-o citind în pat. A întrebato dacă avea nevoie de ceva și după ce a primit un răspuns negativ, și-au spus noapte bună după care doamna Huxley s-a dus să se culce. Toate acestea au fost repetate în timpul anchetei, la care Jerôme a luat parte împreună cu fratele Pippei, James, care venise acasă din Germania într-o permisie pentru motive personale, dar fără Pippa, deoarece se ajunsese la concluzia că, din moment ce nu va fi chemată pentru a depune mărturie, prezența ei acolo i-ar fi provocat și mai multă supărare.

– Asta a fost tot? întrebă coronerul, adică medicul legist și judecătorul de instrucție, cînd Doris Huxley termină ce avea de spus. Nu exista absolut nici un semn că nu ar fi fost în regulă ceva?

– Absolut nimic, spuse doamna Huxley. Eu de obicei nu prea dorm bine, așa că orice zgomot mă trezește imediat. Dar aseară n-am auzit nimic.

– Am impresia că decedata obișnuia să ia somnifere, îi spuse coronerul doctorului Weaver când acesta veni să depună mărturie. Barbiturice.

– Doamna Nicholls suferea de insomnii grave, spuse doctorul. De ani de zile, cauzate de pierderea soțului ei și agravate de starea sănătății sale din ultima perioadă.

– Artrită, mi se pare.

– Artrită reumatică, mai precis. Pentru insomnie i-am prescris „amilobarbiton de sodiu“, altfel cunoscut sub numele de „amital de sodiu“, câte 120 de miligrame cu o jumătate de oră înainte de culcare, sau, când durerile erau prea puternice și insomnia de neînvins – câte 200 de miligrame. Pilulele erau îmbuteliate și însemnate separat în sticlute de câte 60 de miligrame și de câte 200 de miligrame. În ceea ce privește artrita, am tratat-o cu „penicilamin“, un medicament sigur, în sensul că nu provoacă interacțiuni între două medicamente.

– Care era dozajul estimativ de somnifere din stomacul decedatei, domnule doctor Weaver?

– Dozajul estimativ la ora decesului era de 2000 de miligrame de „amital de sodiu“.

– Ceea ce înțeleg că este o doză mortală, domnule doctor, mai ales când este luat însoțit de alcool, ca în cazul de față.

– Într-adevăr, spuse doctorul Weaver. Dar, dacă s-ar putea, aș vrea să aduc mai multe amănunte în

speranța de a clarifica situația răposatei doamne Nicholls. În seara aceea, jucase cărți cu mine, cu soția mea și cu doamna ei de companie, doamna Huxley. Doamna Nicholls ne-a servit cu whisky, așa cum obișnuia mereu, dar ceea ce a fost neobișnuit a fost faptul că a băut și ea. În mod normal bea un pahar, poate două de vin de Xeres înainte de cină și, după aceea, nimic. Dar în seara aceea a băut cu noi vreo două pahare de whisky în timpul întregului joc. I-am spus între patru ochi că acest lucru nu îi stătea în obicei și i-am amintit de pericolul amestecării alcoolului cu somnifere recomandându-i să nu mai ia medicamente înainte de culcare, să se bazeze numai pe whisky pentru a adormi, ceea ce i-am spus că avea să aibă sigur efect.

– Și, totuși, spuse coronerul, decedata v-a ignorat sfatul și a luat somnifere. O doză care în mod evident i-a provocat moartea. Ne puteți oferi vreo explicație, domnule doctor? Pentru această purtare total neobișnuită? Și urmarea ei tragică? Numai dacă, bineînțeles, aceasta nu a fost chiar intenția decedatei.

– Mă îndoiesc foarte mult, spuse doctorul Weaver. Doamna Nicholls era o foarte bună creștină și ar fi fost perfect conștientă ce ar fi însemnat asemenea gest în ochii Domnului. Cu toate acestea, m-aș putea hazarda să bănuiesc, și este o bănuială bazată pe experiența mea profesională anterioară, că decedata a amețit, ca urmare a faptului că băuse whisky, ceea ce, din câte știu, nu îi stătea în obicei, cel puțin, nu în mod regulat.

– Vreți să spuneți că decedata a fost beată,

domnule doctor?

– S-ar putea, da, să fi fost așa. Băuse puțin vin de Xeres înainte de cină, un pahar, două în timpul cinei și vreo două de whisky după, așa încît, da, s-ar putea să fi fost destul de beată mai tîrziu pentru a uita de sfatul meu și probabil că a găsit foarte normal să își ia doza normală de somnifere.

– Dar doza normală nu s-ar fi dovedit a fi mortală, cu siguranță, nu-i așa, domnule doctor? întrebă coronerul. Chiar și cu alcool?

– Într-adevăr, nu, spuse doctorul Weaver. Dar acest lucru mă conduce la o a doua concluzie, și anume că decedata a fost de două ori amețită. Vedeți dumneavoastră, unul din efectele secundare contradictorii ale somniferelor este adesea existența unei stări de tulburare care precede somnul, adică una de emoție puternică și de extremă dezorientare. Starea de dezorientare este factorul predominant aici, căci foarte adesea se întîmplă ca pacientul, mai ales dacă a consumat alcool mai devreme, în cursul serii, nu își mai amintește dacă și-a luat sau nu somniferele. Prin urmare, ia o doză mai puternică fără să își dea seama, firește fără nici un alt motiv.

– Este posibil ca această doză prea puternică să atingă nivelul celei descoperite în organismul decedatei?

– Dacă starea de derută este destul de gravă, aş spune că da, aproape cu siguranță. Pilulele nu au fost luate toate odată, ci după un interval de timp scurt, poate o jumătate de oră.

– Ați mai întîlnit acest lucru în experiența

dumneavoastră, domnule doctor Weaver?

– De cîteva ori. De aceea prescriu somnifere numai după ce pacientul a înţeles perfect natura medicamentului. Dar, trebuie să recunosc că, în acest caz, nu am fost îngrijorat, pentru că ştiam că decedata era o persoană foarte responsabilă şi am bănuît că, odată ce i-am amintit de pericolul amestecării medicamentelor cu alcool, avea să ţină seama de aceste sfaturi. Nu pot decît să spun că, de data aceasta, m-am înşelat.

Coronerul îi mulţumi doctorului Weaver pentru mărturia sa şi o rechemă pe Huxley.

– Sînteţi atît de bună să spuneţi în faţa acestei curţi, doamnă Huxley, dacă vă amintiţi ca decedata să fi băut ceva mai mult alcool în seara aceea? o întrebă coronerul.

Ca toţi băutorii înveteraţi, doamna Huxley credea că îşi cunoaşte atît propria capacitate, cît şi pe a celorlalţi. Ca toţi băutorii înveteraţi, uita de fiecare dată cît băuse, dînd pe gît cel puţin două, trei pahare în plus..

Şi, mai important, în privinţa serii trecute, Doris Huxley nu îşi mai amintea nici cum se dusesese la culcare, darămite ce făcuse sau spusese cu aproximativ o oră înainte.

Aşa că răspunse ca toţi băutorii înveteraţi cînd nu sînt siguri de ceva. Adică minţi cu convingere.

– N-am băut nimic altceva în seara aceea, domnule, îi spuse ea coronerului. În afară de cîte o ceaşcă de *Ovaltine* cînd am stat în faţa focului.

– Vă mulţumesc, doamnă Huxley, zise coronerul.

Datorită puterii pe care o avu mărturia doctorului Weaver și în absența oricărui bilet care să dovedească existența unei intenții, coronerul hotărî să se dea verdictul de moarte prin accident.

– Da, îi spuse Pippa lui Jerome în timp ce se plimbau prin grădină după întoarcerea lui din Midhurst. Da, e firesc, nu? E o comunitate foarte mică și coronerul Rogerson a luptat sub comanda tatei în război. Deci, trebuia să greșescă de milă.

– Nu înțeleg, spuse Jerome. Dacă ar exista vreo îndoială, nu te-ai duce să ceri continuarea cercetărilor?

– Nu există nici o îndoială, Jerome, spuse Pippa oprindu-se la porțița care dădea spre cîmp. Știi la fel de bine ca mine. La fel de bine ca toată lumea. Mama s-a sinucis.

– Dar nu a existat nici un bilet, Pippa!

– De ce ar fi trebuit să existe un bilet, Jerome?

– Oamenii lasă întotdeauna bilete, draga mea Pippa. Totdeauna.

– Poate în piese, spuse ea. Sau în filme și în cărți. Dar să presupunem că s-a hotărît așa deodată, stînd în pat. Dacă a fost așa, doar nu se dădea jos din pat ca să se apuce să scrie bilețele. Ci doar – doar – doar a făcut-o, pur și simplu.

– Dar de ce, Pippa? o întrebă el rugător. De ce? Încă n-ai găsit un motiv pentru care ar fi putut s-o facă.

Pippa deschise porțița și se întoarse spre Jerome.

– Din cauza mea, Jerome, de asta, spuse ea și apoi se îndepărtă de el, pornind peste câmpul înghețat.

Actul doi

Opt

Dacă ea ar fi dorit să aranjeze cineva o asemenea întorsătură a lucrurilor, își spuse Elizabeth, nimeni, dar absolut nimeni, nici măcar dragul și scumpul Oscar Greene nu ar fi reușit o asemenea lovitură de maestru ca aceea oferită de soartă. Nici un dramaturg din lume nu ar fi îndrăznit să joace o carte atît de importantă la începutul dramei chiar. Închipuiește-ți, își spunea Elizabeth delectîndu-se fericită în baia de seară sau cînd moțăia în patul ei după ce Sebastian pleca la lucru, tinerii îndrăgostiți se căsătoresc și pleacă în călătoria de nuntă, ca apoi – chiar în ajunul primei lor vizite acasă ca soț și soție, mama miresei să se sinucidă în mod inexplicabil. Nici chiar Ibsen n-ar fi îndrăznit, rîse Elizabeth în sinea ei, nici chiar

Shakespeare. (Eh, poate Shakespeare, da.)

În mintea lui Elizabeth nu exista nici o umbră de îndoială că mama Țărăncuței se sinucisese. Nu era nici o altă explicație, cel puțin aceasta a fost concluzia pe care a tras-o ea după ce Jerome i-a povestit totul cu lux de amănunte, incluzînd și o reproducere extraordinară a anchetei.

– A fost absolut fascinant, Bethy, își amintise el la ea în cabină, în timpul unei pauze în prima zi a turnării filmului *Ajunul serii*. Și, de asemenea, extraordinar să fii acolo ca actor! Pentru că, după cum îți poți închipui, era atîta material! Atît de mult pentru a putea fi folosit mai târziu! Uimitor, nu crezi? Ce amfiteatru natural este viața!

Dar Jerome nu excelase atît în descrierea coronerului sau a medicului din localitate, își spusese Elizabeth, cît în cea a înfiorătoarei menajere sau doamne de companie sau indiferent ce era femeia aceea oribilă. Doamna Huxtable, parcă, nu? Elizabeth încercă să își amintească în timp ce își umfla pernele pline de fulgi, reșezîndu-se în pat. Nu, își aminti ea, era același nume cu al celebrului scriitor – Huxley. Doamna Huxley. Elizabeth se cutremură numai gîndindu-se la o asemenea creatură învelindu-se și mai mult cînd își aduse aminte de portretul făcut de Jerome și care în mintea ei arăta ca o femeie umflată de băutură, cu gușe de grăsime, ochi mici, negri și vicleni înfundați în obraji grași și mîini pline încleștate pe mînerul poșetei sale ieftine.

– Știam că mințea, Bethy, spusese Jerome, chiar din clipa cînd a fost chemată. Știi cum mi-am dat seama? Datorită celor învățate de la Terry Vaughan.

Îți aduci aminte ce te-am învățat în legătură cu mințitul, Bethy?

– Bineînțeles, minți ea, pentru că nu fusese nevoie niciodată să o învețe cineva să joace teatru, și înfiorându-se de plăcere ca de fiecare dată când Jerome folosea numele pe care i-l găsisese.

– Picioarele, continuase el, picioarele te trădează când minți. Picioarele fac să se vadă, Bethy! Nu ochii! Nu ochii! Doamna nu își putea ține locului picioarele grase nici măcar o clipă! Ochii, însă, da. Îl privea pe coroner drept în ochi, întruchiparea femeii cumsecade și sincere. Dar picioarele ei! Când stătea jos, unul din picioare se mișca tot timpul, ori se răsucea, ori se balansa, iar când se ridica – uite! Erau cam așa!

De câte ori își amintea de imitația lui Jerome, pe Elizabeth o pufnea râsul, așa cum se întâmplă și în dimineața aceea când stătea în pat, amintindu-și-l pe Jerome în cabina ei, stînd atît de nemișcat și de afectat, ținînd o poșetă imaginară chiar sub un șezut imaginar foarte mare, imitînd fermitatea rurală cu excepția picioarelor, care se foiau și se răsuceau în pantofi, ca niște iepuri care încercau să fugă dintr-un sac.

– Ah, nu, domnule, spusese Jerome și Elizabeth își dăduse seama imediat că o imita perfect pe femeia aceea nesuferită, nu am mai băut nimic altceva în seara aceea, în afară de, parcă îmi aduc aminte, cîte o ceașcă de *Ovaltine* în fața focului. O ceașcă de *Ovaltine*, Bethy? Pun pariu pe orice vrei că doamna Huxley era complet aiurită! Sînt în stare că pun pariu că băuse toată seara și a doua zi dimineață habar nu mai avea ce se întâmplase cu o seară în urmă! Sau în

ce stare se aflase mama bieteii Pippa!

– Ah, biata ta soție, oftase Elizabeth știind că trebuia să joace bine teatru, combinând pasiunea cu o ciudată tulburare. Biata ta soție. Biata ta dulce soțioară.

– Nu cred că își va reveni niciodată, Bethy, spusese el măsurînd încăperea în sus și în jos.

Era în costumația pentru film, de ofițer în armata ducelui de Wellington, care făcea minuni din trupul lui, își aminti Elizabeth oftînd fericită, mai ales pantalonii care îi scoteau în evidență picicarele lungi și perfecte, astfel încît lui Elizabeth îi venea foarte greu să nu îl atingă.

– Se învinuiește pe sine, Bethy, continuase Jerome uluit. Habar n-am de ce, dar e convinsă că totul s-a întîmplat din vina ei. Tu înțelegi ceva?

Venise apoi și se așezase pe brațul fotoliului ei, sprijinindu-se cu o mîină de spătar și încrucișîndu-și picioarele lungi îmbrăcate în pantalonii albi bufanți. Elizabeth fusese silită să își încleșteze mîinile pentru a nu-l atinge și să închidă ochii pentru a nu privi în locul unde o doamnă nu trebuia să se uite.

Dar se folosi favorabil de închiderea ochilor, pentru a da impresia că împărtășea profunda lui îngrijorare.

– Spune-mi, Jerome, zise ea. Dacă mama bieteii tale soții, dacă biata doamnă... doamnă...

– Nicholls, Bethy. Doamna Nicholls.

– Dacă biata doamnă Nicholls, da, dacă biata doamnă Nicholls s-a sinucis cu adevărat, are cineva idee de ce?

– Absolut nici o idee, Bethy, nu. În schimb,

bănuieli, da. Dar nici o idee reală, nici una pe care să poți întemeia ceva.

- O sinucidere este ceva îngrozitor, nu crezi?

- Dacă a fost o sinucidere, Bethy.

- Biata ta soțioară.

- Nimic nu dovedește cu siguranță că ar fi o sinucidere, draga mea.

În clipa aceea, Jerome păruse clar iritat și Elizabeth riscase justificându-și mișcarea ca o venire în ajutor și îi atinse genunchiul foarte puțin și foarte ușor.

- Dragul meu, șoptise ea apoi. Nimeni nu ia atâtea pastile, cu siguranță nu barbiturice, dacă nu intenționează ceva!

- Nu aceasta a fost și părerea coronerului, Bethy.

- Da, dragul meu, dar după părerea ta, chiar coronerul era un prostănac. Ai spus-o cu gura ta. Și e foarte adevărat, dacă a fost atît de evident că femeia aceea îngrozitoare a mințit.

Ce s-a întîmplat între ei după aceea, era ceva ce Elizabeth ținea ascuns în mintea ei. Era ceva care, ori de cîte ori avea îndoieli sau se temea în legătură cu viitorul, o făcea să își recapete încrederea.

Jerome se întorsese spre ea și îi luase mîna, mîna pe care ea și- o mai ținea încă pe genunchiul lui. Îi luase mîna, nu pentru a i-o da la o parte sau pentru a i-o apăsa recunoscător înainte de a i-o așeza la locul ei, ci pentru a i-o ține și a i-o privi înainte de a se uita direct în ochii ei.

- Bethy, spusese el, am nevoie de ajutorul tău. Fiind femeie mă poți ajuta. Mă tem foarte mult pentru Pippa, înțelegi? Nu cred că așa ceva... cum ar putea

să-și revină după așa ceva?

Și mîna ei era tot într-a lui.

– Jerome, dragul meu, spusese ea. Aș vrea – ah, cît de mult aș vrea să știu. Cît de mult aș vrea să te pot ajuta.

– E chestia asta dintre fiice și mame, înțelegi? E ceva ce nu pricep.

– Și ceva în legătură cu care mă tem că nu te pot ajuta.

Îi aruncase zîmbetul ei neajutorat, iar Jerome o privise adînc în ochi.

– Povestește-mi despre tine și mama ta, îi propusese el apoi. Ce fel de relație ai cu mama ta?

– Scumpul meu Jerome, oftase Elizabeth, nu am nici un fel de relație. Mama m-a părăsit, ne-a părăsit, mai bine-zis. Ne-a abandonat pe mine și pe fratele meu cînd eram încă foarte mici. A plecat și ne-a lăsat cu un fel de mătușă, iar ea și cu tata s-au dus pe plantația lor de ceai din Ceylon fără să se mai gîndească la noi absolut deloc.

– Cum? V-a lăsat pe amîndoi? N-a trimis niciodată după voi? Ar fi trebuit să vină să vă vadă, la un moment dat au venit să vă vadă, nu?

Elizabeth rîsese, ușor ironic, un rîs pe care observă că trebuia să învețe să-l reproducă și altă dată. Era atît de bun.

– Absolut niciodată, Jerome. Nu am mai văzut-o nici pe ea și nici pe tatăl meu absolut niciodată.

– Și acum? Adică, ce simți față de ei acum, mai ales față de mama ta, ce simți față de mama ta acum?

– Jerome, scumpul meu, nu simt nimic. Ar fi putut foarte bine nici să nu mă aibă, așa că, te rog, nu mă

întreba. Mai ales ce simt față de mama, dragul meu. Pentru că nu am absolut nici un fel de sentimente.

– Dar față de tatăl tău?

– Dacă nu te superi, dragul meu, aș vrea să nu mai discutăm despre asta. În ceea ce mă privește, părinții mei nu au existat niciodată.

Jerome se încruntase atunci, continuând să o privească în ochi, susținându-i privirea cu ochii lui câprui adânci și plini de durere.

– Bineînțeles, acceptă el. Numai că în cazul Pippei...

– Știu, dragul meu, murmurase Elizabeth strângându-i mâna ușor, tot atît de ușor cum rîsese. Numai Dumnezeu știe ce trebuie să simtă biata ta soție.

– Uneori, Bethy, spusese Jerome grav, și știu că totul s-a întîmplat foarte recent și este foarte proaspăt în memoria ei, dar uneori, cînd o privesc în ochi, cînd o aud plîngînd noaptea, cînd mă gîndesc la tot ce implică acest lucru, uneori am impresia că nu-i va trece niciodată,

– Nu, spusese Elizabeth încet, retrăgîndu-și mâna dintr-a lui, nu, dragul meu, cred că doar ai această impresie.

Și Elizabeth o avea, deși uneori, de obicei seara tîrziu cînd stătea întinsă în pat pe întuneric și se gîndea și plănua tot felul de lucruri pentru viitor, se înfiora deodată de teamă că adversara ei ar fi putut fi mai rezistentă decît își închipuia ea. Dar nu și în acea dimineață de martie, cînd se întoarse pe o parte pentru a-și suna menajera să îi spună să îi aducă puțină cafea și ediția de dimineață a ziarului *Daily*

Express. După ce adormise bine și aparent fără vise, în dimineața aceea Elizabeth era absolut convinsă că nimeni, oricît de rezistent ar fi părut, nu putea să treacă peste o asemenea lovitură cu atît mai puțin o tînără inocentă, care abia împlinise douăzeci de ani și se căsătorise numai de două săptămîni. Pur și simplu, era imposibil.

Tinerii îndrăgostiți se căsătoresc și pleacă în călătoria de nuntă și apoi – apoi, chiar în ajunul primei lor vizite acasă ca soț și soție, mama miresei se sinucide în mod inexplicabil.

Stînd rezemată de perne și așteptîndu-și menajera, Elizabeth oftă fericită și se bucură de amărăciunea Tărăncuței, amărăciune care spera ea să nu aibă sfîrșit.

În ziua aceea chiar la aceeași oră, dacă ar fi știut ce gîndea Elizabeth, Pippa ar fi fost fără îndoială de acord cu ea, în ciuda eforturilor ei curajoase de a-și învinge amărăciunea. De la moartea mamei ei, toate zilele îi fuseseră proaste, dar acea primă miercuri din martie era deosebit de proastă fiindcă Pippa se întorcea la casa copilăriei ei pentru prima dată după înmormîntare.

Se dusesese să ia niște hîrtii și acte necesare și, acum că doamna Huxley nu mai era, să încuie casa pînă la deschiderea testamentului și pînă cînd fratele ei și cu ea hotărau ce să facă în privința moștenirii. Îi fusese groază de vizita aceea și sperase în adîncul

sufletului că Jerome o putea însoți, dar programul turnărilor era neînduplecat, așa că, din moment ce avocații insistau să înceapă să se ocupe de treburile mamei ei, de a pune puțină ordine, Pippa își luase inima în dinți și se urcase în tren pornind singură spre Midhurst.

Totul era încă atât de îngrozitor de ireal, își spuse ea din nou, în timp ce taxiul ieșea din oraș îndreptându-se spre sătuc și Bay Tree Cottage. Avea senzația că se afla într-un vis și totul, inclusiv realitatea, era foarte departe. Era o senzație atât de convingătoare, încât Pippa avu impresia că nu ar fi fost deloc surprinsă dacă, în momentul când ajungea acasă, mama ei i-ar fi deschis ușa și viața ar fi reintrat deodată, dar nu pe neașteptate, în normal.

Deoarece, cu siguranță că fusese o greșeală, își spuse Pippa din nou, în timp ce taxiul gonea printr-un peisaj ud și bătut de vânt. Pur și simplu, nu exista nici un motiv pentru care mama ei să se fi sinucis, nu în împrejurările respective, nu în acel moment. Și, dacă fusese o greșeală, poate că, la fel ca toate greșelile putea fi îndreptată. Sau poate că totul nu era decât un vis. Semăna atât de mult cu un vis în care mama ei trăia încă și făcea lucruri normale, venea în dormitorul ei de la Bay Tree Cottage să îi spună noapte bună, privea dintr-un fotoliu din salon, un fotoliu care, numai cu o clipă în urmă, fusese gol, se plimba pe Downs cu ea și cu Bobby, fără baston, cu mâinile încă nedeformate de boală, cu James și Pippa din nou copii, alergând ținându-se de mână înaintea mamei lor poate că acelea nu erau vise, așa cum bănuise ea, ci momente reale, în ciuda aparentei lor nepotriviri. Dar

cine putea spune? Poate cînd avea să ajungă acasă și avea să bată în ușa, toate aceste lucruri pe care Pippa le acceptase ca reale, se vor dovedi a fi fost false, o parte dintr-un vis, o călătorie în ceea ce părea a fi un groaznic și prelungit coșmar, pe care, de fapt, și-i imaginase, iar cînd avea să se trezească, toate acele frînturi de fericire și normalitate aveau să se combine și viața avea să redevină ceea ce fusese numai cu o zi înainte.

Atît de mult spera Pippa acest lucru, încît aștepta pînă plecă taxiul și abia după aceea se duse la ușa. Abia îndrăzni să se uite la ferestre, în caz că mama ei nu era acolo, în caz că Bobby, pe care în visul ei îl lăsase la Londra, nu era de văzut cu năsucul lui negru și ud lipit de geam. Nu era nici o lumină aprinsă, dar mama ei nu aprindea niciodată lumina ziua, nici chiar în zilele cînd totul se întuneca în mijlocul unei furtuni de vară.

Dar nu îi răspunse nimeni cînd bătui, nu îl auzi pe Bobby lătrînd, nu o auzi pe mama ei certînd cățelul în timp ce venea să deschidă ușa, nu auzi nici un zăvor deschizîndu-se și nu văzu nici un chip apărînd de după ușa albă curios să vadă cine era vizitatorul. Ușa rămase închisă și casa cufundată în tăcere. Viața nu era un vis, iar visele ei nu erau realitate. Mama ei murise, mama ei nu mai era.

Casa era extrem de murdară. Peste tot domnea un strat gros de praf. Coșurile de hîrtii erau încă pline

și grătarele de la cămin negolite. Erau chiar și vase nespălate în chiuvetă și un castronel de lapte murdar pe aragaz. Doamna Huxley, care plecase a doua zi după înmormântare, nu se sinchisise nici să facă ordine după ce mîncase ultima oară acolo.

Spunîndu-și că făcutul curățeniei în casă era ultimul lucru pe care avea să îl facă, Pippa se duse înapoi în salon pentru a căuta în birou actele de care avea nevoie. Intrînd în încăpere, primul lucru pe care îl văzu au fost cărțile poștale trimise de ea, acolo unde mama ei punea totdeauna orice carte poștală, sub clamele oglinzii de deasupra căminului. Doar că erau numai două. Primele două. Una din Brighton și cealaltă cu plaja de la Sandyscombe. Dar ei trimiseseră trei sau, mai bine-zis, Pippa trimisese, Jerome considerînd cărțile poștale o glumă și netrimîtînd nimănui nici una.

Cea de-a treia fusese cu localul unde stătuseră în a doua săptămînă, *Brățele contrabandiștilor*, pe care Pippa o expediase joi, pentru a fi sigură că mama ei avea să o primească pînă la sfîrșitul săptămînii. Dar, deși mama ei o primise, lucru văzut și de doamna Huxley, nu o prinsese la oglindă alături de celelalte, ceea ce era foarte ciudat.

Pippa știa că trebuia să fie pe undeva, pentru că mama ei nu arunca niciodată nimic, cel puțin nimic personal și cu atît mai puțin ceva legat de familie. Păstra scrisori, cărți poștale și chiar felicitări vechi de aniversări și de Crăciun, deși Pippa se îndoia că le scosese vreodată din sertarele sau cutiile unde erau ținute pentru a le reciti. Poate voia să le păstreze doar ca amintire pentru generațiile următoare.

Începu să caute prin mapa mamei ei, prin biroul vechi din lemn de nuc, prin locurile unde obișnuia să păstreze diverse lucruri, dar nu reuși să dea de cartea poștală, care lipsea, nu era nicăieri prin corespondența primită recent. Dar descoperi sticlele, începînd cu biroul și continuînd cu tot felul de ascunzători prin toată casa.

Numai sticle de gin, de diverse forme și mărimi, mari, jumătăți și chiar sferturi și, cu cît Pippa căuta mai mult, cu atît descoperea mai multe. La începutul căutării erau ușor de găsit, în fundul sertarelor, în spatele cărților care ieșeau absurd de mult de pe rafturi mai ales cele de sus, apoi după dulapuri și chiar pe fundul celor două lăzi de lemn pentru foc. Pippa începu să le găsească în cele mai bizare locuri, sub rafturile din cămară, în chingile de sub scaune, sub plăcile de lemn mai slabe ale podelei și chiar în bazinele WC-urilor. În general erau goale, dar unele, îndeosebi cele care erau mai bine ascunse, erau pe sfert și chiar pe jumătate pline. Pippa le strînse pe toate pe care le găsi și le înșiră în bucătărie.

Își făcu apoi o cafea fără zahăr și se așeză în fața lor să le numere. În total erau șapte mari, douăsprezece jumătăți și optsprezece de un sfert, ceea ce însemna șaptesprezece litri și jumătate de gin.

– Sînt treizeci și șapte de sticle verzi lîngă perete, își spuse ea cu glas tare.

Apoi, dîndu-și seama de gravitatea problemei își luă încet capul în mîini și privi țintă suprafața mesei de bucătărie. Toate trebuiau să fi fost sticlele doamnei Huxley, din moment ce mama ei nu bea decît vin de Xeres și din cînd în cînd whisky, iar ea o prevenise că

auzise zvonuri în legătură cu faptul că doamna Huxley bea și, cu toate acestea, se lăsase convinsă de mama ei și nu mai dăduse atenție aceluia fapt.

Îi place să bea un pahar când joacă bridge, îi spusese mama ei. Sigur că o femeie căreia îi place să bea e considerată o bețivă, dar dacă ar fi bărbat, ar fi foarte bine.

Deci, numai atât îi păsase Pippei. În loc să caute pe altcineva pentru a avea grijă de mama ei, cineva mai responsabil, dăduse încă un exemplu de ceea ce mama ei obișnuia să numească slăbiciunea ei înăscută.

– Bine că nu lucrezi în poliție, îi spunea ea. Ai aresta pe cine ar fi cel mai aproape.

De fapt, după părerea mamei ei, toate greșelile Pippei aveau acea caracteristică, dragostea de comoditate. Era totdeauna înclinată să se ia după primele impresii, în loc să aștepte și să vadă. Judeca pripit în loc să cîntărească argumentele, era prea dornică să placă, prea ușor de mulțumit și prea îndatoritoare. Și acum, din cauza asta, din cauza a ceea ce mama ei numise natura ei teribil de aiurită, mama ei murise, pentru că Pippa nu dăduse destulă atenție alegerii unei femei care să îi îngrijească mama. O lăsase cu bună știință pe mâinile unei femei bețive, pentru a se grăbi, așa cum era caracteristic pentru ea – după părerea mamei ei – să se mărite cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. S-ar fi putut întâmpla orice dacă era lăsată în seama unei asemenea persoane. Și se și întâmplase. Prin urmare, Pippa știa că acum îi va fi și mai greu să se ierte.

Luînd prima cutie care îi căzu în mînă din cămară,

Pippa o puse pe masă și se pregăti să o umple cu sticlele goale, când o văzu deodată. Dacă ar fi luat oricare alta din cele șase cutii de carton, nu ar fi aflat niciodată, dar, într-un fel, soarta a avut grijă ca ea să o aleagă tocmai pe aceea. Dar, chiar și așa, era uimitor că o zărise, un mic fragment printre atâtea hîrtii, o fărîmă de hîrtie ruptă.

Dar nu exista nici o îndoială, era scrisul ei, iar cuvîntul scris era la fel de neîndoielnic – Jerome.

Luă cu grijă cutia și căută prin tot felul de lucruri, ziare îngălbenite, plicuri goale pătate de frunze de ceai aruncate, tuburi de ruj Craven As ale doamnei Huxley, coji de cartofi și tot felul de alte mărunțișuri existente într-o casă, pînă cînd găsi și ultima bucătică de hîrtie. Aduse apoi puțină bandă adezivă din birou și le uni cu grijă, lipind banda pe partea cu fotografia alb-negru, refăcînd, astfel, pînă atunci pierduta carte poștală.

Întorcînd-o pe partea cealaltă, se uită pe spatele ei și datorită atenției cu care o refăcuse, descoperi că scrisul se putea descifra foarte ușor. Scrisa așa:

Vremea e încă extraordinară de blîndă, iar Sandyscombe e ca un paradis, la fel ca Brațele contrabandiștilor – excelentă masă și casă. Vom fi acasă sîmbătă și cu tine, duminică la prînz, așa cum am stabilit, dar probabil că o să te sun cînd o să ajungem acasă. Jerome îți trimite dragostea lui și eu la fel. De la cei doi Didier(!)

Pippa țintui cu privirea mult timp cartea poștală pînă cînd nu se mai putu concentra, întrebîndu-se tot timpul cum de era posibil ca un asemenea mesaj să fi

provocat o reacție atît de violentă, căci mama ei trebuie să fi fost atît de furioasă, încît nu numai că aruncase ilustrata, dar o și făcuse bucățele. Și acest lucru era atît de ciudat pentru mama ei. Dacă ar fi fost ceva ce nu i-ar fi plăcut, ar fi păstrat-o pentru a i-o flutura Pippi pe sub nas. Pippa își cunoștea mama. Îi plăcea să reia un subiect care o supăraseră, nu cu răutate, ci cu bucurie. Era o trăsătură caracteristică a familiei.

Dar ce ar fi putut-o supăra atît de mult la ilustrata aceea și la mesajul ei simplu? Bine, probabil că nu îi făcuse cine știe ce plăcere faptul că Pippa semnase „cei doi Didier” și, știind acest lucru, Pippa trecuse intenționat în paranteză semnul exclamării, pentru a îndepărta orice înțepătură. Dar nu se putea, își spusese ea, ca semnătura aceea care spunea cine erau acum legal, să îi fi supărat mama în asemenea hal, încît să o facă să rupă ilustrata în bucăți și să o arunce printre frunzele de ceai și cojile de cartofi.

Nici faptul că Pippa neglijase să o sune sîmbătă seara nu ar fi putut să o facă să se poarte atît de irațional. Pippa își cunoștea mama mult prea bine. Ori de cîte ori era ea plecată, ceea ce se întîmplase atît de des în ultima vreme, și uita să o sune cînd spunea că o va face, mama ei ori o suna ea pentru a o certa, ori îi clătina un deget pe sub nas la întoarcere. Dar uita repede. În sinea ei, mamă-sa înțelegea perfect cît de ușor se putea uita ceva, acesta fiind un motiv pentru care o înțelegere a familiei era ca nimeni să nu facă nimănui promisiuni, pentru modul cel mai bun de a te ține de cuvînt era să nu îl dai. Un telefon nedat nu însemna nimic ținînd seamă de faptul că aveau să se

întîlnească a doua zi. Nici acest lucru nu îi stătea în caracter mamei ei. Pippa știa asta, pentru că își cunoștea mama foarte bine.

Oare? se întrebă ea, deodată, stînd și privind din nou mesajul de pe ilustrată. Dacă își cunoștea mama atît de bine pe cît credea, atunci de ce aceasta era moartă în mod inexplicabil? Dacă Pippa știa totul despre mama ei, atunci ar fi putut cel puțin să înceapă să întrezărească motivul, dar nu îi venea nici unul în cap, nici măcar o posibilă explicație, sau, nici una pe care să vrea să o recunoască.

Căci exista una, recunoscuse Pippa în sinea ei, și nu pentru prima dată. Exista o explicație și putea fi chiar unica, aceea că mama ei îl ura pe Jerome. Mama ei îl ura pe Jerome și se opunea cu înverșunare căsătoriei lor, cu aceeași înverșunare cu care Pippa era hotărîtă să o facă. Dar de ce cedase atît de total? Dacă se opunea căsătoriei, atunci mama pe care Pippa credea că o cunoștea atît de bine, ar fi luptat în continuare, ar fi luptat pînă la capăt și nu ar fi cedat atît de surprinzător, atît de surprinzător de blînd? Atunci, de ce? De ce? De ce? De ce?

Începu să facă ordine prin casă, pornind din spate, din dormitorul oaspeților și pînă în bucătărie, într-un efort de a-și purifica mintea. Dar cu cît muncea mai mult și mai greu, cu atît își punea mai multe întrebări. Oare se hotărîse să își ia viața înainte ca ea să se mărite cu Jerome? Stătuse, oare, mama ei, o bună creștină, acolo, în casa Domnului, privindu-și fiica mireasă în timp ce se gîndea la iminenta sinucidere? Ce voise să-i spună oare Pippai exact înainte ca aceasta să plece? *Ai obținut ce ai vrut,*

Pippa, acum nu ne mai rămîne decît să sperăm că ai vrut ceea ce ai obținut? Mai credea încă, oare, că Jerome era o persoană foarte diferită de cel care era în realitate? Sau credea că sinuciderea era ultimul ei refugiu, singurul mod în care era sigură că le putea nimici fericirea? Și, dacă era așa, de ce? Mama ei și cu ea se înțeleseseră totdeauna bine, nu erau nedespărțite, iar mama ei nu își exteriorizase niciodată sentimentele, dar chiar și așa – și-ar fi luat, oare, viața numai pentru că nu era de acord cu Jerome? Pur și simplu, nu putea fi posibil.

Dar atunci de ce o prlvisе atît de ciudat și îndelung pe Pippa înainte de plecarea în călătoria de nuntă care îi dăduse impresia Pippei că mamă-sa nu o mai văzuse bine niciodată pînă atunci, dar care, își dădu ea seama acum, aducea mai mult cu privirea cuiva care se gîndește că te vede pentru ultima oară. Totul începea să capete contur cînd Pippa își aminti cum își luase mama ei rămas bun. Cu cîtă dragoste o sărutase și cum îi spusese la revedere „scumpei ei Pippa”

În mod normal, își spuse Pippa în tren întorcîndu-se la Londra, un asemenea moment de despărțire putea fi atribuit unei pure sentimentalități, valului subit de afecțiune pe care o mamă trebuie să îl simtă cînd fiica ei se mărită, oricît de nesentimentală ar fi fost aceea mamă de obicei, și așa interpretase și Pippa îmbrățișarea ei. Dar acum, în lumina celor ce se întîmplaseră între timp, interpretarea aceea nu mai stătea în picioare. Acum, cînd mama ei era moartă, Pippa știa că privirea pe care o avusese cînd o sărutase de la revedere, fusese de adio.

Și totuși, -uruiau ritmic roțile trenului, și totuși, și totuși, și totuși. Și totuși, toate nu erau decît bănuieli, își spuse Pippa privind afară în întuneric, pentru că niciodată nu avea să afle adevărul, pentru că singura persoană care i-ar fi spus acel adevăr era moartă și îngropată.

Stătea în pat cu toate luminile stinse, dar încă perfect trează, cînd Jerome ajunse în sfîrșit acasă. Pînă atunci făcuse tot posibilul să își minimalizeze amărăciunea și să o ascundă de Jerome, pentru că, în fond, nu era pierderea lui și pentru că, în fond, el fusese nevoit să înfrunte o rezistență teribilă din partea mamei ei. Nu numai atît, dar Pippa știa că aceea era o perioadă importantă în viața lui Jerome, fie că lui îi plăcea să recunoască fie că nu, mai degrabă nu. Era evident că filmul pe care îl turna acum, *Ajunul serii*, sau cum îi spunea Jerome cu dispreț, *Porcăria rahatului*, spunînd că nu era nimic altceva decît istoria văzută de o școlăriță, avea să fie pentru el ceea ce fusese Emerald Glynn pentru Elizabeth. Avea să facă din el un star.

Cecil i-o spusese. Se folosea de orice prilej pentru a i-o spune, sperînd că acel lucru o va ajuta să se învioneze și îi povestea mai mult sau mai puțin zilnic cum progresa filmul pentru a se gîndi și la altceva, nu numai la nenorocirea ei. Jerome îi era profund îndatorat agentului său pentru grija pe care i-o arăta, și la fel și Pippa, nu pentru sine, ci pentru că i-o ajuta

să vadă, chiar de departe, cât de important putea fi acel film.

Cu toate acestea, Jerome, în tandem cu Elizabeth, era la fel de sumbru în legătură cu perspectivele lui ca întotdeauna.

– Știi ce o să se întâmple, Pip, nu-i așa? o întreba el. Porcăria n-o să fie de fapt o porcărie. Pînă la urmă va fi cel mai enorm succes. Trebuie neapărat să fie așa, în ciuda viziunii lui simpliste asupra istoriei și a patriotismului lui neprefăcut.

– Și tu cu costumul acela minunat, îl tachina Pippa.

– Și Elizabeth arătînd mai bine decît Garbo, o corecta el, după care ofta neputincios. Da, va fi cel mai senzațional succes și știi ce înseamnă asta, știi? Ei vor face tot ce le va sta în putință pentru a ne ține pe mine și pe Elizabeth împreună, de dragul portmoneelor lor din piele de porc! Iar eu unul nu voi suporta așa ceva!

Pippa nu spunea nimic, deoarece știa că, actor fiind, Jerome era asemeni unei pisici. Mergea singur și îi plăcea să ajungă neajutat la lucruri, sfaturile nesolicitate zbîrlindu-i blana și arcuindu-i spinarea. Îi asculta jeluirile, le dădea atenție și, în ceea ce-i privea cariera, ea nu își exprima niciodată nici o opinie, căci era evident că Jerome se hotărîse deja.

Așa că, de la moartea mamei, ea încercase să își țină supărarea cât putea mai mult în suflet, ca Jerome să nu ducă o parte din disperarea ei cu el pe platoul de filmare. Deși acum căzură de acord că nu absența Pippa în seara premierei fusese cauza căderii lui pe planul doi, în urma lui Elizabeth, Pippa recunoscuse

că așa ceva ar fi putut fi posibil, iar acum cînd erau căsătorii și extraordinar de îndrăgostiți, se temea că tristețea ei îl putea afecta foarte mult.

În seara aceea, însă, trebuia să vorbească, deși Jerome tot mai trebui să o îndemne în acest sens. Cînd, în cele din urmă, o făcu, el se așeză la celălalt capăt al patului cu fața la ea, învelit cu plapuma de puf, cu o pernă la spate și cu Bobby întins pe spate alături. Pippa îi povesti tot, de la ceea ce numea ea fanteziile absurde din taxi și pînă la descoperirea profund tulburătoare din gunoi. Jerome ascultă cu atenție, sorbind din cana cu cacao și mîngîindu-l pe Bobby pe burtica întoarsă în sus. Ascultă pînă cînd Pippa termină ce avu de povestit rămînînd tăcută cu privirea pierdută în cana ei goală de cacao, după care el îi luă cana, i-o puse deoparte și se urcă în pat lîngă ea.

– Eh, doamnă Didier, nu e bine deloc, spuse el atunci.

– Știu, zise Pippa. Îmi pare rău.

– Exact asta nu e bine, doamnă Didier, o muștră el. Faptul că îți pare rău. Nu pentru tine, căci asta nu se întîmplă niciodată. Ci că îți pare rău pentru că, într-un fel, ai impresia că tu ești de vină. Cît mai ai de gînd să faci asta, Pip? Nu, e o întrebare prostească, pentru că n-ai putea să răspunzi. Hai să te întreb direct. Nu poți continua așa, știi foarte bine. Nu te poți învinui la nesfîrșit de moartea mamei tale.

– De ce nu, Jerome? spuse Pippa. Doar este adevărat. Cine altcineva ar putea fi de vină?

– Nici măcar nu știi sigur că a fost o sinucidere, Pip.

Charlotte Bingham

– Ba știi. Și știi și tu. Mama era mult prea – prea atentă ca să fi făcut așa ceva din întâmplare.

– După părerea ta.

– După părerea mea, da.

– Pippa, draga mea, spuse Jerome luînd-o în brațe. Ceea ce simți tu, scumpă fetiță, este foarte firesc.

– Asta schimbă ceva, Jerome? Întrebă ea ridicîndu-și privirea spre el. Dacă oamenii simt așa mereu în momente similare, nu ușurează cu nimic lucrurile.

– Știu, spuse el strîngînd-o și mai tare, știi, știi.

– Jerome, începu ea din nou după o tăcere îndelungată. Jerome, ce crezi, oamenii își revin de obicei după astfel de lucruri?

– Nu știu, Pip, spuse el sincer. Într-adevăr, nu știu.

– Ce se va întîmpla dacă nu-mi voi reveni, Jerome? șopti Pippa. Ce se va întîmpla atunci?

El nu spuse nimic, pentru că nu știa ce să mai zică. Dar continuă să o țină, cît de strîns avea curaj, mai strîns decît o ținuse vreodată, cînd, brusc, un suspin îi scutură întregul trup. O cuprinse cu brațele, încercînd parcă să îi înăbușe amărăciunea din suflet, încercînd să îi ucidă durerea, dar în ciuda forței cu care o îmbrățișa nimic nu o putea face să înceteze acele sușpine îngrozitoare.

În cele din urmă, se opri din plîns, dar nu se depărtă de el, rămînînd cu capul pe pieptul lui, amîndoi fiind scăldați de lacrimile ei.

– Poate că anticii aveau dreptate, spuse el încet și ritmic mîngîindu-i părul. Terry era de această părere. Terry Vaughan. El credea că grecii și romanii erau

mult mai înțelepți în privința sinuciderii, spunînd că grecii susțineau că a salva viața cuiva împotriva voinței lui era echivalent cu a-l ucide, iar romanii afirmau că în mijlocul suferinței care era viața însăși, puterea de a se sinucide era cel mai bun dar pe care zeii îl făcuseră omului. Așa că, dacă presupunem că din cine știe ce motiv, mama ta a hotărît să își ia viața, poate a fost o hotărîre înțeleaptă luată cu curaj.

Pippa stătu tăcută și se gîndi mult timp înainte de a răspunde și o făcu fără să miște capul, ci doar îl înconjură pe Jerome cu brațul lipindu-se și mai mult de el.

– Dar de ce a rupt ilustrata noastră, Jerome? întrebă ea cu fața întoarsă într-o parte pe pieptul lui. Dacă făcea ceva înțelept și cu curaj, de ce a rupt și a aruncat ilustrata trimisă de mine?

– Nu știu, Pip, răspunse Jerome încet. La asta nu știu ce răspuns să-ți dau.

– Nu, Jerome, spuse ea. Asta e problema, vezi? Cine ar putea?

Persoana care putea, persoana care, de fapt, avea să îi răspundă chiar la acea întrebare, sosea în Anglia șase luni mai târziu din întâmplare cu același avion care îl aducea pe Oscar Greene înapoi din America, unde plecase imediat după ce piesa lui înregistrase un triumf în West End. În clipa cînd au apărut recenziile, i-a urmat sfatul lui Cecil Manners și s-a urcat în primul avion spre New York, unde, la trei

luni de la sosire, spre încântarea și surprinderea lui, a cunoscut un alt succes.

Persoana -aceea care avea să schimbe viața Pippei îi era necunoscută lui Oscar și totdeauna avea să rămână astfel, deși tot drumul peste Atlantic s-au aflat la nu mai mult de un metru și ceva distanță. Oscar, care nu era sociabil nici în momentele lui cele mai bune era cu atât mai puțin sociabil când zbura cu avionul, care pentru Oscar însemna cel mai prost moment. Tot timpul călătoriei citi sau dormi și cele câteva cuvinte pe care le adresă în treacăt erau rezervate stewardeselor.

Mai târziu, după ce avionul ateriză și pasagerii trecură de vamă și de biroul de emigrări, cei doi oameni care aveau să joace roluri vitale în viața Pippei Didier în curînd, și-au urmat fiecare drumul, chiar dacă au mers aproape alături pînă la stația de taxiuri, de unde fiecare s-a urcat în cîte o mașină îndreptîndu-se spre destinațiile lor diferite, dar curios de legate.

– Oare succesul îl va strica pe Oscar Greene? se întrebă Cecil cu glas tare în timpul mesei de prînz de la *Connaught*.

– Eu sînt foarte chinez în ceea ce privește succesul, Cecil, spuse Oscar. Știi ce spun ei. Spălătoria nu-ți ia năravul dacă ai cămăși să-i dai.

– Chiar și așa, îi spuse Cecil, ai înregistrat un succes imens într-un interval foarte scurt de timp.

– Sigur, spuse Oscar mușcînd din pîinea proaspătă, dar eu vād viața ca un ring de box. Cînd ești campion, toată lumea vrea să te vadă doborît. Și cînd ești doborît, ringul se umple deodată de oameni care vor să te ajute să te ridici.

Cecil zîmbi. Era încîntat că îl vede pe Oscar din nou și că, în ciuda faptului că înregistrase și pe Broadway un succes la fel de mare ca și cel de pe Shaftesbury Avenue, Oscar nu se schimbase absolut deloc. De fapt, uitîndu-se la haina, cămașa și pantalonii șifonate, se părea că Oscar nu se schimbase, într-adevăr, absolut deloc.

– Ce mai e pe aici, Cecil? întrebă Oscar ștergîndu-și supa de pe bărbie cu un deget. Ce mai face etern superba Elizabeth? Și super-extraordinarul domn Didier?

Cît a mai durat masa de prînz, Cecil l-a pus la curent cu ultimele bîrfe și evenimente din lumea teatrului.

– Jerome *însurat*? se minună Oscar rămînînd cu gura căscată. Cum se poate însura cineva ca el?

– Eh, hai, îl mustră Cecil, deși în sinea lui era încîntat de remarca lui Oscar. Jerome nu e Narcis.

– Cecil, scumpule, oftă Oscar. Arată-mi un actor care nu e și îmi dau toată averea pe casa aia a ta celebră. Nu mă-nțelege greșit. Îmi place Jerome. Jerome Didier e amuzant. E o companie foarte plăcută. E cu adevărat un actor minunat. Îmi place foarte mult tipul. Dar e actor. Și nu numai afit, Cecil, dar e un star. Oh, Doamne. Dumnezeu să o aibă în pază pe biata fată care s-a măritat cu el. Doar dacă nu e, bineînțeles, vreo actriță.

Oscar își ridică privirea spre Cecil sperînd vag că

aleasa lui Jerome era cel puțin din aceeași lume cu el, dar Cecil, care făcea tot posibilul să nu îi arate ce binecuvîntare pentru urechile lui erau cuvintele pe care Oscar tocmai le rostise, scutură din cap negînd cu gravitate.

– E o fată foarte drăguță, Oscar Greene, spuse el. O fată chiar foarte drăguță. Nu are nimic de a face cu lumea teatrului. E o fată simplă de la țară, care iubește animalele, pictura și viața în natură. N-ai putea întîlni nicăieri altundeva o fată mai dulce și cu un suflet mai bun.

– Oh, Doamne, gemu Oscar din nou, Isuse, Cecil, e terminată.

– Dragul meu, zise Cecil reușind într-un fel să nu zîmbească pînă la urechi, dragul meu, sper că nu. E o fată afit de dulce.

– Știi ceva? întrebă Oscar sorbind ultima picătură de *Vosne-Romanée*, îmi plac foarte mult actorii, dar își au limitele lor. Sînt foarte simpatici să bei cu ei, să faci petreceri cu ei, dar nu trebuie lăsați niciodată să se apropie de piesele sau de femeile tale.

– Fiindcă veni vorba, Oscar, spuse Cecil luînd puțină brînză, o să auzim clinchet de chei în curînd?

– Nu cred, spuse Oscar scăpînd în unt mînerul cuțitului de brînză. De cînd mi-au spus că pot să scriu, parcă nu mai am puterea necesară.

– Trebuie să fie ceva despre ce ai vrea să scrii, totuși, oftă Cecil, abia reușind să își ascundă exasperarea pe care o simțea ori de cîte ori scriitorii încercau să accentueze faptul că era greu să scrii. Slavă Domnului, cu cîte se întîmplă în lume acum...

– Ascultă, Cecil, bătrîne, îl întrerupse Oscar după

ce își curăță mînerul cuțitului, s-ar putea să fi observat sau nu ce fel de piese obișnuiesc eu să scriu și nu prea sînt ceea ce ai descrie ca fiind de actualitate. Nu? Îmi place să scriu despre oameni și îndeosebi despre femei. Iar în clipa de față sînt în pană de femei.

– Atunci trebuie să găsim cîteva imediat, spuse Cecil înviorîndu-se, fericit că găsise o soluție simplă. Asta nu e o problemă.

– Bineînțeles, aprobă Oscar mîncînd puțin *Stilton* cu mîna. Pune-i pe Harrods să-mi trimită cîteva mostre.

Cecil făcu ceea ce consideră că era cel mai bun lucru, adică îl duse în seara aceea să vadă spectacolul de gală al filmului care fusese nominalizat drept cea mai bună realizare a anului, *Ajunul serii*. Chiar și Oscar fu impresionat stînd în hol și așteptînd să apară starurile.

– E o chestie nemaipomenită, Cecil, spuse el clipind cînd aparatele de fotografiat se puseră în funcțiune la apariția stelelor. Poate acum o să-ți poți pune și tu căldură în birou.

În afară de familia regală, lumea venise să îi vadă pe cei doi tineri care, potrivit presei, captivaseră imaginația și cuceriseră inimile națiunii, Elizabeth Laurence și Jerome Didier. Filmul se bucurase deja de critici pline de elogii, ale căror copii circulau prin tot foaierul și pe care Oscar își pierdu timpul citindu-le.

Fără îndoială, cel mai distins film englez din ultimii zece ani.

Un film frumos, plin de pasiune și patriotism. Genul de filme care te face să te simți mîndru că ești

englez, mîndru de actorii englezi, mai ales de cei doi care sînt indiscutabil descoperirile generației, Jerome Didier și Elizabeth Laurence.

O echipă creată în paradis, dacă așa ceva poate exista. Două stele de pe firmament coboară pe pămînt să ne lumineze viețile. Amintirea poveștii tragice de iubire a acestor doi tineri în ajunul uneia din cele mai mari bătălii ale acestei națiuni, de la Waterloo, vă va urmări veșnic.

Un efort extraordinar care merită să se afle printre cele mai mari realizări ale cinematografului britanic. Domnișoara Laurence luminează ecranul.

Demult nu am mai văzut un film atît de mulțumitor, de memorabil și de extraordinar. Iar în Jerome Didier nu avem numai o nouă stea, ci și una care poate străluci alături de cele mai mari.

O distribuție extraordinară și cei mai strălucitori au fost cele două noi stele, Didier și Laurence – nume care vor deveni în curînd la fel de celebre ca Huntley și Palmer, Crosse și Blackwell, Peak și Frean – nume predestinate să facă parte din casele tuturor.

– Mă dau bătut, spuse Oscar uitîndu-se miop la acel ultim fragment din presă. Huntley și Palmer? Crosse și Blackwell? Eu n-am văzut nici unul din filmele lor.

– Nici n-ai fi avut cum, dragă băiete, spuse Cecil ducîndu-l să asiste la sosirea stelelor. Ei fac mîncare.

– Chiar și așa, Cecil bătrîne, oftă Oscar, data viitoare mă aștept la radiatoare.

Se aflau pe ultima treaptă a primului șir de scări din foaierul sălii de cinema, o poziție foarte bună pentru urmărirea sosirilor. La câteva minute după ce și-au ocupat locurile, apărură o limuzină Daimler neagră, care, în câteva secunde, fu asaltată de o mulțime de flash-uri ale aparatelor de fotografiat. Lumea se năpusti ca unul, o adevărată mare de oameni, toți dornici să le vadă pe cele două celebrități, care sosiseră împreună și coborau acum din mașina de lux, pășind pe covorul roșu întins de la bordură până în foaier. Un portar în uniformă ieși în față cu o precizie militară pentru a-i deschide ușa lui Elizabeth și, în timp ce ea coborî purtînd o rochie pe care ziarele, redactorii de modă au descris-o mai târziu ca pe o „rochie de muselină albă tivită cu blană de nărcă”, lumea mai întâi rămase cu gură căscată și apoi izbucniră în urale, urale care răsunară în toată Piața Leicester și în împrejurimi, urale care au crescut în intensitate cînd, după o scurtă pauză, Jerome a coborî și el urmîndu-și partenera, răsucindu-se ca un balerin, pivotînd cu grație pentru a face cu mîna și a trimite sărutări mulțimii într-o mișcare fără cusur. Apoi, după un ultim semn din partea amîndurora, el și Elizabeth dispărură înăuntru în mijlocul unui alt val de fotografii și în centrul atenției camerelor de luat vederi din lumea întreagă.

– Oh, Doamne, spuse Oscar gînditor după ce asistă la acel spectacol. Vrei să spui că regina și ducele trebuie să vină după aceea?

Spectacolul de gală a fost un triumf, iar la petrecerea generoasă pe care Boska a organizat-o după aceea, în centrul atenției au fost Didier și Laurence, care radiau de emoție și rareori erau văzuți vreo clipă unul fără celălalt.

– Aranjat sau din proprie inițiativă? îl întrebă Oscar pe Cecil amestecându-se și el printre invitați. Soția lui Jerome e aici, de exemplu? Sau cu asemenea ocazii trebuie să rămînem acasă?

– Deloc, dragă băiete, îl asigură Cecil încercînd să îi prindă privirea lui Jerome. Mă îndoiesc tare mult că a vrut să vină, la soția lui Jerome mă refer. Vezi tu, ceva îngrozitor s-a întîmplat exact după nunta lor. Mama ei s-a sinucis.

– Oh, Doamne, spuse Oscar privind spre Jerome, care rîdea vesel cu Elizabeth. Cam la cît timp?

– Chiar în ziua cînd s-au întors din călătoria de nuntă, spuse Cecil.

Aproximativ o oră mai tîrziu, Oscar reuși, în sfîrșit, să se facă ascultat.

– Cred că ar fi fost mai ușor să vorbesc cu tînăra și frumoasa ta regină! strigă el în spatele lui Jerome acoperind zgomotul general. Sau ai uitat de scriitori acum, cînd ai dat cu nasul de Napoleon?

Jerome rîdea deja bucuros cînd se întoarse să îl îmbrățișeze pe Oscar.

– Bethy! strigă el în același timp. Pentru numele lui Dumnezeu, ia uite cine e aici!

Cei trei se salutară cu multă bucurie, cel puțin aceea era dispoziția lui Elizabeth și Jerome, căci în clipa cînd se ajunsese la îmbrățișările călduroase, Oscar fu din nou copleșit de obișnuita lui sfială. Elizabeth

vru să știe imediat ce scria în acel moment, la care Oscar răspunse că în majoritate cecuri, în timp ce întrebările lui Jerome ținteau părerea lui Oscar în legătură cu filmul.

– Ce părere are un yankeu! strigă el arborînd cel mai bun zîmbet stil Douglas Fairbanks.

Din păcate pentru prietenii săi, pe lângă faptul că suferea de o acută modestie și antisociabilitate, Oscar mai suferea și de claustrofobie și, pe măsură ce numărul invitațiilor creștea, el începea să prezinte simptomele obișnuite, pe care le descria ca pe o nevoie extraordinară de a ieși naibii de acolo.

– Ascultă! îi strigă el lui Jerome, dacă așa ceva e posibil aici! Trebuie neapărat s-o șterg pînă nu mă lichefiez! Hai să luăm masa de prînz împreună!

– S-a făcut! îi strigă și Jerome la rîndul lui. Cît mai curînd! Poate chiar mîine! Și, mai bine, Oz! Vino să luăm prînzul la mine acasă! Aș vrea să-mi cunoști minunata soție!

Oscar primi spunînd cît de încîntat era, își luă la revedere de la amîndoi și, cînd dădu să plece, observă cu interes sclipirea ciudată și rece din ochii verzi de acum celebri ai lui Elizabeth.

De fapt, masa de prînz fu anulată sau mai degrabă amînată, Jerome sunîndu-l a doua zi dimineață pentru a-i explica scuzîndu-se că uitase complet că trebuia să ia masa cu Roderick Mann care voia să îi ia un interviu pentru *Sunday Express* și pentru a-l întreba

dacă a doua zi era o alternativă acceptabilă. Oscar îl asigură că era perfect, bucuros că se putea băga din nou în confortabilul lui pat de hotel pentru a dormi în continuare după excesul din seara trecută.

Și întâlnirea de a doua zi fu anulată și cea de după aceea, toate datorită ascensiunii de meteorit a lui Jerome. Se părea că deodată era solicitat peste tot și în același timp. Oscar insistă că, dacă aceasta era problema, de ce nu se întâlneau doar să bea ceva? Un pahar era o idee bună, dar nu, Jerome se încăpățîna asupra prînzului pentru că aveau atîtea de vorbit. Dacă ar fi știut Jerome ce avea să iasă din acea masă de prînz fatidică și din acea discuție, ar fi continuat să o amîne la nesfîrșit.

Bineînțeles că Oscar o recunoscuse din clipa cînd ea îi deschise ușa, iar prima lui reacție, pe care, gîndindu-se mai tîrziu, o consideră a fi fost corectă, fu să plece, să însceneze că greșise adresa, să mormăie o scuză și să plece. În fond, ea nu știa cine era deoarece nu știa cum arăta Oscar Greene și nu se vedea nici urmă de Jerome care l-ar fi putut identifica, așa încît Oscar putea să fi fost oricine. De fapt, cu toată sinceritatea, încercă, încercă să scape. Făcu un gest vag și nesigur în aer, mormăi ceva de neînțeles despre modul de numerotare a caselor englezești și dădu să plece, răsturnînd sticlele de lapte goale de lîngă ușă și făcîndu-le să se rostogolească zdrăgănînd peste pietrele de pe drum.

– Ah, la naiba, spuse el, știți, îmi pare rău.

– Nu-i nimic, zise Pippa recuperînd sticlele, eu fac asta mereu. Iar dumneata trebuie să fii Oscar.

Atunci Oscar știu că nu mai era nimic de făcut.

– Sigur, zise el. Bănuiesc că eu trebuie să fiu, nu? Chestia asta este cartea mea de vizită.

Îi luă sticlele și le așeză cu grijă lângă ușă, sperînd că, dacă avea să treacă mai mult timp, roșeața avea să îi dispară, dar nu se întîmplă așa.

– Intră, te rog, spuse Pippa deschizînd ușa din nou. Mă tem că Jerome nu s-a întors încă.

Oscar mai ezită încă, știind că odată ce avea să intre în casă, nu mai exista cale de întoarcere. Odată ce trecea pragul casei frumoasei păpușele, indiferent ce și cum s-ar fi întîmplat, Oscar știa că, într-un fel, viețile lor deveneau legate.

Ea îl întrebă ceva, dar el nu înțelese, nu de prima dată. O făcu, însă, cînd ea repetă.

– Am întrebat, s-a întîmplat ceva?

Oscar știa că privea fix, dar nu se putea stăpîni, pentru că nu se putea dezmetici de pe urma fetei pe care i-o jucase soarta, ca soția lui Jerome să fie fata din tren. Cînd stătu să se gîndească mai bine se întrebă de ce găsea, de fapt, acel lucru atît de extraordinar, fiindcă atunci cînd stătuse în fața lui în tren, întorcîndu-se de la Oxford, fusese cu siguranță la Oxford să îl vadă pe Jerome în piesă. Era iubita lui Jerome, fusese să îl vadă pe Jerome jucînd, luase trenul înapoi spre Londra și stătuse în fața lui Oscar. Unde era problema? Mai mult, își spuse el, dacă ea era iubita lui Jerome și acesta se însurase, era cît se poate de logic să o fi făcut cu iubita lui. Și numai Dumnezeu avea să îl ajute să-și recapete graiul.

– Am rămas fără țigări, spuse el pipăindu-și buzunarele. Mai bine mă duc să cumpăr.

– Jerome are o mulțime. Nu trebuie să te

deranjezi.

– Sigur, dar eu fumez numai țigări *Lucky Strike*.

– Știu. Mi-a spus Jerome. Așa, că am fost și am cumpărat azi dimineață câteva pachete. Și am pregătit pâine cu carne pentru prînz.

– Pâine cu carne?

– Da, avem pâine cu carne și bere rece, spuse Pippa zîmbind. Mă tem că berea este englezească, dar cel puțin e rece.

Oscar se încruntă blocîndu-se din nou.

– Asta contează, cred, adăugă ea sesizîndu-i stînjeneala. Nu proveniența, ci faptul că e rece. Hai, intră.

Conștient că asta era, Oscar intră și ea îl urmă închizînd ușa. Se bucură cînd văzu cîinele, pe care îl auzise foarte vag lătrînd, dar care acum îi sărea în sus și în jos pe picioare, ca și cum el, Oscar, ar fi fost un vechi prieten.

– Sper că îți plac cîinii, spuse Pippa conducîndu-l într-un salon mare zugrăvit în alb.

– Îmi plac foarte mult, e în regulă, zise el concentrîndu-și atenția asupra cîinelui și încercînd să își pună cît de cît ordine în gînduri.

– El te place cu siguranță, ceea ce face viața puțin mai ușoară. Uneori se poartă îngrozitor cu străinii. Se bagă sub masă și încearcă să îi facă să plece privindu-i tot timpul.

Oscar se îndreptă simțindu-se destul de curajos acum pentru a privi în jurul său.

– E o încăpere foarte frumoasă. Seamănă cu o mansardă la parter.

– Asta și este puțin, spuse Pippa. Majoritatea

caselor de aici mai au încă garajele. Sau, mai bine zis ceea ce obișnuiau să fie garaje sau grajduri. La parter, vreau să spun. Locuințele sînt deasupra. Dar una sau două au fost transformate, ca asta, și noi am pus mîna pe ea, din fericire.

– Îmi place foarte mult, spuse Oscar. Dacă ai fi zugrav ai avea ce să faci aici.

Mai pălăvrăgîră puțin sau, mai bine zis, Pippa pălăvrăgi mai mult după ce aduse cîo o bere oferindu-i lui Oscar canapeaua și ea se așeză în fața lui strîngîndu-și sub ea picioarele lungi.

– Jerome n-o să întîrzie mult, spuse ea. A trebuit să plece pe neașteptate să se vadă cu cineva.

Adevărul era că, în clipa aceea, lui Oscar puțin îi păsa dacă avea să îl mai vadă vreodată pe Jerome Didier, cu condiția ca el însuși să își petreacă restul vieții alături de fata asta minunată, acum că o regăsise. Nu o văzuse decît o dată, în tren, dar nu o uitase. Se gîndise mereu la ea, imaginîndu-și-o cu ochii minții, atît de bine de parcă acea călătorie cu trenul avusese loc nu mai departe de seara precedentă, își amintea totul în legătură cu ea, ochii ei cenușii frumoși, mulțimea de pistrui, bogăția de păr negru și, mai bine decît orice altceva, ceea ce vedea mereu în visele lui, chipul ei minunat.

Telefonul sună făcîndu-l pe Oscar să tresară și să verse puțină bere pe cravată. Ea se încruntă înțelegătoare, oferindu-se să i-o șteargă, în același timp ducîndu-se la telefon. Oscar își desfăcu cravata în timp ce ea vorbea la telefon, pe jumătate întoarsă cu spatele spre el, conturîndu-se în soarele de septembrie, iar cîinele profită de ocazie și începu să îi

lingă un picior pe care ea îl scosese din pantof. Oscar o privi cum mîngîia cîinele pe cap ascultînd în același timp ce spunea persoana de la capătul celălalt al firului, frecîndu-i urechiușele, gîdilîndu-i bărbia, iar cîinele în schimb, își mută atenția acum de la piciorul stăpînei lui pentru a-i lua în gură o mînă, la fel de blînd ca un cîine de vînătoare cînd se duce să aducă o pasăre lovită, prefăcîndu-se că mestecă în timp ce îi linge palma moale.

– Era Jerome, spuse ea încruntată după ce puse receptorul la loc în furcă și se întoarse lîngă el. Îi pare teribil de rău, dar trebuie să stea cu producătorul acela, habar n-are cît și a spus să începem fără el.

Inima lui Oscar tresări și capul începu să i se învîrtească în același timp, așa că pentru a se liniști, apucă ambele brațe ale fotoliului și rămase cît de nemișcat putu.

– Te simți bine? o auzi el întrebîndu-l. Ești puțin cam palid.

– N-am nimic. Poate astma e puțin de vină.

– Să-ți aduc ceva?

– Nu, nimic, pe cuvînt. Cred că aş fuma o țigară.

Se căută prin buzunare, dar își aminti apoi că nu mai avea.

– Ai voie să fumezi? îl întrebă ea. Dacă ai astmă?

– Nu e chiar astmă. Cel puțin nu genul agravat de fumat, spuse el și văzînd un pachet de țigări *Lucky Strike* pe birou se întinse după ele și întrebă: Se poate?

– Bineînțeles, doar pentru dumneata le-am luat.

Îi aduse și o cutie de chibrituri și îi aprinse țigara așa cum obișnuia sora lui mai mică să îi aprindă

tatălui lor, cu foarte mare atenție și seriozitate, uitându-se în timp ce o făcea și apoi scuturînd bățul de chibrit, nu suflînd în el.

– Este mai mult un fel de astmă alergică, spuse Oscar mai departe. La fel – știi – ca aceea provocată de bobocii de flori.

– Zău? făcu ea încruntîndu-se nesigură. Dar sigur nu în perioada asta a anului. Nu în septembrie.

– Nu, spuse Oscar scuturînd din cap. Nu, voiam să spun numai că mai rău este în perioada cînd pomii sînt înmuguriți.

În adîncul sufletului ar fi vrut să dispară printr-o gaură din podea. Fără îndoială că avea să îi audă glasul.

– Au, făcu el în schimb.

– Ce s-a întîmplat? Ce-ai făcut?

– Vechea poveste cu țigara. Mereu fac chestia asta. Știi, spuse el frecîndu-și interiorul degetelor arătător și mijlociu cu cel mare. Cînd afurisita se lipește de buze, degetele alunecă spre capăt. Au!

– Eu nu fumez, spuse ea. Așa că n-am de unde să știu. Dar îmi închipui că este foarte dureros.

– Așa este, aprobă Oscar suflînd peste arsură. Să-ți spun ceva. Ce-ar fi dacă aș ieși și aș intra din nou?

Au rîs aproape tot timpul mesei sau mai degrabă Pippa a rîs, din moment ce Oscar a vorbit cel mai mult, copleșindu-și gazda cu o cascadă de anecdote

și când rîdea ea, inima lui bătea și mai tare. Iubea totul la această fată, de la felul cum arăta la felul cum asculta, la felul cum rîdea cu atîta poftă, așa cum o face un copil cînd ceva i se pare absurd. Dar, bineînțeles că nu îi spusese nimic prin care să își trădeze sentimentele cîtuși de puțin. Avea să aibă grijă să nu o facă niciodată. Fata aceea cu ochi mari, cenușii și rîsul fermecător al unui copil aparținea altcuiva.

De fapt, gîndul că unul ca el ar fi încercat să fure o fată ca ea de lîngă un bărbat ca Jerome îl făcu pe Oscar să zîmbească, așteptînd-o pe Pippa să termine de făcut cafeaua în bucătărie. Apoi Oscar oftă întrebîndu-se de ce, oare, trebuia el să se îndrăgostească mereu numai de fete pe care nu le putea obține. Poate pentru că era mai ușor, își spusese el, pentru că, astfel, nu riști să fii rănit, dar așa se întîmplase mereu. De la fata de la garderoba acelui restaurant cu pluș unde tatăl lui obișnuia să îl ducă la prînz cînd a devenit adolescent, pînă la Rita Hayworth, pentru care mai purta o torță și în prezent, o torță care se aprinsese în clipa cînd ea a apărut pe ecran în filmul *Doar îngerii au aripi*, și care dansase în inima lui în *Nu vei face niciodată avere*.

Și acum fata aceasta, soția altcuiva, o fată cu un păr bogat minunat, cu un trup subțire, dar zvelt, și ochi mari care parcă spuneau să-nu-îmi-faci-rău, care era la fel de imposibil de obținut ca fata care îi lua pălăria tatălui lui și ca aceea ale cărei picioare nu atingeau pămîntul cînd dansa.

– Un penny pentru ele, spusese Pippa așezînd o ceașcă de cafea în fața lui.

– Pentru gândurile mele, vrei să spui? Întrebă el foarte iritat și simțind sîngele năvălindu-i în obraji din nou. Ai rămîne fără nici un ban.

– Erai foarte departe, îi spuse ea așezîndu-se iar în fața lui. Și mai și fredonai ceva.

Oscar era îngrozit. Fredona probabil *De cînd mi-am sărutat iubita de despărțire*.

– Ce fredonam?

Pippa rîse.

– Nu mă întreba pe mine, spuse ea apoi. Abia sînt în stare să recunosc *Imnul național*. Sub toată claia asta de păr sînt două urechi total afone. N-am voie să cînt decît cînd Jerome e plecat, dar nu numai de acasă, ci din oraș.

– Ai ceva sînge irlandez? Întrebă Oscar luînd o linguriță de zahăr și amestecînd în cafea înainte de a mai lua una, făcînd astfel zahărul maron. La naiba, uite ce-am făcut.

– Nu-i nimic, spuse Pippa luînd zahărul cu lingurița ei uscată și dîndu-i-l din palmă cățelului. Nu, nu cred că am vreo picătură de sînge irlandez.

– Poate ceva latin?

– *Amo, amas, amat*, spuse ea zîmbind neas-tîmpărat. Asta-i tot ce am latin.

– Iar eu nu știu o boabă. Ce înseamnă?

– *Amo, amas, amat*? Înseamnă eu iubesc, tu iubești, el iubește.

Oscar regretă întrebarea imediat și pentru a-și ascunde tulburarea, începu să își bea cafeaua, care era încă foarte fierbinte.

Pippa își luă și ea ceașca și se așeză la loc veselă, simțindu-se pentru prima oară după luni de zile în

largul ei. Oscar era compania de care avea nevoie în acea perioadă a vieții. Cu evidenta excepție a lui Jerome, de la moartea mamei ei nu se mai putea relaxa și purta natural în prezența nimănui. Toate cunoștințele și toți prietenii lor o tratau cu un respect aproape excesiv, probabil, bănuia ea, datorită stîmjenelii pe care o simțeau cu privire la împrejurările în care murise mama ei, dar acum, cu Oscar, care cu mai puțin de două ceasuri în urmă fusese un străin, în ciuda reputației sale, Pippa descoperi că putea fi din nou ea însăși, că putea să rîdă, să vorbească și să vadă din nou lumină în lucrurile din jur.

Nu învinuia prietenii. Pippa știa că motivul pentru care nu putea fi ea însăși în public și, uneori, nici în intimitate, fără să se simtă îngrozitor de vinovată după aceea, era sentimentul de vinovăție de care nu putea scăpa. Încă îi era greu să rîdă, chiar și după șase luni, ca și cum dacă rîdea, banaliza tot ce se întîmplase. Chiar și cînd erau singuri, ea și Jerome, dacă găseau ceva de rîs, rîsul lor părea obscen, un act de trădare. Știa că și lui Jerome îi venea greu, nu pentru că ar fi jelit moartea mamei ei, ci pentru că știa că datorită faptului că Pippa își pierduse mama, el o putea pierde pe Pippa, cel puțin pe acea Pippa pe care o cunoscuse prima dată și de care se îndrăgostise atît de nebunește.

Pippa nu putuse să facă nimic în acest sens. Știa că exista pericolul de a-l pierde pe Jerome, știa acest lucru în fiecare clipă a zilei și a nopții, cînd visa despre asta. Visa că se plimbau pe o potecă, una care semăna cu cea pe care urcau adesea în luna de miere, dar niciodată nu era aceeași. Mergeau amîndoi

cu aceeași viteză. Pippa știa asta, că mergea cu același pas cu Jerome. Și totuși cînd el i-o lua înainte, se uita în urmă din cînd în cînd spunîndu-i să se grăbească. Pippa încerca, dar nu putea, nu își putea mișca picioarele, care, deodată, deveneau grele și obosite, nu le putea face să meargă mai repede, pentru că toată vlaga din ele dispăruse, făcînd-o să rămînă în urmă, fără suflare, pînă cînd uitîndu-se la Jerome, nu mai era. Poteca era pustie și Pippa era singură în vîrfurile stîncii, numai marea auzindu-se încet undeva departe, dedesubt.

Încetaseră să facă și dragoste. Nimic nu s-a spus, a fost o înțelegere tacită, dar în primele trei luni de la moartea mamei ei nu au făcut nimic altceva decît să stea unul în brațele celuilalt. Jerome fusese un exemplu de răbdare și înțelegere fără să aducă vreodată subiectul în discuție, fără să încerce măcar să transforme îmbrățișările nocturne în ceva mai pasionat. Pippa știa cît de nerăbdător trebuia să se simtă, mai ales după ce descoperiseră în timpul călătoriei de nuntă cît de potriviți erau, dar deși continua să îi explice totul lui Jerome, în mintea ei nu era încă pregătită.

– Draga mea fetiță, îi spusese el ori de cîte ori încercase să îi explice, draga mea fetiță, avem toată viața înainte. Nu-ți face griji!

Dar, bineînțeles că ea își făcea griji. Pippa îi plăcea foarte mult să facă dragoste cu Jerome și abia suporta să nu o facă, dar umbra plutea peste tot, pe fiecare perete al casei, și cel mai mult în dormitor.

Totuși, în ziua aceea, după ce luase masa, vorbise și rîsese cu prietenul lui Jerome, Oscar, Pippa simți, în

sfișit, începutul unei eliberări, ca și cum colțul unui vâl începea să se ridice, în sfișit.

Trebuia să existe totdeauna un moment de criză și privindu-l pe Oscar cum încerca să își aprindă o altă țigară, nereușind după prima jumătate de duzină de tentative, Pippa își dădu seama că Oscar era acel moment. Îl fluieră și îi aruncă o cutie de chibrituri făcînd tot posibilul să nu rîdă cînd, nu știa cum, Oscar reușise să mai rupă cîteva înainte de a-și aprinde pînă la urmă țigara, la un moment dat făcîndu-se că aruncă un băț aprins spre Bobby, care scînci și fugi ascunzîndu-se sub masă.

– Vezi de ce n-aș fi putut fi niciodată actor, comentă el. Dacă mi s-ar fi cerut să fumez pe scenă, aș fi dat foc la tot teatrul.

Oscar era exact ce îi prescrisese medicul, își spuse Pippa strîngîndu-și iar picioarele sub ea pe fotoliu, sau, mai bine zis, Oscar era ceea ce ar fi trebuit să îi prescrie medicul, în locul pastilelor și sfaturilor în legătură cu faptul că timpul era cel mai bun medicament. Oricine suferea un șoc avea nevoie de un alt șoc, trase concluzia Pippa, șocul pe care îl reprezenta cineva complet necunoscut și complet diferit.

Astfel încît, cînd Oscar îndreptă discuția spre ea însăși, Pippa îi fu ușor să vorbească, să rîdă, să îi spună tot ce dorea să știe. Oscar nu era exagerat de curios și nu comitea nici o indiscreție, ci, dimpotrivă, era întruchiparea discreției, mai ales cînd se aduse vorba despre inevitabilul subiect al mamei ei. O ascultă în liniște, gînditor, fără să o îndemne și fără să comenteze. Datorită faptului că era scriitor, știa să

asculte, deși Oscar se păcălea adesea că invers era adevărat. Dar indiferent cum ar fi fost, conta că Oscar asculta și Pippa vorbea, așa încît, la sfîrșit Oscar știa probabil despre ea mai mult decît oricine, bineînțeles, cu excepția lui Jerome.

– Bănuiesc că ai vrea să spun ceva, zise el cînd se lăsă tăcerea. Adică, dacă aș fi scris eu asta, l-aș fi făcut pe vizitator să spună ceva lămuritor și liniștitor pentru care eroina să-i fie veșnic recunoscătoare, iar spectatorii să rămînă uluiți de inteligența mea. Dar ca toți scriitorii, cînd am nevoie de cuvinte, ele nu vin. Ceea ce nu cred că ai vrea să auzi din partea mea este Doamne-cît-de-rău-îmi- pare, pentru că nu cred că îți place să fii compătimită. Chiar dacă, bineînțeles, îmi pare rău într-adevăr de tot prin ceea ce treci și ai trecut, trebuie să fie ceva cu adevărat groaznic.

– Mă simt ca într-un labirint, spuse ea încruntîndu-se. Mă învîrt și mă învîrt și ajung mereu în același loc. Aș vrea să pot face ceva folositor, în loc să stau să privesc tot timpul în mine.

– Sîngele meu italian îmi spune să fiu atent aici, zise el. Știi ce spun italienii? Despre a ajuta oamenii? Ține dinții încheștați înainte ca limba să dea cel mai bun sfat. Dar, din moment ce tu te-ai întrebat și n-ai cerut, ți-aș spune că ai putea să faci ceva. Să faci o pauză, să nu te mai învinuiești și să ieși. Să ieși de aici și să faci ceva. Orice. Atîta timp cît ieși de aici și faci ceva.

– N-am simțit că aș vrea asta, spuse Pippa. Nu sînt sigură că pot. Cel puțin – nu încă.

– Ba sigur că poți. Du-te la filme. Nu-i nimic greșit în a merge la filme. Sau la o galerie de artă. Sau la un

concert. Chiar și la teatru. Du-te și vezi o piesă! Numai ieși de aici. Înțelege, nu? Dacă îți ții ascunsă supărarea undeva, nu scapi niciodată de ea.

– Aș merge la teatru dacă ai ceva, spuse Pippa zîmbind.

– Ai văzut ultima mea piesă? Întrebă Oscar inocent, iar Pippa îl privi și își duse deodată mîna la gură.

– N-am spus nimic, nu? Întrebă ea îngrozită. Doamne, trebuie să mă consideri o prost crescută. Am văzut piesa la Oxford. Mi s-a părut de-a dreptul minunată.

– A fost mai bine la Londra, zise el. Dar nu-ți face probleme. Mă bucur că ai văzut-o la Oxford.

Jerome ajunsese în sfîrșit la ora ceaiului cu o mulțime de scuze pentru neașteptat de îndelungata lui absență, dar avînd o privire de tăcut triumf. Dacă Oscar nu i-ar fi cunoscut pe actori atît de bine, ar fi interpretat greșit că Jerome se culcase cu cineva, așa îi sclipeau ochii. Dar Oscar cunoștea acea sclipire, o recunoștea ca fiind caracteristică actorilor, un indiciu a ceva total diferit de o banală relație amoroasă. Scriitorul știa din privirea aceea că actorului i se oferise un rol.

Cu toate acestea, Oscar nu trebuia să afle secretul, Jerome vrînd în mod evident să dea vestea în fața camerelor de luat vederi. Îl auzi pe Jerome șoptindu-i soției lui cînd o sărută cu multă dragoste, că avea o veste minunată, după care își îndreptă

atenția asupra lui Oscar, care, simțind că venise timpul să plece, se uită la ceas uluit și ceru să i se confirme că atîta era ora cu adevărat.

– Dar nu trebuie să pleci, Oz, spuse Jerome. Nu-i absolut nici o grabă.

Cu regret în glas, Oscar îi spuse că era, totuși, pentru că trebuia să se vadă cu cineva, așa că începuse să își adune lucrurile. Jerome oftă prefăcîndu-se foarte bine că e dezamăgit și promise să fixeze o altă întîlnire la prînz într-o altă zi cît mai curînd posibil, ceea ce Oscar spuse că ar fi fost foarte bine, neîndrăznind să o mai privească pe Pippa de teamă să nu se vadă ceva și Jerome să bănuiască cu cîtă disperare se îndrăgostise Oscar de soția lui.

– Scrii ceva, Oz? îl întrebă Jerome conducîndu-l la ușă și ajutîndu-l să își pună haina.

– Nu scriam, spuse Oscar. Dar acum am toate sistemele în funcțiune.

– Ah, spuse Jerome în final aruncîndu-i o privire intenționat ironic-serioasă, genul de privire pe care Oscar știa că actorii le-o rezervau scriitorilor, genul de privire pe care părinții indulgenți le-o rezervau copiilor. Ideea ți-a venit în timpul prînzului, nu?

Oscar cîntări întrebarea încheindu-și greșit nasturii de la pardesiul.

– Nu, spuse el apoi privindu-l pe Jerome. Ideea mi-a venit într-un tren.

După care zîmbi, îi spuse la revedere muzei lui și plecă.

Jerome era mult prea tulburat pentru a observa că și Oscar avea o anumită privire și, chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi atribuit-c, fără îndoială, vreunei inspirații literare, nu spirituale. Așa că, închizînd ușa și uitînd de Oscar, o îmbrățișă din nou pe iubita lui Pippa spunîndu-i să ghicească.

Pippa nu avea cum sau cel puțin se prefăcu, fiindcă, deși nu avea experiența lui Oscar în privința actorilor, știa destul ca să poată înțelege singurul lucru pe care îl putea reprezenta acea privire. Dar Pippa era și femeie și instinctiv știa că, atunci cînd cineva îți spune să ghicești ceva, ultimul lucru pe care îl dorea era să ghicești corect.

– Mă dau bătută. Spune-mi tu.

Jerome îi zîmbi, îi dădu drumul mîinilor și se trînti pe canapea întinzîndu-și brațele în părți, pe spătar.

– Vor să joc rolul principal în *Stăpînul din Kintyre*, spuse el.

– Credeam că vor să joci în acel film nou. Cu Elizabeth.

– Aha! Chiar au vrut. De aceea am întîrziat atîta! De aceea am fost plecat aproape toată ziua, scumpa mea fetiță! M-am împotrivit lor! Am refuzat – categoric! Nu mai vreau, am spus! Nu sînt cealaltă parte a monedei! Nu sîntem o hidră cu două capete!

– Și ai cîștigat?

– Cîștigat? Am triumfat, scumpa mea! De ce altfel crezi că mi-au oferit *Stăpînul din Kintyre* nestînjinit de nimeni? Fără nici un fel de sfori atașate! Fără nici o Elizabeth Laurence!

Rîzînd încîntat, Jerome bătu cu mîna pe canapea lîngă el chemînd-o să se așeze, ceea ce ea și făcu,

mai întîi zîmbindu-i și apoi sprijinindu-și capul pe umărul lui, în îndoitura unui braț.

– Te bucuri, draga mea? o întrebă el.

– Dacă tu ești bucuros, Jerome, eu sînt încîntată, spuse ea. Vei pleca în turneu?

– Unul foarte scurt. Din nou Oxford, Brighton, Richmond și pe urmă direct Londra. O să vii la Brighton, bineînțeles.

– Bineînțeles.

Vorbind, Pippa își întoarse fața spre el, iar Jerome se aplecă și o sărută, după aceea o sărută încă o dată și apoi o duse sus în pat, unde în sfîrșit, spre marea bucurie a amîndurora, făcură dragoste din nou.

– A fost singura posibilitate, șefule, spuse Cecil. Te asigur.

– Ha. Prostii, răspunse Boska.

– Dragul meu prieten, nu-l cunoști. Nu atît de bine ca mine.

– Nici nu vreau să-l cunosc. Atît de bine ca tine. Nu vreau decît să lucreze.

– Dacă numai asta vrei, trebuie să stai liniștit. Numai așa îl vei avea.

– Dacă Jimmy nu se ține de cuvînt? Dacă Jimmy se arată interesat de această poveste scoțiană?

– Acest risc există, îți garantez. Dar cred că ai minimalizat problema lăsîndu-l pe Jimmy să fie interesat de *Lady Anne*.

- Vom aștepta, spuse Boska oftînd. Și vom vedea.
- Eu am văzut deja, dragul meu prieten, spuse Cecil. Și abia mi-am putut stăpîni bucuria.

Cecil Manners nu era singurul care descoperi că *Stăpînul din Kintyre* era imposibil de luat în serios. Zvonurile au început să circule chiar înainte de premiera de la Oxford, așa încît, pînă ajunse în Brighton, actori și admiratori dădură năvală în orașul de pe coasta de sud pentru a vedea ceea ce se spunea că ar fi fost cea mai hilară tragedie care s-a pus în scenă vreodată. Criticul de la ziarul *Brighton Echo* scria:

Nici n-ar trebui să vă mai plictisesc cu subiectul absurd, dar o să vă spun numai că e ceva în legătură cu un nobil scoțian care e gata să se sacrifice pe sine și chiar o face, decît să își lase scumpa proprietate jefuită de petrol. Ceea ce ar trebui, însă, să ne îngrijoreze este faptul că rolul principal este jucat de unul din cei mai promițători actori tineri din ultimii cîțiva ani, Jerome Didier, care, pe lîngă faptul că este cu aproximativ o generație prea tînăr pentru un rol care necesită atîta profunzime, cît și maturitate, în jocul lui cuprins de panică, a hotărît că stilul bombastic este egal cu înflăcărarea, astfel încît noi, spectatorii, în loc să simțim milă pentru nenorocitul de Stăpîn din Kintyre, dorim numai ca el să se întoarcă la petecul lui de pămînt de forat unde atît de evident îi este locul. Singurul aspect pozitiv al jocului domnului

Didier, care a fost îngrozitor de greșit distribuit în acest rol, este că, în kiltul pe care este obligat să îl poarte tot timpul, vedem cu plăcere că are picioare foarte frumoase.

Pippa nu avu voie să se apropie de piesă, nici cînd a fost în Brighton. După spectacolul de sîmbătă, poate cel mai dezastruos din toată săptămîna, Jerome s-a întors acasă la Londra și a stat în pat toată ziua de duminică și dimineața zilei de luni pînă mai tîrziu, cînd, în urma telefoanelor lui insistente, Cecil a apărut la prînz acasă la el.

– Ce-ar fi să-l duci pe Bobby la plimbare prin parc? îi strigă Jerome Pippii, după ce ea îi strigase să se grăbească să se îmbrace cînd văzuse mașina lui Cecil oprind în față. S-ar putea să-mi ies din pepeni! Și, în acest caz, aș prefera să nu fii de față!

Pippa îi deschise lui Cecil scuzîndu-l pe Jerome spunînd că vorbea cu cineva la telefon, după care își luă pardesiul și leșa lui Bobby de pe fotoliul pe care le aruncase cînd se întorsese de la plimbare cu numai zece minute înainte.

– Ce mai faci, Pip? o întrebă Cecil scoțîndu-și cu grijă mănușile gri și evitîndu-i privirea.

De cînd murise mama ei, îi era imposibil să o privească pe Pippa în ochi, oricît de mult ar fi încercat.

– Arăți foarte bine, adăugă el scoțîndu-și apoi pardesiul scump din lîină și dîndu-i-l ei.

– Foarte bine, mulțumesc, Cecil, zise Pippa. Vrei să te servesc cu ceva? O bere? Un pahar cu vin de Xeres?

Tocmai îi umpluse paharul când își făcu apariția Jerome, neras și vîrîndu-și un braț pe mîneca puloverului negru prin care își scosese capul deja.

– Cecil, dragul meu, spuse el sub formă de salut. Sper că ți-ai pus dinții.

– Ce spui, scumpul meu prieten? Știi foarte bine că sînt propriii mei dinți.

– Era o metaforă, Cecil, băiete! Care voia să însemne că va trebui să latri ca să se schimbe ceva! Da? Nu să te guduril!

Încă se mai certau când Pippa se întoarse cu Bobby din parc sau, mai bine zis, Jerome se certa. Pippa îi auzi glasul în timp ce se apropia de ușă. Ezită înainte de a vîrî cheia în broască, așteptînd să vadă cît de mult progresase discuția, dacă Jerome cîștiga sau pierdea.

– N-o să apar în o-raș cu piesa asta, Cecil! urlă Jerome despărțind în două silabe locul unde nu voia să meargă. Trebuie să existe o soluție!

Pippa nu auzi răspunsul lui Cecil, dar era evident unul care nu îi fu pe plac lui Jerome, căci aerul răsună din nou de nemulțumirea lui.

– Nu, Cecil! strigă el. Nu, tu m-ai băgat în asta, tu să mă scoți!

De unde stătea, lîngă ușa de la intrare, Pippa își putea vedea soțul în salon. Îl urmări strigînd și apoi stînd cu spatele la fereastră și ascultînd ce avea Cecil de spus. Acesta părea netulburat de ieșirea exagerată a lui Jerome. Stătea pe fotoliu fumîndu-și țigara prin

țigaret în timp ce îi repeta că nu putea ieși din piesă, cel puțin, bănuî Pippa, nu în condițiile cerute de Jerome. Știa că avea să se ajungă acolo. Deși nu se pricepea deloc la teatru, din clipa cînd piesa *Stăpînul din Kintyre* a sosit în cutia lor poștală, imediat și fără nici un motiv clar Pippa nu s-a simțit în apele ei.

Nimic nu era bine. În primul rînd, fără să aibă experiență în citirea scenariilor, pînă și ea putu să își dea seama că Jerome nu numai că era prea tînăr pentru rolul principal, dar nu era potrivit nici ca fizic. Piesa părea să ceară pe cineva care să atragă atenția prin simpla prezență, dar, în ciuda faptului că Jerome avea, fără îndoială, magnet pe scenă, farmecul lui era complet opus celui al moșierului din Kintyre. Jerome era melancolic, interiorizat și schimbător, în timp ce moșierul trebuia să fie un scoțian roșcat solid, un individ care ar fi putut să ridice podul castelului său cu o singură mînă, nu unul căruia i-ar fi stat mai bine să scrie sonete lîngă un lac.

– Ce zici? o întrebuse Jerome nerăbdător după ce îi dăduse piesa să o citească. Nu crezi că e, pur și simplu, minunat? O să port perucă, bineînțeles. Și, mai mult ca sigur, barbă. Va trebui să mă duc și la gimnastică să mă îngraș puțin. Dar nu crezi că e minunat? E atît de puternic. Și liniștit. Și – și toată forța aceea! Trebuie să fie foarte calm cînd nu vorbește. Foarte liniștit. Liniștea autorității adevărate. Dar cînd vorbește are această forță interioară. Această, această putere nemaipomenită.

– Poți vorbi cu accent scoțian? îl întrebuse Pippa, iar Jerome se aruncase peste ea în pat, rîzînd și stînd peste genunchii ei.

– Ce-i aia accent scoțian, doamnă Didier? Ce fel de accent scoțian? Ce-i un accent englezesc? Există sute de accente englezești! De la un capăt la altul al țării! N-o să am un accent *scoțian*. O să aflu de unde vine omul ăsta, de *unde anume* din Scoția și o să adopt accentul *lui*.

– Pare un rol atît de ciudat pentru tine. Nu e genul tău. .

– Pip, există și o distribuie *contra* genului. Și cînd iese bine, este cea mai interesantă distribuție.

Nu mai avea nici un rost să discute, deoarece Pippa știa foarte bine că Jerome se hotărîse să joace acest rol din clipa cînd i-a fost oferit și nu pentru că ar fi fost potrivit pentru el, ci pentru că nu era nimic pentru Elizabeth Laurence. Dar, dacă asta ar fi fost tot, Pippa nu și-ar fi făcut griji. Jerome era destul de tînăr pentru a se face de rîs o dată, de două ori fără să își strice imaginea definitiv, Pippa aflase acest lucru din ceea ce se spunea. O greșeală de distribuție nu avea cum să îngroape un talent atît de mare ca al lui Jerome. Cu toate acestea, Pippa începuse să aibă unele bănuieli care nu îi ieșeau din cap. Tare mult ar fi vrut să știe, de exemplu, de ce oameni atît de apropiați lui Jerome, cum erau Cecil Manners, Jimmy Locke și atotputernicul Dmitri Boska, oameni care supravegheau foarte mult cariera lui Jerome, de ce au crezut de cuviință așa, deodată, că lucrul cel mai bun pentru cel mai promițător talent al lor într-o perioadă atît de importantă în cariera lui ar fi să apară în West End într-o asemenea piesă ridicolă. Pur și simplu nu avea sens. Nimic în legătură cu ea nu avea sens.

Numai pentru Jerome avea. Pentru el avea foarte

mult sens pentru că avea să dovedească două lucruri, adaptabilitatea lui și, ceea ce era mult mai important, valoarea lui personală.

– E o piesă minunată, îi spuse el iar și iar, Pippei, care era din ce în ce mai temătoare. E o alegorie excepțională și originală și vor fi săli pline peste tot!

Cînd Oscar venise într-o duminică să bea ceva împreună cu alți cîțiva prieteni ai lui Jerome, ea îl întrebase între patru ochi ce părere avea.

– N-am citit lucrarea în cauză, Pippa, îi spusese el, dar mă îngrijorează acel cuvînt „alegorie”. George Kaufman, unul din eroii mei, unul din marii noștri dramaturgi comici, George spune că satira se joacă numai pînă sîmbătă. Și am o presimțire că dacă l-ai întreba de alegorie, i-ar da șanse numai pînă joi, cel mult.

Și acum Jerome încerca să iasă, chiar înainte de joi. Dar nu se putea înțelege cu Cecil. Pippa văzu acest lucru din felul cum Cecil zîmbea continuu, fără să zîmbească deloc de fapt, fumîndu-și țigara cu poftă, în timp ce, în fața lui, Jerome se prăbușea vizibil, pînă cînd, în final, se trînti pe spătarul canapelei, unde rămase ca o păpușă din cîrpe. Pippa îi privi pe amîndoi pe fereastră fără să fie văzută, dar văzînd tot, iar cînd Jerome căzu cu fața în jos pe spătar, ea observă că zîmbetul dispăru de pe chipul lui Cecil, fiind înlocuit de o expresie rece lipsită de orice interes.

– Bună, Cecil, spuse Pippa închizînd ușa în urma ei, după ce ajunsese la concluzia că Jerome avea nevoie de ajutor. Mai ești aici încă?

Zîmbetul reveni imediat pe chipul lui Cecil și el se

ridică.

– Aproape că am terminat, Pip, spuse el. N-o să-l mai rețin mult.

– O să-mi rămână un os în gât, Cecil, mormăi Jerome amenințător de pe canapea, o să fac o criză de nervi! Ba aş putea chiar să rămân însărcinat!

Cecil rîse ușor, simțindu-se iar bine și se aplecă să îl bată încet pe spate pe Jerome.

– Există o soluție, Jerome, știi foarte bine, spuse el.

– Nu, zise Jerome îngropîndu-și fața într-o pernă. Mai bine stau pe punte în timp ce ne scufundăm cu totul.

– Dragul meu, spuse Cecil oftînd și așezîndu-se iar, în timp ce Pippa îi desfăcu lesa lui Bobby și își agăță pardesiul în cuier. Ai fi putut să suporti în Oxford. Ai putea să înduri în Brighton și puțin să-ți pese în Richmond. Dar nu-ți vei reveni niciodată de pe urma unui atît de imens eșec în West End. Te vor jupui de viu. Și, din experiența altor clienți, știu că nu este cel mai bun lucru pentru încrederea pe care o inspire. Mai ales în cazul celor tineri ca tine.

– Nu, Cecil.

– Gîndește-te, dragă băiete. Gîndește-te la viitor. S-ar putea să nu mai primești nici o ofertă cine știe cît timp. Poate șase luni, un an. Da, bineînțeles că vei primi o altă ofertă. Cineva atît de bun ca tine va primi sigur o altă ofertă, dar ce? Adică, n-ai prea multe la activ. O piesă și un film.

– Amîndouă succese.

– O piesă de succes, mai ales pentru Elizabeth și un film foarte reușit.

– Un film foarte reușit – *pentru mine*.

– Și pe urmă, dragă băiete? Nu vei vrea să joci un rol secundar, dar crezi că, după *Stăpîn*, îți vor mai oferi ceva principal? Îți vor mai oferi ceva? Te rog să mă crezi că, în meseria asta, se începe, se oprește și se începe de la capăt dacă nu ești foarte, foarte atent.

– Care este alternativa, Cecil? întrebă Pippa în timpul momentului de tăcere care urmă. Pentru că, evident, există una.

– Pippaaaaa...

Jerome își înalță capul pentru prima oară după destul de mult timp.

– Nu are nici o legătură cu tine, scumpa mea.

– Voiam numai să știu singura posibilitate de ieșire din impas, Jerome. Nu cred că e bine să fii nefericit. Nu în acest moment.

Jerome se ridică în capul oaselor și trase adînc aer în piept, închizînd ochii.

– Nu înțelegeți nici unul din voi? întrebă el cu un glas foarte ridicat. Că totul nu este complet pierdut? Că toți acei critici afuriși din provincie se pot înșela? Că e ceva tipic pentru turnee și cu puține repetiții în plus, o rescriere logică, să nu mai vorbesc de o redistribuire și încă un spectacol înainte de jucarea ei pe scena londoneză este exact ceea ce ar trebui? În loc să îi apuce pe toți nebunia? Uitați-vă la *A trecut parada!* Dezastru! Peste tot pe unde s-a jucat a fost un dezastru! Și ei ce-au făcut? L-au înlocuit pe tînărul care juca rolul principal, au rescris ultimul act, au creat un alt decor, au schimbat primul act și l-au pus pe Alistair Stuart! Și s-a jucat timp de doi ani!

– Bine că au avut numai atîta de făcut, spuse Cecil

oftînd. Închipsește-ți ce-ar fi fost dacă piesa ar fi avut cu adevărat probleme.

Asta a fost, lovitura în plex, care l-a lăsat pe Jerome fără suflare. Realizînd deodată absurditatea situației, se prăbuși încet pe spate, pe canapea, acoperindu-și fața cu amîndouă mîinile.

– Acesta e începutul sfîrșitului, Cecil, știi foarte bine. Nu? șopti el din dosul mîinilor.

– Ce anume? întrebă Pippa. Vă rog, vrea să-mi spună cineva ce se întîmplă? De ce nu poate Jerome să iasă din piesa asta ridicolă?

– Cine spune că e ridicolă? strigă Jerome la ea continuînd să își țină fața acoperită. De unde să știi tu ce fel de piesă e, scumpa mea?

– Pentru că dacă ar fi fost mai bună, m-ai fi lăsat să o văd, i-o întoarse Pippa. Deci, Cecil. Spune. De ce nu poate Jerome să iasă din ea?

– Pot să ies din ea, Pip, șopti Jerome foarte încet, dacă primesc să joc în *Lady Anne*.

– Cu Elizabeth Laurence.

– Cu... Elizabeth Laurence.

– Care dintre cele două rele este mai puțin rău?

– Elizabeth Laurence, spuse Cecil.

– Să te ia naiba! urlă Jerome după care fugi în sus pe scări și se încuie în dormitor.

Cecil oftă lung și își strivi obosit țigara în scrumieră. Apoi o privi pe Pippa.

– Ce mai pot să spun? întrebă el. Am făcut tot ce-am putut, Pip. Am încercat să-l conving să iasă din piesa asta. Dar nici nu vrea să audă. Îl cunoști pe Jerome.

Pippa credea că îl cunoaște, dar acum își dădea

seama că nu. Cunoștea numai puțin din Jerome, numai cît se vedea deasupra apei.

Pe Oscar nu îl interesa cîtuși de puțin Jerome sau problemele legate de cariera acestuia. Pe Oscar îl interesa numai soția lui Jerome. O vedea în fiecare clipă a zilei lui de lucru, iar cînd ziua se încheia, o lua la culcare cu el, ținînd-o încuiată în subconștient pînă a doua zi dimineață cînd îi dădea drumul din nou. Oscar literalmente trăia și respira prin Pippa. Ea îl însoțea tot timpul, oriunde s-ar fi dus.

Din cînd în cînd o vedea în realitate, ca în duminica aceea cînd a fost invitat la un pahar, sau ca în ziua aceea cînd s-a dus să se plimbe prin Hyde Park, intenționat la aceeași oră cînd o făcea și ea. Îi cunoștea foarte bine obiceiurile, dar numai atunci a abuzat de acest lucru și din întîmplare intenționat s-a lovit de ea în timp ce își făcea plimbarea. S-a bucurat văzîndu-l și, deși Oscar a fost bucuros de bucuria ei, nu s-a trădat prin nimic. Ci doar a mers alături de ea vorbind despre tot felul de mărunțișuri. Nu-i spuse nimic despre ceea ce făcea, ci numai că scria din nou și că lucrul mergea bine, adică mersese bine pînă în dimineața aceea, cînd pusese punct, dar că acum, după acea plimbare, era convins că inspirația avea să îi revină. Oscar avea dreptate să fie atît de convins, fiindcă inspirația mergea chiar în clipa aceea lîngă el.

Ea îi spuse să mai vină să ia masa de prînz la ei, imediat după ce se vor rezolva problemele lui Jerome

în legătură cu piesa, iar Oscar spuse că avea să o facă încântat, după care își luă la revedere de la ea și de la Bobby. Prefăcându-se că își leagă șiretul, o urmări îndepărtându-se, după care se așeză pe o bancă pînă cînd ea dispăru cu totul din raza lui vizuală și abia după aceea se întoarse repede în apartamentul recent închiriat, unde își scoase pardesiul, își suflecă mînele, desfăcu un alt pachet de *Lucky Strike* și continuă povestea lor de iubire.

Numai că în versiunea lui, Oscar nu era scriitor, ci un membru al consiliului unui colegiu din Oxford, nefericit în căsnicie, iar Pippa nu era Pippa, ci o studentă la filozofie, fata din seara aceea din tren, pe care o chema Tatty Gray.

Nouă

Contrar așteptărilor, nu tuturor, dar majorității, *Stăpînul din Kintyre* a fost un succes. Jerome avusese perfectă dreptate. Piesa nu avea nevoie decît de o nouă tînără, de un nou ultim act, de un decor diferit și, la fel ca *A trecut parada*, de un alt actor în rolul principal. Înainte ca piesa să ajungă în Richmond, Locke l-a înlocuit pe Jerome cu din ce în ce mai renumitul actor scoțian Robert Maxwell-Law, care a luat taurul de coarne și a transformat piesa într-un adevărat *tour de force*, spre încîntarea spectatorilor.

La început, deși voise să iasă, Jerome a fost supărat, atribuind succesul piesei nu numai lui Maxwell-Law, ci lucrurilor pe care le propusese pentru a fi schimbate, mai precis rescrierea și redistribuirea

altcuiva în rolul fetei. Pippa dădea foarte puțină atenție tiradelor zilnice, fiindcă știa că, odată ce lucra din nou, înapoi lângă Elizabeth Laurence, Jerome avea să uite totul în legătură cu *Stăpînul din Kintyre* concentrîndu-se asupra problemelor actuale. Cu toate acestea, deocamdată nu putea uita, așa că Pippa, într-un efort de a ucide sau vindeca, îl obligă să vadă piesa.

– Absurd, fu prima lui reacție. Cu mult peste. Care e superlativul de la imens? Totul este suprealist! Nu seamănă deloc cu felul în care am văzut eu lucrurile!

– N-ai fi putut juca niciodată acest rol, Jerome, îi spusese Pippa luîndu-l de braț și plimbîndu-se prin Piccadilly. Știi foarte bine.

– Prostii! i-o retezase el și repetă cu mai puțină convingere, însă: Prostii.

– Ce te-a făcut să crezi că ai putea?

Totul s-a clarificat în drum spre casă, între Shaftesbury Avenue și Kensington. Jerome încercase să refuze rolul din *Lady Anne* alături de Elizabeth, dar nu putea datorită condițiilor impuse în contractul semnat cu Boska. Acesta susținea că, de ce juca în mai multe filme cu Elizabeth, de aceea avea să ajungă la o celebritate și mai mare, deci, prin urmare, avea să aibă o poziție mai bună în clipa cînd va fi vorba de negocieri pentru a găsi ceva în care să joace singur. În cele din urmă, Jerome se văzuse silit să asculte, deși renunțase, continuînd să fie nemulțumit de alegere.

– Nu mi-ar păsa dacă ar fi filme ca *Provinciala*, *Pe țarm* sau *Invitat la nuntă*, spuse el. Dar nu sînt. Sînt niște melodrame insipide ca *Timpul va spune*, *Lungul*

adio, Deasupra noastră stelele sau porcării istorice ca *Lady Anne*.

– Tot nu se explică de ce ți s-a oferit și de ce ai acceptat rolul din *Stăpînul din Kintyre*, insistă Pippa în timp ce treceau pe lângă Hyde Park.

Fusese ceva din senin. Într-o zi, Cecil îl sunase spunîndu-i că ajunseseră cu toții să îi înțeleagă punctul de vedere și că lui Locke i se trimisese o piesă pentru care credeau că Jerome era perfect. De fapt, îi mărturisi Jerome Pippei, prima lui impresie a fost că nu era absolut deloc potrivit și că Maxwell-Law era singurul care ar fi putut juca acel rol. Atunci, cum de fusese convins? Foarte ușor. Maxwell-Law era actorul evident, îi spusese ră, și, prin urmare, piesa ar fi avut de suferit. Ar fi fost transformată într-un alt *tour de force* al lui Maxwell-Law, ceea ce, fără îndoială, avea să placă, dar cu siguranță va ruina piesa așa cum era scrisă. Mult mai interesant, deci, era să se facă o distribuie contra genului, pentru a nu fi un clișeu, ci ceva neașteptat. Cine ar fi crezut că Marlon Brando avea să joace în rolul lui Marc Antoniu? Dar s-a dovedit posibil, nu? Atunci, de ce să nu apară și Jerome Didier într-un rol care nu era genul lui? În fond, nu toți moșierii scoțieni trebuiau să arate ca Robert Maxwell-Law.

– Înțeleg, spuse Pippa. Da, bineînțeles. Cu acest argument oricine ar fi putut fi convins. Mai ales de către Cecil.

– Orice actor ar fi putut fi convins.

Jerome o luă apoi de mîină pentru a traversa strada pornind pe Knightsbridge spre Albert Hall. Tot Pippa îi atrase atenția asupra punctului important, ca

întotdeauna. Cecil fusese cel care îl convinsese și era tare curios să afle de ce. Dar aceasta putea să mai aștepte, doar coșmarul se afla acum în spatele lui.

– Cum te simți acum, de fapt? îl întreabă ea. Acum că ai văzut piesa?

Jerome îi zîmbi și îi cuprinse mijlocul subțire cu brațul cînd ajunseră din nou pe trotuar.

– Sînt foarte bucuros că nu m-ai văzut pe mine în ea, spuse el. M-ai fi părăsit.

Dar Pippa l-a văzut în *Lady Anne*. Se părea că întreaga Anglie a făcut-o. Oriunde mergea, Jerome era acum recunoscut și urmărit pentru a da autografe. Au aflat și unde locuia și grupuri mici de admiratori se adunau zilnic în fața casei așteptînd să își zărească noul idol.

Se mutară, bineînțeles, deși nici unul din ei n-ar fi dorit. Casa aceea era primul lor cămin și amîndoi țineau la ea foarte mult. O numeau *Fulg de nea* pentru că înăuntru era toată zugrăvită în alb, avea covoare, traverse, tapiserie și canapele albe, așa încît Pippa spuse că avea impresia că trăia într-o permanentă ninsoare, numai că era atît de confortabil și de cald. Noul lor cămin era cu totul altfel, un apartament spațios și foarte fermecător care se întindea pe două nivele într-o casă stil *Regency* din Park Lane. Avea balcoane din fier forjat în fața ferestrelor care dădeau spre parç, o baie îmbrăcată în marmură albă și o sufragerie de tavanul căreia atîrna un candelabru

urias din cristal.

– Nu sînt sigură că o să pot trăi aici, spuse Pippa cînd o văzură prima dată. Parcă ar fi un decor de teatru.

– Toată lumea e o scenă, nu uita, Pip, spuse Jerome deschizînd larg geamurile din salon și ieșind pe balcon.

– Dar parcă nu ni se potrivește, Jerome.

– Nu-ți place?

Jerome era uluit și făcu tot posibilul să o arate.

– Ba îmi place foarte mult, Jerome! exclamă ea rîzînd. Numai că e – care e cuvîntul potrivit? E un adevărat salt!

Era cu adevărat un salt și, dintr-odată unul prea mare pentru Pippa. Jerome se adaptă foarte ușor și se obișnuie cu noul stil de viață de parcă abia l-ar fi așteptat, de parcă ar fi așteptat să apară în orice clipă, dar Pippa îi era dor de căsuța lor de zăpadă, de căldura, de intimitatea și simplitatea ei. Acum, deodată, aveau șampanie în frigider, o menajeră în uniformă, o secretară, o mașină nouă, tablouri pe pereți, mobilă scumpă, haine noi, telefoane albe și peste cîteva săptămîni nimic nu mai rămase din casa de zăpadă, nici măcar patul lor conjugal.

– Ți-e teamă că nu ne putem permite toate astea, îi spuse Jerome în timp ce cîteva angajați de la *Harrods* aranjau cîteva piese de mobilier prin salon. Ei bine, să nu-ți mai fie, adăugă el sărutînd-o și îngropîndu-și fața în bogăția părului ei. Să nu-ți faci griji pentru nimic, Pip, șopti el. Pentru că ne putem permite și de șase ori mai mult.

Dar nu cheltuielile o îngrijorau pe Pippa, ci repe-

ziciunea schimbării. Adineauri fuseseră numai ei trei, Jerome, Bobby și ea, trăind modest, liniștit și intim în căsuța lor transformată dintr-un garaj, iar acum păreau să fie treizeci și trei, trăind somptuos, zgomotos și public într-un apartament elegant din Park Lane, un loc unde telefonul părea să sune permanent, iar ușa de la intrare părea să stea tot timpul deschisă.

Toată lumea voia să îl vadă pe Jerome și lui îi plăcea să îi primească pe toți acasă. În fiecare zi a săptămânii, inclusiv duminica, din ce în ce mai mulți necunoscuți treceau prin apartamentul lor, numărul lor crescînd de la o săptămână la alta, trecînd pe lângă Pippa cînd se duceau să îl vadă pe Jerome sau cînd plecau de la el, fără să îi arunce mai mult de o privire, fotografii, reporteri, redactori de rubrică, producători, regizori, scenariști, croitori, coafeze, directori de studiouri, editori, manichiuriști, agenți de bursă, de asigurări, medici, specialiști în boli de gît, maseuri și terapeuți de orice calibru. Toți veneau și plecau, aduși la ordine de domnișoara Toothe, extraordinar de eficienta secretară a lui Jerome, care avea grijă ca nimeni din cei programați să nu stea un minut mai mult decît trebuia, bineînțeles dacă nu cumva era vorba despre vreo problemă deosebită.

– Nu-mi vine să cred ce se întîmplă, spuse Pippa văzînd că fiecare zi era la fel ca aceea precedentă.

– Nici mie, spuse Jerome în timp ce croitorul îi proba cel mai nou costum. Parcă ar fi o piesă într-o piesă.

– Sau un basm, spuse Pippa luîndu-și paltonul și lesa lui Bobby.

– Sau un basm, spuse Jerome zîmbînd și ridicînd

un braț așa cum îi spusese croitorul.

– De Grimm, încheie Pippa plecînd la plimbare.

Acum făcea tot posibilul să plece cu Bobby la plimbare înainte ca domnișoara Toothe să îi ordone acest lucru. Bobby devenise o pacoste, cel puțin după părerea domnișoarei Toothe, lătrînd la fiecare nou vizitator, sărind pe picioarele tuturor, atacînd manșetele pantalonilor și agățîndu-se de ciorapii de damă. La început, ca o măsură de prevedere, era închis în bucătărie cu menajera, dar urla și încerca să dărîme ușa la auzul oricărui glas, așa încît, dacă Pippa nu îl scotea din apartament înainte de invazia zilnică, domnișoara Toothe îl trimitea cu taxiul în compania menajerei pentru a fi închis în cuștile de la *Harrods* pînă la sfîrșitul zilei.

Oscar fu cel care îi veni în ajutor.

– Nu-i nici o problemă, îi spuse el într-o zi cînd se întîlniră din nou întîmplător în parc și Pippa îi explică apucăturile lui Bobby. Eu locuiesc la vreo două blocuri distanță, în Cumberland Place. Așa că, atunci cînd se întîmplă să fie o zi infernală, adu-l pe micuț la mine.

Din moment ce chiar a doua zi păru să fie una din „zilele infernale” ale lui Jerome, Pippa îl ascultă și i-l aduse pe Bobby de dimineață. Oscar se afla la birou cînd veni ea, așa că Pippa se scuza și plecă repede, fără să accepte cafeaua oferită de el.

– A făcut o plimbare bună, să știi! strigă ea pe scară coborînd în grabă. Probabil o să doarmă pînă vin să-l iau!

– Ai vreo idee cînd va fi asta? întrebă Oscar strigînd la rîndul lui. Nu că ar avea vreo importanță!

- La patru e bine?
- La patru e foarte bine.

După plecarea ei, deși nu stătuse decît un minut, cel mult două, Oscar își pierdu firul și nu putu decît să stea să se uite la foile albe.

- Fir-ar să fie, Robert, îi spuse el cîinelui care își găsisese de lucru trăgînd de husa de pe canapea. Stăpîna ta ar trebui să mă inspire, nu să mă zăpăcească.

Incapabil să se apuce din nou de lucru, Oscar îl învăță pe Bobby să joace „ghemotoace”. Aceasta presupunea să învețe cîinele să prindă o foaie de hîrtie mototolită înainte ca aceasta să ajungă în locul vizat de Oscar, adică în coșul de hîrtii din capătul celălalt al camerei. Numai că Bobby nu era numai un foarte bun cîine de aport, dar învăța repede și era de neînvins. Oscar nu putea arunca un ghemotoc de hîrtie pe lîngă el indiferent ce tactică ar fi adoptat. La unsprezece și jumătate, Oscar puse capăt jocului și scrisse scorul final pe tablă.

- Robert treizeci și unu, scrisse el. O.Greene zero.

- Nu pricep de ce nu ești fericită, spuse Jerome în timp ce se îmbrăcau pentru cină într-o seară.

- Dar sînt fericită, spuse Pippa. Nu asta e problema.

- N-ó să fie totdeauna așa, Pip, îți promit, spuse el privind-o în oglindă după ce își aranjă nodul cravatei. Totul o să se liniștească. Astea sînt doar urmările lui

Lady Anne.

– Nu, nu e așa, Jerome, spuse Pippa îmbrăcînd o rochie roșie de catifea.

– Doar n-ai de gînd să o porți din nou, nu?

– Lucrurile nu se vor liniști pentru că trebuie să recunoști că, fie că-ți place, fie că nu și, bineînțeles că îți place, doar de aceea ești actor, ești un star, Jerome, spuse ea întorcîndu-se cu spatele ca el să îi închidă fermoarul. Într-un fel, acesta e începutul.

– Prostii! exclamă el rîzînd. Sînt doar atracția lunii! Luna viitoare va fi altcineva! Cineva nou! Se vor sătura curînd de miné, nu-ți face griji, scumpa mea fetiță! Și chiar n-ai nimic altceva cu ce să te îmbraci?

– Dar ce are rochia asta? Doar îți place. Cel puțin așa ai spus.

– Îmi place foarte mult rochia asta, Pippa. O ador! Dar o porți tot timpul!

– Ba nu-i adevărat. Nu o port decît seara. Și numai cînd ieșim.

– Știi foarte bine ce vreau să spun, isteato, spuse Jerome prinzînd-o de braț cînd dădu să treacă pe lîngă el.

O îmbrățișă și o privi în ochi foarte de aproape.

– Aș vrea să ai tot ce-ți dorești, Pip, tot ce ai nevoie.

– Dar am tot ce-mi doresc, Jerome. În momentul ăsta, adică. Și mai mult decît am nevoie, spuse ea sărutîndu-l și ștergînd urma de ruj cu degetul. Cred că vrei să spui că ți-ai dori să am mai multe haine, ceea ce eu nu vreau. E ceva ce tu vrei.

– Nu, Pip, nu e chiar așa, spuse el, deși știa foarte bine că așa era. E numai o caracteristică a ta. Nu îți

place deloc să ai cît mai multe lucruri. Da. Vreau să ai multe haine, minunate, superbe. Dar le vreau pentru tine. Pentru că vreau să le ai.

Jerome îi dădu mîină liberă să ia ce îi place în cadrul unui buget foarte generos. Primi instrucțiuni să își cumpere lucruri și pentru zi și pentru seară, pălării, pantofi și chiar și lenjerie.

– Nu mai poți arăta ca Annie cea orfană, mărturisi el. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, du-te și cumpără-ți lucruri care să ți se potrivească. Să se potrivească la toate premierele care vor veni, recepțiile și să nu uităm dineurile! spuse Jerome aruncînd pe birou carnețelul cu întâlniri și ducîndu-se la una din ferestrele care dădeau spre parc, cu mîinile în buzunarele pantalonilor largi. Este foarte dulce, dar nu mai putem continua cu înfățișarea asta de Micuța Annie cea orfană.

În clipa aceea, ușa salonului se deschise și Bobby dădu buzna înăuntru urmat de stăpîna lui.

– Ah, scumpa mea, iată-te, spuse Jerome întorcîndu-se și luîndu-l pe Bobby în brațe. Elizabeth te așteaptă.

Elizabeth vru să o ducă pe Pippa pentru cumpărături la magazinele pe care le frecventa ea însăși, dar

Pippa refuză. Așa că Elizabeth închise la loc portiera taxiului care le dusesese pe Bond Street și spunându-i șoferului să aștepte, închise geamul despărțitor și se întoarse spre însoțitoarea ei.

– Draga mea Pippa, spuse ea oftînd, cred că ar fi timpul să pricepi unele lucruri. După cum știi, soțul tău este acum celebru pe plan național și se apropie cu toată viteza de o celebritate de talie internațională. Eh, asta poate să-ți placă sau nu. Din motive bine cunoscute ție, ai vrea să nu fii în centrul atenției și să continui să faci pe domnișoara Șoricel. Eh, chestia asta ar fi foarte bună, draga mea, dacă ar fi de acord și Jerome, dar nu e, vezi tu? spuse Elizabeth zîmbind și punînd o mîna pe mîna ei. Nu este, draga mea, pentru că Jerome te iubește, continuă ea, și vrea să împartă cu tine tot ceea ce i se întîmplă. Numai că nu poate face asta, vezi? Poate? Dacă tu ai de gînd să fii în continuare Domnișoara Stau-Acasă, sau dacă atunci cînd accepți să ieși din cînd în cînd, ești văzută mereu cu aceleași lucruri, nu e bine, draga mea, pare puțin straniu. Înțelegi? o întrebă Elizabeth aruncîndu-i cel mai dulce zîmbet și strîngîndu-i mîna înainte de a continua. Toată lumea se uită la femeie pentru a vedea cît de bine o duce bărbatul. Iar dacă tu porți o rochie de catifea din secolul trecut, toți or să se întrebe ce e asta? Acest star minunat, superb, uluitor pe care îl iubim numai atît poate face? Să își lase nevasta să apară mereu cu aceeași rochie veche? Vor începe să-l suspecteze că și- a închiriat smochingul! Totul este acest ceva pe care cei din domeniul publicității îl numesc „imagine”. Și vrînd-nevrînd, jumătatea cuiva exact asta este – o parte din imaginea lui. Ești o fată drăguță, draga mea, adăugă

Elizabeth dîndu-se puțin în spate pentru a o privi mai bine pe Pippa, care stătea împietrită lîngă ea. Ești, într-adevăr, spuse ea ca și cum s-ar fi putut înșela mai înainte, apoi se aplecă puțin și îi dădu o șuviță de păr la o parte din ochi. Ai ochi frumoși, un corp frumos, dar va trebui să facem ceva cu părul acesta minunat, nu? Gerard va ști exact ce să facă din el, nu-ți face griji. De fapt, acolo cred că o să mergem mai întîi.

Elizabeth deschise geamul despărțitor pentru a-i spune șoferului noua lor destinație.

– Elizabeth, începu Pippa.

– Șșșș, o opri ea. O să-mi poți mulțumi mai tîrziu, cînd vei vedea ce frumoasă o să te fac să arăți.

– Dar sînt fericită așa cum sînt, Elizabeth, insistă Pippa.

– Da, draga mea, sînt convinsă, spuse Elizabeth. Dar Jerome nu este. Și Jerome te iubește, știi foarte bine. Vrea să-i fii alături tot timpul. Oriunde s-ar duce. Numai că mă tem – și îți spun asta ca unei prietene, draga mea, te rog să mă crezi, mă tem că dacă nu vei fi lîngă el și el e atît de mîndru de tine, dacă nu îi stai alături, ei bine, draga mea, sînt o mulțime de femei care ar fi încîntate să-ți ia locul.

– Vrei să spui, zise Pippa încruntîndu-se, că ar încerca să-mi ia locul.

– Nu, draga mea, spuse Elizabeth oftînd și luînd-o de braț, am vrut să spun că o vor face. În meseria asta ticăloasă, absența nu face ca dragostea să fie mai puternică.

Seara următoare, Jerome și Pippa se duseră la premiera filmului *Cel mai mare dar* la Odeon, în Piața Leicester. Părul Pipsei fusese minunat aranjat, adus deasupra urechilor și strâns într-un mic coc fixat la baza gâtului. În afară de bijuteriile cumpărate de Jerome, o pereche de cercei lungi de trei centimetri și trei brățări de aur de diverse forme și dimensiuni pe care le purta la încheietura unei mâini, tot ce avea pe ea era de mătase ori satin, ciorapi și lenjerie de mătase, pantofi îmbrăcați în satin și un costum superb și simplu din satin alb de la *Chanel*.

După ce ajunseră, în aclamările frenetice ale mulțimii, amestecându-se printre ceilalți, staruri și invitați, cineva o bătu ușor pe Pippa pe umăr.

– Draga mea! spuse un glas necunoscut.

Ea se întoarse să vadă cine era și se trezi în fața unui tânăr total necunoscut.

– Mă scuzați, spuse el. Îmi pare rău. Am crezut că sînteți Elizabeth Laurence.

Zece

În primăvara următorului an, Pippa ceru o locuință numai pentru ea. Jerome fu absolut luat prin surprindere, ba mai rău – se simți jignit de asemenea pretenție, înțelegînd greșit cuvintele Pippei. Ea rîse cînd văzu cît de superficial era și îi explică faptul că nu dorea decît să aibă o cameră a ei, un loc unde să stea liniștită, undeva unde să se refugieze în loc să se ascundă în bucătărie sau în dormitor ori de cîte ori lui Jerome i se lua un interviu sau i se făceau fotografii.

– Dar nu trebuie să te ascunzi! spuse Jerome încruntîndu-se perplex. Ce tot vorbești, scumpa mea? Oamenii vor să-ți facă și ție fotografii. Mai ales acum că...

– Da?

– Pippaaaa...

– Mai ales acum că sînt prezentabilă.

– Totdeauna ai fost prezentabilă, Pip! Ce prostii spui astăzi! Numai că acum cînd arăți mai superb ca oricînd și cînd oamenii văd cît de minunat arăți...

– Merçi.

– Am spus-o ca un compliment, Pip! Tot orașul vorbește de tine! Nu se poate să nu vadă toată lumea cît de frumoasă ești! Cînd sînt solicitat pentru o fotografie – se insistă, pun condiția chiar, ca și tu să fii de față!

Pippa oftă și zîmbi, după care se așeză lîngă Jerome pe canapeaua din piele neagră. Îi luă mîna într-a ei întorcîndu-i-o cu palma în jos, așa încît să îi poată mîngîia degetele lungi, cu unghii pătrate, explicîndu-i ceea ce voise să spună. La început, Jerome încercă să o întrerupă tot timpul, dar Pippa nu îl lăsă, ci îl rugă să o asculte în liniște, altfel avea să o înțeleagă iar greșit. Îi explică faptul că nu avea o viață a ei proprie. Prin asta nu voia să spună că voia să aibă o carieră sau că îl invidia în vreun fel pentru succesul lui uluitor. Pentru că nu o făcea. Ba dimpotrivă, era extrem de mîndră de el și ar fi vrut să meargă din succes în succes.

– Așa o să și fac, spuse el, atîta timp cît te am pe tine.

– Șșșș, spuse ea. Nu mă întrerupe.

Problema era că Pippa fusese totdeauna activă, chiar dacă activitățile ei se limitau la călărit sau plimbări, tenis sau, pur și simplu, grădinărit. Niciodată

nu putuse să stea și să se uite doar cum muncesc alții și acum nu mai avea astîmpăr. Nu se plictisise, dar nu mai avea astîmpăr. Putea suporta toate zorzoanele pe care era obligată să le poarte fiind soția unui star în continuă afirmare, nu o deranja prea tare faptul că trebuia să apară împopoțonată ca un manechin, atîta timp cît avea un loc al ei unde să se poată retrage, un loc personal unde să își poată lăsa liber părul modern coafat, să își poată îmbrăca vechile haine, să fie ea însăși și să poată picta.

– Să pictezi?

– Să pictez.

– Asta-i tot ce vrei? rîse Jerome. Vrei să ai un loc unde să poți picta?

– Ce-i atît de amuzant? întrebă Pippa ciupindu-l de picior. Ce-i de rîs în toate astea?

Jerome o apucă de ambele brațe și o ținui în colțul canapelei.

– Am crezut că vrei un loc al tău pentru cu totul altceva, șopti el. Am crezut că vrei un loc unde să-ți poți duce iubitul.

– Dar am un loc unde îmi pot duce iubitul, prostuț ce ești, spuse ea zbătîndu-se să scape. Se numește dormitorul nostru.

– Atunci, du-mă acum acolo.

Jerome o ținua strîns în ciuda eforturilor serioase ale Pippei de a se elibera.

– Numai dacă mă lași să am un loc unde să pot picta, spuse ea.

– O să te las să ai un asemenea loc, numai să nu conțină un pat.

– N-ai încredere în mine?

– N-am încredere în alți bărbați.

– Dacă n-am voie să am un pat și dacă te las să intri, unde o să facem dragoste?

– Hmmm, făcu Jerome gînditor. La asta nu m-am gîndit. Bine, doamnă Didier, poți avea un pat. Dar va fi un pat care se va încuia și a cărui cheie va sta numai la mine.

Pippa zîmbi și încetă să se mai zbată. Jerome zîmbi și slăbi strînsoarea. Îi mîngîie obrazul cu dosul mîinii și își trecu un deget peste buzele ei. Pippa îl prinse cu dinții și îl ținu, strîngînd din ce în ce mai tare.

– Au, gemu el încet. Au-au.

Își trecu mîna pe care o avea liberă peste conturul sînilor ei prinzîndu-i un sfîrc între degetul mare și arătător.

– Au, șopti ea. Au-au.

– Următoarea mișcare e a ta, spuse Jerome.

Și ea se mișcă, foarte repede, fără ca măcar să își plimbe mîna în sus pe coapsa lui, îl apucă ținîndu-l strîns.

– Ah, spuse Jerome gînditor. Jucăm murdar, da? Aha.

Pippa își lipi picioarele strîngînd genunchii cît putu de tare, continuînd să îl țină pe Jerome. Dar el nu se grăbea. Lăsă lucrurile așa deocamdată în timp ce privirile li se întîlniră, iar el zîmbi. Dar și cînd se mișcă, o făcu foarte repede, dînd drumul sfîrcului și apucînd-o cu amîndouă brațele de mijloc, atingîndu-și ținta imediat.

– Nu! strigă ea rîzînd cînd el începu să o gîdile. Nu! Nu, te rog!

Fără să mai poată răsufla, darămite să își mai țină picioarele strîns lipite, Pippa căzu pe spate, încercînd să scape de mîinile lui Jerome, dar era prea slăbită din cauza rîsului. El profită imediat de ocazie și își mută o mîină între genunchii ei. Se afla la jumătatea drumului pe sub fusta cu căptușeală de mătase, în toiul rugămintîilor ei și promisiunilor de a face orice, cînd se auzi o bătaie în ușă.

– Ah, nu se poate! șopti el printre hohote de rîs. Cine naiba...

– Domnule Didier? se auzi vocea măsurată a domnișoarei Toothe. Este cinci fără trei minunte și cei de la revista *Life* sînt aici!

– La naiba, spuse Jerome ceea ce o făcu pe Pippa să rîdă și mai tare în timp ce făcea tot posibilul să își aranjeze ținuta. Totdeauna e ceva de uitat! Și iubirea nu e sigură!

– Va fi, îi șopti ea sărutîndu-l, după care adăugă înainte să iasă: Cînd o să am un loc al meu.

Jerome nu era singurul vizitator al Pippei odată ce această s-a instalat în atelierul pe care și l-a amenajat în Sydney Mews. Celălalt vizitator frecvent era Elizabeth Laurence.

Profitînd de ocazia cumpărăturilor, Elizabeth începu să dezvolte un interes posesiv față de Pippa,

iar acum că aceasta avea un loc liniștit unde să se refugieze, departe de aiureala din Park Lane, Elizabeth, care, bineînțeles, locuia în apropiere, începu să apară, mai întâi o dată sau de două ori pe săptămână și apoi aproape zilnic. La început nu stătu mai mult decât avea nevoie pentru a bea o ceașcă de cafea *Blue Mountain* proaspăt măcinată, care îi plăcea Pippiei foarte mult, sau trecea pe acolo înainte de prânz să vadă dacă își putea convinge noua prietenă să ia masa cu ea și apoi să facă ceva cumpărături împreună, pentru ea, insista Elizabeth, nu pentru Pippa. În curînd deveniră prietene, destul de bune, se gîndi Elizabeth, pentru ca ea să își poată prelungi șederile, pînă cînd ajunseră să își petreacă împreună o bună parte a dimineții sau a după-amiezei.

– Dacă sînt cîtuși de puțin plictisitoare sau te deranjez, insistase ea, să mă dai afară, să mă gonești. N-aș vrea să te întrerup.

– Să mă întrerupi din ce? întrebuse Pippa. E numai o încercare. Să văd dacă pot picta cu adevărat.

– Pot să văd și eu?

– Dacă vrei.

Elizabeth se uitase la tabloul la care tocmai lucra, o imagine a dealurilor South Downs, numai din memorie, fără nici un fel de ajutor artificial.

– Poți, spusese ea.

– Nu încă, o dezaprobase Pippa. Dar cred că voi putea. Constable spunea mereu că e nevoie de o ucenicie îndelungată pentru a ajunge pictor. Deoarece pictura este ceva atît manual, cît și

intelectual. Motiv pentru care nici nu există și nici n-au existat vreodată artiști adevărați la vârsta copilăriei.

– Fascinant, spusese Elizabeth fără să se gândească prea mult pentru că era prea ocupată minunându-se de faptul că Pippa studia pictura. Absolut fascinant.

Pippa îi dădu voie să își prelungească vizitele, deoarece Elizabeth se dovedi a fi vizitatorul perfect. Părea să știe instinctiv când să vorbească și când nu, iar când o făcea, era o companie minunată. Era atât de bine pentru ea să aibă o prietenă în afara teatrului, insista ea, așa încât nu vorbeau niciodată despre Jerome și despre meseria ei, ci despre cu totul alte lucruri, genul de lucruri pe care fetele le discută între ele, fără să fie nevoite să acorde atenție punctului de vedere al unui bărbat, ceea ce Pippa găsea foarte plăcut, pentru că, în afară de Jerome și Oscar, bineînțeles, nu avea nici un prieten, mai ales nici o prietenă.

Totuși, ceea ce o surprindea cel mai mult pe Pippa era faptul că Elizabeth era extrem de simpatică. Era încântată să descopere lucruri care o amuzau pe Pippa și care le amuzau pe amândouă. Începură să ia masa de prînz regulat de două ori pe săptămînă la micul restaurant franțuzesc din apropierea caselor transformate, unde, în timp ce mîncau numai mîncărurile cele mai ușoare datorită faptului că Elizabeth ținea un regim permanent, aceasta îi descria cu lux de amănunte cea mai recentă ieșire a sa în societate, împodobindu-și povestirile cu imitații ale gazdelor și ale celorlalți invitați pînă cînd mimica și

observațiile ei înțepătoare o făceau pe Pippa să rîdă cu lacrimi. Ca o alternativă, dacă era o după-amiază umedă și Pippa terminase de pictat, dar nu găsea că avea sens să se ducă acasă pentru că Jerome repeta, Elizabeth, zdravăn deghizată cu o pereche de ochelari negri și cu două, dacă nu chiar trei baticuri pe cap de teamă să nu fie recunoscută, o ducea pe Pippa la cele mai proaste filme pe care le puteau găsi, unde aceasta stătea cu o batistă la gură în timp ce Elizabeth ori ironiza filmele, ori puneă în gura actorilor tot soiul de replici deochete.

Cele mai rele din toate erau glumele practice ale lui Elizabeth, pe care ea prefera să le numească „pozne”. Acestea luau naștere fie din plictiseală, fie, pur și simplu, din ceea ce numea ea o criză trecătoare de rea purtare. Pippa era totdeauna șocată de „poznele” lui Elizabeth, chiar și la cîteva săptămîni după ce le suportase sau le văzuse, căci se temea ca nu cumva victimele să sufere în urma festelor ei, deși Elizabeth o asigura mereu că nu se putea întîmpla așa ceva, din moment ce toate acele victime meritau tratamentul, printre ele numărîndu-se cei încrezuți, cei lacomi și cei orgolioși. Mai erau și cei care sunau din greșeală la numărul Pippei.

– Nu poți pedepsi oamenii pentru că greșesc numărul, protesta Pippa, oricine poate greși!

– După părerea mea, nu, răspundea Elizabeth, iar ochii verzi i se îngustau. Oricine formează un număr greșit o face pentru că și l-a amintit greșit, l-a căutat greșit sau, pur și simplu, l-a format greșit. Și pentru asta trebuie pedepsit.

Era complet lipsită de scrupule în relațiile cu aceștia, tactica nefiind de a-i muștra, ci de a-i prinde pe picior greșit sau de a-i încuraja în greșeala lor. Dacă suna cineva care voia să stea de vorbă cu cineva pe nume Lorraine, Elizabeth îl informa cu multă dulceață în glas că Lorraine era sus în camera ei cu un alt client și îl ruga să sună peste o oră. Sau spunea celui care suna, dacă era bărbat, că aceea pe care (greșit) o sunase nu mai voia să îl vadă niciodată pentru că avea obiceiuri dezgustătoare, că se mutase cu persoana pe care (greșit) o sunase și că nu mai voiau ca el să le deranjeze, iar „piesa de rezistență” a ei, rezervată pentru cei care continuau să greșească numărul, era să le spună cu foarte mare seriozitate că persoana pe care (greșit) o sunaseră, căzuse pe scări rupându-și un picior și îi ruga să îi aducă imediat un doctor.

Pippa a amenințat-o că va renunța la telefonul din atelier dacă nu înceta, dar Elizabeth spunea că era o prostie, deoarece, deși știa că o șoca pe Pippa, vedea că „poznele” ei cu telefonul o făceau să rîdă în hohote.

– Nu fac nici un rău, Pippa, spunea ea. De fapt, poate fac chiar puțin bine, înviorînd niște vieți care altfel ar fi înfiorător de monotone. Îți închipui cum e? Să fii „civil”? Și n-are sens să te superi, pentru că demult am stabilit că tu nu ești o „civilă”, draga mea, pentru că te-ai căsătorit cu cineva dintre noi. Și, pe urmă, draga mea, tu pictezi.

În zilele cînd Elizabeth suferea de una din nenumăratele ei crize de rea purtare, întreaga lume

devenea terentul ei de joacă. Din păcate, Pippa nu putea recunoaște simptomele dinainte, pentru că nu exista nici unul. Elizabeth se purta perfect normal și dulce în timpul cumpărăturilor, pînă cînd, dacă era într-o asemenea dispoziție, punea ochii pe o posibilă victimă, în mod invariabil vreo matroană îmbrăcată mult prea luxos. Gluma ei favorită cu aceste femei era să le ia drept vânzătoare și să le roage să îi arate un articol cît se poate de intim, sau în momentele de inspirație, să încerce să cumpere ceva de pe ele. Într-o zi memorabilă la *Harrods* a zărit o brută uluitor de învăluită în blană care îi făcea probleme unei tinere vânzătoare evident foarte nervoasă. Femeia avea un pudel coafat și aranjat și amîndoi reprezentau o țintă cît se poate de bună.

– Înălțimea ta! strigă Elizabeth cu un impecabil accent franțuzesc arătîndu-i Pippei femeia cu cățelul. Ia uite, ia uite! Este exact ceea ce vrei!

Drept urmare se duse repede la femeie și o întrebă care era prețul cățelului. Aceasta păru uluită și umflîndu-se în pene, o informă pe Elizabeth cu un aer superior că acel cățel nu era de vânzare.

– Ah, scuzele mele, oftă Elizabeth tot într-o engleză pocită. Dar bănuiesc că sînteți vânzătoare.

Bineînțeles că pentru asemenea distracții trebuia plătit un anume preț, cum descoperi Pippa, cu mult înainte de a-și da seama de mărimea prețului. În primele zile ale prieteniei lor a înțeles că atunci cînd cineva se pricepea atît de bine ca Elizabeth la tras pe sfoară, era greu de știut cînd să îl iei în serios și cînd nu. Elizabeth nu o includea niciodată pe Pippa direct

în „poznele” ei. Ori de cîte ori era o „poznă” pur și simplu, Pippa avea rol de martor, bănuitor sau nebănuitor. De exemplu, cînd Elizabeth se lansa într-una din mărturisile ei fantastice și bruște în liftul vreunui mare magazin, o folosea pe Pippa ca armă, nu ca victimă. Dar cînd erau singure în atelier sau luau masa de prînz în liniște undeva, existau unele momente cînd Pippa avea impresia că ea era victima unei viclene tachine și o provoca pe Elizabeth, care de obicei nega vehement acuzația jurînd că nu făcea niciodată „pozne” pe seama prietenilor, dar foarte rar, din cînd în cînd și fără să recunoască faptul că o făcuse intenționat, Elizabeth ofta, arăta pocăită și se scuza – cum spunea ea – pentru că mersese prea departe.

– Draga mea, îmi pare extrem de rău, dar n-am putut să mă abțin, spunea ea de obicei cu o mîină pe mîna Pipsei. Dar mutra ta a fost de vină. A trebuit s-o fac pentru că-mi place tare mult expresia asta a ta. De inocență uimită. Ai o sinceritate atît de incredibilă. Pur și simplu strălucește pe tine, draga mea. Cît aș vrea s-o fi avut eu! Trebuie să mă ierți, de vină e îngrozitoarea, oribila actriță din mine, îndrăznesc să spun. Care totdeauna studiază. Și uneori nu pot să mă abțin să nu fiu puțin răutăcioasă și cu tine, numai ca să-ți văd expresia aceea.

După aceea rîdea și totul era uitat. Elizabeth avea să o convingă de acest lucru trecînd imediat la un atac de B.B., cum fuseseră botezate răutățile ei, zăpăcind un biet suflet care le servea în momentul acela, cu un șuvoi de cuvinte de neînțeles.

– Scuzați-mă, spunea ea repede, dar ăsta e cel mai mărișor preț? Sau cuprinde și majoritatea obișnuită? Mă tem că sînt absolut de neprobabil să cumpărăm paravide.

Jerome era încântat de acea nouă descoperită prietenie, care o înveselea pe Pippa considerabil, iar purtarea teribil de aiurită a lui Elizabeth părea să facă să dispară încetul cu încetul din subconștientul Pippa amintirea morții mamei ei. De fapt, totul părea să revină treptat la normal, așa cum fusese cu puțin timp în urmă, numai că într-un anumit fel, dacă procesul de vindecare continua, totul promitea să fie chiar mai bine. Cariera lui Jerome se afla în plină ascensiune, câștiga destui bani, aveau o casă minunată în care Pippa părea să fie acum la fel de fericită ca el, dar ceea ce era mult mai bine era faptul că, în ceea ce privea relația lor, erau la fel ca în luna de miere.

Dar persoana cea mai încântată de nouă descoperită prietenie era Elizabeth. Se întrebase multe lucruri în legătură cu Pippa, dar cel mai mult, cum puteau deveni intime. Știa că propunerea nu putea veni din partea lui Jerome, la fel de bine cum știa că nu putea înfiripa o prietenie cu Pippa ducîndu-se, pur și simplu, în Park Lane. Apartamentul din Park Lane era căminul lui Jerome și al Pippa, nu un loc unde să privești și să înveți, bănuia Elizabeth, pentru că nu era un loc unde ea să fie mereu

binevenită. Elizabeth își făcuse tema. Aflase de la Jerome cât de mult îi displăcea Pippei permanenta încălcare a intimității lor și că un oaspete constant era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Țărăncuța.

Atunci, cum să ajungă pe lângă ea? Căci Elizabeth știa că, pentru ca următoarea și cea mai importantă parte a strategiei ei să funcționeze, trebuia să se apropie de Țărăncuță, să îi câștige încrederea, să studieze locul unde trăia, să o observe îndeaproape fără ca ea să bănuiască nici măcar o clipă că era obiectul unei foarte atente investigații.

Cînd i-a venit prima dată ideea, Elizabeth nu a prevăzut și această problemă. Într-un fel își închipuise că ceea ce știa despre soția lui Jerome avea să fie suficient și că nu trebuia să se ostenească să o studieze mai mult pe Țărăncuță. Dar, apoi, cu cât o studia mai atent, cu atît își dădea seama cât de puțin știa în realitate despre ea și pentru a convinge era nevoită să se apropie și mai mult.

Dar zeii îi mai zîmbeau încă, își aminti Elizabeth cu căldură, încă din ziua aceea cînd luase ziarul *The Times*. I-au zîmbit atunci ca și acum, în clipa cînd află de la Jerome la telefon că închiriasc un atelier pentru Țărăncuță foarte aproape de locuința lui Elizabeth și Sebastian, în Chelsea.

– Cît de drăguț, Jerome, murmurase Elizabeth. Ești atît de atent. Nu știam că... Pippa pictează.

– Eu nu știu dacă o face, Bethy, spusese Jerome. Dar știu doar că are nevoie de ceva. Numai că nu s-a arătat prea încîntată.

Răsfățată, egoistă vacă, își spuse Elizabeth

cercetîndu-și trupul pe jumătate gol pentru a vedea dacă avea vreo urmă de grăsime.

– Biata de ea, spuse Elizabeth tare în receptor. E foarte norocoasă că te are.

– Ba, dimpotrivă, Bethy, spusese el. Eu sînt cel norocos.

Elizabeth îi scosese limba lui Jerome la telefon, dezgustată de răspunsul lui pe care îl considera foarte îngîmfat, după care îi transmise un pupic-pupic și închise. Atunci își dădu seama ce plocon îi căzuse în brațe.

Pippa lucra singură-singurică într-un atelier din apropiere? Ce putea fi mai bine? își spuse Elizabeth dezbrăcîndu-și bikinii și sutienul roz din mătase și îndreptîndu-se ca o pisică spre baie. Un public captiv, își spuse ea, și nimic nu îi plăcea lui Elizabeth mai mult decît un public captiv. Mai ales cînd prizoniera ei avea să fie Țărăncuța.

De fapt, atelierul era plasat excelent, imediat la sud de Piața Onslow, aproape spate în spate cu o casă, care, în ultimele șase luni fusese foarte vizitată de către Elizabeth. Diana Shaw începuse să o ducă acolo încă de cînd turna filmul *Lady Anne*. Actrița jucase rolul mamei lui Elizabeth și, în timpul filmărilor, cele două femei au devenit prietene bune. La un moment dat, Elizabeth a felicitat-o pe actrița mai vîrstnică pentru silueta ei, iar Diana Shaw a zîmbit și,

bătîndu-și ușor stomacul plat, îi șoptise lui Elizabeth un nume, al unei domnișoare Page care practica în Piața Onslow, un adevărat geniu care avea grijă de absolut toată lumea.

– Cum? Întrebasese Elizabeth. Te referi la regim?

– Nu, draga mea, răspunse Diana Shaw veselă. Mă refeream la interiorul tău. Intestinele tale.

La început, gîndul de a se duce la o astfel de persoană pentru a fi „curățată”, cum spunea Diana Shaw, o îngrozea pe Elizabeth, care era foarte mofturoasă, așa că nu mai dădu nici o atenție acestui lucru, preferînd să aibă grijă singură de silueta ei, să țină un regim strict și să bea multă apă proaspătă. Mai tîrziu, însă, a deschis subiectul într-o discuție cu prietena ei, Lalla, care juca și ea, bineînțeles, în film, așteptîndu-se ca Lalla să fie la fel de șocată ca ea. Dar aceasta izbucnise în rîs așa cum făcea ea de obicei spunîndu-i că Diana Shaw avea foarte mare dreptate și că toată lumea se ducea la domnișoara Page sau cel puțin la cineva exact ca ea.

– E firesc, dragă Lizzie, spusese ea. În fond, dacă stai să te gîndești bine, ne spălăm orice altă parte a trupului cu mare atenție, nu? Atunci, de ce să nu o facem și cu interiorul nostru? Eu merg de două ori pe săptămîină și doar mă cunoști. Mănînc ca un cal!

Cu cît se gîndea și vorbea mai mult, Elizabeth devenea din ce în ce mai convinsă că era spre binele ei, așa că se alătură și ea listei în continuă creștere a clienților domnișoarei Page și, așa cum i se spusese, Elizabeth descoperi că oricine care era cineva, se ducea acolo. De fiecare dată cînd ajungea, cineva

celebru fie că intrase înaintea ei, fie aștepta la rînd.

Și era situat teribil de convenabil față de atelier, ascunzătoarea Țărăncuței, însemnînd că Elizabeth, după ce și-a cîștigat intrarea, se ducea acolo înainte de vizita la domnișoara Page. Nici nu se punea problema să facă invers, bineînțeles, pentru că, după tratament, ca toți ceilalți pacienți ai domnișoarei Page, Elizabeth nu voia decît să se ducă acasă imediat și să se odihnească pînă își recăpăta puterile. Și pe urmă, își spuse Elizabeth cu satisfacție, situația inversă s-ar fi dovedit mult mai puțin mulțumitoare. Era mult mai bine așa – întîi vizita Țărăncuța și făcea cu ea ce trebuia făcut și după aceea o vizita pe domnișoara Page pentru a fi curățată.

Totul mersese atît de bine, atît de perfect, încît lui Elizabeth nici nu îi venea să creadă. Dar marea inspirație fusese a ei, revelația pe care o avusese chiar după primele cîteva vizite scurte la atelier.

– Dragul meu, șopti ea la telefon, de parcă faptul că vorbea încet îl deranja mai puțin. Știu cît de mult îți displace să fii sunat la ora asta, dar mi-a venit o idee incredibilă. N-are nici o legătură cu sentimentele mele față de lucru, pentru că știi că-mi place la nebunie. Dar ce-ai zice, și, te rog, gîndește-te bine, să presupunem dragul meu, că faci ca această divină creație a ta pe care o iubesc ca și cum eu însămi i-aș fi dat naștere, să zicem că ai face-o să fie pictoriță – să zicem că ai face-o să fie studentă la arte?

Oscar respinse ideea. De fapt, o respinse cît de tare putu, pentru că nu putea suferi să îi dea altcineva idei și, mai ales, nu putea să sufere ca îndeosebi o actriță să vină cu idei în privința acestui lucru. În mintea lui, Tatty Gray fusese totdeauna o studentă, deoarece așa o văzuse de la început, numai că acel motiv nu era destul de bun, își dădu el seama acum cîntărind ideea lui Elizabeth pe toate părțile. Totul în legătură cu piesa era perfect și totul în legătură cu ce se întîmpla cu personajele era perfect și, totuși, știa în subconștientul lui, dar nu recunoaștea, că totul în legătură cu piesa era greșit, așa cum era totul în legătură cu personajele.

Pur și simplu, nu ieșea bine, nîci cu ele, nici cu piesa.

Și, pînă cînd a primit telefonul de la Elizabeth, Oscar nu făcuse altceva decît superficialități. Știa că atmosfera de la colegiul din Oxford era prea rarefiată, ca și cele două personaje principale. Nu erau destul de cu picioarele pe pămînt, cum îi plăcea lui să spună. Cu alte cuvinte nu erau destul de anorați în realitate ca să pară verosimili. Sigur, pictura tot nu era o asigurare de reușită, dar cel puțin, scoțîndu-i din lumea Academiei, personajele lui puteau vorbi lucruri care puteau fi înțelese, puteau să aibă mai multă tangență cu realitatea, ceea ce din cîte știa Oscar, era vital pentru succesul piesei. Știa, dar nu se putea concentra, deoarece se prinsese în ideea sa inițială, deoarece se îndrăgostise de ea pentru că se îndrăgostise de muza lui.

De ce nu o studentă la arte? Era mult mai firesc.

Mult mai real, mai sexy, mai accesibil. Făcea ca piesa să aibă sens, mai ales atunci când, încet-încet, devine evident faptul că Tatty Gray nu există în realitate, ci numai în mintea bărbatului, este numai un rod al visului său.

Oscar o sună pe Elizabeth o săptămână mai târziu.

– N-ar trebui să-ți spun asta, Lizzie, zise el făcând tot posibilul să pară supărat. Pentru că vei vrea ori să te trec co-autoare, ori cel puțin un procentaj.

– Care opțiune ar fi mai puțin dureroasă, O.G.? Întrebă Elizabeth.

– Un procentaj, spuse el. Dar, la naiba, o să-ți spun, pentru că, deși pentru voi, actorii, singurul scriitor bun este unul mort, acest scriitor va fi foarte bun pentru voi de acum încolo, și mai ales pentru tine, pentru că, nu numai că ești frumoasă, doamnă Ferrers, dar ai și idei minunate. Ideea ta a fost excepțională. Și acum am o piesă pentru tine, care mulțumită ție, este cea mai bună din toate piesele pe care le-am scris.

– Oscar, dragul meu, oftă ea. Sînt atît de emoționată.

– Și eu la fel, draga mea, spuse Oscar, și o să-ți spun și de ce. Nu numai că acum Tatty este reală, dar ea există, într-adevăr, te rog să mă crezi și, bineînțeles că tu îi vei da și mai multă viață, știu asta foarte bine. Dar, datorită faptului că bărbatul – datorită faptului că Sam nu mai este un profesor universitar, sau un simplu profesor – pentru că Sam este pictor – poate avea orice vîrstă. Îți dai seama, Sam poate fi Jerome!

– Bineînțeles! exclamă Elizabeth. Sigur că da!

Deși niciodată nu își făcuse probleme că Jerome nu va fi Sam. Mai exista veselie în paradis, iar Elizabeth se putea întoarce acum la studiile ei avînd un motiv în plus.

Jerome era la fel de emoționat ca și Elizabeth, dacă nu chiar mai mult. Dar nu în legătură cu piesa lui Oscar. Jerome nu știa absolut nimic despre noua piesă a lui Oscar și, chiar dacă ar fi știut, nu l- ar fi interesat, petru că tocmai aflate de la Cecil că Sir Fiacre O'Neill îl voia pentru piesa lui cu care deschidea noua stagiune la teatrul *The Old Vic*.

– E *Romeo și Julieta*, nu? îl întrebă el pe Cecil chiar înainte să se așeze pe fotoliu în biroul acestuia. Ei?

– Exact, dragă băiete, aprobă Cecil. Este *Romeo și Julieta*, nu *Ant și Cleo* cum se anunțase inițial. Și te vor pentru rolul lui Mercutio.

Jerome fu uluit, așa cum se așteptase Cecil în sinea lui, dar dacă asta considera el că era o veste proastă, atunci ce avea să spună cînd va afla cine va juca rolul lui Romeo? se întrebă Cecil.

– Tony Hart! exclamă Jerome sărînd de pe fotoliu și aplecîndu-se peste jumătate din biroul lui Cecil. Tony Hart! Dar e destul de bătrîn pentru a fi afurisitul de tată al lui Romeo, Cecil!

– Nu striga la mine, dragă băiete. Nu eu am făcut

distribuția, ci marele Sir Fiacre.

– Putea s-o fi făcut și Atotputernicul, Cecil! Tony Hart? Isuse Cristoase, Cecil, știi foarte bine cine ar trebui să joace rolul lui Romeo! Bătrînul ăla prost n-a văzut *Lady Anne*? N-a văzut *Ajunul serii*? N-a văzut nimic din ce-am jucat eu, Cecil?

– Nu e prea mult de văzut, dragul meu.

– Pentru că am fost atent, Cecil! Pentru că am fost pretențios! Și nu te-am lăsat să mă bagi în orice porcărie care aterizează pe biroul tău și pe care scrie „*Căutat! Înalt, brunet și frumos!*” Nu pot să joc rolul lui Mercutio cînd Tony Hart este Romeo, Cecil! Gîndește-te! Ce naiba! Cum o să joace? În baston?

Cecil îl privi cum măsura biroul în sus și în jos, în jos și în sus, trăgînd cu putere din țigara pe care o ținea într-o mînă, în timp ce își trecea degetele celeilalte prin păr, iar și iar.

– Nu, spuse el. Nu, nu, nu.

– Ba cred că da, dragul meu, îl corectă Cecil. Dacă ar fi regizat altcineva, te-aș înțelege. Dar marele Sir Fiacre... spuse Cecil și făcu o pauză pentru a-și aprinde țigara și a lăsa să se priceapă implicația. Dacă te place, îți poți alege rolul mai mult sau mai puțin.

– Dar nu pot să joc Mercutio cu un Romeo în vîrstă, Cecil! Moda asta ca actori bătrîni să joace roluri de tineri este de-a dreptul ridicolă. Romeo e un băiat! Chiar și eu sînt prea în vîrstă acum – dar, cel puțin, par puști. Tony Hart, în schimb, arată de parcă ar trebui să-și ia pensia!

– Anthony n-are decît treizeci și doi de ani,

Jerome.

Jerome rîse ironic și continuă să se plimbe prin birou.

– Pe vremea lui Shakespeare, oamenii mureau la treizeci și doi de ani, Cecil! De bătrînețe! Romeo și Julieta sînt niște copii! Ca și Mercutio!

– Da, din moment ce nu sîntem pe vremea lui Shakespeare, dragă băiete, Sir Fiacre îl vrea pe Anthony Hart pentru Romeo, pe tine pentru Mercutio pe Sally Stanway pentru Julieta...

Jerome se opri brusc în fața biroului lui Cecil de care se prinse cu mîinile foarte strîns.

– Sally... Stanway? întrebă el foarte încet. Ai văzut-o în rolul Ofeliei?

– Bineînțeles, spuse Cecil. A fost foarte mișcător.

– Mișcător? repetă Jerome. Mișcător? Da, într-adevăr a fost mișcător! Întreaga scenă se cutremura cînd apărea ea! Acum nu mai rămîne să-mi spui decît că o vor pe... cum o cheamă pe femeia aceea îngrozitoare care a jucat în farsa aia, știi, *Ship Ahoy*? Hilda Hill! Așa, acum o să-mi spui că o vor pe Hilda Hill pentru Doică!

– Așa și e.

Jerome îl privi pe Cecil peste birou cu cea mai bună privire-obosită-deodată, după care începu să rîdă de toată acea absurditate și se așeză pe fotoliul din fața impresarului său.

– Foarte bine, spuse el. Ce alte oferte mai sînt?

– Nu cine știe ce, dragă băiete, îi spuse Cecil uitîndu-se pe niște hîrtii de pe birou. Freddy Eynsford Hill în *Pygmalion*, un turneu minunat...

– Un rol îngrozitor, îl întrerupse Jerome. Nu presupune nici un fel de joc.

– Rolul principal într-un nou film de groază al lui Paul Jeremy, *Moștenirea Shaughnessy*.

– L-ai citit? Mie mi s-a părut că e comedie.

– Sau, mai e un film, îi spuse Cecil aruncându-i un scenariu legat într-o copertă roșie. *Fuga de destin*. Rolul principal.

– Ce e el? Întrebă Jerome răsfoind paginile.

– Pare să fie doctor, dragă băiete. Cu niște obiceiuri cam ciudate.

– Fără doctori, spuse Jerome închizînd dosarul și aruncându-l înapoi pe birou. Rolurile de doctori se pot juca numai în două feluri. Ca monumente de răbdare și înțelegere sau cu o lucire de nebunie în priviri. Asta-i tot?

– Mercurio este cel mai bun, dragul meu. Crede-mă.

– Romeo este cel mai bun, „dragul meu”. Crede-mă.

Pippa era singură acasă cînd sună telefonul. Jerome nu se întorsese încă de la întîlnirea cu Cecil, iar domnișoara Toothe făcuse gripă, așa încît Pippa și Bobby erau singuri în toată casa. Datorită acestui fapt neobișnuit, Pippa se hotărîse să nu se ducă la studio și să îl aștepte pe Jerome pentru a se bucura de singurătate în doi în apartamentul lor măcar o dată.

Telefonul sună la prînz și cînd răspunse, Pippa era ferm convinsă că era Jerome care avea să îi spună că

fusesse reținut mai mult și că se îndrepta spre casă.

Dar o voce necunoscută îi răsună în urechi, vocea unei provinciale.

– Doamnă Didier?

Femeia îi pronunță numele cu accent englezesc, nu cu accent franțuzesc, așa cum făceau mulți din cei care trăiau în zona orașului Midhurst.

– Cine sînteți? întrebă Pippa.

– Nu mă știi, spuse vocea. Și nici nu e nevoie. Dar eu te știu. Și știu și cine a ucis-o pe mama dumitale.

Pippa se așează pe canapea trăgîndu-l pe Bobby mai aproape.

– Cine sînteți? întrebă ea din nou într-un târziu.

– Ți-am spus. Nu e nevoie să știi asta. Ceea ce contează e că știu cine a omorît-o pe mama dumitale.

– Foarte bine, spuse Pippa. Cine a omorît-o?

– Dumneata, spuse vocea, după care legătura se întrerupse.

Mai stătea încă ghemuită într-un colț al canapelei cînd Jerome se întoarce o oră mai târziu, abia stăpînindu-și furia.

– Jerome? strigă ea cînd Bobby începu să latre. Tu ești?

– Nu vorbi cu mine, zise el venind în salon încă îmbrăcat cu paltonul. Și mai ales de idiotul ăla de Cecil.

Se duse apoi la dulapul mare din lemn de mahon,

pe care îl transformaseră în bar și își puse un gin și tonic.

– Poți să-mi dai și mie, spuse ea punându-l pe Bobby alături, un pahar de vin de Xeres.

– De ce? Întrebă Jerome curios datorită faptului că Pippa voia să bea, din moment ce nu obișnuia așa ceva la prînz. Te simți bine?

– Nu prea, zise ea. Dar tu?

– Nici să nu mai vorbim. Știi cine o să fie Romeo? Nu – nu eu, draga mea fetiță. Nu, Tony Hart.

Îi povesti despre întreaga zi cu lux de amănunte, spunîndu-i nu numai despre întîlnirea cu Cecil, dar și despre acel respingător șofer de taxi care l-a dus în Mayfair, despre femeia lipsită de educație din fața lui de la *Fox's*, de unde își cumpăra țigările despre prostul de vînzător de la *Hatchards*, unde se dusesse să cumpere o carte de eseuri de Wilson Knight despre Shakespeare și despre un admirator pe jumătate beat care l-a recunoscut cînd oprea un taxi pentru a veni acasă. Fiecare a fost caracterizat și descris cu obișnuita lui atenție față de detalii și înfrumusețat cu exact atîta exagerare cît era necesar, așa încît monologul a fost teribil de interesant, astfel că, în final, Pippa uitase de propria ei supărare.

Jerome se trînti apoi pe canapea lîngă ea mîngîind ceafa lui Bobby. Pippa își trase genunchii la piept și se încruntă.

– Am primit un telefon straniu, spuse ea. A sunat cineva, dar n-a vrut să spună cine era. Părea cineva de acasă. Știi – din localitate. Mi-a spus că eu – că eu sînt de vină pentru moartea mamei.

Se uită la Jerome de sub câteva șuvițe de păr care îi căzuseră pe ochi, nu pentru a aștepta vreo explicație, ci pentru a-i vedea reacția. El o privi calm și gînditor, după care își împreună mîinile și se ridică.

– Prostii, spuse el. Mai bine hai să mîncăm niște baghete din acelea delicioase cu brînză pe care le-am adus și pe urmă să mergem la film. Te duc să vezi *Se naște o stăa*.

– Asta-i tot ce ai de spus, Jerome? întrebă Pippa ridicîndu-se la rîndul ei. Cineva mă sună și-mi spune că eu mi-am ucis mama și tu nu poți decît să...

– Pippa, draga mea, scumpa mea fetiță, o fi fost vreo nebună! Orășelul ăla al tău e plin de scrîntiți! A fost cu siguranță vreo babetă care n-avea altceva mai bun de făcut decît să facă necazuri! Probabil că ne-a văzut pozele peste tot, în ziare, în reviste – lumea e foarte ciudată cînd e vorba de succes, să știi. Acum haide.

Și Pippa îl ascultă. Făcu exact ce i se spuse și se duse în bucătărie pentru a pregăti ceva de mîncare pentru prînz, în timp ce Jerome, care văzuse în ochii ei din nou acea privire stranie, inexpressivă și pe jumătate moartă, spera din tot sufletul că avusese dreptate în legătură cu telefonul, că fusese o aiureală, și că fusese dat, într-adevăr, de vreo nebună.

Nu era o aiureală. Femeia aceea sună iar. Și iar. Nu imediat, își amîină cel de al doilea telefon pînă cînd Jerome începu repetițiile cu *Romeo și Julieta* în care

acceptase să joace numai cu condiția să îl dubleze și pe Romeo. Cecil considerase condiția aceea ca fiind inaplicabilă, dar Jerome își susținuse și el punctul de vedere, spunând că, dacă Tony Hart se îmbolnăvea vreodată, era mult mai bine să existe cineva calificat care să îl înlocuiască. O simplă dublură îl putea înlocui pe Mercutio, afirmă el, iar Mercutio îl acoperea pe Romeo. Departe de a fi furios, Sir Fiacre O'Neill găsi că ideea era splendidă și, într-adevăr, după ce l-a văzut într-o dimineață pe Jerome în locul lui Tony Hart, care avea o laringită, fu atât de impresionat încât spuse că se gîdea ca actorii să joace alternativ acel rol.

În seara aceea, Jerome și Pippa sărbătoriră acea posibilitate la *The Caprice*. Către sfîrșitul cinei, Elizabeth li se alătură la cafea și la lichior, după ce luase masa cu un grup mai mare de invitați ai lui Dmitri Boska. Acesta, în drum spre ieșire, îi luă mîna lui Jerome urîndu-i succes în piesă, moment surprins de un fotograf atent, care a apărut a doua zi dimineață în *Daily Express*.

Pippa tocmai dădea să plece la atelier cînd auzi telefonul. Uitînd complet de acel apel anonim, Pippa ridică receptorul din hol înainte ca domnișoara Toothe să apuce să răspundă de la cel derivat.

– Frumoasă fotografia din ziarul de azi, draga mea, spuse vocea. Biata mama ta nu mai trăiește să o vadă.

– Cine sînteți? întrebă Pippa dîndu-i drumul lui Bobby, care trăgea agitat de lesă. Cine sînteți?

– Ei nu-i plăcea actorașul tău, să știi. Absolut

deloc. Zicea că n-o să poți să ai niciodată încredere în el.

– Nu pricep de ce faceți asta. De ce faceți asta?

– Nu suporta gândul că te-ai mărtiat cu el. De asta și-a luat și zilele.

Telefonul bîzii mort în urechea Pippei în clipa cînd interlocutoarea închise. Pippa privi o clipă cu ură aparatul, după care trînti receptorul, luă lesa și ieși repede.

– Este de-a dreptul îngrozitor, spuse Elizabeth cînd Pippa îi povesti totul la masa de prînz. Biata de tine. Ce poveste oribilă. Bineînțeles că trebuie să anunți poliția – și trebuie să vă schimbați numărul. Doar n-o să suporți să ți se întîmple așa ceva. Nimeni n-ar putea. Ca în *Lumina de gaz*, draga mea. O să înnebunești. Ce chestie îngrozitoare. Cine crezi că ar putea fi?

Pippa avea o bănuială. Avea impresia că era doamna Huxley, prietena și tovarășa mamei ei. Era sigură de acest lucru, pentru că doamna Huxley și Pippa nu se plăcuseră niciodată, pentru că doamnei Huxley i se lăsaseră numai cîteva lucruri de valoare sentimentală și nici un ban în testamentul prietenei ei și pentru că Pippa nu mai știa pe nimeni din acel oraș care să poate face un lucru atît de plin de răutate și ciudă. Era ferm convinsă că trebuia să fie doamna Huxley, dar nu avea cum să dovedească, așa că nu îi spuse lui Elizabeth nimic în legătură cu bănuielile ei.

– Vocea, spuse Elizabeth. Nu recunoști vocea?

Destul de ciudat, dar Pippa nu o recunoștea, numai că avea impresia că interlocutoarea avea grijă

ca vocea să nu îi fie recunoscută, sunînd ca și cum ar fi vorbit din dosul mîinii sau poate printr-o batistă. Ambele telefoane se auziseră ciudat de înfundat, aproape de nedistins. De fapt, cu cît se gîndea mai mult, cu atît se mira. Era ceva ireal în ele, ceva detașat. Bineînțeles că Pippa nu se pricepea deloc la astfel de comportamente. Nu mai trăise niciodată experiența unor telefoane anonime, așa că nu putea afirma cu certitudine dacă era sau nu ură, dacă așa vorbeau oamenii cînd sunau pentru a te înspăimînta, inexpressiv, lipsit de sentimente, distant, atent de parcă ar fi repetat ceva la nesfîrșit, ceva ce aveau deja pregătit.

– Ceva mă deranjează, însă, recunosc Pippa, ceva continuă să mă dranjeze. Cum a făcut această persoană, oricine o fi ea, să găsească numărul nostru, din moment ce nu figurează în cartea de telefon?

Elizabeth lăsă furculița jos și se uită peste masă la Pippa, ochii ei verzi captînd lumina soarelui reflectată în paharul ei de vin.

Întrebarea îi oferi mult timp de gîndire, timp pe care îl goli ștergîndu-și colțurile gurii cu un șervet de pînză și făcîndu-i semn chelnerului să vină să strîngă.

– Draga mea, spuse ea în cele din urmă, după ce își privi cu mare atenție unghiile făcute cu roșu. Este un gînd oribil, dar trebuie suportat. Ori cunoaște pe cineva din angajați, ori este cineva care îți vine în casă.

Cînd Pippa îl rugă, Jerome acceptă imediat să schimbe numărul de telefon, dar datorită faptului că se apropia premiera piesei *Romeo și Julieta* și se hotărîse pînă la urmă ca el și Anthony Hart să joace rolul alternativ, viața lui profesională deveni deodată extrem de haotică, așa încît o întrebă pe Pippa dacă puteau amîna schimbarea pînă cînd totul avea să se liniștească, dat fiind că anunțarea unui număr de telefon nou într-un asemenea moment nu putea decît să zăpăcească și mai mult lucrurile. Ca o consolare, o puse să îi promită că nu va mai răspunde la telefon în timpul zilei cînd domnișoara Toothe era acolo și le spuse tuturor prietenilor și cunoștințelor ca, dacă sunau la alte ore decît cînd își avea domnișoara Toothe programul, să lase telefonul să sune de două ori după care să închidă și să sune din nou, pentru ca, în cazul în care Pippa era singură acasă, să știe după acel semnal că era vorba de un telefon prietenos. Spre ușurarea amîndurora, acest lucru funcționează perfect și nu au mai existat apeluri anonime.

Dar persoana care o persecuta pe Pippa se adresa poștei. Nu imediat, lăsînd Pippei chiar destul de mult timp de liniște, destul pentru a o face să se lege de într-o falsă impresie de siguranță, înainte de a-i trimite prima scrisoare, care sosi exact în dimineața zilei cînd Jerome trebuia să își facă prima apariție în rolul lui Romeo.

Scrisoarea se afla într-un plic micuț, alb, simplu, care purta ștampila poștei din Haslemere și pe care adresa era scrisă cu litere de tipar ca de mîna unui copil, tot așa cum era și biletul în sine, scris pe o hîrtie

de calitate inferioară cu dungulițe de un albastru deschis:

Gîndește-te la mama. Gîndește-te la ea, o bună creștină, o femeie cu frica lui Dumnezeu, să își ia viața, să nu își vadă Creatorul. Gîndește-te la rușinea ei.

Jerome mai dormea încă în momentul cînd sosi poșta, deoarece lăsase ordine stricte să nu fie deranjat pînă mai tîrziu în cursul dimineții. Așa încît, după ce privi amețită mesajul, Pippa încuie scrisoarea aceea îngrozitoare în mapa ei de scris și îl scoase pe Bobby în parc.

Era o dimineață frumoasă de toamnă, iar parcul era scăldat de lumina unui soare cald, dar slab. Pippa și Bobby se plimbară prin tot parcul pînă în Hyde Park Corner, unde întîlniră trupele de gardă întorcîndu-se de la instrucție, apucară apoi de-a lungul lui Rotten Row spre Albert Memorial, pe lîngă Serpentine, în sus spre Marble Arch și Speaker's Corner și, pe urmă, din nou în jos spre punctul de unde porniseră, unde cînd ajunseră, o luară de la capăt.

Lacrimile, pe care le vărsase în plimbarea ei, se uscaseră de mult cînd s-a întors în dormitor. Jerome mai dormea încă adînc, așa că Pippa se așeză pe un fotoliu de lîngă draperia lăsată și se gîndi în vreme ce îl privea pe Jerome cufundat în somn. Știa că nu avea să îi spună nimic despre scrisoare, nu atunci, nu în dimineața unei zile atît de importante din viața lui. Ardea de dorința de a-i spune, de a se lăsa liniștită de el, de a-l auzi rîzînd, de a-l auzi glumind ușor obscen

și spunînd că era gestul unui om bolnav și dezechilibrat. Simțea nevoia ca el să îi spună că nu avea nici o însemnătate, că nu conținea nimic adevărat, căci era rănită îngrozitor și avea nevoie de el, avea nevoie de dragostea lui.

Dar, în ziua aceea, el avea nevoie de toată forța, Pippa știa acest lucru foarte bine. Jerome o prevenise încă de la bun început, din clipa cînd știuseră că se vor căsători, că aveau să existe clipe pe care ea avea să le găsească imposibile. Pippa negase, fiind convinsă că avea să se învețe cu toate ciudățeniile vieții unui actor, dar Jerome insistase că nu o va putea face tot timpul. O mai prevenise și în legătură cu faptul că aveau să existe momente cînd îi va fi greu să îl înțeleagă. Aveau să existe momente, dacă el reușea, și nu numai dacă reușea, dar dacă ajungea celebru, cînd el nu va mai fi el însuși, ci doar o carapace, un recipient gol gata să fie umplut cu persoana altcuiva, o persoană mitică, de către cineva care nu exista. Și, în acele clipe, ea nu trebuia să caute normalitatea, raționalitatea, regularitatea. Ci trebuia să se detașeze de el, așa cum o făcea și el de ea și, deși se cunoșteau, nu va fi nici o intimitate, nici un contact, nici o discuție, nu în timp ce actorul se pregătea.

La început, Pippa nu prea l-a crezut, luînd totul ca pe o profeție încîntătoare, dar, în același timp, exagerat de dramatică. După aceea, după ce s-au căsătorit și a văzut cum lucra Jerome, și-a dat seama cît de exacte fuseseră cuvintele lui. Cu cît se apropia data spectacolului, cu atît devenea mai depărtat ba

uneori ieșea atît de mult din pielea lui, încît, pe la începutul căsniciei, relația dintre ei o îngrijora în mod serios pe Pippa. Același lucru se întîmpla și după un spectacol, dar invers. Pippa abia mai recunoștea persoana care își întîmpina prietenii și admiratorii în culise, un vas golit, dar, de data aceasta plin de sunet și, cîteodată, furie. Dacă spectacolul fusese încununat de succes, energia lui era formidabilă și rareori revenea pe pămînt înainte de ivirea zorilor, cînd Pippa dormea demult.

Totuși, învățase repede că, dacă voia să îl vadă pe acel Jerome pe care îl cunoștea și îl iubea, trebuia să îi știe orele, altfel nu vedea decît vasul gol, receptorul absent, sau agitatul, imensul învingător, pe acel David care intrase din nou în ring pentru a se întîlni cu Goliat și care iarăși învinsese contrar așteptărilor. Astfel încît își schimbă și ea obiceiurile, dormind cînd dormea el, în după-amiezele lungi cînd el era la teatru și nopțile scurte cînd el filma, trezindu-se odată cu el în zori și ațipind apoi iar o oră, două după care se trezea și îl scotea pe Bobby.

Uneori, cînd știa că aveau să meargă undeva după spectacol, ea dormea vreo două ore seara în timp ce el se afla pe scenă, pentru a putea ține pasul cu el oriunde mergeau după aceea, punînd totdeauna pe primul plan nevoile lui, făcînd tot posibilul să înțeleagă ce făcea el și învățînd tot timpul că, atunci cînd juca, nu îi mai aparținea doar ei, ci tuturor celor care dețineau o parte din el, tuturor fetelor și femeilor care îi țineau fotografia pe pereți, lîngă pat sau sub pernă. Dar cu cît urmărea și băga de seamă mai mult,

cu atît vedea că era ca un sculptor în zăpadă, iar cînd zăpada se topea, ceea ce se întîmpla în fiecare seară cînd se culcau obosiți, Jerome era din nou al ei și numai al ei.

Dar în dimineața aceea nu, nu în dimineața aceea cînd trebuia să doarmă pînă nu mai putea, iar cînd se trezea, începea un ritual care avea să îl poarte departe de ea, departe la teatru și sus pe scenă. În dimineața aceea trebuia să aștepte ca el să se trezească singur, nu să îl sărute așa cum o putea face în zilele obișnuite, ghemuită la spatele lui, cu un braț peste mijlocul lui și cu buzele lipite de gîtul sau umărul lui gol. În ziua aceea avea să aștepte și cînd avea să se trezească, nu-i va spune nimic de scrisoare. O să se îngrijească să aibă tot ce îi trebuia în astfel de zile, o să îi dea drumul la apă în cadă pentru baie, să îi prepare un mic dejun ușor și să nu îi stea în picioare, doar dacă nu era ceva deosebit de care să aibă nevoie, ceva de care ea să fi uitat.

De fapt, după triumful cunoscut ca Romeo și în timpul agitației care a urmat, cînd casa a fost din nou cotropită de tot felul de oameni, Pippa se hotărî să o facă singură, să își înfrunte adversara pe care o bănuia și care era sigură, că nu putea fi decît doamna Huxley.

Sună din atelier.

– Da? spuse o voce de la celălalt capăt al firului, o voce de bărbat.

– Iertați-mă, spuse Pippa cu grijă. Casa doamnei Huxley?

– A fost, spuse omul, pînă m-am mutat eu.

– Asta a fost...?

– Cine sînteți, vă rog?

– Sînt doamna Didier. O cunosc pe doamna Huxley. Era prietenă cu mama.

– Ah, da, spuse omul după o scurtă tăcere. Știu. Ei bine, îmi pare rău că nu vă pot fi de nici un ajutor, dar...

De teamă ca el să nu închidă, Pippa spuse repede:

– Sînt sigură că puteți. Vreau să spun, v-ați mutat de curînd? Trebuie neapărat să știu. Este extrem de important.

Omul începu să rîdă fără umor.

– Nu, nu tînră doamnă. M-am mutat de vreun an și nu vă pot spune unde se află doamna Huxley. În afară de faptul că trăiește în Australia.

A doua scrisoare sosi exact o săptămînă mai tîrziu. Era la fel ca prima, cu excepția mesajului, care era:

Mama ta a murit de rușine.

– Mama ta a murit de rușine.

– Da.

– Asta-i tot ce scrie?

– Da, dar ajunge, nu credeți?

– Și cealaltă, prima?

Pippa își amintea perfect cuvintele. Îi erau săpate în minte. Îi spuse:

– „*Gîndește-te la mama. Gîndește-te la ea, o bună creștină, o femeie cu frica lui Dumnezeu, să își ia viața, să nu își vadă Creatorul. Gîndește-te la rușinea ei.*”

– Da, din cauza asta nu cred că s-a sinucis.

– Dar autoarea acestor rînduri crede. Îmi pare rău, nu... ea crede că eu am ucis-o.

– Cu toții sîntem, într-un fel, răspunzători pentru soarta celorlalți.

– Pur și simplu, nu văd cum aș putea fi considerată eu vinovată de moartea mamei.

– Nici nu poți. Numai dacă nu te simți tu însăși vinovată. Te simți?

– Sînt făcută să mă simt astfel.

– Dar tu te simți?

– Nu-mi dau seama. Cu toată sinceritatea. Nu pot spune pentru că nu știu ce simțea mama. Știu că n-a fost de acord să mă mărit.

– Ea nu a avut nimic împotriva faptului că te-ai măritat, ci numai împotriva celui cu care te-ai măritat.

– Oare? Crezi, într-adevăr?

– Pippa. Știu sigur. Mi-a spus-o cu gura ei.

Pippa se ridică atunci de pe fotoliu și se duse la fereastră privind fără să vadă un peisaj lipsit de sens. Bărbatul din spatele ei îi mai oferi puțin ceai, dar ea refuză, după care îl auzi oftînd încet în timp ce își punea pentru sine o a doua ceașcă.

– Mă întrebam cînd aveai să vii la mine.

– Nu voiai să spui „dacă“?

– Nu, nu. Nu, am vrut să spun cînd. Știam că o să vii. Copila mea, te cunosc de cînd te-ai născut. Eu te-am adus pe lume. Nu sînt numai medicul familiei, dar și prietenul ei.

Pippa veni și se așeză în fața doctorului Weaver. Îi zîmbi încrucișîndu-și picioarele lungi și împreunîndu-și mîinile peste genunchi.

– Știu cine ești, spuse ea. Și aș vrea să fi venit să stau de vorbă cu dumneata mai devreme.

– De ce? spuse Weaver. Ai un soț extraordinar de bun și extrem de inteligent. Și foarte drăguț. Să știi, Pippa, eu cred că mama ta ar fi fost împotrivă indiferent cu cine te-ai fi căsătorit. Pentru că așa cum te cunosc, nu cred că te-ar fi interesat absolut deloc genul de tineri cu care mama ta era de acord.

Zîmbiră amîndoi, știind că era adevărat, știind că mama Pippei nu era de acord decît cu militari sau preoți și această realitate îi dădu Pippei speranță.

– Deci ce vrei dumneata să spui, domnule doctor Weaver, este că, dacă mama nu l-ar fi agreat pe Jerome...

– Nu „dacă“, Pippa. Nu îl agreea.

– Bine. Deci, deși nu îl agreea pe Jerome, nu crezi că acest lucru era suficient, spuse Pippa făcînd o pauză nefiind prea sigură de modul cum putea spune ceea ce voia să spună. Nu crezi că era suficient pentru ceea ce s-a întîmplat.

Era o afirmație, nu o întrebare, căci Pippa începea, în sfîrșit, să fie mai sigură pe sine.

– La fel ca și tine, Pippa, nu pot decît să ghicesc,

spuse doctorul.

– Dar la anchetă! spuse ea atunci. Îmi pare rău, dar ai spus că ești foarte sigur...

Weaver ridică o mână închisă strâns, cu degetul arătător îndreptat în sus.

– Mama ta era creștină, Pippa. Și eu sînt creștin. Și tu ești. Și știi foarte bine părerea bisericii față de sinucidere. N-am crezut că existau destule dovezi pentru a se hotărî că a fost vorba de o sinucidere. Și încă nu cred. Dar nu știu, zău. Ca și tine, nu pot să adun fărîmă cu fărîmă și să găsesc o logică. Ți-ai iubit mama și nu suporti gîndul că și-ar fi putut pune capăt vieții, mai ales din motive care ar avea de a face cu tine, spuse Weaver, după care făcu o pauză, își scoase pipa veche din lemn de măceș din buzunarul interior, o umplu dintr-o cutie care se afla lîngă el pe masă, împingînd cu grijă firele maron cu degetul mare și abia după aceea continuă, dar numai după ce îi aruncă Pippa o privire lungă și apăsătoare pe sub o pereche de sprîncene stufoase și cărunte. Știi despre mama ta și mine, nu? întrebă el. Știai că am vrut să ne căsătorim?

Pippa făcu ochii mari și apoi și mai mari încruntîndu-se și scuturînd din cap.

– Nu. N-am știut niciodată nimic.

Weaver zîmbi ducînd pipa neaprinsă la gură.

– Tatăl ei a făcut-o să se răzgîndească. Eu mai eram încă student la medicină. Zicea că ar fi riscat cu mine.

Ironia nu îi scăpă Pippa, care îi întoarse zîmbetul cu politețe, dar rămase tăcută, așteptînd să audă ce

altceva avea să îi mai spună doctorul Weaver.

– Problema este, Pippa, că, atîta timp cît nu s-a putut dovedi că ar fi fost vorba de o sinucidere, datorită faptului că nu s-a putut dovedi, nu puteam lăsa să fie îngropată ca o sinucigașă. Dumnezeu este judecătorul nostru, nu coronerul și nici palatul Westminster. Și, indiferent ce s-a întîmplat în seara aceea și din indiferent care motiv, trebuie să se fi lămurit pînă acum. Domnul are milă și mama ta va fi liniștită.

– Dar eu nu sînt, spuse Pippa deodată foarte furioasă, supărată din cauza pietății doctorului Weaver și comodității raționamentului său. Eu cred că s-a sinucis. Cred că a făcut-o... adăugă ea și se opri să tragă adînc aer în piept pentru a se stăpîni, un truc pe care îl învățase de la Jerome, ...cred că a făcut-o cu un scop.

– Pentru a se răzbuna pe tine? întrebă doctorul Weaver căruia îi veni rîndul să pară uluit. Nu, Pippa, nu cred.

– Dar povestea cu ilustrata? Nimeni nu poate explica asta! Singura explicație poate fi aceea că și-a dat seama că eram într-adevăr căsătoriți și că veneam să o vedem, ca soț și soție! Cînd adevărul i-a pătruns în suflet...

Fu rîndul doctorului Weaver să o întrerupă și o făcu zîmbind trist.

– Te referi la faptul că ai semnat ilustrata cu noul tău nume? Nu, nu, crede-mă, spuse el și își aprinse pipa, ca și cum gestul i-ar fi subliniat spusele.

– Cum poți fi atît de sigur? întrebă Pippa

ridicându-se. Nu o cunoștea pe mama! Nu, nu, o cunoștea, dar nu așa cum o cunoșteam eu! Ca fiica ei! Când era împotrivă, era împotrivă. Și cred că ilustrata, din cine știe ce motiv, a înfuriat-o! Și și-a pierdut mințile! Altfel de ce să o fi distrus în asemenea hal? Să o fi rupt în bucățele și să o arunce?

Doctorul Weaver scoase pipa din gură și studie fumul subțire și albăstrui care ieșea șerpuit din ea.

– Hmmm, făcu el gîndindu-se la izbucnirea ei. Nu cred. Pentru că, vezi tu, dacă a fost atît de supărată pe tine, de ce a păstrat celelalte două ilustrate? De ce nu le-a aruncat și pe acelea?

Era ceva la care Pippa nu se gîndise nici măcar o clipă și la care nu avea răspuns. Doctorul Weaver avea, însă, sau cel puțin avea o dovadă foarte importantă pe care pînă atunci o ascunsese în mod intențioant.

– Stai jos, Pippa, spuse el, cred că este ceva foarte important ce ar trebui să știi.

Pippa se așeză și așteptă, în vreme ce doctorul Weaver trase cu putere din pipă pentru a se asigura că nu avea să se stingă. După aceea se rezemă de spătarul fotoliului, privi scurt în tavan și apoi mai mult la Pippa.

– Poate nu știai, spuse el. Dar mama ta era alcoolică.

Sticlele pe care le găsisese prin casă, îi explică Pippa lui Elizabeth a doua zi cînd aceasta o vizită la

atelier, erau majoritatea ale mamei ei, nu ale doamnei Huxley, cum bănuise ea. Aceasta era o băutoare, bineînțeles, motiv pentru care mama ei o și alesese, deși se părea, după cum aflase Pippa, că mama ei nu fusese tot timpul alcoolică, reușind să suporte perioade lungi de abțință, mai ales în ultimii ani, și mai ales după ce Pippa terminase școala, fapt care putea explica de ce Pippa nu observase nici un semn în acest sens și nici nu simțise că i-ar fi mirosit răsuflarea. De fapt, după părerea doctorului Weaver, mama ei a început să bea foarte mult de când și-a pierdut soțul, dar în ultimii oinci, șase ani, cu ajutorul doctorului, reușise să se stăpânească, pînă cînd, în seara aceea fatală cînd au jucat bridge, în ajunul sosirii Pippa și a lui Jerome, doctorul Weaver a observat cu tristețe că prietena și pacienta lui reîncepuse să bea.

– Părea să fie totul foarte bine, explică Pippa, dacă bea din cînd în cînd un pahar de vin de Xeres sau chiar alt fel de vin. Numai alcool nu putea să bea. Dacă bea numai un păhărel de whisky sau gin, imediat făcea o altă criză.

– Ceea ce, evident, s-a întîmplat în seara aceea, spuse Elizabeth. A băut mult prea mult, poate a continuat să bea cu doamna Cum-o-cheamă și, după ce toți ceilalți au plecat, a uitat dacă a luat somniferele sau nu. Asta este, draga mea, asta e explicația.

– Nu chiar, spuse Pippa. Vezi tu, mai întîi, de ce a reînceput să bea? Dacă renunțase de atîta vreme? Trebuie să fi fost ceva care a făcut-o să reînceapă. Și,

pe urmă, bineînțeles, mai rămîne de explicat povestea cu ilustrata.

– Ah, da, spuse Elizabeth gînditoare, iar inima nu îi mai tresări. Dai prea multă importanță acelei ilustrate, draga mea, nu ți se pare?

– Ba da, zise Pippa. Era ultimul lucru pe care mama îl vedea de la mine. Și a rupt-o. A rupt-o în bucăți.

Elizabeth își duse o mîină la gură pentru a-și înăbuși un geamăt, după care se întinse și luă mîinile Pippei într-ale ei. Nimic de pe față nu îi trăda cele mai interioare gînduri, știa acest lucru. Era o actriță prea bună. Nimeni nu avea cum să știe că Elizabeth își spunea atunci că, dacă lucrurile ar fi continuat astfel, nu mai era mult și Tărăncuța înnebunea de-a binelea.

După ce se gîndi mult, Pippa se hotărî să nu îi spună lui Jerome despre ultimele evenimente. La început fusese convinsă că trebuia, din moment ce, așa cum îi explicase și lui Elizabeth, între ei nu existau secrete, dar Elizabeth o convinsese să nu o facă. Părea să se teamă pentru Pippa, în cazul în care Jerome, prins cum era în complicațiile rolului său de Romeo, nu i-ar fi acordat atenția pe care ar fi meritat-o.

– Ai încredere în mine, o sfătui Elizabeth. E actor și la fel sînt și eu, draga mea. Și atunci cînd ești implicat profund într-un rol foarte important, lumea de afară

poate să pară un loc foarte depărtat.

Datorită forței aceluși stat care părea să vină din experiență, Pippa hotărîse cel puțin să aștepte înainte de a-l implica pe Jerome prea mult în neliniștile ei personale și hotărîrea păru să fi fost cea bună cînd Pippa văzu cît de cufundat era Jerome în rol și cît de mult îl obosea piesa. Mai știa, de asemenea, cu cît își petrecea mai mult timp singură, fie pictînd în studio, fie plimbîndu-l pe Bobby prin parc, că numai ea putea rezolva problema mamei ei. I-ar fi fost de mare ajutor să stea de vorbă cu Jerome, ar fi fost foarte liniștitor să discute cu el despre neliniștea ei, ar fi fost extrem de benefic să îl asculte, dar știa că el nu îi putea rezolva problema și, pînă la urmă, avea să se plictisească de ea, poate chiar și de Pippa, sau cel puțin de Pippa cînd vorbea despre acest lucru, ceea ce ar fi însemnat ca o parte din el să fie plictisit de o parte din ea, ultimul lucru pe care ea și l-ar fi dorit. Îl iubea pe Jerome din tot sufletul și era sigură că și el o iubea la fel, dar mai știa că, pentru a-l păstra, nu trebuia să îi piardă niciodată interesul, nici măcar pentru o clipă, căci dacă o clipă de plictiseală ce urmează pasiunii este adesea suportabilă, inversul nu era posibil.

Un alt fapt indiscutabil era succesul lui Jerome în rolul lui Romeo, sau, mai exact, cum scrisese *The Times*, „triumful său imens” în acel rol. Toată lumea care văzuse piesa a fost de acord. Era, pur și simplu, scilpitor, cel mai bun Romeo din toate timpurile, spuneau unii. Era, de asemenea, și un superb Mercutio, ca și rivalul său, Anthony Hart, dar, în timp

ce Jerome a obținut punctaj maxim pentru ambele roluri, Hart a fost un dezastru în rolul lui Romeo. Cu toate acestea, biletele se vindeau, pentru că oamenii erau bucuroși să îl vadă pe Jerome Didier în oricare dintre roluri, deși cei care erau destul de norocoși să îl vadă ca Romeo, nu îl mai uitau toată viața.

Pippa știa că ea una nu avea să-l uite niciodată. În viața ei nu văzuse și nu auzise ceva atât de frumos și era convinsă că, nici dacă ar fi trăit o mie de ani, nu ar mai fi văzut ceva atât de frumos.

Se duse la fiecare spectacol și înainte de sfârșitul stagiunii, știa piesa pe de rost.

– „Dă-mi-l pe Romeo al meu“, spunea ea câteodată în șoaptă când se pregăteau să facă dragoste sau după aceea. „Iar când va muri, ia-l și taie-l în steluțe mici și va face cerul atât de frumos, încât lumea întreagă se va îndrăgosti de noapte și nu va mai proslăvi soarele vesel“.

– Bine că nu joci rolul Julietei, spuse Jerome. Altfel, Lordul Șambelan ar trebui să închidă teatrul.

Pippa ridică receptorul fără să se gândească. Tocmai se pregătea să plece la spectacolul lui Jerome când sună, exact când ea trecea grăbită pe lângă masa din hol. Trecuseră săptămîni întregi de când nu mai primise nici un semn din partea celei care o tortura, așa încît Pippa uitase complet și, cu siguranță că în seara aceea, în graba de a pleca, uită

de cod, uită să lase telefonul să sune pentru a vedea dacă suna de două ori ca prieten, ori suna ca dușman.

Ridică receptorul imediat.

– Ah, draga mea, spuse vocea. Sper că nu m-ai uitat.

Pippa trînti imediat receptorul și rămase cu privirea ațintită asupra lui, conștientă de faptul că tremura toată și furioasă pentru că uitase regula. După aceea se întoarse și traversă repede holul. Cînd ajunsese la ușă, telefonul sună din nou, dar de data aceasta Pippa îl ignoră, deși îl putea auzi sunînd în holul gol în timp ce ea alerga în jos pe scări și apoi în stradă și tot timpul cît a durat piesa și o mare parte din noapte.

Următoarea scrisoare sosi două zile mai tîrziu și Pippa iar se lăsă păcălită. Jerome îi spusese să rupă fără să citească orice altă scrisoare care sosea purtînd pe plic scrisul acela de copil, dar de data aceasta, numele și adresa erau bătute la mașină și mesajul era, de asemenea, altfel. Astfel încît Pippa nu își dădu seama cine era expeditorul cînd deschise scrisoarea la micul dejun.

Știi cauza amărăciunii mamei. Ești măritată cu ea.

În următoarea lună, au mai sosit în total șapte scrisori, la intervale neregulate. Cînd cea de a treia căzu în cutia poștală, cu alte caractere, altfel de plic,

dar aceeași ștampilă – Haslemere – Pippa își dădu seama că venise timpul să îi spună lui Jerome.

Era furios. Pippa nu îl văzuse niciodată furios, mînios la culme. Îl văzuse îmbufnat, iritat, supărat, dar niciodată așa. Stătea în fața ei la masă, alb la față, strîngînd-o de încheieturile mîinilor.

– De ce nu mi-ai spus? șuieră el.

Pîna și buzele îi erau palide.

– Știi de ce. Ți-am spus doar. Am crezut că o să mă descurc.

– Singură.

– Tu erai prea ocupat.

– Pentru tine? Întrebă el părăind să nu-i vină a crede.

– Cu piesa.

– Nu sînt niciodată prea ocupat pentru tine, draga mea fetiță. Absolut niciodată.

Felul în care pusese cuvîntul „niciodată” fu de ajuns pentru a-i da impresia că Jerome juca. După aceea își scoase acest lucru din minte. Era obosită, teribil de obosită, obosită din cauza luptei psihice, epuizată de atîtea încercări de a afla nu cum, ci *de ce*. Și, datorită faptului că era atît de sleită de puteri de toate acele griji conștiente și inconștiente, pentru o clipă își pierdu încrederea și în Jerome. Reținîndu-și o lacrimă, mușcîndu-și cu putere buza de jos, își ridică privirea spre el, care atunci cînd i-o întîlni făcu ochii cît putu de mari.

Apoi zîmbi ușor, cu o undă de regret și, încă o dată, Pippa trebui să își aducă aminte că ceea ce făcea el era real, nu joc de teatru.

– Am fost doar furios, spuse el, pentru că m-ai exclus. Și, prin asta, m-ai făcut să simt că nu ai încredere în mine.

– Mi-ai spus că atunci când lucrezi la o piesă să te las în pace.

– Dar nu când e vorba de lucruri importante, scumpa mea. Numai în cazul celor de zi cu zi. Numai cele de zi cu zi. Eh, acum ce ai de gând să faci? O să-ți spun eu ce o să faci. O să te duci la poliție.

– Dar nu vreau să mă duc la poliție, Jerome.

– Vrei să rezolvi totul singură?

– Trebuie să fie cineva din sat. Nimeni altcineva. Nimeni din afara satului n-ar putea ști tot – toate amănuntele. Satul e mic, dacă sînt o sută de locuitori. Și e vorba de o femeie, ceea ce face ca lista suspectilor să se reducă probabil la jumătate. Nu mai mult. Pentru că n-am pus la socoteală și copiii.

– Șșșș!

Jerome îi strînse și mai mult încheieturile mîinilor și expresia de pe chip i se schimbă. Pippa privi curioasă cum i se mișcau mușchii feței, încordîndu-se și relaxîndu-se, în timp ce el o trase mai aproape peste masă și ea se întrebă de ce, de ce avea impresia că era totul atît de ireal?

– Jerome..., începu ea.

– Nu, spuse el cu fermitate, dar zîbind. Nu, tu o să mă ascuți pe mine, domnișoară. Nu te vei duce în Selham să bați la fiecare ușă întrebînd soțiile și mamele dacă ele ți-au trimis scrisori otrăvite. Nu e nici un motiv pentru care e neapărată nevoie să fie cineva din sat. Ar putea fi foarte bine cineva din afara satului,

sau din satul vecin, sau din celălalt. E o comunitate mică acolo, dar numărul suspjecțiilor nu se poate reduce la vreo douăzeci, scumpa mea. Ar putea fi cîteva sute. Și nu vei afla întrebînd și cu siguranță că nu-ți vei da seama numai uitîndu-te. Așa că vei face cum ți-am spus eu. Vei da toate astea poliției.

Pippa își pierdea contactul cu realitatea, dar nu putea spune nimic, nu îi putea spune lui Jerome, pentru că Jerome era deodată atît de departe, atît de mic, iar vocea lui se auzea atît de slab de parcă fiecare s-ar fi aflat la cîte un capăt al unei conducte sau tunel subteran. Ea îl strigă, dar nu ieși nici un sunet, strigă iar și iar. Dar era liniște în partea ei și numai cele mai slabe zgomote se auzeau din partea celalaltă a conductei sau tunelului unde se aflau fiecare la cîte un capăt și unde ea putea zări doar o lumină slabă. Lumina era tot acolo, dar din ce în ce mai slabă, cînd, în sfîrșit, reuși să strige, îl strigă pe nume și în clipa aceea, cînd strigă „Jerome“, capul i se prăbuși deodată pe masă și lumina dispăru complet.

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura MIRON

București - 1994

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescului 63A,
(lângă stația de
metrou Pieptănari)